

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

ТАМИ ХОУГ

ВСЕКИ СТРАХ, ВСЕКИ ГРЯХ

Творбата на Тами Хоуг ви държи в напрежение
от първото до последното изречение!

Джон Соул

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ТАМИ ХОУГ ВСЕКИ СТРАХ, ВСЕКИ ГРЯХ

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Творбата на Тами Хоуг ви държи в напрежение от първото до последното изречение!

Джон Соул

Малък град в Минесота, където престъплението е нещо непознато, се изправя пред най-ужасния си кошмар.

Изчезва едно момче. Няма свидетели, липсват и улики — подхвърлена е само една предизвикателна и жестока бележка.

Дали това е дело на хладнокръвен похитител или ново престъпление на сериен убиец...

Една упорита следователка и местно ченге се впускат в преследване на човек, чиято лудост няма граници.

ПРОЛОГ

**„Из дневника
27 АВГУСТ 1968**

Днес намериха тялото. Не толкова скоро, колкото очаквахме. Явно им се предоверихме.

Полицията не е бърза като нас. Никой не е. Стояхме на тротоара и наблюдавахме. Каква тъжна гледка. Възрастни мъже със сълзи на очи да повръщат в храстите. Те обикаляха в тази част на парка, тъпчеха тревата и чупеха клоните. Призоваваха Бог, но той не им отвърщаше. Нищо не се промени. В небето не блеснаха светкавици. Никой не получи просветление защо и кой. Рики Майерс лежеше мъртъв с разперени ръце. Стояхме на тротоара, когато линейката пристигна.

След това се появиха още полицейски коли, както и колите на хора от града. Ние стояхме в тълпата, но никой не ни забеляза, никой не ни погледна. Смятаха, че не заслужаваме тяхното внимание, че не сме важни.

Но ние наистина сме над тях и сме невидими за очите им. Те са слепи, глупави и доверчиви. Никога не биха помислили да ни погледнат.

Ние сме на дванадесет години.“

ГЛАВА 1

12 януари 1994

Ден първи

17:00 часа, 4,5°C

Джош Киркууд и двамата му най-добри приятели изскочиха от съблекалнята в студения мрачен следобед. Дъхът им образуваше големи облаци пара. Те заподскачаха по стълбите от стъпало на стъпало като козлета и се приземиха в дълбокия сняг. Стиковете им за хоккей паднаха, саковете им също се плъзнаха след тях. Те ги последваха. Тримата амигос, облечени в дебели якета и ярки шапки, крещяха и се смееха.

Тримата амигос. Така ги бе нарекъл бащата на Брайън. Неговото семейство се бе преместило в Дийр Лейк, Минесота, от Денвър, Колорадо, и баща му все още бе голям почитател на „Бронкос“. Той твърдеше, че отборът имал трима големи защитници, наречени „тримата амигос“, и че били наистина страшно добри. Джош бе почитател на „Вайкингс“. Що се отнасяше до него, всеки друг отбор бе съставен от глупаци, освен може би „Райдърс“, защото униформите им бяха готини. Той не обичаше „Бронкос“, но му бе приятно, че е един от „тримата амигос“.

— Ние сме тримата амигос! — извика Мат, когато се приземиха в преспа сняг в подножието на хълма. Той отметна глава назад и зави като вълк. Приятелите му го последваха, а врявата бе толкова силна, че ушите на Джош запищяха.

Брайън започна да се смее неудържимо. Мат падна по гръб и се престори на снежен ангел, размахвайки ръце и крака. Джош успя да се изправи и се изтръска като куче, когато треньорът Олсен излезе от ледената площадка.

Треньорът бе стар — поне на четиридесет и пет години — пълен и доста плешив, но бе добър треньор. Той често им се караше, но и често се смееше. В началото на хоккейния сезон им бе казал, че ако започне да се държи лошо с тях, да му напомнят, че са само на осем

години. Отборът бе избрал Джош за тази работа. Той беше един от помощник-капитаните, отговорност, която го правеше горд, въпреки че никога не би си го признал. „Мама казва, че никой не обича самохвалковците. Ако си вършиш работата добре, няма причини да се хвалиш. Добрата работа говори сама за тебе.“

Треньорът Олсен заслиза по стълбите, смъквайки наушниците на шапката си. Носът му бе зачервен от студа. От устата му излизаше пара, която обгръщаше главата му като дим.

— Момчета, ще дойде ли някой да ви прибере тази вечер?

Те отвърнаха едновременно, съперничейки си за вниманието на треньора, като викаха и се държаха глупаво. Той се усмихна и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре! Залата е отворена, ако ви стане студено, докато чакате. Оли е вътре, ако ви се наложи да се обадите по телефона.

Сетне той се качи в колата на приятелката си, както правеше всяка сряда, и те потеглиха към „Грандма Атик“, за да вечерят.

Всяка сряда в „Грандма Атик“ сервираха известните в целия град кюфтета. В менюто пишеше „Всичко, което можеш да изядеш.“ Джош беше сигурен, че треньорът може доста да изяде.

В кръговото движение пред „Горди Кнътсън Мемориал Арена“ бръмчаха коли, тряскаха се врати. Деца от различни отбори на Скуирт Лийг слагаха стиковете и чантите с екипите си в багажниците и се качваха в колите при техните майки или бащи.

Майката на Мат спря новия си „Транспорт“ — клинообразно нещо, което според Джош бе излязло направо от „Стар Трек“. Момчето набързо събра нещата си, сбогува се с приятелите си и се втурна през улицата.

Майка му свали стъклото откъм страната на пътника.

— Джош, Брайън, има ли кой да ви прибере?

— Мама ще дойде — отвърна Джош и неочаквано изпита силно желание да я види. Щеше да го вземе, щом приключи работният ѝ ден в болницата, и щяха да спрат в пицарията „Лининг Тауър“, за да си вземат нещо за вечеря и да ѝ разкаже за тренировката.

Тя наистина се интересуваше от това, което става на тренировките. Не като баща му, който само се преструваше, че го слуша. Понякога дори рязко му казваше да млъкне. После винаги се извиняваше, но въпреки това у Джош оставаше неприятно чувство.

— Сестра ми ще дойде — викна Брайън. — Сестра ми, Бет „Бътхед“ — добави тихо той, когато госпожа Конър потегли.

— Ти си глупак — подразни го Джош, бутайки го.

Брайън му отвърна, смеейки се.

— Глупчо!

— Ти си глупчо!

Брайън направи снежна топка и я хвърли в лицето на Джош. Сетне се обърна, побягна по тротоара и нагоре по стълбите. Втурна се по пътеката, която заобикаляше тухленото здание. Джош нададе боен вик и го последва. Бяха така погълнати от играта, че околният свят престана да съществува за тях. Двете момчета се дебнеха кое да хвърли топка в лицето на другото или да успее да му пхне сняг във врата. След успешната атака ролите се размениха и преследваният се превръщаше в преследвач. Ако единият не можеше да открие другия, докато преброи до сто, то преследваният печелеше точка.

Джош бе добър в криенето. Бе дребен за годините си и беше умен; това му помагаше в игрите. Той удари Брайън по тила със снежна топка, завъртя се и побягна. Преди приятелят му да изтръска снега от якето си, вече се бе скрил зад климатичната инсталация до сградата. Цилиндриите бяха покрити с брезент през зимните месеци и спираха вятъра. Бяха разположени встрани, където уличните лампи не хвърляха светлина. Той наблюдаваше как Брайън се приближава предпазливо със снежна топка в ръка, навлизайки в сянката, а сетне да се връща назад. Джош се усмихна. Бе открил най-доброто скривалище.

Брайън отиде до един от големите храсти, които ограждаха паркинга. Зад него беше голо поле. Той се промъкваше натам. Надяваше се Джош да не е отишъл по-далеч от живия плет. Полето бе ужасно място по това време на годината, когато старите сгради бяха тъмни и празни, а наоколо виеше вятър.

Чу се клаксон и Брайън се извърна с разтуптяно сърце. Изстена разочаровано, когато сестра му спря колата си на завоя.

— Хайде, побързай, Брайън! Тази вечер трябва да упражняваме жива картина.

— Но...

— Никакво но — рязко отвърна Бет Хайет. — Хайде, влизай в колата!

Момчето тежко въздъхна и хвърли снежната топка, взе сака си и хокейния стик. Бет Кучката форсира мотора, включи на скорост и колата леко потегли. Беше правила този номер и преди. Когато разбраха родителите им, доста им се караха. След това Бет четири дни го бе измъчвала, обвинявайки него за случилото се. Моментално забрави за играта и за последния от „тримата амигос“, грабна нещата си и се втурна към колата. Започна да крои планове да отмъсти на сестра си.

Зад климатичната инсталация Джош чу гласа на Бет, после вратите на колата се затръшнаха и колата потегли. Играта свърши.

Той излезе от скривалището си и се върна пред сградата. На паркинга бе останал само старият ръждясал шевролет на Оли. Следващата тренировка започваше след час. Кръговата алея бе празна. Натрупаният покрай асфалта сняг блестеше на светлината на уличните лампи като млечнобял мрамор. Джош погледна часовника, който чичо Тим му бе изпратил за Коледа. Голям и черен с множество цифри и бутони, той приличаше на част от екипировка на водолаз или на командос. Понякога момчето се преструваше, че е командос, човек с мисия, който очаква да се срещне с най-опасния шпионин на света. Числата на часовника светеха в зелено — 5:45.

Погледна към улицата, с надеждата да види фаровете на колата на майка си, но улицата бе тъмна. Единствената светлина идваше от прозорците на къщите от двете страни на пряката. Вътре в тези къщи хората вечеряха или гледаха новините и разговаряха как са прекарали деня. Навън единственият звук бе виенето на студения вятър. Небето бе черно.

Той беше сам.

17:17 часа, 4,5°C

Тя едва не избяга. Бе облякла палтото си, а чантата ѝ висеше на рамото, стискаше в ръка ключа от колата и ръкавиците. Бързаше по коридора към източния изход на болницата, загледана право пред себе си. Въобразяваше си, че ако не гледа хората в очите, никой няма да я хване, ще бъде невидима и ще може да избяга.

„Говоря като Джош. Това е игра, която той обича — какво ли ще стане, ако можехме да ставаме невидими?“

Хана се усмихна. Джош и неговото въображение. Миналата вечер го беше открила в стаята на Лили. Разказваше на сестра си приключение за Зиик Миик и Супър Дюпър, герои, които Хана бе измислила, докато му разказваше приказки, когато бе малък. Той продължаваше тази традиция и разказваше приказката с голямо въодушевление. Лили стоеше в креватчето си и смучеше палеца си, сините ѝ очи бяха широко отворени, докато внимателно слушаше брат си.

„Имам две прекрасни деца. Две за графата с плюсовете. Трябва да си взема няколко дни почивка.“

Усмивката угасна и стомахът ѝ се сви. Тя примигна и осъзна, че просто стои в края на коридора. Ранд Бекер, който отговаряше за персонала по поддръжката, мина през вратата. Пълен мъж с червена брада, той свали оранжевата си шапка и се изтръска като мокър вол.

— Здравейте, доктор Гарисън. Навън е хладна нощ.

— Така ли? — механично се усмихна тя, сякаш говореше с непознат. Но в болницата на Дийр Лейк нямаше непознати. Всички се познаваха.

— Разбира се, времето е чудесно за зимния панаир.

Ранд се усмихна, очакваше празненството като дете Коледа. Зимният панаир бе голямо събитие в град като Дийр Лейк, извинение за петнадесет хилядите жители да излязат от монотонността на дългата зима в Минесота. Хана се опита да покаже някакъв интерес. Знаеше, че Джош очаква с нетърпение събитието, особено парада с факли. Но ѝ беше трудно да се почувства в празнично настроение.

През повечето време беше уморена, изтощена и обезсърчена. Разбира се, не можеше да показва нито едно от тези чувства. Хората зависеха от нея, гледаха на нея като на модел на работеща жена. Хана Гарисън: лекар, съпруга, майка и жена на годината; справяше се с лекота с всичките тези роли, усмихвайки се като кралица на красотата.

— Тежък ден, а?

— Какво? — отново насочи вниманието си към Ранд. — Извинявай, Ранд. Да, денят не беше лек.

— Тогава е по-добре да си тръгвате. Аз трябва да погледна парния котел.

Хана измърмори нещо за сбогом, докато Бекер отвори вратата с надпис „Само за персонала по поддръжката“ и изчезна, оставяйки я

сама в коридора. Вътрешният ѝ глас, гласът на малкото таласъмче, изкрещя: „Върви! Тръгвай още сега! Избягай, докато можеш! Бягай!“

Трябваше да вземе Джош. Щяха да купят пица, а после щяха да приберат Лили от бавачката. След вечеря трябваше да откара Джош на часовете по религия... Но тялото ѝ отказваше да реагира. Тогава бягството стана невъзможно.

— Доктор Гарисън в спешно отделение. Гарисън в спешно отделение.

Егоистичната част вътре в нея отново се обади, казвайки ѝ, че все още може да тръгне. Тя не беше дежурна тази вечер, нямаше пациенти, които да са в критично състояние и които да се нуждаят от личното ѝ наблюдение. Никой нямаше да я види, ако си тръгне сега. Можеше да остави случая на дежурния лекар Крейг Ломакс, който вярваше, че е дошъл на земята, за да спасява колкото може повече смъртни и да ги утешава с красивия си външен вид. Хана дори не беше на повикване тази вечер. Но чувството за вина надделя над всички тези мисли. Бе положила клетва да служи на хората. Беше задължена, особено сега, когато болничният съвет я бе избрал за завеждащ спешно отделение. Много хора в Дийр Лейк зависеха от нея.

Съобщението прозвуча отново. Хана въздъхна. Беше изтощена — физически и емоционално. Нуждаеше се от почивка. Една вечер, в която да бъде само с децата. Пол щеше да работи до късно.

Една медноруса къдрица се изплъзна от опашката ѝ и докосна бузата ѝ. Тя въздъхна и я прибра зад ухото си, докато се вглеждаше през вратата към паркинга.

— Доктор Гарисън в спешно отделение. Гарисън в спешно.

Тя съблече палтото и го преметна на ръката си.

— Господи, ето те! — възкликна Катлийн Кейси, когато се появи в другия край на коридора. Бялата ѝ престилка се развяваше зад нея. Дебелите меки подметки на обувките ѝ не издаваха никакъв звук по излъскания под. Сестрата не бе по-висока от метър и петдесет, имаше гъста червена коса и нрав на питбул. Тя леко се усмихна на Хана, което можеше да се тълкува като голямо благоволение.

Лекарката също се опита да се усмихне.

— Съжалявам. Господ може би е жена, но от това не ми става по-леко.

Катлийн изсумтя и я хвана за ръката.

— Ще се справиш.

— Не може ли Крейг да се заеме със случая?

— Може би. Но предпочитаме по-висша форма на живот.

— Аз дори не съм на повикване тази нощ. Трябва да прибера Джош от хоккей. Попитайте доктор Баскир.

— Направихме го. Той е на легло с грип Джурасик Парк, познат също като трахеасаурус флегмус. Някакъв отвратителен вирус. Половината хора от персонала са болни, което означава, че аз, Катлийн Кейси, кралицата на спешно отделение, може да те принуди да работиш. Няма да ти отнеме много време. Обещавам.

— Последните ти думи са ми твърде познати — промърмори Хана.

Катлийн не ѝ обърна внимание, сякаш имаше намерение да я замъкне на буксир до отделението. Краката на Хана се движеха механично. Воят на линейката се чу в далечината.

— Какво ни карат? — попита примирено тя.

— Пострадали при автомобилна катастрофа. Колата на някакво момче се е хлъзнала на заледен участък на Олд Чедър Роуд и се е блъснала в кола пълна с бабички.

Ходът им се ускоряваше с всяка крачка. Дългът накара Хана да забрави за умората и чувствата. Вътре в нея сякаш се включи електрически ток, изпълвайки ума ѝ със светлина и енергия.

— Какво е положението? — рязко попита тя.

— Откарали са двама в критично състояние в Окръжния медицински център в Хенипин. Ние поемаме останалите. Две от жените са с натъртвания, колежанчето също. Той май здравата се е ударил.

— Без предпазен колан ли е шофирал?

— Защо ще си дава труда, след като не е живял достатъчно дълго, за да осъзнае понятието за тленност? — отвърна Катлийн, когато стигнаха до мястото, което служеше за сестринска стая и приемна.

Хана се наведе над гишето.

— Карол? Би ли се обадила до хоккейното игрище, за да предадеш на Джош, че ще закъснея малко? Може би ще иска да се поупражнява с кънките...

— Разбира се, доктор Гарисън.

Доктор Крейг Ломакс пристигна в безупречна зелена хирургическа престилка, сякаш бе излязъл от кадър на сапунен сериал.

— Господи — измърмори Катлийн, — пак е гледал „Медицински център“. Заресал се е като Чад Еверет.

Черната му коса небрежно падаше върху челото. Вероятно бе прекарал поне петнадесет минути пред огледалото, за да го постигне. Ломакс бе на тридесет и две, бе невероятно влюбен в себе си и беше прекалено уверен в таланта си. Бе дошъл в Дийр Лейк през април, защото бе отхвърлен от по-добрите медицински центрове в Туин Ситис — горчива истина, която не бе успяла да накърни самочувствието му. Дийр Лейк бе достатъчно далече от всеки щатски център, така че не можеха да си позволят да бъдат много придирчиви. Повечето лекари предпочитаха да работят в метрото, отколкото да практикуват в малко градче с колеж.

— Мислех, че си си тръгнала — изненада се Ломакс, когато забеляза Хана.

— Хванах я точно навреме — обади се сестрата.

Той си пое въздух, канейки се да я накаже за отношението ѝ.

— Спести ни го, Крейг — озъби се Хана. Остави нещата си на канапето в чакалнята и продължи към отворените врати на спешното отделение.

Носилката бе вкарана, един от фелдшерите на „Бърза помощ“, който се бе навел над пациента, говореше успокоително:

— Дръж се, Майк. Лекарите ще те закърпят веднага.

Младият мъж от носилката изстена и се опита да се изправи, но коланите през гърдите му попречиха. Лицето му бе изопнато и посивяло от болка. От слепоочието му течеше кръв, а на челото имаше дълбока рана.

— Какво имаме, Арлис? — попита Хана.

— Майк Чембърлейн. На деветнадесет. Изпаднал е в шок — каза мъжът. — Пулс сто и двадесет. Кръвно налягане деветдесет на шестдесет. Наранил си е глезена и има счупени кости.

— Съзнанието му ясно ли е?

Ломакс я прекъсна, докато тя се приближаваше до носилката.

— Аз ще поема случая, доктор Гарисън. Вашето дежурство свърши. Мавис. — Той кимна на Мавис Сендстрьом.

Хана и Катлийн се спогледаха.

Хана нищо не каза и отстъпи назад. Нямаше смисъл да се кара с Ломакс пред персонала и пациента. Самата тя не желаше да е тук. Нека Ломакс да поеме пациента, който щеше да изисква повече време.

— Трета стая, момчета — заповяда той и им направи знак да продължат по коридора, когато втората линейка спря пред входа. — Да започнем със система с рингеров разтвор...

— Самочувствието на доктор Крейг е невероятно — изръмжа Катлийн. — Досега трябваше да е осъзнал, че вие сте му шеф.

— Голяма работа — спокойно отвърна Хана. — Ако не му обръщаме внимание, може би ще престане и ние ще си гледаме спокойно работата.

— Или може би ще избяга на паркинга.

Нямаше време за смях. Едра жена от екипа на първа помощ от втората линейки се появи в приемната.

— Пълно обездвижване. Ида Берген. На шестдесет и девет. С наранявания. Когато спряхме отпред, тя се хвана за гърдите и...

Хана, Катлийн и другата сестра се заловиха за работа. Спешното отделение заприлича на водовъртеж от звуци и движение. Издаваха се заповеди и се препредаваха. Постоянно звучаха съобщения за персонала.

— Стандартната процедура, момчета — извика Хана. — Дайте ми ендотрахеална тръба 6.5. Трябва да я обдишаме. Има ли пулс без кардиопулмонарна реанимация?

— Не.

— С кардиопулмонарна реанимация?

— Да.

— Кръвно налягане четиридесет на двадесет и спада бързо. Включете система. Включете бретилиниум и допамин и й дайте епинефрин.

— По дяволите. Не мога да открия вена! Хайде, хайде бейби, ела при мама Катлийн.

— Алън провери шумовете в дробовете. Спри кардиопулмонарната реанимация. Има ли някакво дишане?

— Уийн идва.

— Готово! — С бързи сигурни движения на малките си ръце Катлийн пъкна тръбичката в катетъра. Подадоха й епинефрина и тя го инжектира в тръбичката.

— Трябва да дефибрилираме. Крис, продължи с кардиопулмонарната реанимация, докато ти кажа. Алън, зареди до 320.
— Хана грабна дефибрилаторите, търкайки ги един в друг, за да размаже гела.

— Всички да отстъпят! Натиснете копчето.

Тялото на старата жена отскочи от леглото.

— Нищо. Няма пулс.

— Отстранете се!

Тя отново натисна бутоните. Насочиха поглед към монитора, на който бе изобразена зелена неправилна, вълнообразна черта. В стаята избухна одобрителен възглас.

Бориха се за живота на Ида четиридесет минути, издърпвайки я от ноктите на смъртта, само за да я загубят десет минути по-късно. Направиха чудо за втори път, но третото не беше успешно.

Хана съобщи новината на съпруга на Ида. Дрехите на Ед Берген миришеха на прясно мляко, на крави и на тор. Лицето му бе непроницаемо като на повечето фермери от скандинавски произход, но очите му бяха пълни със сълзи, когато тя му съобщи, че са направили всичко възможно, за да спасят живота на съпругата му.

Тя седна до него и му обясни някои от жестоките ритуали на смъртта. Колкото и да скърбиш, се налага да вземеш решения. Обясни му рутинните изисквания с монотонен глас, смазана от умора. Като лекар много пъти бе лъгала смъртта, но невинаги успяваше да я победи и никога не се научи да губи.

След като господин Берген си тръгна, Хана отиде в кабинета си, седна зад бюрото, без да запали лампите, и обхвана главата си с ръце. Този път я болеше повече. Може би защото бе опасно близо до загубата за пръв път в живота си. Бракът ѝ бе в опасност. Бракът на Ед Бергер бе приключил. Четиридесет и осем години съвместен живот бе приключил само заради неконтролируема кола на заледен път. Дали всичките тези години са били щастливи? Дали ще тъгува за съпругата си, или просто ще продължи да живее?

Помисли си за Пол, за неговото недоволство, за неговата неудовлетвореност, за тихата му враждебност. Десетгодишният им брак се разпаднаше като изтъняла коприна и тя бе безсилна да предотврати това. Нямаше опит. Не беше губила нищо, не бе развила способността да приема загубата. Очите ѝ се напълниха със сълзи —

страдаше за себе си, за Ида и Ед Бергер. Сълзи на мъка, объркване и умора. Не можеше да заплаче. Трябваше да бъде силна. Трябваше да намери разрешение, да заглади остриите ръбове, да направи всички щастливи. Но тази вечер бремето тежеше твърде много на крехките ѝ рамене. Не можеше да престане да мисли, че светлината в края на тунела е от голям черен влак.

Някой почука на вратата. Катлийн надникна в стаята и изрече:

— Знаеш ли, тя е посещавала кардиолог в Абот Норт Уестърн от години.

Хана подсмръкна и включи настолната лампа.

— Как е пациентът на Крейг?

Сестрата се отпусна на стола срещу нея, кръстоса крака и механично затърка петно от химикалка на панталона си.

— Ще се оправи. Няколко счупени кости, леко сътресение. Извадил е късмет. Колата му се е извъртяла встрани по време на удара. Другата кола го е ударила от страната на пътника. Горкото момче. Чувства се ужасно от катастрофата. Продължава да повтаря, че пътят бил сух и после неочаквано пред него се появил заледен участък и изгубил контрол.

— Предполагам, че понякога в живота се случват такива неща — тихо изрече Хана, играейки си с часовника във формата на куб на бюрото ѝ. Бе подарък от Пол за годишнината им преди четири години. Часовник, така че винаги да знае колко време остава, докато отново бъдат заедно.

— Да, ти попадна на заледен участък тази вечер — каза Катлийн. — Време е да станеш, да се отръскаш и да отидеш у дома навреме за вечеря.

Изведнъж сякаш някой прободе Хана с ледена кама. Тя стисна часовника и го доближи до светлината на лампата. Осемнадесет и петдесет.

— О, мили Боже! Джош. Забравих за Джош!

ГЛАВА 2

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

ДЕН ПЪРВИ

Планът беше перфектен.
Играчите бяха избрани.
Играта започва днес.“

Ден първи

18:42 часа, 4,5°C

Мегън О’Мали не бе предполагала, че може да види шефа на полицията по бельо. Но понякога се случват такива неща. Тя не разполагаше с достатъчно време, за да се настани в новото си жилище. По-точно не ѝ бе предоставено поради множеството неприятности, с които се сблъска преди, по време и след преместването. Ядосваше се, че не го беше предвидила.

Разбира се, винаги се случваха непредвидени неща. Не можеше да предвиди, че ключът на товарната кола ще се счупи. Не можеше да предполага, че новият ѝ хазяин ще е заминал за Вегас. Не можеше да си представи, че за да намери ключа от жилището си, трябва да преследва човек в най-мрачните дебри на фабриката за сирене „Бък Ланд“ или, че когато най-последно влезе в апартамента, там нищо не работеше. Нямаше телефон. Нямаше електричество, нито газ.

В резултат усещаше остра болка в дясното слепоочие. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да започне новата си работа с мигрена. Това щеше да създаде впечатление, че е слаба. Дребна и слаба — представа, с която трябваше да се бори дори когато бе напълно здрава.

Сега тя бе агент към Бюрото за борба с престъпността в Минесота, една от най-добрите агенции в Средния Запад. Беше една от единадесетте агента в щата. Единствената жена. Единствената жена, която успя да преодолее мъжката бариера в редиците на агентите. Някой някъде вероятно се гордееше с нея поради този факт, но Мегън се съмняваше, че това чувство би се простряло до мъжките бастиони извън този щат. Феминистките биха могли да я нарекат пионер. Други биха използвали думи, които липсват в речниците заради благоприличието.

Мегън наричаше себе си ченге. Бе посещавала всички теоретични и практически тестове. Можеше да се справи със себе си и с всичко, с което можеше да се стреля. Бе патрулирала известно време и бе заслужила нашивките си като детектив. Бе прекарала часове в главната квартира и два пъти бе изпълнявала задачи. Накрая настъпи нейният час.

Лио Козловски, областният агент за Дийр Лейк, почина от инфаркт на петдесет и три години. Поничките и евтините цигари в продължение на тридесет години накрая си бяха свършили работата и горкият Лио завърши живота с лице в чиния с шведски кюфтета в „Скандия Хаус Кафе“ в деня след Коледа.

Когато новината за смъртта му се разпространи в кабинетите и главната квартира, Мегън спази минута мълчание в памет на Лио, сетне напечата резюме за помощник старши полицейски офицер, предоставяйки името си за обсъждане за освободеното място. Когато наближи денят за вземане на решението и тя още не бе чула нищо окуражаващо, взе личното си досие и отиде в кабинета на специалния агент, отговорен за регионалната служба на Сейнт Пол.

Брус де Палма отново ѝ обясни, че имало причини, поради които всички агенти са мъже. Шефовете и шерифите, с които работят са мъже. Не, това не е дискриминация, а действителност.

— Е, искам да ти покажа една друга реалност, Брус — отвърна и сложи папката си върху безупречно подреденото му бюро. — Имам по-голям опит като следовател, повече теоретични часове и повече арести от всеки друг кандидат за това място. Изкарах курс в академията на ФБР и мога да застрелям плъх от двеста метра. Ако ме прескочите поради някаква причина, само защото имам гърди, ще надигна такъв

вой, че ще ме чуе целият град и новината ще стигне до „Пайниър Прес“.

Де Палма се намръщи. Мегън можеше да си представи за какво си мисли той — как репортерите го обсаждат, докато фотоапаратите се фокусират в дълбоките му подвижни очи.

— Това е изнудване — накрая изрече той.

— И е полова дискриминация. Искам това място, защото съм добро ченге и защото го заслужавам. Ако се проваля, ще ме отзовеш, но ми дай шанс да опитам.

Де Палма се отпусна на стола си, а кокалестите му рамене се надигнаха в поза на лешояд, кацнал на клон. В кабинета настъпи тишина. Мегън държеше на решението си и не отклони поглед. Никак не ѝ бе приятно, че прибягна до заплахи, но бе заслужила мястото. Знаеше, че в управлението се говори за сексуално насилие, защото няколко жени полицаи бяха подали оплаквания срещу сваления преди месеци старши полицейски офицер. Беше поела риск, но напомнянето може би щеше да е достатъчно, за да накара Де Палма Да вземе молбата ѝ под внимание.

Той се намръщи, челюстта му се раздвижи, сякаш скърцаше със зъби.

— Как очакваш да се справиш там, след като всички ще мислят, че не си на мястото си. Хората са свикнали с предишния агент и мрежата, която е разработил, това е много важно за успешната ни работа.

— Ще ги накарам да разберат, че мястото ми е там.

— Ще срещаш каменна стена всеки път, когато се извърнеш.

— За какво са тогава пневматичните чукове.

Де Палма поклати глава.

— Работата изисква тънкост, а не чукове.

— Ще си нося белите ръкавици.

„Или по-скоро вълнените ръкавици“ — помисли си тя, докато правеше напразни опити да пусне парното в колата. Раздразнена и измръзнала до кости, тя удари по таблото и бе възнаградена с облак прах от вентилационната уредба. Шевролет „Лумина“ бе в движение, имаше четири гуми и радиостанция. Бяха ѝ дали колата от гаража на Бюрото. Но това бе всичко, нямаше никакви екстри. Нямаше намерение да се оплаква, колата вървеше, а тя бе обикновен агент.

Агент от Щатското бюро за разследване. Щатското бюро е било създадено през 1927 като служба за разследване, лаборатории и архив за много юрисдикции и други изпълнителни служби в щата, по-малка версия на ФБР. Мегън сега бе представител на Бюрото на област от десет окръга. Сега тя служеше на законодателството между местните власти и центъра. Консултант, детектив, цар на борбата с наркотиците — трябваше да изпълнява много служби и като първата жена на този пост трябваше да се представи много добре.

Да закъснее за първата си среща с шефа на полицията в града, който щеше да е нейна основна база за операциите, не бе добро начало.

— Трябваше да договориш срещата за утре, О'Мали — промърмори тя, излизайки от колата, като се бореше с дългия си сив вълнен шал.

Шалът бе като питон, навил се на врата ѝ, около ръката и около дръжката на чантата ѝ. Тя го дърпаше и проклинаше, докато прекосяваше ледената площадка, която минаваше за паркинг зад кметството и центъра на правно изпълнителната власт на Дийр Лейк. Когато успя да хване края на шала, тя силно го прехвърли през рамо и загуби равновесие. Опита да се задържи на крака, но токчетата на ботушите действаха като остриетата на кьнки за лед. Тя изтанцува още два метра до сградата и падна на леда. Болката я прониза.

За момент Мегън не помръдна, стиснала здраво очи, сетне студът започна да прониква през черните ѝ вълнени панталони. Огледа паркинга. Нямаше свидетели. Бе започнало да се смрачава. Минаваше пет часът, повечето от служителите вече си бяха тръгнали. Началникът на полицията Холт сигурно също си бе тръгнал, но тя искаше да се яви на срещата. С три часа закъснение, но въпреки това държеше да се появи.

— Мразя зимата — промърмори, докато се изправяше. Накрая успя да се хване за дръжката на най-близката кола, за да се задържи права.

— Мразя зимата.

Предпочиташе да е някъде на юг. Макар че беше родена и израснала в Сейнт Пол, не преливаше от любов към арктическите температури. Не харесваше пухените якета и пуловерите, от които се изриваше.

Ако не беше баща ѝ, отдавна би се преместила на по-топло място. Можеше да приеме назначението във ФБР, което ѝ бе предложено, когато бе в академията в Куантико, Мемфис. Хората в Мемфис дори не знаеха какво е зима. Там снегът бе събитие. Термометрите им сигурно нямаха числа под нулата. Ако чуеха думите „Алберта Клипър“, вероятно щяха да си помислят, че е име на яхта, а не система за времето, която отчита факторите на вятъра и студа, който би замразил мозъка в костите на полярна мечка.

„Ще остана тук заради теб, татко.“

Сякаш го интересуваше.

Главоболието ѝ се засили.

Сградата на кметството бе нова. Хубава двуетажна, тухлена сграда с V-образна форма, което доказваше, че постъплението на данъците се увеличава благодарение на хората, изместващи се от големите градове. Дийр Лейк не бе далеч от южния край на големия град. С нарастването на престъпността и увеличаването на населението в Минеаполис и Сейнт Пол онези, които можеха да си позволят, нямаха нищо против да се отправят на юг към старомодно очарователните места като Дийр Лейк, Елк Ривър, Нортфилд и Лейкфилд.

Градските канцеларии бяха настанени в южното крило на сградата, полицията и кабинетът на починалия Лио Козловски бяха в северното, а градският затвор бе на втория етаж.

Мегън влезе в сградата, зави наляво и тръгна по широк коридор, без да обръща внимание на красивото преддверие, палмите в саксии и картините от историята на Дийр Лейк. Щом забеляза отражението си в стъклена витрина, тя примигна. Изглеждаше така, сякаш е носила чувал на главата си. Тази сутрин — имаше чувството, че са изминали месеци оттогава — бе прибрала тъмната си гъста коса на опашка и си бе сложила тъмна панделка. Сега кичури падаха на челото ѝ. Опита се да ги отметне.

Гишетото пред полицейското крило бе пусто. Тя прекоси чакалнята и стигна до заключената врата, която пазеше Градския съвет от престъпници и ченгета. Натисна звънеца и зачака, загледана през бронираното стъкло. Стаята бе светла и чиста — с бели стени, сив

килим, малък взвод от черни метални бюра в две редици. Повечето бюра не бяха подредени. По бюрата бяха натрупани папки и листове, имаше чаши за кафе и снимки в рамки. Само три от тях бяха заети. Едното — от огромен мъж в униформа, който говореше по телефона, другите от цивилни мъже, които ядяха сандвичи, докато се бореха с някакви документи.

Униформеният затвори телефона и се изправи, спря големите си уморени очи върху Мегън, докато се движеше тежко към вратата и развиваше дъвка. Изглеждаше на тридесет години и бе от Самоа. Косата му бе тъмна и буйна, тялото му бе едро като дънера на дъб и вероятно също толкова силно. На картата му пишеше „Нога“. Той лапна дъвката, натисна бутона на интеркома.

— Какво мога да направя за вас?

— Агент О’Мали от ББП. — Мегън показва картата си през стъклото. — Имам среща с началника на полицията.

Полицаят не прояви голям интерес към снимката.

— Влезте — махна ѝ той. — Вратата е отворена.

Мегън стисна зъби и ѝ се допря да не се изчервява толкова лесно. Нога отвори вратата и тя влезе, пронизвайки го със стоманен поглед.

— Това място не трябва ли да е обезопасено? — попита рязко тя.

Нога явно никак не се обезпокои от тона. Сви рамене.

— Срещу какво?

Когато го изгледа свирепо, той се усмихна и дебелиите му устни се извиха нагоре.

— Вие май не сте оттук?

Мегън гордо вдигна глава. Номер, който бе научила, за да изглежда властна пред човек, който е с половин метър по-висок от нея.

— А вие?

— Тук съм достатъчно дълго? Елате отзад. — Повече я през редиците от бюра до коридор с кабинети.

— Натали все още трябва да е тук. Никой не влиза при шефа, преди да се срещне с нея. Тя ръководи това място. Ние я наричаме Коменданта. — По какъв въпрос сте дошли? Да замествате, докато назначат човек на мястото на Лио?

— Аз съм заместникът на Лио.

Нога вдигна вежди.

— Не се шегувате, нали?

— Не.

— Хъм.

— Защо не желаете да работите с жена? — Мегън се опитваше да говори с нормалния си глас, но бе уморена и всеки момент щеше да загуби самообладание. Той се престори на невинен и широко разтвори очи.

— Не и аз.

— Добре.

Той влезе в кабинета, почуквайки на отворената врата.

— Хей, Натали! Човекът от ББП... ъ... жената... — Нога хвърли поглед към Мегън.

— Агент О'Мали — бързо изрече тя.

— ... е тук — довърши той.

— Е, време беше. — Острата забележка дойде от кабинета до този, пред който стояха. На матовото стъкло бе изписано: МИЧЕЛ ХОЛТ, ШЕФ НА ПОЛИЦИЈАТА.

Натали не бе по-висока от Мегън, но определено доста по-закръглена от нея. Носеше костюм в ръждиво пурпурен цвят, който подсказваше добър вкус. Кожата ѝ беше като полиран махагон, лицето ѝ бе кръгло, а косата ѝ стоеше като шапка от ситни къдрички. Тя огледа Мегън през големите си очила с червени рамки.

— Момиче, ти закъсня.

— Много добре зная, че съм закъсняла — отвърна хладно Мегън.
— Господин Холт тук ли е?

Натали направи кисела гримаса.

— Не, не е. Да не мислиш, че ще стои тук да те чака?

— Обадох се, за да предупредя, че ще закъснея.

— Не си говорила с мен.

— Не знаех, че е нужно.

Натали изсумтя. Отдалечи се от вратата и бързо отиде до бюрото си, прибирайки някакви листове в папка, която постави в черен шкаф зад нея.

— Ти си нова. С кого разговаря? С Мелъди? Това момиче ще забрави за себе си, ако няма някой мъж наоколо да я държи за ръката и да ѝ напомня.

Нога се отправя към вратата.

— Ноджи, не се опитвай да се измъкнеш — предупреди го Натали. — Завърши ли онзи доклад, за който те помоли Мич?

— Ще го завърша сутринта. Изпратих патрул.

— Търсиш си белята — измърмори жената. — Докладът да е на бюрото ми по обяд. Чуваш ли ме?

— Съвсем ясно.

— И не забравяй да минеш два пъти с колата покрай Дик Рейд. Те са заминали за Козумел.

Мегън въздъхна и пожела тя да беше заминала за Козумел. Десният ѝ клепач трепна. Тя го потърка и за пръв път си спомни, че от сутринта не бе слагала нищо в уста. Трябваше да хапне нещо или главоболието ѝ щеше да се усили.

— Ако шефът Холт си е отишъл за днес, бих могла да насроча срещата за друг път.

Натали стисна устни и я измери с поглед.

— Не съм казала, че си е отишъл — уточни тя. — Какво ченге си ти, след като не усещаш нюансите в гласа ми? — отбеляза и излезе от кабинета.

— Ела, агент О'Мали. След като си тук, по-добре ще е да се видиш с него.

Мегън мина покрай секретарката.

— Значи си тук да попълниш мястото на Лио.

— Не се надявам, че бих могла да запълня неговото място — отвърна тя. — Не ям достатъчно много пържени храни.

Устните на Натали потръпнаха в нещо подобно на усмивка.

— Казах му да внимава с холестерола и да спре пушенето. Не ме слушаше. Виж на „невъзприемчив“ в речника — трябва да сложат неговата снимка до тази дума. Все пак всички обичаха Лио — добави тя и погледът ѝ отново се спря върху Мегън. — Беше добър човек. А ти каква си?

— Добро ченге.

— Ще видим — изсумтя жената.

Когато чу тихата музика, Мегън помисли, че си въобразява, тъй като никой не слуша коледни песни през януари. Звукът се усили, когато тръгнаха по коридора.

— Зимната страна на чудесата.

— Полицаите и пожарникарите ще имат представление за Сноудейс, приходите от което ще са за благотворителни цели — обясни Натали. — Репетицията е до седем часа.

Чу се мъжки смях. Натали отвори врата с надпис „Конферентна зала 3“ и направи знак на Мегън да влезе. Някои от мъжете седяха на пластмасови столове, подредени в два реда. Други стояха до стената с ламперия. Всички се смееха, пляскаха се по бедрата, превиваха се със сълзи на очи. В предната част на стаята отборите на Мат и Джеф се движеха тромаво в танц по зимно бельо, докато през тонколоните мъж със силен норвежки акцент пееше:

— Тук сърби, там се чеша. Разхождам се по бельо...

Мегън се загледа в спектакъла. Мъжът отдясно имаше телосложението на варена кнедла и носеше червена плетена шапка. Този отляво беше съвсем друга работа. Висок и строен, приличаше на Харисън Форд и имаше тяло на атлет. Бельото му бе съвсем по мярка, като втора кожа, подчертавайки пола му. Тя с усилие отклони погледа си към по-малко провокативни части от тялото му — изваяния му гръден кош, дългите мускулести крака като на жокей. Който и да е имал предвид да го направи смешен с този костюм, то той със сигурност нямаше хормони.

На главата му имаше плетена шапка на „Минесота Вайкингс“ с жълти филцови рога и дълги плитки от жълта прежда.

Когато репетицията завърши, изпълнителите се поклониха, смеейки се толкова силно, че не можеха да се изправят. Имаше чудесен смях този Харисън. Топъл, груб и мъжествен. Не че това я засягаше. Тя не си позволяваше да проявява интерес към някой мъж — особено ако той беше ченге.

Харисън се изправи и широка усмивка грейна на лицето му; интересно, живо лице, което бе малко грубовато, не точно красиво, но много привлекателно. На брадичката имаше малък белег. Носът му бе солиден, вероятно чупен един-два пъти. Очите му бяха тъмни и дълбоки. Сега в тях проблясваха искрици смях.

Мегън се поколеба и Натали я побутна напред, сетне застана до нея.

— Нямате ли гордост? — настоя тя пред шефа си, дърпайки го силно за жълтите плитки. Поклати глава, а черните ѝ очи блестяха, докато се опитваше да прикрие усмивката си.

Мич Холт силно въздъхна.

— Ти просто ревнуваш, защото ме помолиха да стана модел във „Викториъс Сикрет“. — Той се усмихна към жената, която ръководеше професионалния му живот. Секретарка бе твърде обидно звание за Натали. Той я смяташе за административен помощник и бе успял да убеди Градския съвет да ѝ плаща съответната заплата, но най-много му харесваше прякорът ѝ. Наричаха я „комендант с токчета“.

Натали издаде звук като пръхтящ кон.

— По-вероятно е да те повикат от „Фармър Алманах“.

— Не жали егото ми — провлечено изрече той, поглеждайки я накриво.

— Никога не съм го правила. Имаш си компания. Агент О’Мали от ББП. — Посочи жената, която бе дошла с нея. — Агент О’Мали, запознайте се с шефа Холт.

Мич се наклони напред, за да ѝ подаде ръка, и плитките му се разлюляха. Той свали шапката си и я хвърли на партньора си по танци, без да го погледне.

— Мич Холт. Съжалявам, че не съм с униформа.

— Аз се извинявам, че закъснях — каза Мегън, пристъпи напред и подаде ръка.

Неговата ръка стисна нейната, силна, голяма и топла, а тя неволно потрепна. Вдигна поглед към Мич Холт, очаквайки да открие самодоволство, но вместо това откри увереност и проникателност. Дръпна ръката си, опитвайки се да прекъсне контакта. Той задържа нейната може би секунда по-дълго просто за да ѝ даде да разбере, че ще вършат нещата по неговия начин. Или поне той си мислеше така. Работа както винаги...

— Сблъсках се с някои непредвидени затруднения при преместването — решително изрече тя. — Обикновено съм много точна.

Мич кимна. „Обзалагам се, агент О’Мали.“ Той не отделяше очи от нея, търсейки реакция от физическия контакт. Погледът ѝ бе сякаш от зелен лед. Почти можеше да усети щитовете, които се издигат около нея.

— Не е проблем — отвърна той, несъзнателно пригладжайки назад гъстата си кестенява коса.

— Значи вие сте заместникът на Лио? — Вдигна вежди и се опита да си я представи без шубата. — Е, Бог ми е свидетел, че ще ми е по-лесно да гледам към вас.

— Не съм получила мястото, защото изглеждам добре по чорапогащник, шефе — срязва го тя.

— Нито пък Лио, слава Богу. Има някои неща, без които мога да преживея. Например Лио Козловски по дантелено бельо. Все пак той беше чудесен човек. Знаеше всяко място за риболов на сто и шестдесет километра наоколо.

Мегън не смяташе, че това е сред качествата, които трябва да притежава един истински агент, но запази мнението за себе си.

Репетицията завърши. Докато участниците излизаха от залата, Натали се оглеждаше наоколо като овчар. Неколцина от мъжете се сбогуваха с Мич. Той вдигна ръка и им махна, но вниманието му бе насочено към агент О'Мали. Чудеше се дали осъзнава, че решителността ѝ е много по-интригуваща. Питаше се какво има зад издигнатите щитове. Беше в природата му да разгадава пъзели, качество, което му помагаше в професията. Той замълча, за да види как би реагирала тя.

Тя издържа на погледа му. Очакваше той да заговори, наклонила глава на една страна. Отметна измъкналите се кичури тъмна коса. Косата ѝ беше почти черна с червен оттенък. Екзотична за тази земя на шведи и норвежци. Ако се изключеше упоритата брадичка, тя приличаше на избягала от манастир послушница. Изразът на лицето ѝ беше характерен за послушничките. Кожата ѝ бе като прясна сметана, а очите ѝ бяха зелени като торф от Киларни. Беше красива. Млада. Мич внезапно се почувства на деветдесет и три.

— Е — започна Мегън. Това, от което се нуждаеше, бе да приключи този разговор, да се оттегли и да се върне утре, когато щеше да е по-силна и той щеше да е облечен в нещо по-нормално. — Късно е. Мога да се върна утре. Ще разполагаме с повече време, а вие ще сте с панталони...

— Притеснявате ли се, агент О'Мали? — подразни я той.

Тя се намръщи.

— Нямам навика да водя служебни разговори с мъже по бельо, шефе Холт.

— С удоволствие бих го съблякъл. — Той се почеса по ръката. — От него ме сърби. Елате в кабинета ми и аз ще смъкна тази кожа на кренвирш.

Той тръгна към вратата, протягайки ръка, сякаш щеше да я прегърне през рамото. Мегън отстъпи. Едва не загуби самообладание. Беше уморена и раздразнителна, не бе в настроение да се справи с още едно предизвикателство.

— Аз съм агент на Щатското бюро, шефе — направи опит да се пошегува. — Служих две години в полицията на Сейнт Пол, седем години в Минеаполис — пет от тях като детектив. Бях в отдела за наркотици, преминах курс за агенти в Куантико. Наистина не смятам, че данъкоплатците ще бъдат доволни, ако харча парите им, за да бъде секс играчка.

— Секс играчка? — вдигна вежди Мич. — Вероятно ще трябва да перифразирам предложението си. Можете да ме почакате в кабинета на Натали, докато се преоблека. Сетне с удоволствие бих ви придружил — чисто служебно — до един от най-добрите ресторанти в нашия град, където ще можем да вечеряме. — Вдигна ръце срещу евентуален протест. — Можете сама да си платите сметката. Нямам намерение да накърнявам феминистичните чувства. Можете да приемете или отхвърлите това предложение. Няма да правя никакъв опит да ви принуждавам, но ако извините моята откровеност, малко храна няма да ви навреди. Нямам проблеми с агент, който е жена. Аз съм просветен човек от деветдесетте. Така, че престанете да се сърдите, агент О'Мали. Повярвайте ми, ще има много други, които ще го направят, но аз не съм от тях.

Мегън се свиваше с всяка негова дума, искаше ѝ се да се разтопи и да изчезне.

— По дяволите, О'Мали — измърмори на себе си тя. Слепоочието ѝ пулсираше. Тя го потърка, пое дълбоко дъх и преглътна гордостта си.

— Съжалявам. Обикновено не взимам прибързани решения. Не зная какво да кажа, освен че това не е един от добрите ми дни.

Две години в Сейнт Пол и седем в Минеаполис, детектив и служител в Отдела за борба с наркотиците. Впечатляващо, особено за жена. Мич знаеше колко е трудно за една жена в тяхната професия, където имаш нужда от силно рамо. Равни възможности, госпожица

О'Мали трябва да бъде упорита и добра. Изглежда, упорството ѝ днес ѝ струваше доста усилия.

Това също щеше да му коства усилия, раздражено си помисли той. Той ръководеше отдела и живота, които бяха еднакво добре подредени и спокойни. Несъмнено не му трябваше жена, която да размахва сутиена си като знаме и да създава неприятности там, където няма такива.

— Ако ми трябваше секс играчка, щях да се консултирам с каталога за поръчки по пощата — мрачно отвърна той. — Не ми клати лодката, агент О'Мали. Не обичам досадниците — независимо от това дали изглеждат добре в чорапогашник или не.

Той си пое дъх и отстъпи, сбърчи нос, сякаш помириса нещо странно.

— Интересен парфюм употребявате. Напомня ми на сиренето „Чедър“.

Страните ѝ порозовяха.

— Този следобед бях във фабриката за сирене, за да открия ключовете за апартамента си.

— Имали сте тежък ден. Предписвам ви кюфтета — заяви той. — Може би и чаша вино и определено кейк с моркови... Господи, умирам от глад — промърмори, потупвайки плоския си корем, и тръгна към вратата.

Мегън колебливо го последва, като се опитваше да реши дали вечерята с него ще ѝ даде шанс да започне всичко отначало, или ще продължат схватката си. Не бе сигурна, че са ѝ останали сили, но нямаше да позволи на Мич Холт да го забележи. Въпреки всичко той щеше да бъде неин колега и противник.

ГЛАВА 3

Ден първи

19:33 часа, 4°C

Не изглеждаше зле. Просто отбелязваше факта, каза си Мегън, когато Мич закачи връхните им дрехи в гардеробната на „Грандма Атик“. Той носеше тъмни панталони и кремава вълнена риза, на тъмната му вратовръзка имаше някакви фигурки, които тя не успя да различи. Бе сресал косата си — или поне се беше опитал. Светло кестенявата му гъста коса беше твърде непокорна. Имаше път от лявата страна и той несъзнателно я пригладждаше назад с ръка. Не беше суетен жест, а несъзнателен, сякаш бе свикнал косата да пада над очите му.

Мегън също се бе погрижила за външния си вид, вмъквайки се в дамската тоалетна на полицията. Бе сресала косата си. На устните си бе сложила гланц и се бе опитала да изтрие следите от спирала под очите си, но откри, че сенките са естествени, признак на голяма умора. Лицето ѝ бе тебеширенобяло. Не обичаше да се гримира, затова не носеше никакви гримове в чантата си.

„Няма значение“ — каза си, като огледа ресторанта. Това не беше среща, а делова вечеря. Не трябваше да впечатлява Мич Холт като жена, а като ченге.

Ресторантът бе пълен и шумен, беше топло, миришеше на подправки и домашна храна. Сервитьорките с набрани муселинени престилки и блузи с високи яки и с буфан ръкав обикаляха около дървените маси с тежки глинени чинии и подноси. Ресторантът бе разположен в някогашна даракчийница. Стените бяха тухлени, подът бе дървен, а гредите на тавана се виждаха. Високите сводести прозорци гледаха към улицата. Папрат в месингови саксии висеше на стара тръба успоредно на прозорците.

Имаше най-различни старинни домашни съдове — медни чайници, кафеници, порцеланови чайници, кухненски съдове и дървен съд за избиване на масло с бутало, кутии за сол и сини стъкленици

„Мейсън“. Корабни сандъци бяха разположени из салона, за да служат на сервитьорките като сервизни маси. Имаше чудесна колекция от дамски шапки от миналия век — широкополи, драпирани с метри лека материя, с черни воалетки, малки шапки с пера от щраус, шапки за езда и за шофиране.

Мегън ги разглеждаше с интерес. Тя харесваше старите вещи. Обичаше да обикаля из битаците в търсене на антики и вещи, преминали през поколения хора. В нейното семейство нямаше такива вещи. От майка ѝ не бе останало нищо. Баща ѝ бе изгорил всички неща на Морийн О’Мали месец след като тя напусна семейството. Тогава Мегън беше на шест години.

Служителката на заведението поздрави Мич по име и огледа с любопитство спътницата му, после ги поведе към сепаре в дъното на ресторанта, където шумът не бе толкова силен.

— Лудница, както винаги — каза тя, усмихвайки се топло на Мич. Беше около четиридесетгодишна, привлекателна, със светлоруса къса коса, която прибираше зад ушите си. — Всички се подготвят за Сноудейс. Така че Денис може да дойде за почивните дни.

Мич взе менюто.

— Как се чувства в дизайнерското училище?

— Много ѝ харесва. Каза да ти предам благодарностите ѝ за това, че си я насърчил да се върне там — и да ѝ се обадиш, когато ходиш в града. Излиза с някакъв архитект, но май не е сериозно — побърза да добави и хвърли лукав поглед към Мегън.

— Мммм — проточи Мич. — Дарлийн, това е Мегън О’Мали, нашият нов агент от Бюрото за борба с престъпността. Ще поеме работата на Лио Козловски. Това е първата ѝ вечер в града и реших да я доведа в „Грандма“. Мегън, това е Дарлийн Холстрьом.

— Охо! — възкликна Дарлийн, усмихна се на Мегън и още веднъж я огледа. — Радвам се, че в града ни идват нови хора. Съпругът ви също ли работи в Дийр Лейк?

— Не съм омъжена.

— Да, много интересно — изрече тя с усмивка, докато ѝ подаваше менюто. — Ние всички харесвахме Лио. Добър апетит.

Мич въздъхна, когато жената се отдалечи.

— Коя е Денис? — попита Мегън.

— Сестра на Дарлийн. Нейната разведена сестра. Дарлийн си прави някакви планове.

— Наистина ли? Какво би казала съпругата ти за това?

— Моята?...

Погледът ѝ се насочи към ръцете му, които държаха менюто. Златната халка на лявата му ръка блестеше на светлината. Той я носеше по много причини — защото му помагаше да отблъсква жените и защото бе свикнал, защото всеки път, когато я погледнеше, изпитваше мъка и вина. Извиняваше се с това, че е ченге, а ченгетата бяха неподатливи по природа, беше католик и изпитваше вина, ако не нещо повече.

— Съпругата ми почина — студено отвърна той. Емоционални щитове се издигнаха около него като железни решетки. Бяха изминали почти две години, а думите все още имаха горчив вкус. — Не обичам да говоря за това.

Гордостта му го караше да се затваря в себе си и да отхвърля съчувствието на непознатите. Под повърхността къкреше гняв, негов постоянен спътник. Той го сдържаше, контролираше го безмилостно. Контролът бе ключът; Контролът бе неговата сила, неговото спасение.

— О, Боже, съжалявам — измърмори Мегън. Усещаше напрежението му. Раменете му бяха изправени, а челюстите му бяха стиснати. Имаше чувството, че е навлязла в свещена територия.

Тя потърка лицето си с ръце:

— Очите ти се затварят, О’Мали. Ако днес трябва да открием купчина лайна, ти ще стъпиш в нея с двата крака.

— Надявам се, че не намекваш за фабриката за сирене — сухо изрече Мич. — Никак не ми се иска да им изпратя санитарен контрол отново.

Мегън надзърна между пръстите си.

— Отново?

— Да, миналата година имаше инцидент с миша опашка и калъп от „Монтерей Джак“...

— Отвратително!

— Лес Мацлер ме увери, че това е единичен случай, но не съм толкова сигурен. Лично аз не бих купил сирене от място, където подаръкът към покупката е препариран.

— Не може да бъде!

— Напротив, не мога да повярвам, че не си забелязала табелата, когато си ходила до фабриката. „Мацлер Бък Ланд — сирене и препариране“. Братът на Лес, Роли, се занимава с препариране. Като дете е бил ударен с точилка по главата. Не е много добре — каза той с пресилен шепот, сочейки с пръст слепоочието си. Навеждайки се над масата, той се огледа и прошепна: — Аз купувам сиренето си в Минеаполис.

Погледите им се срещнаха и Мегън се смути. Тя сведе очи и заразглежда шарката на вратовръзката му — стотици малки Мики Мауси.

— Чудесна вратовръзка.

Той погледна надолу, сякаш бе забравил какво носи. Острите черти на лицето му омекнаха, когато поглади копирената вратовръзка:

— Дъщеря ми я избра. Вкусът ѝ не е много изискан, но тя е само петгодишна.

Той бе шеф на полицията, суров мъж, чийто моден аксесоар вероятно бе неговият деветмилиметров „Смит и Уесън“, а оставяше малката си дъщеря да му избира вратовръзки. Колко мило!

— Повечето ченгета, които познавам, нямат вкуса и на петгодишно дете — отвърна тя. — Последният ми партньор бе облечен като лоша пародия на търговец на употребявани коли. Имаше повече полиестерни панталони от Арнолд Палмър.

Мич се засмя.

— В резюмето си не си споменала нищо за модата в полицията.

— Не исках да те натоварвам с информация.

Двамата поръчаха кюфтета. Мегън отклони предложението за чаша вино, тъй като от него главоболието ѝ щеше да се засили. Мич поръча бутилка бира и отбеляза, че сервитьорката — русо момиче на осемнадесет или деветнадесет години — си е махнало шините. Момичето се усмихна срамежливо и се отдалечи със зачервени страни.

— Изглежда, познаваш всички тук — каза Мегън. — Местен ли си?

Мич разчупи хлебче, от което се вдигна пара.

— Аз? Не, не съм. Служих петнадесет години в Маями.

— Не може да бъде! — Тя се хвана за ръба на масата, сякаш изненадата щеше да я повали. — Ти си се преместил тук от Маями? Отказал си се от Флорида, за да живееш в забравената от Бога тундра?

Мич повдигна вежди.

— Да разбирам ли, че ти не харесваш нашия хубав щат?

— Обичам лятото — всичките му три седмици — отвърна тя саркастично. — Есента е красива, разбира се, ако не бъде засипана преждевременно с пет метра сняг. С това се изчерпва любовта ми, независимо че съм родена тук. По мое мнение животът е твърде кратък, за да прекараш половината през зимата.

— Тогава защо остана тук? С твоята квалификация вероятно можеше да избереш работа на по-топло място.

Разпозна отбранителната поза моментално. Бе огледален образ на неговата — изградена да предпазва, да отклонява, да държи външните хора надалеч.

— Семейни проблеми — отвърна и насочи вниманието си към хлебчето. Отчупи залък и започна да си играе с хляба. Мич не започна да я разпитва, но се зачуди. Какво семейство? Какви затруднения биха я накарали да сведе поглед? Още нещо, за което да се тревожи. Още един пъзел за подреждане.

Тя попита:

— С какво си се занимавал в Маями?

— Убийства. Последните две години бях в главната група. Убийства на туристи, наркотрафик — такива неща.

— Тук животът не е ли твърде скучен за теб?

— Преживял съм вълнения, които ще ми стигнат задълго време.

„Още един отговор за миналото“ — помисли си Мегън, поглеждайки го крадешком, докато той отпиваше от бирата си. Още една причина да се държи с него строго професионално. Не се нуждаеше от ничий емоционален багаж. Имаше достатъчно собствени грижи, за да напълни комплект пътнически чанти „Самсонит“. Въпреки това искаше да научи повече за него. Отдаваше това на детективските си инстинкти и отказваше да признае, че то има нещо общо с предпазливия поглед в очите му или с желанието да го утеши. Ако имаше ум в главата, не би трябвало да мисли за Мич Холт като за мъж.

„Надявай се“ — помисли си, когато той отново отпи от бирата си. Очите му се присвиха, когато остави бутилката на масата. На приглушената светлина в сепарето по страните му се очертаваха сенки, а белегът на брадата му изглеждаше сребрист.

— Е, как се оказа тук в студения Север? — Тя отново отчупи от хлебчето.

Мич сви рамене, сякаш това бе случайност, а истината бе съвсем друга.

— Мястото бе свободно. Родителите на съпругата ми живеят тук, а и това бе възможност за дъщеря ми да прекарва известно време с баба си и дядо си.

Пристигнаха салатите им, както и човек от „Муус Лодж“, който искаше да напомни на Мич, че трябва да говори на техния официален обяд в петък. Мич представи Мегън. Човекът я погледна и се усмихна, сякаш искаше да каже: „Голям майтап, Мич.“ Той се ръкува с младата жена, усмихвайки ѝ се покровителствено.

— Вие ли сте заместникът на Лио? Много сте мила.

Мегън преглътна отговора, напомняйки си, че сама е пожелала мястото.

Господин Муус си тръгна и бързо бе заместен от един от организаторите на шествието с факли за Сноудейс, който започна да обсъжда барикадите по улиците. Ритуалът по представянето се повтори още веднъж.

— Тя ли е заместникът на Лио? По-добра е за очите от горкия стар Лио.

Мегън стисна зъби. Мич дипломатично се въздържа от забележка. Кюфтетата пристигнаха и човекът си тръгна, намигайки на Мегън.

Тя се втренчи в чинията си.

— Ако още един човек ме нарече хубавичка, ще го ухапя. Сега 1994 ли сме, или съм попаднала в дупка във времето?

Той се засмя.

— И двете. Това е малък град в Минесота, агент О’Мали. Вече не си в големия град.

— Осъзнавам го, но нали в града има колеж. Очаквах по-прогресивно мислене.

— О, така е — отвърна ѝ, слагайки черен пипер на огромната порция картофи. — Вече не изискваме жените да крият лицата си и да вървят три крачки зад мъжете си.

— Много смешно.

— Наистина, Дийр Лейк е много прогресивен за малък град. Но мъжете, които би могла да срещнеш тук по работа са от старата школа. Все още мнозина смятат, че жените трябва да стоят вкъщи и да кърпят чорапи, докато те ходят на събрание в полицията. Не ми казвай, че досега не си се сблъсквала с този проблем.

— Така е, но в града заплахата от съдебен процес все още означава нещо — отвърна Мегън. — Ти, изглежда, лесно си се приспособил към живота в малкия град. Каква е тайната ти? Искам да кажа, освен че имаш пенис.

— Господи, скъпа, поласкан съм, че си забелязала — провлечено изрече Мич.

„Лошо се изрази, О’Мали.“

— Не беше трудно да забележа, имайки предвид с какво беше облечен, когато се запознахме.

— Чувствам се толкова неловко.

Направи грешка, че го погледна. Очите им се привлякоха като с магнит, Господи, какъв късмет! Привличане. Рядък феномен в живота на Мегън О’Мали. Естествено щеше да се случи, когато най-малко го очакваше и най-малко се нуждаеше от това. Естествено щеше да бъде с човек, който не може да докосне, Старият Мърфи и неговите закони важаха и за нея.

Мич Холт го усети също. Химия. Погледът му се плъзна към устните ѝ.

— Мислех, че ми каза, че не си един от тях — прошепна тя.

— Един от кои?

— Неандерталците с червени вратове, които смятат, че всеки, който носи суетен, става за тяхната игра „Аз съм Божи дар за всяка жена“.

Мич се облегна и въздъхна. Можеше да спори, но изглежда, нямаше смисъл точно в този момент.

— Права си — призна той неохотно. — За момент оставих тестостеронът да ме ръководи. Временна хормонална психоза. Наистина съм достатъчно просветен, за да се преструвам, че ти не ме привличаш. Това ли искаше да чуеш?

— Добре. Точно това исках. — Мегън отново насочи вниманието си към храната и откри, че вече няма апетит. — Защото за мен е правило номер едно да не излизам с ченгета.

— Разумна политика.

Беше въпрос на оцеляване, но Мегън запази тази информация за себе си. Не можеше да си позволи да бъде уязвима по никакъв начин. Не и в полицията. И без това мнозина не я искаха там. Нейният пол бе удар срещу самата нея. Нейната височина също. Ако позволеше нейната сексуалност да бъде използвана срещу нея, щяха да я изхвърлят. Това щеше да е краят на кариерата ѝ, а тя бе всичко, което имаше.

— Да — пошегува се Мич. — Много е разумно да не позволиш на онези, с които работиш, да те видят гол.

— Случаят с бельото е почти същият — сухо изрече Мегън.

— Но сега аз съм в неблагоприятно положение. Ти ме видя по бельо. Ще е справедливо, ако ти ми върнеш услугата. Тогава ще сме наравно.

— Забрави го. Възползвам се от всички преимущества, до които мога да се добера.

— Хм...

Той забеляза един от патрулиращите полицаи в другия край на залата, който внимателно заобикаляше масите по пътя си към тях.

— Здравей, Шефе, съжалявам, че ти прекъсвам вечерята. — Лони Дайтц дръпна стол до сепарето и го възседна. — Реших, че ще искаш да научиш новостите по катастрофата на Олд Чедър Роуд.

— Аз съм заместник на Лио — каза Мегън, подавайки му ръка.

Той не обърна внимание на протегнатата ѝ ръка. Веждите му бяха скрити под черната коса, която се спускаше над челото му. Изглеждаше на петдесет и беше грубоват и строен, ако се изключи биреното му коремче.

— Мислех, че всички агенти са мъже.

— Така беше — мило му отвърна тя. — Преди мен.

— Какво ново? — попита Мич.

Дайтц откъсна очи от Мегън и погледна към бележника, който извади от джоба на ризата си.

— Два смъртни случая. Етел Кунц — откарана в медицинския център в Хенипин — масивна травма в главата и гърдите. Ида Берген е починала в Дийр Лейк — сърдечен удар на път към болницата с леки наранявания. Госпожа Марвъл Стефен е в критично състояние, но е стабилизирана — тя също е в Хенипин. Клара Уегхорн е прегледана и

пусната да си върви. Майк Чембърлейн — момчето, което е загубило контрол над колата си — ще се оправи. Пат Стивънс събра показанията, а аз отидох на мястото на катастрофата.

— И?

— Така е, както каза момчето. Пътят бе чист точно до завоя до къщата на Джеф Лексволд. Там има заледен участък, дълъг около пет метра, докладва Дайтц. Изглеждаше разтревожен. — Смятам, че там не би трябвало да има лед, нали? Времето беше добро. Бог ми е свидетел, че времето не е било достатъчно топло, за да разтопи каквото и да било на хълма до къщата на Лексволд. Така че ще отида да огледам наоколо. Нали знаеш, че Джеф и Милисънт през зимата са в Корпус Кристи, така че у тях няма никого. Но ми се струва, че някой е оставил градинския маркуч на алеята до гаража.

Мич остави вилицата си и изгледа втренчено патрулиращия полицаи.

— Това е лудост. Искаш да кажеш, че някой е пуснал водата през пътя и нарочно го е заледил?

— Така изглежда. Предполагам, че са някакви деца.

— Но са убили двама души.

— Можеше да е и по-лошо — изтъкна Дайтц. — Има някакъв рецитал тази вечер в колежа. Изглежда, много хора използват този път на връщане от района на колежа. Можеше да се получи верижна катастрофа.

— Разпита ли съседите? — попита Мегън.

Полицаят погледна към Мегън, сякаш тя беше натрапник от съседното сепаре.

— Няма такива наблизно. Още повече, че Лексволд са насадили смърчове пред къщата. Трябва да си там, за да забележиш какво става.

— Добре — тихо изрече Мич. — Трябва да напиша на Натали апел за пресата утре с молба всеки, който има някаква информация, да се обади.

Мегън за втори път се намеси в разговора:

— Имаше ли някакви следи от взлом?

Дайтц я погледна намръщено.

— Не. Всичко бе заключено. — Той отново се обърна към шефа си и се изправи. — Повикахме пътната служба да насипе пясък на

заледения участък. Една от колите на Майк Финки и една от тези на Петерсън. Това е.

— Добре. Благодаря, Лони. — Мич го наблюдаваше как си проправя път през масите и храната тежеше в стомаха му като камък.

— Какво, по дяволите, си мислят тези деца, като правят подобни дивотии?

Мегън реши, че въпросът е риторичен. Тя се взираше във вратовръзката с фигурки на Мики Маус, докато те не започнаха да плуват пред очите ѝ.

Погледът на Мич се насочи към входа на ресторанта. Мъже от шествието за Сноудейс стояха там, очаквайки да бъдат настанени. Явно искаха да се почерпят с пай и кафе след репетицията. Хана Гарисън влезе в залата и ги разблъска. Много странно.

Изглеждаше разтревожена. Палтото ѝ бе разкопчано, русата ѝ коса бе разрошена. Оглеждаше ресторанта с обезумял поглед. Докато вървеше, блъскаше хората, едва не се блъсна и в Дарлийн. Съдържателната я хвана, за да я задържи, и ѝ се усмихна. Хана я бутна и продължи пътя си до масата, където бе седнал Джон Олсен с приятелката си. Много странно.

Мич я следеше като куче. Смачка голямата зелена салфетка и я остави на масата.

— Е, къде е маркучът? — тихо запита Мегън. Тя вдигна глава, когато Мич се изправи.

— Извинявай — измърмори той, измъквайки се от сепарето.

Не можеше да чуе разговора на масата на Олсен, но виждаше лицето на Хана и резките ѝ жестове. Можеше да види колко шокиран е Джон, наблюдаваше как той поклаща глава. Мич слезе по стълбите и тръгна към масата. Стомахът му се сви.

Хана бе една от първите, с които се запозна, когато двамата с Джеси се преместиха в Дийр Лейк. Хана, съпругът ѝ Пол Киркууд и синът им живееха до тях. Хана беше бременна с второто си дете и се отби у тях през първия им ден в града, за да ги поздрави. Тя бе една от най-способните и скромни жени, които познаваше. Ръководеше спешното отделение в болницата на Дийр Лейк, участваше в делата на

общината и успяваше да се справи с дома, съпруга и сина си, както и с бебето. Всичко това тя вършеше с усмивка.

Но сега Хана не изглеждаше спокойна или невъзмутима. Изглеждаше на прага на истерията.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш? — настоя тя и удари с юмрук по масата. Приятелката на Джон изпищя и скочи от стола си, като бутна кафето, което се разля по покривката.

— Доктор Гарисън, успокойте се! — молеше Джон Олсен. Той също стана от стола си и посегна към ръката ѝ, но тя се отдръпна, очите ѝ пламтяха.

— Да се успокоя! — извика тя. — Няма да се успокоя!

Разговорите в ресторанта престанаха и всички се загледаха в нея.

— Хана? — Мич се доближи. — Случило ли се е нещо?

Тя се извърна, щом чу гласа му.

„Случило ли се е нещо?“ Нищо не беше наред. Усецаше как стотина чифта очи са се вперили в нея. Усецаше как мрак пълзи надолу по покрива и влиза в залата през големите прозорци.

Сънуваше кошмар. Беше съвсем будна. Сякаш бе погребана жива. Мислите и впечатленията се въртяха в главата ѝ, твърде много и твърде бързо. „О, Боже! О, Боже! О, Боже!“

— Хана? — прошепна Мич и внимателно постави ръка на рамото ѝ. — Скъпа, говори. Кажи какво се е случило?

Хана се загледа в него, в очите му прочете загриженост. Той се доближи до нея. „Какво се е случило?“

— Не мога да намеря сина си! — бързо изрече тя.

ГЛАВА 4

Ден първи

20:26 часа, 3,5°C

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш да намериш Джош? — попита Мич спокойно.

Хана седна на директорския стол, треперейки неконтролируемо, сълзи се стичаха от сините ѝ очи. Мич извади чиста носна кърпа от джоба си и ѝ я подаде. Тя я взе, но не направи опит да я използва, мачкайки я в ръката си като лист хартия.

— Искам да кажа, че не мога да го намеря — заекна тя. Не можеше да намери Джош и никой, изглежда, не разбираше какво се опитва да им каже, сякаш това, което говореше, бе пълна безсмислица. — Трябва да ми помогнеш. Моля те, Мич!

Тя се опита да стане от стола, но той не ѝ позволи.

— Ще направя всичко възможно, Хана, но ти трябва да се успокоиш...

— Да се успокоя! — извика тя, хващайки се за дръжките на стола — Не мога да повярвам!

— Хана...

— Мили Боже, ти имаш дъщеря, би трябвало да ме разбереш! Точно ти...

— Хана! — рязко извика той. Тя подскочи и примигна. — Знаеш, че ще ти помогна, но трябва да се успокоиш и да започнеш от самото начало.

Мегън ги наблюдаваше от мястото си до вратата. Кабинетът бе клаустрофобичен куб от тъмна евтина ламперия. Сертификати от търговската камара и различни граждански организации украсяваха стените в пластмасови рамки. Нито мебелите, нито очуканото метално бюро не предполагаха успеха или старомодния чар на ресторанта. Хана се бе отпуснала на стола. Затворила очи, тя притискаше ръка към устата си, сякаш се опитваше да се успокои.

Дори в това състояние, тя бе много привлекателна жена. Висока, слаба, с лице като за корицата на списание. Мич бе застанал срещу нея с гръб към бюрото, беше се концентрирал върху Хана в очакване, търпелив и внимателен. Без да казва нищо, той протегна ръка към нея. Тя я хвана и я стисна силно като човек, който изпитва силна болка.

Мегън го наблюдаваше с възхищение и с малко завист. Да разговаря с жертвите не беше сред силните ѝ качества. За нея да подаде ръка на някого, който изпитва болка, означаваше тя да поеме част от нея. Смяташе, че е по-разумно или по-безопасно да спазва известна дистанция. Наричаше това обективност. Мич Холт обаче не се колебаеше да подаде ръка.

— Трябваше да го прибера от тренировката по хокей — започна Хана шепнешком, сякаш се канеше да признае ужасен грях. — В болницата имаше спешни случаи и не успях да тръгна навреме. Помолих някого да се обади и да съобщи, че ще закъснея малко. Тогава една от пациентките получи сърдечен удар...

„И изпуснах пациентката, а сега загубих сина си.“ Чувството за провал и вина я притисна и тя престана да говори. Стисна силната, топла ръка и се насили да продължи:

— Забравих. Забравих, че той ме чака.

Започна отново да плаче, сълзи се стичаха по бузите ѝ и по дългата ѝ вълнена пола. Тя се преви, искаше да се свие на топка, докато чувствата я разкъсваха. Мич се наведе и я погали по косата. Ченгето в него оставаше хладнокръвно, очакваше фактите. Дълбоко вътре в него родителят изпитваше и инстинктивен страх.

— Когато стигнах до ледената площадка, той бе изчезнал.

— Добре, скъпа, Пол вероятно го е прибрал...

— Не. Сряда е моята вечер.

— Обади ли се на Пол да провериш?

— Опитах се, но той не беше в кабинета си.

— Може би Джош е бил откаран с някое от другите деца. Може да е у дома на някой от приятелите си...

— Не. Обадих се на всички, за които се сетих. Проверих при бавачката, Сю Барц. Помислих си, че може да е там и да изчака да взема Лили, но Сю също не го е виждала.

Лили все още очакваше майка си, вероятно чудейки се, защо мама дойде и си отиде, без да я вземе.

— Проверих у дома, в случай че е решил да се прибере пеша. Обадох се на други майки от хоккейния отбор. Отидох обратно до болницата. Не го намерих!

— Имате ли снимка на сина си? — попита Мегън.

— Училищната му снимка. Не е най-добрата — имаше нужда от подстригване, но нямаше време. — Хана извади чантата на скута си. Ръцете ѝ трепереха, докато ровеше за портмонето си. — Той донесе картата от училище, но после забравих...

Тя шепнеше, когато намери снимката на Джош. „Забравих.“ Толкова просто, безобидно извинение. Да забрави за снимката. Да забрави за подстригването му. Да забрави за него. Ръцете ѝ силно трепереха, едва успя да извади снимката от найлоновия калъф. Подаде я на тъмнокосата жена, осъзнавайки, че не я познава.

— Съжалявам — прошепна тя и леко се усмихна. — Познаваме ли се?

Мич седна на ръба на бюрото.

— Това е агент О’Мали от Щатското бюро по престъпността. Мегън, това е доктор Гарисън, завеждащ спешно отделение в нашата болница. Една от най-добрите лекарки, които някога са носили стетоскоп — добави той, опитвайки се да се усмихне. — Извадихме голям късмет с нея.

Мегън разгледа снимката. Момче на осем-девет години в униформа на скаут я гледаше с широка усмивка. Някои от млечните му зъби бяха паднали. Имаше лунички по носа и бузите и буйни златисто кестеняви къдрици. В сините му очи блестяха палави пламъчета.

— Той отговорно момче ли е? — попита тя. — Обажда ли се, ако закъсне, или да помоли за разрешение да остане у дома на някой приятел?

Хана кимна.

— Джош е много уравновесен.

— С какво бе облечен днес за училище?

Майката потърка чело, опитвайки се да си припомни сутринта. Струваше ѝ се като някакъв сън. Лили плаче, че не може да слезе от високия си стол. Джош се пързала по чорапи в кухнята. Трябваше да разпише картата му за училище, за да пътува до Научния музей. Да провери дали си е написал домашното, дали е запомнил думите.

Обаждат се от болницата. Пол влиза в кухнята, кара се на Джош, оплаква се, че ризите му не са изгладени.

— Ммм... с джинси. Син пуловер. Ботуши. Скиорско яке — светлосиньо с яркожълти и зелени ивици. С шапка на „Вайкингс“ — тя е жълта, с емблема. Пол не би му разрешил да си сложи червената с това яке. Той би казал, че Джош ще изглежда като че е бил облечен от циганин далтонист. Аз не виждам нищо лошо в това, та той е само на осем...

Мегън върна снимката и вдигна поглед към Мич.

— Веднага бих се заела със случая. — Вече обмисляше всички възможности и стъпките, които би трябвало да се предприемат в съответствие с възможностите. — Дай бюлетина на твоите хора, на отдела на шерифа, на патрула по магистралата...

Хана изглеждаше поразена.

— Да не мислите, че...

— Не — намеси се Мич. — Не, скъпа, разбира се, че не. Това е стандартна процедура. Ще пуснем бюлетина на всички патрулиращи полицаи и ако видят Джош, ще го доведат у дома.

— Извинете ни за минута — вдигна ръка той. Обърна се с гръб към Хана и сърдито изгледа Мегън. — Трябва да дам инструкции на агент О'Мали.

Сложи ръце на раменете ѝ и я побутна към тесния, слабо осветен коридор. Мъж с кръгла глава и вълнено сако ги изгледа подозрително и запуши с ръка едното си ухо, сякаш се опитваше да говори по телефона до мъжката тоалетна. Мич натисна вилката с два пръста, прекъсвайки разговора, и като показа значката си, изрече: — Извинете. Полиция!

Той изблъска мъжа от телефона и го принуди да се отдалечи. Сетне се обърна към Мегън.

— Какво, по дяволите, ти става? — рязко го запита тя, заемайки отбранителна позиция.

— Какво ли? — изръмжа тихо Мич. — Ти кажи какво ти става. Защо плашиш горката жена...

— Тя има причини да бъде уплашена, шефе. Синът ѝ е изчезнал.

— Това все още трябва да бъде доказано. Вероятно си играе у дома на някой приятел.

— Тя каза, че е проверила при всичките му приятели.

— Да, но е изпаднала в паника. Вероятно е забравила да погледне на явно място.

— Или някой е отвлякъл детето.

Мич се намръщи още повече, защото се насили да не приема нейното предположение.

— Тук не е Ню Йорк, О’Мали.

Мегън повдигна вежди.

— В Дийр Лейк не се ли вършат престъпления? Имате ли престъпления в Дийр Лейк? Имате полиция. Имате затвор. Или това е просто витрина?

— Разбира се, че имаме престъпления — озъби се Мич. — Имаме студенти от колежа, които крадат от магазините, и работници във фабриката за сирене, които се напиват в събота и се бият на паркинга. Нямаме отвличане на деца, за Бога!

— Да, добре, добре дошъл в деветдесетте години, шефе — саркастично изрече тя. — Това може да се случи навсякъде.

Мич отстъпи крачка назад и сложи ръце на кръста. Президентът на „Синовете на Норвегия“ влезе в тоалетната, усмихна се и му кимна. Облак шокиращо сладникав дезодорант ги лъхна от тоалетната, когато вратата се затвори. Мич се опита да не диша и да пренебрегне миризмата, както се опитваше да отмине това, за което говореше Мегън.

— Хората в Сейнт Джоузеф също смятаха, че не може да се случи — тихо каза Мегън. — И докато се утешаваха с лъжи, някой изчезна с Джейкъб Уетерлинг.

Случаят Уетерлинг в Сейнт Джоузеф се бе случил преди Мич да се измести в Минесота, но хората все още го помнеха. Детето бе откраднато и никога не се върна. Такова престъпление бе изключително рядко в района, ето защо всички бяха така потресени, сякаш някой от тяхното семейство бе отвличен. Дийр Лейк бе почти на триста километра от Сейнт Джоузеф, но Мич познаваше няколко мъже от неговия отдел и от този на шерифа, които бяха работили по случая като доброволци. Те избягваха да говорят затова, сякаш се страхуваха да не събудят отново демона, извършил това престъпление.

Проклинайки тихо, Мегън грабна телефонната слушалка.

— Губим време.

— Аз ще го направя — протегна ръка Мич над рамото ѝ и дръпна слушалката.

— Малко сме недодялани в обноските, така ли? — сухо изрече тя.

— Диспечерът не те познава — бе извинението, което предложи Мич.

— Дъг? Мич Холт е на телефона. Слушай, трябва да направиш бюлетин за момчето на Пол Киркууд, Джош. Да. Хана е отишла да го вземе след тренировките по хокей, но той е изчезнал някъде. Вероятно играе някъде Нинтендо с приятелче, но нали знаеш как се тревожи Хана. Да, това е, което жените вършат най-добре.

Мегън присви очи, но той ней обърна внимание.

— Нека момчетата от окръжната полиция също да бъдат информирани, в случай че го забележат. Той е на осем, малко дребен за възрастта си. Със сини очи и къдрава кестенява коса. Бил е със светлосиньо яке с жълти и зелени ивици и яркожълта шапка с емблемата на „Вайкингс“. Изпратете хора на хокейната площадка. Кажете им, че ще ги чакам там.

Той затвори телефона, когато лидерът на „Синовете на Норвегия“ излезе от мъжката тоалетна и мина покрай тях, измърморвайки някакъв поздрав. Любопитният му поглед се плъзна по Мегън. Мич измърмори нещо в отговор. Усещаше неодобрителния поглед на Мегън. Тя бе нова в тази работа, амбициозна, нетърпелива да се прояви. Би извикала кавалерията, но нямаше писмена заповед за това.

Първото, което се правеше в случаите с изчезнали хора, бе да се установи, че те наистина са изчезнали. Ето защо по закон пълнолетните граждани не се смятаха за изчезнали, преди да изминат двадесет и четири часа. Този закон обаче не можеше да бъде приложен при децата, но дори и да беше така, съществуваха различни възможности, преди да стигнеш до най-лошото заключение. Дори уравновесените деца понякога вършеха глупави неща. Джош можеше да е отишъл при приятел или да е загубил представа за времето, или нарочно да наказва майка си, че го е забравила. Имаше множество обяснения, много по-вероятни от отвличане.

Тогава защо стомахът му се бе свил?

Извади още една монета от джоба си. Набра номера на Щраус и тихо изрече благодарствена молитва, когато дъщери му се обади след третото извънмяване.

— Здравсти! Джеси е на телефона!

— Здравей, миличка, татко е — тихо изрече той, свеждайки глава, за да избегне любопитството на Мегън.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш? Искам да ми прочетеш повече от онази книга, като си легна.

— Съжалявам, но няма да мога, скъпа. Имам още малко работа. Налага се да останеш при баба и дядо.

Настъпи неловко мълчание. Мич си представяше недоволното лице на малката си дъщеря, израз, който бе наследила от майка си и усъвършенствала, като имитираше баба си. Красноречив поглед, който го караше да се чувства виновен.

— Не ми харесва да си полицай — заяви тя.

Чудеше се дали има представа колко го наранява, когато казваше това. Думите ѝ отваряха стари рани, които не можеха да зараснат.

— Зная, Джеси, но трябва да се опитам да намеря едно момче, което се е загубило. Ти няма ли да искаш да те намеря, ако се загубиш?

— Да — призна тя недоволно. — Но ти си моят татко.

— Утре вечерта ще съм у дома, скъпа, и ще прочетем повече страници. Обещавам.

— Дано да е така, защото баба каза, че тя също може да ми прочете за Бабар.

Мич стисна зъби.

— Обещавам. Дай целувка за лека нощ, а после повикай баба да поговоря с нея.

Джеси издаде звук на шумна целувка по телефона, която Мич повтори, обръщайки се с гръб към Мегън, така че да не види цвета на лицето му. Сетне Джеси връчи слушалката на дядо си и Мич отново започна да обяснява, без да навлиза в подробности — полицейска работа, задържан е от случай, нищо особено, но може да отнеме време. Ако му бе казал, че е възможно да има отвличане на дете, Джой Щраус щеше да подпали телефона и щеше да докара града до паника.

Юрген не настоя за подробности. Роден и израснал в Минесота, той смяташе, че е невъзпитано да настоява за повече информация, отколкото са готови да му предоставят. Освен това не беше необичайно

за него. Работата на Мич от време на време изискваше да работи и вечер. Имаха уговорка, че Джеси може да остане при баба си и дядо си, които се грижеха за нея след училище всеки ден. Установеният ред бе удобен и даваше чувство за стабилност на Джеси. Мич може би не бе любимецът на тъщата, но знаеше, че тя ще се грижи добре за единственото си внуче.

Никак не му харесваше, когато не можеше да седи до нея и да я наблюдава, докато заспи. Тя бе центърът на Вселената за него. За миг си представи какво би изпитал, ако не можеше да я намери, сетне си помисли за Хана и Джош.

— Той ще се върне скоро — измърмори, когато затвори телефона. Стомахът му се сви още повече.

Ядът на Мегън се стопи. За миг Мич Холт ѝ се стори уязвим, а не решителен и опасен. Сега той се бе превърнал в самотен родител, който изпращаше целувки на дъщеря си по телефона. Думата „опасен“ отново изплува в главата ѝ.

Отхвърляйки тази мисъл, тя го погледна сериозно.

— Надявам се да си прав, шефе. Заради всички се надявам да си прав.

ГЛАВА 5

Ден първи

21:30 часа, 3°C

Последните играчи от лигата на ветераните хокеисти излизаха отпуснати от игрището на „Горди Кнътсън Мемориал Арена“, когато Мич спря своя експлорър на алеята отпред. Макар че бяха над петдесетгодишни, хокеистите все още показваха завидна грация на леда. Те се пързалиха, перчеха се, смееха се и псуваха. Но когато играта приключи, събуваха кънките и възрастта отмъстително напомняше за себе си. Слизаха бавно по стълбите с изкривени в гримаси лица.

Ноджи ги наблюдаваше с усмивка, облегнал се на патрулиращата кола пред сградата. Поздрави ги с вдигнат палец и се засмя, когато Ал Джексън му каза да върви по дяволите.

— Защо продължаваш да играеш, когато играта ти причинява толкова мъки, Ал?

— Що за глупав въпрос! — отвърна той. — О, забравих, че по-рано играеше футбол. Твърде много са те ритали по главата.

— Поне имаме ум достатъчно, че да носим каски — върна му го Ноджи.

— Искаш да кажеш, че няма извинение за лицето ти.

Нога изръмжа и им направи знак да продължават пътя си.

— Какво става, Ноджи? — запита Бил Ленъкс, мятайки през рамо спортния си сак. — Да не си хванал Оли за превишена скорост с машината за заглаждане на леда?

Всички се изсмяха, но погледите им се насочиха към Мич и Мегън, които приближаваха по тротоара.

— Добър вечер, Мич — провикна се Джексън, вдигайки стика си. — Да няма вълна от престъпления на ледената пързалка?

— Да, има оплакване, че ударът ти е престъпен.

Мъжете силно се изсмяха. Мич ги проследи с поглед, докато се отдалечаваха, сетне се обърна към полицая:

— Офицер Нога, това е агент О’Мали...

— Срецнахме се вече — каза Мегън, нетърпеливо потрепвайки с крака по снега.

Огледа околността. Пързалката бе в края на улицата, доста отдалечена от къщите. Междущатската магистрала бе разположена в югоизточния край на Дийр Лейк. Отвъд острова от изкуствена светлина имаше паркинг, нощта бе тъмна, злокобна и определено недружелюбна. От другата страна имаше голи храсталаци, а зад тях бяха земите на околията Парк, имаше поле и стари запустели сгради. Мястото изглеждаше изоставено и някак зловещо, сякаш сенките бяха населени с тъмни сили, които можеха да бъдат прогонени с карнавални огньовете и тълпи хора. Дори докато гледаше към града. Мегън изпита чувство на самота.

— Всичко това е заради изчезналото момче, нали? — попита Нога.

Мич кимна.

— Момчето на Хана Гарисън, Джош. Тя е трябвало да го прибере оттук. Предполагам, че ще трябва да огледаме мястото и да поговорим с Оли...

— Би трябвало да изпратим униформени полицаи по къщите наоколо — прекъсна го Мегън, местейки очи от Мич към Нога. — Открийте дали съседите са забелязали момчето да върши нещо необичайно. Полето също би трябвало да се претърси, когато отцепим района.

Мич се беше опитал да се отърве от нея, като ѝ предложи да остане при Хана за морална подкрепа, докато очакват новини за Джош. Тя му заяви, че моралната подкрепа не фигурира в нейната характеристика, сетне предложи да се обадят на приятел, който да дойде при Хана и да ѝ помогне да се обадят пак на приятелите на Джош. Накрая Мич се обади на Натали, която беше съседка на Хана.

Той погледна недоволно към Мегън, въздъхна дълбоко и заговори на офицера с пресилено спокойствие:

— Влез вътре и потърси Оли. Ще дойда след минута.

— Разбрано — веднага се съгласи Нога, доволен да се отдалечи от огневата линия.

Мич се втренчи в Мегън, челюстите му бяха силно стиснати, а очите му потъмнели. Можеше да усети напрежението, което се

излъчваше от него.

— Агент О'Мали — студено изрече той, — чие разследване е това?

— Ваше — отвърна тя. — А вие го проваляте.

— Много си дипломатична.

— Не ми плащат, за да съм дипломатична, а да давам консултации, съвети и да разследвам. Аз те съветвам ти да поемеш случая, шефе, вместо да се мотаеш наоколо, преструвайки се, че нищо не се е случило.

— Не съм те молил за консултация или съвет, госпожице О'Мали.

Ситуацията никак не харесваше на Мич. Не харесваше възможностите и онова, което можеха да означават те за Дийр Лейк. А в момента изпитваше и силна ненавист към Мегън О'Мали само защото бе тук, и бе свидетел на всичко и накърняваше неговия авторитет.

— Знаеш ли, старият Лио не беше с кой знае каква външност, но много добре си знаеше мястото. Той не би си пъхал носа в това, докато не го помоля.

— Вероятно дори тогава не е бързал много — възрази Мегън. Ако отстъпеше сега, един Господ знаеше, че сигурно щеше да седи в кабинета си с поглед впит в кафеварката. Не бе само въпрос на принцип, трябваше да се наложи и да остане в действащата група. — Ако не повикаш униформените полицаи да разпитат съседите, аз лично ще го направя веднага щом огледам тук.

Мич стисна зъби и стомахът му се сви. Един глас прошепна в главата му: „Ами ако е права? Ами ако грешиш, Холт? Ами ако се провалиш?“ Съмнението го ядоса и той с готовност прехвърли този гняв към жената, застанала срещу него.

— Ще се обадя да дойдат още две части. Нога може да започне да оглежда наоколо — рязко изрече. — Ти можеш да дойдеш с мен, агент О'Мали. Не искам да обикаляш из града и да паникьосваш жителите му.

— Не съм ти собственост, че да ме държиш на каишка.

Устните му се извиха в гадна усмивка.

— Да, но е приятно човек да пофантазира — отвърна той и тръгна бързо по тротоара и нагоре по стъпалата. Тя го последва,

проклинайки хлъзгавата повърхност и Мич Холт.

— Може би трябва да направим някакъв план — каза тя, като го настигна. — Реши какво ще предприемеш. Бих искала да разбера сега, защото ако ще прескачаме жив плет, трябва да се науча как да си вдигам крака.

Той я изгледа.

— Не са те учили на това в академията на ФБР?

— Не. Научиха ме как да се справям с агресивни мъже, като ги сритам в топките.

— Сигурно си много забавна, като отидеш на среща.

— Никога няма да разбереш това.

Той отвори една от вратите, която водеше към ледената площадка, и я задържа. Мегън нарочно пристъпи встрани и отвори другата врата.

— Не очаквам с мен да се държат специално — каза тя. — Искам да се държат с мен като с равен.

— Добре. — Мич свали ръкавиците си и ги пхна в джоба на якето си. — Ако се опиташ да направиш нещо без мое знание, ще съм ядосан както на всеки друг. Ако ме ядосаш достатъчно, ще те изхвърля оттук.

— Това е обида.

— Повикай ченге — подхвърли той през рамо и тръгна към пързалката.

Мегън погледна нагоре.

— Търсих си го!

Оли Суейн вършеше по-голямата част от работата в „Горди Кнътсън Мемориал“ повече от пет години. Работеше от три до единадесет часа шест дни в седмицата, поддържаше съблекалните, метеше боклука от трибуните, заглаждаше грапавините по леда с машината „Замбони“ и други неща, които се налагаше да бъдат поправени. Истинското му име не беше Оли, но той предпочиташе да го наричат така. Смяташе, че колкото по-малко хора знаят за миналото му, толкова по-добре — тактика, която бе възприел още от малък. Анонимността бе удобно наметало, а истината неонова светлина, която насочваше нежелано внимание върху нещастния му живот.

„Гледай си работата, Леели. Не се гордей, Леели. Гордостта и високомерието са грехове човешки.“

Тези думи бяха втълпени с железен юмрук в главата му още когато беше дете. Загадките бяха това, от което вероятно можеше да се гордее. Беше дребен и грозен, с лилаво петно на лицето. Не притежаваше таланти. Опитът му бе низ от срам и добре пазени тайни. Ако някой се заинтересуваше от него, той се затваряше в себе си, отричайки синините и одраскванията, обяснявайки изкуственото си око с падане от дърво.

Беше умен, бе чел много книги, проявявайки интерес към компютрите. Този факт той също криеше, ценейки го като светъл лъч в иначе мрачното си съществуване.

Оли не обичаше ченгетата, особено мъжете. Тяхната големина, сила и агресивна сексуалност, всичко това отприщваше лоши чувства в него, поради което нямаше истински приятели на неговата възраст. Позволяваше си само да говори с хокеистите. Възхищаваше се на техния темперамент, който прикриваше невинността им. Те го харесваха, защото можеше да се пързала добре и да прави акробатични номера. Някои се отнасяха жестоко към външния му вид, но повечето го приемаха, а това бе най-доброто, на което можеше да се надява.

Той стоеше в ъгъла на препълнения с вещи склад, където си бе направил кабинет. Напрегна се, когато на вратата се очерта силуетът на шефа Холт.

— Здравей, Оли — поздрави Мич. Усмивката му бе фалшива и уморена. — Как вървят нещата?

— Добре — рязко отвърна той и свали ръкавите на ватираната си пилотска куртка, която бе купил от военноморския магазин в големия град. Под дебелия му вълнен пуловер започна да се стича пот.

Една жена надникна от дясната страна на Холт. Имаше яркозелени очи и хубаво лице, тъмна коса, прибрана назад.

— Това е агент О’Мали. — Холт се отдръпна малко. Жената вдигна поглед към него, беше стиснала зъби, сякаш се опитваше да влезе през тясно пространство в малката стая.

— Агент О’Мали, запознай се с Оли Суейн. Оли е нощният пазач.

Оли кимна любезно. „Какъв агент?“ — зачуди се той, но не попита. „Гледай си работата, Леели.“ Добър съвет, помисли си,

независимо от източника, от който идваше. Отрано се бе научил да съдържа любопитството си и да насочва интереса си към книгите и фантазиите си.

— Бихме искали да ти зададем няколко въпроса. Господин Суейн, съгласен ли сте? — запита Мегън, разхлабвайки възела на шала си заради топлината в стаята.

Тя го огледа. Беше висок колкото жокей, с лице на боксьор и твърде кръгли очи. Лявото му око бе изкуствено и гледаше направо, докато другото се въртеше наоколо, погледът му, изглежда, отскачаше от всичко, към което погледнеше. Стъкленото око бе малко по-светлокафяво. Неестественият бял цвят на изкуственото око бе подчертан от яркочервения цвят на белега му по рождение, който заемаше горната лява част на лицето му. Косата му бе кестенява с бели кичури и стърчеше нагоре. Вероятно бе тридесет и няколко годишен и не обичаше ченгетата.

Това естествено бе рискът на професията. Дори най-невинните хора се изнервяха, когато ченгета навлязат в тяхната територия. А тогава понякога дори се страхуваха. Тя се чудеше кое от двете отговаряше на поведението на Оли.

— Опитваме се да открием Джош Киркууд — каза Мич, тонът му бе съвсем делови. — Той играе в отбора на Джон Олсен. Познаваш ли го?

Оли сви рамене.

— Сигурно.

Не каза нищо повече. Не задаваше въпроси. Погледна към ръкавиците, и сложи дясната си ръка на лявата. „Типично за Оли“ — помисли си Мич. Човекът не обичаше да общува много, никога нямаше какво да каже или да съдейства. Странен човек, но нямаше закон против това. Всичко, което изглежда искаше от живота, бе да си върши работата и да бъде оставен на спокойствие, за да чете книгите си.

От мястото си до вратата Мич можеше да види цялата стая и Оли, без да мести погледа си. Стара зелена маса за карти и дървен стол заемаха по-голямата част от помещението. Под масата имаше купища стари учебници по компютри, психология и английска литература и други.

— Майката на Джош е закъсняла да го прибере — продължи Мич. — Когато пристигнала тук, не го намерила. Виждал ли си го да си тръгва с някого?

— Не. — Оли наклони глава. — Бях зает. Трябваше да мина по леда с машината „Замбони“ преди тренировките на клуба по фигурно пързаяне — речта му бе един вид лингвистична стенография, сведена до голата действителност, достатъчно, за да каже онова, което иска, но не дотолкова, че да окуражи разговор. Бръкна в джобовете си, започна да се поти още повече и зачака следващия въпрос.

— Някой обади ли ти се от болницата, че доктор Гарисън ще закъснее? — попита Мегън.

— Не.

— Ти би ли разбрал, ако някой друг го е направил?

— Не.

Мегън кимна и свали ципа на шубата си. Малката стая се намираше до парното отделение и вътре беше като в сауна. Мич бе свалил ципа на якето си и го бе отметнал назад. Оли продължаваше да стои пред тях с ръце в джобовете.

— Забелязал ли си Джош да се връща в сградата, след като другите момчета са си тръгнали?

— Не.

— Случайно да си забелязал навън някакви чужди коли?

— Не.

Мич стисна устни и въздъхна.

— Съжалявам — тихо изрече Оли. — Ще ми се да можем да ви помогна. Джош е мило момче. Мислите ли, че му се е случило нещо?

— Като какво например? — Мегън не откъсваше очи от него.

Той отново сви рамене.

— Светът е скапано място за живеене.

— Вероятно се е прибрал у дома с приятелче — каза Мич. Думите прозвучаха изтъркано, повтаряше ги толкова често през последните два часа. Пейджърът му безмълвно висеше на колана му като оловна тежест. Очакваше някой да го потърси по него и да му каже, че Джош е бил намерен да яде пица и да гледа играта „Тимбърулфс“ в семейния клуб в другия край на града. Очакването гризеше нервите му като термити.

От друга страна, Мегън явно се справяше с положението. Това го подразни.

— Господин Суейн, цяла вечер ли бяхте тук? — попита тя.

— Такава ми е работата.

— Може ли някой да го потвърди?

По челото на Оли се стече капка пот и влезе в здравето му око. Той примигна като сърна, хваната от хрътките на ловец.

— Защо? Не съм направил нищо.

Тя му се усмихна. Той не се хвана на този номер, но това нямаше значение.

— Това е просто рутинен въпрос, господин Суейн. Имате ли...

Мич я хвана за колана на шубата и дискретно я дръпна. Тя го изгледа.

— Благодаря, Оли — каза той. — Ако се сетиш за нещо, с което да ни помогнеш, ще се обадиш, нали?

— Разбира се. Надявам се, всичко да е наред — каза Оли.

Чувството за клаустрофобия се махна от гърдите му, когато Холт и жената отстъпиха от вратата. Щом стъпките им заглъхнаха, чувството за самота започна да се завръща. Той се разходи из стаята, докосвайки с пръсти стените, маркирайки територията си, изтривайки натрапничеството на чуждите хора. Седна на стола и поглади с ръка книгите си, галейки ги сякаш бяха неговите любими домашни животни.

Мразеше ченгетата. Не обичаше да му задават въпроси. Искаше да бъде оставен сам. „Гледай си работата, Леели.“ Щеше му се и другите хора да послушат този съвет.

— Не ми харесва този дребен смешник — рязко подхвърли Мегън.

Тя подтичваше, за да не изостава от Мич. Стъпките им отекваха по циментовия под. Лампи осветяваха гладкия бял лед. Местата за зрителите тънеха в мрак, стадионът напомняше на студен празен театър.

— Извинявай — саркастично изрече той, с удоволствие продължавайки враждебния си разговор оттам, откъдето го бяха

изоставили. — Свикнал съм да работя сам. Може би маниерите ми имат нужда от малко лустро.

— Това няма нищо общо с маниерите, а с професионалната учтивост.

— Професионална учтивост? — Вдигна вежди. — Изглежда, това е чуждо за теб, агент О'Мали. Не смятам, че я оценяваш.

— Ти ме прекъсна...

— Да съм те прекъснал? Би трябвало направо да те изхвърля.

— Ти накърняваш авторитета ми...

Нещо горещо и червено избухна зад очите на Мич. Пламъците изгаряха самоконтрола му за пръв път от много дълго време. Той се извърна към Мегън, хвана я за раменете и я притисна към плексигласа, който се издигаше над мантизелата.

— Това е моят град, агент О'Мали — изръмжа той, лицето му бе на сантиметър от нейното. — Ти нямаш никакъв авторитет. Ти си тук да помагаш, когато е необходимо. Можеш да имаш всякакви степени, но очевидно си била в дамската тоалетна точно на тази лекция в Бюрото.

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ бяха огромни, устните ѝ бяха полуотворени. Той имаше намерение да я уплаши, да я шокира. Мисията бе изпълнена.

Като омагьосан Мич сведе поглед към тялото ѝ. С приковани назад рамене, гърдите ѝ изпъкваха напред и привлякоха вниманието му. Бяха малки и кръгли, и докато ги наблюдаваше, зърната ѝ леко напъпиха през материята на пуловера. Гневът, който напираше в него, се промени от пламъци на възмущение в нещо много по-нецивилизовано, нещо примитивно. Намерението му бе да установи професионално надмощие, но мотивацията му се стопи и се смени, плъзгайки се от логиката до онази част вътре в него, където тя нямаше място.

Погледът бавно се отмести от брадичката ѝ, която бе издадена леко напред, към устните, които бяха леко извити, предавайки усилията ѝ да изглежда смела, нагоре към очите ѝ — тъмнозелени като кадифе с къси и гъсти мигли.

— Никога не съм имал подобни неприятности с Лио — измърмори той. — Но от друга страна, никога не съм искал да го целуна.

Мегън нямаше намерение да му го позволи. Знаеше всеки аргумент срещу подобно действие — беше си ги повтаряла цяла вечер като молитва срещу зли духове. „Глупаво е. Опасно е. Това е лоша работа...“ Дори докато тези мисли преминаваха през главата ѝ, тя повдигна брадичка, поемайки си дъх...

Отблъсна го. Той дръпна глава назад и премигна, главата му постепенно се проясни. Беше загубил контрол над себе си. Мисълта отекваше като камбана в ушите му. Не беше изгубил контрол. „Сдържай гнева си. Контролирай ума си. Контролирай желанията си.“ Тези правила му бяха помогнали да преживее последните две години, а сега само за миг с Мегън О’Мали едва не ги наруши.

Те се изгледаха предпазливо, в очакване, със затаен дъх на тъмната ледена арена.

— Възнамерявам да се престоря, че това не се е случило — заяви тя, но в гласа ѝ не се долавяше възмущение. По-скоро думите ѝ прозвучаха като обещание, което едва ли би могла да спази.

Мич нищо не каза. Той я пусна и отстъпи назад. Тя искаше да накърни авторитета му, сетне да го лиши от разсъдъка му, а после се преструваше, че нищо не се е случило.

Никак не бе разумно да желае Мегън О’Мали. Следователно нямаше да я желае. Много просто. Тя дори не беше неговият тип. Той харесваше високи, сърдечни и мили елегантни жени. Такава, каквато бе Алисън. Не като този дребосък с ирландски темперамент и феминистки разбирания.

— Да — промълви той, опитвайки се отново да бъде саркастичен. — Добър ход, О’Мали, забрави го. Сигурно не искаш да бъдеш заловена как показваш своята женственост.

Думите му я ужилиха, както явно бе възнамерявал, но не му донесоха удовлетворение. Изпитваше вина и съжаление, така че нямаше желание да се замисля повече над случилото се.

Една от вратите се отвори.

— Шефе! — изрева Нога. — Шефе!

Мич се втурна към него, тревогата му се засили, докато тичаше покрай мантизелата. „Моля те, Боже, дано да каже, че са открили Джош. И нека да е жив.“ Но дори докато се молеше, страхът със студени кокалести пръсти стегна гърлото му.

— Какво има? — попита, стигайки до полицая.

Нога го изгледа мрачно, на лицето му бе изписан страх.

— По-добре ела да видиш.

— Мили Боже! — прошепна Мич отчаяно. — Джош ли?

— Не. Ела.

Мегън хукна след тях. Щом излязоха навън, веднага почувства студа. Дръпна ципа нагоре, извади ръкавиците от джобовете си и ги сложи. Шалът ѝ висеше на рамото ѝ, развявайки се като знаме зад нея, и накрая падна, докато тя тичаше през паркинга.

В далечния край на паркинга още трима офицери се бяха скупчили до живия плет.

— Какво? — извика Мич. — Какво открихте?

Никой от тях не проговори. Всеки гледаше в останалите, безмълвен и зашеметен.

— По дяволите! — изкрещя той. — Няма ли да кажете нещо!

Лони Дайтц отстъпи встрани и лъч от фенерче освети спортния сак. Някой бе написал от едната страна с печатни букви: **Джош Киркууд**.

Мич се отпусна на колене в снега, сакът стоеше пред него като заредена бомба. Бе наполовина отворен и къс хартия стърчеше през отвора, развявайки се от вятъра. Той внимателно хвана листа и бавно го измъкна.

— Какво е това? — задъхано попита Мегън, отпусайки се до него в снега. — Писмо за откуп?

Мич разгъна листа и прочете няколко пъти текста. Кръвта му изстина.

*„Дете е изчезнало,
невежеството не е невинност, а Грях.“*

ГЛАВА 6

Ден първи

21:22 часа, 3°C

— Децата понякога вършат ужасни неща — заяви Натали. Тя работеше в кухнята, трупайки сандвичи с пуешко месо, докато кафе машината съскаше. — Спомням си как Трой веднъж ми скрои същия номер. Тогава беше на десет или единадесет. Беше решил да продава вестници, така че да спечели състезателна кола с дистанционно управление. Толкова бе погълнат от тази мисъл, че не можеше да мисли за нещо толкова незначително, като да ме уведоми какво смята да прави. „Да се обадя на майка си? Защо да ѝ се обаждам, след като я виждам всеки ден?“

Тя поклати глава и изрязва част от ъгълчето на сандвича с ножа за хляб с големината на трион.

— Това се случи, когато живеехме в града. По онова време в Минеаполис действаха много банди. Не можеш да си представиш какви мисли ми минаха през ума, когато Трой не се върна у дома до пет и половина.

„Да, мога.“ Същите мисли се въртяха в главата на Хана. Тя напрегнато крачеше от другата страна на бара. Дори не бе сменила дрехите, с които бе на работа. Пуловерът ѝ имаше лек дъх на пот от усилията и стреса, докато се бе опитвала да спаси живота на Ида Берген. Черният ѝ чорапогащник се бе впил в кръста, а дългата ѝ пола бе измачкана. Бе събула ботушите си до вратата по навик.

Крачеше напред-назад по дължината на тезгяха, скръстила ръце на гърдите, втренчила се в телефона на стената, който не звънеше. До него имаше бележки: „Мама е в болницата. Татко е в офиса. 911 за спешен случай.“ Всичките бяха написани от Джош с разноцветни маркери. Домашен план за безопасна седмица.

Отново я обзе паника.

— Да ти кажа, бях като луда — продължи Натали, сипвайки кафето. Добави малко обезмаслено мляко във всяка чаша и ги постави

на бара до сандвичите. — Обадихме се в полицията. Двамата с Джеймс излязохме да го търсим. Сетне едва не го сгазихме. Така го намерихме. Караше колелото си в тъмното, толкова погълнат от спечелването на проклетата кола с дистанционно, че дори не се оглеждаше за коли.

Хана погледна към приятелката си. Осъзна, че тя очаква от нея да ѝ зададе въпрос.

— И какво направихте?

— Изскочих от колата, преди Джеймс да успее да спре, викайки колкото сили имам. Бяхме точно пред синагогата. Крещях толкова силно, че равинът излезе тичешком. И какво видя той? Полудяла черна жена, която крещи и разтърсва горкото малко момче като парцалена кукла. Така че той влезе отново вътре и се обади на полицията. Те пристигнаха със сирени и включени светлини. Естествено дотогава се бях успокоила и бях прегърнала момчето си, плачейки. Единственото, което можех да кажа, бе: „Бebчето ми! Малкото ми бebче!“ Сега си мисля, че може би не трябваше да наказваме Трой. Вероятно срамът му е бил достатъчен.

Хана отново не я слушаше. Гледаше към телефона, сякаш искаше да го накара да звънне. Натали въздъхна, осъзнавайки, че всъщност нищо не може да направи. Бе приготвила сандвичи и кафе не защото някой бе гладен, а защото това беше разумно, нещо нормално. Бъбреше, опитвайки се да отвлече вниманието на Хана и да запълни зловещата тишина.

Излезе от кухнята, хвана Хана за раменете и я побутна към стола до кухненския плот.

— Седни и хапни нещо, момиче. Кръвната ти захар сигурно е спаднала. Истинско чудо е, че можеш да стоиш на крака.

Хана седна на ъгъла на стола и се втренчи в чинията със сандвичи. Въпреки че не бе хапвала от обяд, не бе в състояние да хапне каквото и да било. Знаеше, че би трябвало да опита — заради самата себе си и заради Натали, която си бе направила труда да приготви сандвичите. Не искаше да обижда Натали. Не искаше да разочарова никого.

„Вече успя да го направиш днес.“

Пациентката ѝ бе починала. Беше загубила Джош.

Телефонът мълчеше.

В дневната, където телевизорът работеше, Лили се събуди и слезе от канапето. Тя се насочи към кухнята, търкайки очи с юмруче, в другата си ръка стискаше плюшен далматинец с каишка. Сърцето на Хана се сви, докато наблюдаваше дъщеря си. На осемнадесет месеца Лили все още бе нейното бебе, олицетворение на невинността. Тя имаше русите къдрици на майка си и нейните сини очи. Не приличаше на Пол, всъщност той не се интересуваше от този факт. Все пак унижението, което трябваше да преживее в многобройните си опити да заченат Лили, изглежда, го кара да мисли, че заслужава дъщеря му да изглежда като него.

Мисълта за Пол накара Хана отново да се замисли за телефона. Той не се бе обадил, въпреки че тя бе оставила няколко отчаяни съобщения на телефонния секретар.

— Мамо? — изрече Лили, вдигайки свободната си ръка в молба да я вземат.

Хана с готовност изпълни молбата ѝ. Прегърна силно дъщеря си и притисна малкото тяло, което ухаеше на пудра и сън. Искаше да е близо до Лили, не я изпускаше от погледа си, откакто се бяха върнали от бавачката.

— Здравей сладурче — прошепна, успокоявайки се от топлото, подвижно телце, облечено в пурпурна дрешка с дантели. — Би трябвало да си в леглото.

Лили попита с очарователна усмивка:

— Къде е Джош?

Усмивката на Хана замръзна. Ръцете ѝ несъзнателно се стегнаха.

— Джош не е тук, миличко.

Паниката я удари като стенобитна машина, смазвайки съпротивата ѝ. Бе уморена и ужасена. Искаше някой да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще се уреди — и да го вярва. Искаше синът ѝ да се върне и страхът да си отиде. Притисна Лили до себе си и затвори очи, за да спре бликащите сълзи. Горещи като киселина, те се процеждаха през миглите ѝ и се стичаха по страните ѝ. Тих, измъчен стон се откъсна от гърдите ѝ. Уплашена, Лили също се разплака.

— Хана, скъпа, моля те, седни — тихо изрече Натали и я отведе при канапето. — Седни. Ще ти донеса нещо за пиене.

Навън кучето излая и някаква кола спря на алеята. Хана преглътна сълзите си. Напрежението във въздуха бе толкова натежало,

че можеше да се реже с нож. Дали Джош щеше да се втурне в кухнята? Или Мич Холт идваше с новини, които нямаше да може да понесе?

— Защо Гизмо не е в задния двор, където му е мястото?

Пол влезе в кухнята със сърдито изражение на лицето.

Не погледна към Хана, а се залови с вечерния си ритуал, сякаш нищо не се бе случило. Влезе в малкия си кабинет и остави куфарчето си на бюрото, сетне закачи палтото си. Тя го наблюдаваше как изчезва в стаята, която бе негово светилище на идеалния ред. В нея се надигна гняв. Повече се интересуваше да закачи палтото си до останалите си палта — подредени отляво надясно по дължина, от обикновени към официални — отколкото за сина си.

— Къде е Джош? — подхвърли Пол, връщайки се в кухнята, разхлабвайки възела на вратовръзката си. — Това куче е негово задължение. Можеше да излезе и да го заведе в задния двор.

— Джош не е тук — остро отвърна Хана. — Ако си беше направил труда да прослушаш съобщенията ми, щеше да знаеш за това часове по-рано.

Той вдигна очи и предпазливо я изгледа.

— Какво?...

— Къде, по дяволите, беше? — настоя тя, несъзнателно притискайки Лили. Бебето сви юмруче и я удари по рамото, плачейки. — Опитвах се да те открия!

— Господи! Имах работа! — бързо отвърна той, опитвайки се да разбере какво става. — Имах ужасно много друга работа, не ми беше до това да прослушвам телефонния секретар.

— Наистина ли? Синът ти е изчезнал. Имаш ли по-важен клиент от самия Джош?

— Какво искаш да кажеш с това, че е изчезнал?

Натали пристъпи да вземе Лили. Бебето с готовност протегна ръчички към нея.

— Ще я сложа в леглото, а вие с Пол седнете и обсъдете въпроса трезво — твърдо изрече тя, втренчвайки се в Хана.

— Изчезнал? — повтори Пол, сложил ръце на кръста на модните си кафяви панталони. — Какво, по дяволите, става тук?

Натали се обърна към него.

— Седни, Пол — заповяда тя. Очите му се разшириха, но се подчини. Тя отново се обърна към Хана, свирепият ѝ израз се промени.

— Ти също. Започни от самото начало. Веднага ще се върна.

С Лили на ръце, тя излезе от дневната и се заизкачва по стълбите към горния етаж. Хана отново изпита вина, докато наблюдаваше как Лили е сложила глава на рамото на Натали и бърбри:

— Не, не, мама. — Големите ѝ очи я обвиняваха.

„Господи, каква майка съм аз?“ Тя притисна с ръка устата си, уплашена от отговора, който би последвал и който не искаше да чуе.

— Хана, какво става? Изглеждаш ужасно.

Тя се обърна към съпруга си, чудейки се защо стресът придава характер на мъжките черти. Пол бе прекарал дванадесет часа в счетоводната къща, където бе партньор заедно със стария си приятел от колежа Стив Кристиансон. Изглеждаше уморен, бръчките му бяха малко по-дълбоки от обикновено, но това не го правеше по-малко привлекателен. Само сантиметър по-висок от нея, Пол бе спретнат и с атлетично тяло, с гладко лице и волева брадичка. Ризата му на райета вече не стоеше като колосана, но с разхлабена вратовръзка той изглеждаше дори по-привлекателен. Тя се почувства като нещо, което е изпъзляло от коша с мръсни дрехи.

— Имахме спешен случай в болницата — каза тихо тя, очите ѝ бяха приковани в тези на съпруга ѝ. — Закъснявах за уговорката с Джош. Накарах Карол да се обади, но когато отидох там, той беше изчезнал. Търсих го навсякъде, но не успях да го намеря. Полицията го търси сега.

Лицето на Пол се изопна. Той седна с изправени рамене.

— Ти си забравила нашия син? — гласът му режеше като бръснач.

— Не...

— Господи! — извика той и скочи на крака. — Проклетата ти работа е по-важна за теб...

— Аз съм лекар! Жената умираше!

— А сега някакъв лунатик е офейкал с нашия син!

— Откъде си толкова сигурен? — изкрещя Хана, мразейки го за това, че изрече на глас нейните страхове.

— Тогава къде е той? — извика Пол.

— Не зная!

— Престанете! — извика Натали, втурвайки се в кухнята. — Спрете и двамата! — Тя ги изгледа свирепо, поглед, с който бе

изплашила не едно ченге в Дийр Лейк. — Горе детето плаче неутешимо и не може да заспи, защото родителите му се карат. Сега не е време за скандали.

Пол я изгледа, но нищо не каза. Хана се опита да заговори, сетне се извърна с гръб към тях. Когато някой позвъни на вратата и тя се втурна през дневната, спъна се в коридора и отвори вратата, сърцето ѝ лудо биеше.

Мич Холт стоеше на прага, лицето му бе тъжно, очите — дълбоки кладенци от болка.

— Не — прошепна тя. — Не!

Той влезе и хвана ръката ѝ.

— Скъпа, ще направим всичко възможно, за да го намерим.

— Не — отново прошепна тя, клатейки глава. — Не. Не ми казвай. Моля те, не ми казвай.

„Никакви тренировки не могат да подготвят полицаи за това“ — помисли си Мич. Нямахше определени правила за разбития живот на родителите. Нямахше достатъчно баналности, нямахше извинение, което да е задоволително. Нищо не можеше да утеши болката. Нищо. Той беше баща и техен приятел, а спомените и вината пречеха на професионализма му. Пол и Натали стояха в коридора в очакване, с мрачни лица, като поразени.

— Не — прошепна Хана, устните ѝ едва се движеха, пълните ѝ със сълзи очи бяха отчаяни. — Моля те, Мич!

— Джош е бил отвлечен — каза той, думите едва се отрониха от устните му.

Тя се отпусна като счупена кукла. Мич я прегърна и я притиснало себе си.

— Съжалявам, скъпа — прошепна той. — Съжалявам.

— Мили Боже — измърмори Натали. Тя ги заобиколи и затвори вратата, през която влизаше студ.

Пол пристъпи към тях и махна едната ръка на Мич от рамото на Хана.

— Тя е моя съпруга — каза. Горчивината в гласа му накара Мич да вдигне глава.

Пол дръпна Хана и Мич отпусна ръце, но не направи опит да я утеши. Или вероятно Хана се бе отдръпнала, когато се опита. Струваше му се странно, но от друга страна, какво в тази нощ не бе

сюрреалистично? Децата не бяха отвличани в Дийр Лейк. В Бюрото, нямаше агенти жени. А Мич Холт никога не бе губил контрол над себе си.

„Господи, каква лъжа.“

Гневът избухна в него, спаси го, колкото и иронично да изглеждаше. Даде му нещо, върху което да се съсредоточи, нещо познато, за което да се хване. Въздъхна силно и се съвзе. Потърка наболата си брада и погледна към Натали. Зад големите очила очите ѝ плуваха в сълзи. Тя изглеждаше също толкова загубена като Хана, която стоеше в дневната с лице, притиснато в стената.

— Натали — каза той, докосвайки рамото ѝ. — Има ли готово кафе? Ще ни се отрази добре.

Тя кимна и влезе в кухнята доволна, че има какво да върши.

Мич поведе Хана и Пол в дневната.

— Трябва да седнем и да поговорим.

— Да говорим? — подхвърли Пол. — Защо, по дяволите, не се опитате да откриете сина ми? Божичко, ти си началник на полицията!

Мич го изгледа.

— Всички офицери, с които разполагам, са ангажирани в случая. Свързахме се с отдела на шерифа, щатския патрул, а Бюрото по престъпността също има представител тук. Организирахме дружини за издирване. Хеликоптери идват с инфрачервени сензори, които могат да забележат всичко, което излъчва топлина. Описанието на Джош е разпратено в околните щати и е вкарано в системата на Националния информационен център по престъпността. Ще бъде регистриран като изчезнало дете в цялата страна. Аз ще координирам усилията на колегите ми лично, но първо трябва да ви задам няколко въпроса. Може би ще успеете да ми дадете някои напътствия, нещо, за което да се заловим.

— Трябва ли да знаем, че някакъв луд е отвлякъл сина ни? Господи, това е невероятно!

— Престани — възкликна Хана.

Пол я зяпна, преструвайки се на шокиран.

— Или може би Хана ще хвърли някаква светлина върху този въпрос. Тя е тази, която остави Джош там...

Съпругата му ахна, залитайки, сякаш я бе зашлевил.

Мич удари силно Пол с опакото на ръката си и той се стовари в люлеещия се стол.

— Престани, Пол — заповяда му. — Така не помагаш на никого.

Пол се сви на стола и неохотно промърмори:

— Съжалявам. Току-що се прибрах у дома. Не мога да повярвам, че всичко това се случва.

— Как разбрахте... — Хана не можеше да продължи. Тя седна в ъгъла на канапето, когато Мич съблече шубата си и седна в другия край.

— Намерихме сака му. В него имаше бележка.

— Каква бележка? — настоя Пол. — За откуп или нещо друго? Печеля добре, но нищо повече. А Хана... е, всеки знае колко получават лекарите... — Той не довърши мисълта си. Мич се намръщи. Тази забележка отново хвърляше вината върху Хана. Тя започна тихо да плаче, сълзи се стичаха по страните ѝ, бе притиснала ръка към устата си.

— Не беше бележка за откуп, но даваше ясно да се разбере, че Джош е бил отвлечен — каза Мич. Думите бяха издълбани с киселина в мозъка му — една зловеща бележка, плод на извратен ум. Искаше му се да запази съдържанието ѝ в тайна, но те бяха родителите на Джош и имаха право да знаят.

— В нея пише: „Невежеството не е невинност, а Грех“.

Хана изтръпна.

— Какво означава това? Какво...

— Означава, че е луд — заяви Пол. Той прокара пръсти през косата си. — О, Боже...

— Това не ви ли подсказва нещо? — попита Мич.

Те поклатиха глави, и двамата бяха твърде объркани, за да могат да мислят. Мич въздъхна.

— Сега трябва да съсредоточим вниманието си върху възможните извършители.

Натали донесе кафе и го постави на масата, където дистанционното управление лежеше като изоставена играчка. Подаде чаша на Мич, взе друга и я постави насила в ръката на Хана, оставяйки Пол да се обслужи сам. Той хвърли към жената свиреп поглед и се наведе напред, за да сложи захарин в кафето си.

— Честно казано, не мога да си представя, че някой от познатите ни би извършил подобно нещо — каза.

— Не — излъга Мич. Статистическите данни преминаваха през ума му като на телевизионен екран. Голяма част от отвличането на деца не бе извършвано от непознати. — Но искам и двамата да помислите. Дали пациенти или клиенти са били недоволни от вас? Забелязали ли сте някакви непознати да се навъртат наоколо или непознати коли, които да карат бавно из улицата? Нещо необикновено?

Пол се бе втренил в кафето си и въздъхна.

— Как бихме могли да забележим, ако наоколо се навъртат непознати? Аз съм в офиса по цял ден. Откакто стана завеждаща на спешното отделение, Хана е много по-ангажирана от мене.

Тя трепна, сякаш я удариха. Мич искаше да ги попита откога имат проблеми, но се сдържа. Явно стресът пречеше на Пол да се контролира и той проявяваше своята склонност към жестокост.

— Казвал ли ви е Джош, че някой се навърта около училището или че го е заговарял на улицата?

Хана поклати глава. Ръката ѝ силно трепереше, когато остави чашата си на таблата. Обгърна с ръце коленете си и тихи ридания разтърсиха тялото ѝ. Някой бе откраднал сина ѝ. Само за един миг Джош бе изчезнал от живота им, отведен от някой без лице, на място без име с цел, която никоя майка не би искала да научи. Чудеше се дали му е студено, дали е уплашен, дали мисли за нея и дали не се пита защо не го е взела навреме. Чудеше се дали е жив.

Пол се изправи и започна да крачи из стаята. Лицето му бе уморено и бледо.

— Подобни неща не се случват тук — измърмори. — Затова напуснахме големия град — за да можем да отгледаме децата си, без да се притесняваме, че някой извратен тип... — Удари с юмрук по камината. — Как можа да се случи? Как?

— Няма начин да разберем, без значение къде се случва — каза Мич. — Най-доброто, което можем да сторим, е да се опитаме да открием Джош. Ще записваме телефонните ви разговори в случай, че някой се опита да се свърже с вас.

— Да не би да очаквате, че ще стоим тук и ще чакаме? — попита Пол.

— Някой трябва да стои тук, тъй като може да се опитат да се свържат по телефона.

— Хана ще остане. — Той предложи съпругата си за доброволец, без да го обсъди с нея и без да се съобрази със състоянието ѝ. Мич си помисли, че търпението му се изчерпва. — Искам да помогна при търсенето. Трябва да помогна с нещо.

— Да, добре — измърмори Мич, докато наблюдаваше Натали, която се опитваше да утеша Хана. — Пол, да отидем в кухнята и да го обсъдим, става ли?

— Какво да взема за издирването? — попита той, следвайки го, погълнат напълно от планирането на акцията. — Фенери? Сигнални ракети? Имаме доста добра екипировка за къмпинг...

— Това е добре — каза рязко Мич. Погледна Пол Киркууд в очите, давайки му да разбере, че обсъждането няма нищо общо с издирването. — Пол, знай, че положението е тежко — тихо изрече, — но не би ли могъл да бъдеш малко по-мил със съпругата си. Хана се нуждае от подкрепата ти.

Той го изгледа скептично и обидено.

— В момента съм ѝ доста сърдит — заяви. — Тя е виновна нашият син да бъде отвлечен.

— Джош е жертва на обстоятелствата. Също и Хана. Тя не е могла да предвиди, че ще има спешен случай в болницата в същото време, когато е трябвало да вземе сина си.

— Така ли? — подигравателно го изгледа съпругът ѝ. — На колко да се обзаложим, че е щяла да закъснее и без спешния случай? Тя има определено работно време, но не го спазва. Мотае се там в очакване нещо да се случи, така че да има извинение да остане до късно. Пази Боже, да прекара повече време у дома, с нашите деца...

— Престани, Пол — рязко го прекъсна Мич. — Каквито и да са проблемите между вас двамата, сега трябва да ги забравите. Разбра ли ме? Двамата сега трябва да сте заедно — заради Джош — а не да се нахвърляте един върху друг. Изливайте гнева си върху Господ или върху мен, или върху снизходителните съдии. Хана има достатъчно проблеми, без ти да ѝ създаваш допълнителни.

Пол се отдръпна. Мич беше прав — той искаше да си го изкара на някого. На Хана — неговото златно момиче, неговата съпруга. Жената, която нямаше представа как да го направи щастлив. Беше

твърде заета да помага на останалите, за да бъде у дома с него и децата. Това бе нейна грешка.

— Донеси каквото имаш — каза уморено Мич. — Ще се срещнем на ледената пързалка. — Той тръгна към коридора. — И вземи някаква дреха на Джош — тихо добави, очите му бяха приковани в Хана, свита на канапето. — Ще ни трябва нещо, което кучетата да помиришат.

Натали го последва до вратата.

— Този мъж има нужда от нещо повече от разговор. Трябва да получи един шут между краката — там, където е мозъкът му...

— Това е нарушение, но ако искаш да го направиш, тигрице, кълна се, че ще се престоря, че не съм забелязал нищо.

— Не мога да повярвам, че този мръсник оставя бедното момиче да плаче. Сякаш забива игли във вуду кукла...

— Знаеше ли, че си имат проблеми?

— Хана не говори за себе си. Тя би живяла с маркиз Дьо Сад и не би казала дума против него. Още повече никога не съм харесвала Пол, така че няма смисъл да ме питаш.

— Не трябва да го съдим много строго, Нат. Никой не се държи добре в подобна ситуация. Всеки реагира различно и невинаги добре.

— Бих искала да реагирам зле — измърмори тя.

— Можеш ли да останеш при Хана? Джеймс при децата ли е?

Натали кимна.

— Ще се обадя на някои приятели. Можем да се редуваме да стоим при нея.

— Използвай клетъчния ми телефон. По този начин няма да задържаме линията тук. Ще дойде човек да монтира подслушвателното устройство. Ако нещо се случи, използвай пейджъра. — Той я изгледа продължително, докато обличаше шубата си. — Струваш цяло състояние, госпожо Бриант.

— Кажи го на кмета — отбеляза тя, опитвайки се да разведри малко напрегнатата обстановка. — Могат да започнат с разчистването на Форт Нокс.

Той извади телефона от джоба си и й го подаде.

— Обади се на свещеника, докато си тук. Всяка помощ е добре дошла.

ГЛАВА 7

Ден първи

22:02 часа, 2°C

Отдалеч паркингът на „Горди Кнътсън Мемориал Арена“ наподобяваше огромен лагер — коли и камиони в импровизирани редици, мъже се движеха около портативни нагреватели, гласовете им се носеха в студената нощ. Напрежение и гняв бяха надвиснали като облак, като пагубна мъгла.

Ако бе съществувала някаква надежда да се открие доказателство на паркинга, то тя сега се бе изпарила. Това бе рискът от струпването на много хора на мястото на престъплението. Беше трудно да контролира цялата група.

Контрол. Важна дума в речника на Мегън. Тя отговаряше за групата, но в момента бе изгубила контрол. Мъжете се обръщаха един към друг за инструкции. Те търсеха своя шеф. Не обръщаха внимание на младата жена, която се опитваше да ги надвика. Никой не я слушаше, така че се обърна към Нога.

Той я изгледа мрачно и вдигна рамене.

— Може би трябва да изчакаме шефа.

— Нога, било е отвлечено дете. Нямаме време за глупости.

Тя отиде до багажника на една лумина и измъкна един мегафон. Сетне заобиколи колата и се качи на капака ѝ.

— Чуйте ме всички! — извика тя.

Мъжете изведнъж замлъкнаха и се обърнаха към нея.

— Аз съм агент О’Мали. Шефът Холт отиде да разговаря с родителите на изчезналото момче. В негово отсъствие аз ще организирам командите и ще започна издирването. Искам три екипа от по двама души да тръгнат по къщите в тази отсечка, да разпитват дали някой не е забелязал нещо между 17.15 и 19.15. Нямаме снимка на момчето засега, но е бил със светлосиньо яке на зелени и жълти ивици и жълта шапка с емблемата на „Вайкингс“. Ако някой е видял Джош

Киркууд, или е забелязал нещо странно или подозрително, бих искала да науча за това. Останалите мъже се разделете на...

— Аз ще ръководя моите хора, ако не възразяваш, госпожице О'Мали.

Погледът на Мегън се спря на шерифа на окръг Парк. Той бе застанал с ръце на кръста, устните му се бяха изкривили в усмивка. Беше около петдесетгодишен, строен, с грубо лице, орлов нос и тъмна коса. Гласът му кънтеше.

— Искам хората ми да се разпръснат из полето. Ще го претърсим основно — всеки черен път, всяко здание. Ако намерите нещо, веднага ще ме извикате. Арт Гобли ще дойде с кучетата. Веднага щом Мич се върне с нещо за тях да помиришат, те ще се заловят за работа. Хайде, да тръгваме!

Полицайте тръгнаха към полето с фенерчета в ръце. Колегите им от Дийр Лейк се въртяха наоколо, без да знаят дали да изпълняват заповедите на жена, която никога не са виждали. Мегън изгледа Нога и той енергично се зае за работа. Тя скочи от капака на колата точно пред шерифа.

— Агент О'Мали — изрече, подавайки му ръка.

Ръс Стайгър я огледа покровителствено с тъмните си очи.

— Какво правят? Свършиха ли се мъжете в Сейнт Пол?

— Не. — Усмивката ѝ бе остра като ятаган. — Решиха да изпробват нова стратегия и да изпратят най-квалифицирания човек, вместо някой в панталони.

Шерифът примигна, сякаш го бе ударила с чук по главата. Господи, Де Палма щеше да ѝ отреже главата, ако можеше да я чуе как говори. Това бе мъжка работа, самохвалство от съблекалните. На нея ѝ бяха дадени стриктни инструкции да прави добро впечатление, да не обижда и да не настъпва никого. Тя знаеше твърде добре какво би се случило, ако мълчеше и свеждаше глава пред местните власти. Щеше да стои в кабинета си и да попълва формуляри. Не ѝ беше трудно да разбере, че този представител на властта се държи като самец лос — любезно потупване по рамото нямаше да привлече вниманието му; нуждаеше се от нещо по-силно, нещо като удар между ушите.

Шерифът изсумтя.

— Ръс Стайгър, шериф на окръг Парк. Лио беше чудесен човек.

— Да, но сега е мъртъв, а ние имаме работа за вършене — каза тя. Дотегнало ѝ беше да слуша похвали за Лио. — Да започваме, преди да се появят представителите на пресата. — Тя умишлено му обърна гръб. — Ако мъжете ви открият нещо, веднага ми се обадете, шерифе. Ще координирам усилията ни от командния пост.

Въздъхна дълбоко. Умората я притискаше като воденичен камък. Това едва ли бяха идеалните обстоятелства, при които да установи връзка с местните полицаи. Трябваше да ги атакува всяка минута или щяха да я стъпчат с големите си ботуши. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше усмихнатия Джош от снимката. Виждаше майка му, елегантна и красива, лицето ѝ, изкривено от вина и страх, който Мегън можеше само да си представи.

Пронизваща болка се появи зад дясното ѝ око. Имаше лоши предчувствия. Отвлеченията рядко завършваха щастливо. Бележката, която бяха намерили в сака на Джош, ѝ звучеше като присъда: „Невежеството не е невинност, а Грях.“

Бележката бе напечатана преднамерено и цялата идея за отвличането насочваше към човек със сериозно умствено разстройство. Чудеше се дали си имат работа с местен или с пришълец, някой, който познава добре хората тук или някой, който е пребивавал в градчето достатъчно, за да изучи навичите на хората. Или извършителят беше дошъл по междуцатското шосе, спирайки там, където има възможност да грабне някое дете и да замине. Може би жабката му беше пълна с готови бележки, написани така, че да всяват ужас в сърцата на хората. Възможностите бяха безкрайни, а вероятностите — смразяващи.

Ченгетата бяха предупредени да не се въвличат емоционално в случая. Добър съвет, но трудно приложим, когато жертвата е дете. Сърцето на Мегън се сви при мисълта за малкото момче, подложено един Бог знае в какъв ужас. Знаеше какво е да си малък, сам и уплашен, да се чувстваш изоставен. Помнеше го от своето детство.

От дясната ѝ страна долетя вик, който бързо я върна към действителността. Забеляза две ловджийски кучета, които я наблюдаваха с блестящите си очи и изплезени розови езици. За секунда едното куче застана от лявата ѝ страна, а другото — от дясната, едрите им тела я притиснаха и тя падна на земята.

— По дяволите, пак ли преследват заек! — Мъж, подобен на елф в скиорски екип погледна към Мегън с отвращение, сетне ѝ предложи ръка. — Съжалявам, госпожице.

— Агент О’Мали от Бюрото по престъпността — механично изрече тя, докато се изправяше.

— Арт Гобли. Извинете, госпожице, сега ще прибера Хекли и Джакли.

— Хекли и Джакли? — Наблюдаваше го как върви след кучетата, сърцето ѝ подскочи, когато стъпи на тротоара.

— Мили Боже, Мария и Йосиф!

— Това е най-доброто, което успяхме да открием за толкова кратко време — каза Мич. Той бе паркирал своя експлорър в противопожарната зона пред ледената пързалка. — Събрах спасителния отряд с кучета и този от Минеаполис. Те ще пристигнат с кучетата до два часа.

Мегън въздъхна.

— Подвижната лаборатория е на път, а вертолетите ще са тук до час. Как са родителите?

Той мрачно поклати глава.

— Хана е отчаяна. Пол е разгневен. И двамата са уплашени. Оставих Натали да отговаря за къщата и да се справи с твоите хора от техническия отдел.

— Добре. Така нещата ще вървят по-гладко.

— Пол идва да помогне в търсенето.

Мегън затвори очи и изстена.

— Зная, зная — измърмори Мич. — Но не успях да го спра. Той има нужда да прави нещо.

— Да, добре, ако знаехме къде да не търсим Джош, можеше да го пратим в тази посока. — Изпитваше съчувствие към родителите, знаеше, че искат да направят нещо, но не желаше бащата да открие тялото на детето или цивилен несъзнателно да унищожи доказателство.

— Ще му позволя да тръгне с момчетата от окръжната полиция. Те тръгнаха ли вече?

— О, да. Двамата с Уайът Ърп ги организирахме — отвърна тя саркастично.

— Значи си се запознала с Ръс?

— Очарователен човек. Ако бях риба, би ме изхвърлил с отвращение.

— Само не ми казвай, че не съм те предупредил.

— Ще го чувам и в съня си — измърмори младата жена. — Ако изобщо заспя. Изглежда, ни се очертава дълга нощ.

— Да, и се очертава да не свърши изобщо — изръмжа той, когато колата на новинарския екип от ТВ спря пред тях. — Ето я атракцията. Трябва да има закон срещу цивилните, които притежават камери.

— Това отнася ли се до медиите? Те също са хора.

Хората от телевизията слязоха от колата като военни части, приземяващи се в Нормандия. Техниците грабнаха апаратурите, включиха ослепителните портативни прожектори, размотаха кабели по тротоара. Отвори се вратата до шофьора и навън излезе репортерката — ослепителна красавица с твърде сини лещи за очи, гъста руса коса, толкова силно напръскана с лак, че наподобяваше каска. Носеше стилно скиорско яке и елегантен пуловер под него, панталоните ѝ бяха напъхани във високи кожени ботуши. Последен модел екипировка за репортери, ловци на трагедии и ужаси през зимата.

— О, по дяволите! — изръмжа Мич през зъби. — Пейджи Прайс.

Не изпитваше голяма любов към репортерите, а тази амбициозна, гладна за сензации жена мразеше. Тя би направила всичко, за да изкопчи нещо и да изпревари конкуренцията.

— Шефе Холт! — леко се усмихна тя. — Може ли да кажете няколко думи за отвличането?

— Ако е необходимо, ще направим пресконференция сутринта — рязко отвърна той. — В момента сме много заети.

— Разбира се, но ще ви отнема само секунда.

Тя се обърна към Мегън. Очите ѝ блеснаха любопитно, а на лицето ѝ се изписаха загриженост и симпатия. — Вие ли сте майката на детето?

— Не. Аз съм агент О'Мали от Бюрото по престъпността.

— Трябва да сте нова — изрече репортерката, любопитството ѝ се изостри.

— Да, за Дийр Лейк, днес е първият ми ден тук.

— Наистина ли? Какъв ужасен начин да започнеш нова работа — Пейджи механично изрече тази баналност, докато обмисляше

следващите си въпроси. — Не си спомням да съм чувала за жена агент. Не е ли необичайно?

— Може и така да се каже — сухо отвърна Мегън. — Бихте ли ме извинили, госпожице Прайс, имам работа. Във всеки случай разследването е на Мич Холт — добави тя и забеляза погледа, който ѝ хвърли той. — Всяка помощ, която мога да получа от медията за безопасното завръщане на Джош, ще е добре дошла.

С тази забележка изостави Мич и се насочи към ледената пързалка, за да изчака екипа, който щеше да работи на мястото на престъплението. Отдъхна си с облекчение, след като се измъкна от лакираните нокти на Пейджи. Политиката на Бюрото бе да стои на заден план при разследване, оставяйки публичността и уважението за местните шерифи или шефове. Тази политика задоволяваше Мегън. Искаше да бъде ченге, а не известна личност. Представяше си реакцията на Бюрото, ако Пейджи Прайс направи ексклузивно предаване „Първата жена — агент. Сензационно отвлечане на дете“. Нямахше никакво желание да говори пред репортери и да бъде представена като идеал на феминисткото движение. Всичко, което искаше, бе да си върши работата.

Тя изкачи стъпалата и седна на седалка до пътеката в тъмната зала, благодарна, че наоколо е тихо. Нямахше да продължи задълго. Подвижната лаборатория щеше да пристигне всеки момент, за да изследват оскъдните доказателства, с които разполагаха — сака и бележката. Щеше да изпрати хората от техническия отдел в дома на семейство Киркууд, за да монтират подслушвателните устройства. Сетне заедно с Мич трябваше да организират команден пункт, където всички да докладват и да се обаждат по телефона. Налагаше се да обмисля всяка стъпка.

Това бе отговорност, която тя с готовност поемаше. Този вид работа се доближаваше най-много до работата на ФБР, поне докато баща ѝ работеше там. „Внимавай какво си пожелаващ, О’Мали.“

Смазана от изтощение, тя се опита да си представи какво би направил Нил О’Мали, ако самата тя бе дете и бе отвлечена. Щеше да се преструва на обиден родител и да надига бутилката, доволен, че се е отървал от дъщерята, която никога не е искал.

— Съществуват безброй истории в Нейкид Сити — измърмори, когато забеляза някакво движение долу в сенките близо до вратата на

съблекалните. Дали не беше Оли Суейн? Обзе я тревога, когато си представи грозното му лице и си припомни киселата миризма на пот в подобната му на фурна стаичка. — Милиони истории се разказват в Нейкид Сити. А каква е твоята, Оли?

Мич стоеше смръщен пред камерата на ТВ. Разказа накратко, без да навлиза в подробности, за отвличането на Джош Киркууд. Увери зрителите на новините в двадесет и два, че се прави всичко възможно за намирането на детето, и помоли, ако някой забележи нещо необичайно, да се свърже с полицията.

Много хора в Дийр Лейк гледаха ТВ. Ако някой можеше да му даде дори най-малката информация, той нямаше да се поколебае да помоли за това. Испитваше силно желание да се заяде с Пейджи Прайс, но не можеше да си позволи да показва личните си чувства. Щеше да използва всеки, който можеше. Ако това му помогнеше да открие Джош, той бе готов да сключи сделка със самия дявол — или със сестра му.

Пейджи бе застанала до него. Беше ослепителна. Уханието на парфюма ѝ, изглежда, се засили от топлината на прожекторите — беше нещо силно и скъпо. Задушаващо. Когато завърши изявлението си, тя моментално му зададе друг въпрос, ловко пресичайки опита му да се измъкне.

— Шефе Холт, вие наричате случилото се похищение. Това означава ли, че Джош Киркууд е отвлечен? И ако е така, с какви доказателства разполагате?

— Нямам право да разкривам такъв вид информация, госпожице Прайс.

— Но не е забранено да кажете, че се страхувате за живота на Джош Киркууд, нали?

Той студено я изгледа.

— Някой трябва да е отвлякъл Джош Киркууд. Всеки нормален човек би се тревожил за безопасността на момчето. Правим всичко, което е по силите ни, да го открием и да го върнем на семейството му невредим.

— Това реалистично ли е, като се има предвид изходът от подобни случаи, например отвличането на Уетерлинг или изчезването

на Ерстад? Или случаите, придобили известност в цялата страна — Поли Клаас в Калифорния и Сара Ууд в Ню Йорк? Не е ли истина, че с всеки миг шансовете за безопасното завръщане на детето намаляват?

— Случаите са различни, госпожице Прайс. — Ядоса се, че тя се опитва да направи сензация от и без това ужасното положение. Безпринципна кучка. — Няма причина да плашим хората, като свързваме тези престъпления или изхода от тях със сегашния инцидент.

Пейджи зададе следващия си въпрос:

— Този случай от голямо значение ли е за вас, имайки предвид личното ви...

Мич приключи с интервюто, като се извърна и тръгна към ледената арена, отблъсквайки ръката, която се опита да го задържи. Кипеше от яд. Зад него Пейджи продължи:

— ... първи от мястото на събитието на това ужасно престъпление в сърцето на това малко градче. Аз съм Пейджи Прайс от новините на ТВ.

Някой извика:

— Готово, момчета! Свободни сте!

Мич чу как техниците се оплакват от студа, а сетне остро тракане на токчета по тротоара.

— Мич, почакай!

Той бръкна в джобовете на шубата си и продължи да изкачва стъпалата. Пейджи не се смути от неговото пренебрежение.

— Мич!

— Добре се справи, Пейджи — изрече той. — Малко сензации, малко състрадание, важното е ти да си първият лешояд на мястото на събитието. Много професионално от твоя страна.

— Такава ми е работата.

— Да, известно ми е.

— Още ли си ми сърдит?

Мич рязко отвори вратата и влезе в слабо осветеното фоайе. Подразни се от престорената обида в гласа й. Той беше този, който бе нарязан на парчета и подхвърлен на публиката с помощта на острия език и пронизващия ум на Пейджи Прайс.

Беше му казала, че иска да направи предаване за ченгето, родено във Флорида, което се премества в малък град в Минесота. Безобидна

история. Обаче онова, което бе излъчено по телевизията, бе експозе на живота му. Тя грубо бе извадила на показ миналото му, което той бе погребал, и го излъчи в целия щат. Трагичната история на Мич Холт, войника на правосъдието, неговия живот, разбит от случаен акт на насилие. Това бе скъпоценният камък в короната на първото ѝ специално предаване за новините на ТВ7.

— Спечели още една точка като репортер по криминалните случаи. — Усмивката му бе горчива и подигравателна. — Още веднъж те поздравявам, че си доловила очевидното.

Тя сви устни и впери поглед в него.

— Това, което направих в репортажа, е нещо, което публиката трябва да знае.

„Просто си върша работата. Обществено достойние. Хората имат право да научат.“ Извиненията пулсираха в ума му като чукове.

— Не! — извика Мич, пристъпвайки към нея. Тя отстъпи назад, очите и се разшириха, той я догони и вдигна пръст пред лицето ѝ. — Онова, което изнесе в репортажа, бе моят живот. Не минало или произход. А моят живот. Предпочитам той да си остане само за мен. Ако исках всички да го научат в Минесота, щях да публикувам проклетата си автобиография!

Тя се бе облегла на стената, главата ѝ бе под снимката на Горди Кнътсън, който се поздравяваше с Уейн Грецки. Никакъв професионализъм не можеше да скрие факта, че тя трепереше. Въпреки това погледът ѝ бе вперен в него, тя попиваше всичко с пресметливия си ум. Мич можеше да види как търси начин да използва случилото се, да спечели нещо, да добави информация към „личния му файл“, за да го използва в репортажа си. Отврати се от нея. Беше се срещал с доста репортери. Всички бяха досадни, но повечето играеха по правила, които всички разбираха. За Пейджи Прайс нямаше правила и ограничения.

Тя възвърна хладната си деловитост и успя да изобрази на лицето си някакво разкаяние.

— Съжалявам, ако историята толкова те разстройва, Мич — тихо изрече. — Нямах такова намерение.

Той отстъпи, лицето му се бе изкривило от отвращение. Искаше да я хване за гърлото и да я разтърси като парцалена кукла. Представи

си как разбива красивата ѝ глава в стената така, че снимката на Горди да падне. Но не можеше да го стори и много добре го осъзнаваше.

Успя да преодолее яростта си и изрече:

— Разбирам намерението ти, госпожице Прайс. Да разчувстваш нечии сърца и да спечелиш известност в местния канал. Надявам се, че историята изглежда добре на лавицата ти за трофеи. Бих предложил още няколко по-интересни места, където би могла да го поставиш, но ще го оставя на твоето въображение.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Мич, бих искала да сме приятели.

— Господи — изсмя се той. — Не мога да понеса начина, по който се отнасяш с враговете си!

— Добре — призна тя, гласът ѝ бе тих, сапфирените ѝ очи бяха сериозни. — Трябваше да съм по-внимателна с миналото ти. Сега го разбирам.

— Попадна право в целта.

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— Няма ли да ми дадеш втори шанс? Може да вечеряме заедно. Да поседим заедно — когато случаят приключи естествено.

— Разбира се — подигра ѝ се той, — ще размахваш това обещание пред носа ми като морков, а от мен се очаква да ти кажа нещо повече за случая, нали? Не е ли така? — Очите му се присвиха. — Веднъж вечерях с теб, Пейджи. Смятам, че това е достатъчно.

Тя примигна, сякаш я бе наранил. „Сякаш бих могъл да го сторя“ — помисли си Мич.

— Можеше да бъде нещо повече от вечеря — прошепна тя, изразът на лицето ѝ омекна, ръката ѝ го погали. — И все още има шанс. Харесвам те, Мич. Зная, че допуснах грешка. Нека я поправам.

Тя, изглежда, не смяташе за необходимо да изтъква собствения си сексапил. Явно беше убедена, че всеки мъж би я пожелал.

Мич поклати глава.

— Удивително! Ти наистина би направила всичко, нали? Честно казано, госпожице Прайс, по-скоро бих използвал месомелачка, отколкото да преспя с теб. Сега, би ли ме извинила, трябва да се заема със случая. Колкото и да ти е невъзможно да разбереш, детето е много по-важно от теб.

ГЛАВА 8

— Стара приятелка? — внимателно, запита Мегън, когато Мич бързо се качи по стълбите.

Той механично хвърли поглед към фойето. От наблюдателния ѝ пункт тя вероятно бе станала свидетел на цялата сцена. Вероятно хората от телевизионния екип също бяха видели всичко. Чудесно!

Той седна до нея, загледан сърдито пред себе си.

— Не и в този живот.

— Какво стана? Измъчи ли те с този случай?

— Разчленяването е по-точно описание — измърмори той на себе си, погледът му се премести върху ледената пързалка.

Нямаше желание да говори, нямаше желание да удовлетвори любопитството на Мегън О'Мали относно миналото му. Очите му се спряха на мястото, където я бе притиснал до мантизелата. Струваше му се, че оттогава е изминала цяла година, и все пак все още изпитваше желание да я целуне, все още усещаше леката миризма на сирене, която се разнасяше от шубата ѝ. Искаше му се този момент да бе продължил вечно. Опасна мисъл за мъж, който не търси приятелството на жена, която не излиза с ченгета. Щяха да си имат достатъчно проблеми по въпроса кой отговаря за случая, без да намесват секса.

— Нека просто да кажа, че Пейджи Прайс трябва да се снима с брадва в едната ръка и с нож в другата — измърмори.

„И да носи черно дантелено бельо и обувки с висок ток.“ Мегън запази тази мисъл за себе си. Подобна забележка можеше да бъде изтълкувана погрешно. „А как би трябвало да разбере такава забележка, О'Мали?“ Не можеше да отговори на този въпрос. Не искаше да знае как Пейджи Прайс — толкова висока и ослепителна — я караше да се чувства ниска и обикновена. Блестящият външен вид не беше задължителен за нейната работа. А работата бе всичко, което имаше значение за нея.

— Къде искаш да разположим контролния пост? — попита тя.

— В старата пожарна. На Осло Стрийт, на половин пресечка от полицията и на половин пресечка от отдела на шерифа. Има няколко зали, които ще свършат работа за целта, и спални на горния етаж. Вече се обадих на телефонната компания и на фирмата „Бекер Офис Съплай“ да свържат там факсове, телефони и ксерокси.

— Каква информация вече върви по телекса на Бюрото? Свързах се с Националния център за изчезнали деца. Те ще изпратят човек от Минесота. Това ще е от голяма помощ в регионален и национален мащаб. Те също предложиха подкрепа за семейството.

Мич си помисли за Хана, седнала на канапето сама и нещастна, и сърцето му се сви.

— Ще имат нужда от помощ.

— От архива ще ни изпратят списък на всички заподозрени в престъпления с деца в радиус от двеста километра и списък на всички доклади за опити за отвличане.

— Това е като да намериш игла в купа сено — отвърна навъсено Мич.

— Това е началото, шефе. Трябва да започнем отнякъде.

— Да. Само ако знаехме къде отиваме.

Замълчаха за миг. Мич подпря лакти на колената си. Откакто работеше в Дийр Лейк, кражбите, побоите и домашните скандали бяха основните престъпления в малкия град. Нямаше нищо общо с наркотрафикантите и криминалните случаи във Флорида.

Той бе станал може би малко мързелив. Когато работеше в Маями, бе като състезателен кон — кълбо от мускули и нерви, инстинктите му бяха бързи като светкавица, подхранвани от адреналина и кофеина. Всеки ден бе кризисен и притъпяваше чувствителността му, докато убийствата, изнасилванията, кражбите и отвличанията започнаха да му изглеждат като нещо нормално. Но тези дни бяха далеч в миналото. Сега се чувстваше ръждясал, бавен и тромав.

— Имала ли си и преди случай на отвличане? — попита той.

— Участвала съм в няколко издирвания. Но познавам добре процедурата — изрече тя отбранително. Седна малко поизправено на седалката. — Ако искаш да си губиш времето, проверявайки...

— О, истинска фурия си! — Мич вдигна ръка, за да спре тирадата ѝ. — Това беше съвсем невинен въпрос, не съм подлагал на

съмнение способностите ти.

— Съжалявам. — Младата жена се изчерви и се сви на мястото си.

Мич не обърна внимание на смущението ѝ. Погледът му беше мрачен, бръчките бяха станали още по-дълбоки.

— Аз съм участвал в четири.

— Намерил си четири деца? — Моментално съжали, че го попита. Обзе я тревожно предчувствие.

— Два пъти. — Лицето му говореше за трагедиите, разочарованието и трудните житейски уроци, които получават полицаите и семействата на жертвите.

— Не всички свършват по този начин — изрече Мегън и се изправи. — Този няма да е такъв. По дяволите, няма да позволим да свърши така.

Това не зависеше от тях, помисли си Мич и се изправи. Можеха да предприемат сериозно разследване, да включат много полицаи и пак да не стигнат доникъде.

„Тя също го знае — помисли си, но не би го признала. Тя не би се предала на страха.“ Беше вирнала упорито брадичка, веждите ѝ бяха смръщени над блестящите ѝ зелени очи. Усещаше как решителността ѝ се надига, искаше да я прегърне и да поеме част от нея, защото в този миг се чувстваше уморен. Идеята не беше разумна.

— Да се захващаме за работа, О’Мали — каза той. — Да видим дали ще успеем да изпълним обещанието си.

Подвижната лаборатория и техниците от отдела за специални операции пристигнаха почти едновременно с хеликоптера на Бюрото. Той се приземи на паркинга и Мич отиде да го посрещне. Мегън поведе другите агенти към ледената арена, за да ги информира по случая.

— Какво имаш за нас, ирландке? — чу тя гласа на Дейв Ларкин. Той беше тридесетгодишен, привлекателен мъж, който обичаше работата си. Винаги пристигаше на местопрестъплението си нетърпелив да открие колкото може повече доказателства. Беше добро момче и добър полицаи, един от хората, с които се бе сприятелила, когато постъпи в Бюрото. Ако не носеше значка и нямаше дълъг

списък със симпатични бивши приятелки, тя може би щеше да приеме една от поканите му да излязат.

— Не много — призна тя. — Предполагаме, че момчето е отвлечено от тротоара пред сградата, но нямаме свидетели, следователно нямаме истинско място на престъплението. Във всеки случай на паркинга и на алеята е имало много коли, така че там не можем да направим нищо. Разполагаме само с чантата на Джош Киркууд — която оставихме там, където я намерихме — и имаме тази бележка, която бе пхната в чантата.

Тя подаде на Дейв найлоново пликче, в което бе бележката. Той я прочете и се намръщи.

— Господи, това е труден случай.

— Всяко отвлечане на дете от улицата е труден случай, независимо дали е оставена бележка или не — отбеляза Ханк Уелш, фотограф, в „Специални операции“.

Останалите мрачно кимнаха.

Дейв започна да изучава бележката.

— Не може да се каже кой знае какво. Отпечатано е на лазерен принтер на обикновена хартия. Ще направим тестове с нихидрин и аргонно-йонен лазерен тест, но шансовете да открием добри отпечатъци оттук...

— Направете всичко, което е възможно — каза Мегън. — Като за начало трябва да монтираме записващо устройство към телефона на семейство Киркууд. Въпреки, че нямаме място на престъплението, ще ви помоля, момчета, да направите снимки и видеофилм пред сградата. Може по-късно да ни дотрябват.

— Ти си шефът — отвърна Ханк.

Мегън остро го изгледа. Уелш бе едър, с румено лице и белези от младежко акне. Беше към петдесетгодишен и никак не беше доволен, че е тук. Мегън се чудеше дали причината е случаят, или тя.

Хората от техническия отдел тръгнаха към вратата, но Дейв Ларкин се върна и тихо ѝ каза:

— Носят се слухове, че Марти Вилхелм се е надявал да вземе мястото на Лио. Познаваш ли го? Той е от отдела на специалните операции.

Тя поклати глава.

— Марти е сгоден за дъщерята на Ханк...

— Прекрасно!

— Недей така, Ханк добре си познава работата. — Той ѝ се усмихна. — Радвам се, че си получила задача. Ти го заслужаваш.

— В момента не съм убедена дали това е комплимент или проклятие.

— Комплимент е — и не го правя, с цел да те накарам да излезеш с мен.

— Само в съня ти, Ларкин.

Глух за отказите ѝ, той продължи:

— Не съм единственият, който се радва на постиженията ти, ирландке. Мнозина смятат, че си заслужила това назначение. Ти си пионер в тази област.

— Не искам да съм пионер, искам да съм ченге. Понякога си мисля, че животът щеше да е много по-лесен, ако бяхме безполови.

— Да, но тогава как щяхме да решим кой ще води на танците?

— Щяхме да се сменяме — каза тя, отваряйки врата. — Нямам желание да прекарам живота си в танци.

Когато излязоха на студа, усмивката му се стопи.

— Колко човека ще ви отпуснат от регионалното управление?

— Може би петнадесет.

— Ще събереш може би и десетина доброволци. Нали знаеш, ако децата не могат да се разхождат свободно по улиците на градче като това... И ако не заловим човека, който върши подобни неща, тогава какви ченгета ще сме?

Отчаяни ченгета. Уплашени ченгета. Мегън запази отговора за себе си и се огледа. Надолу по улицата ярко светеше лампа над веранда. Можеше да види неколцина от униформените мъже на Мич да обикалят от къща на къща. В другата посока лъчи от фенерчета осветяваха полето. Над главите им се носеше бученето на хеликоптер. А някъде там някой държеше живота на Джош Киркууд в ръцете си.

Уплашена и отчаяна, тя се опита да прогони тревожните мисли.

Ден втори

4:34 часа, 2°C

Пол паркира селиката в гаража и остана неподвижен, взирайки се във велосипедите, които бе закачил на стената за зимата. Два

планински велосипеда и един нов, който Джош бе получил за рождения си ден. Той беше черен с неонов червени и жълти точки. Колелата бяха като големи пусти очи, взиращи се в него.

„Джош. Джош. Джош.“

Бяха викали из полето до четири часа тази сутрин. Казаха им, че ще се прегрупират в старата пожарна в осем. Измръзнали, уморени и обезверени, полицаите и хората от патрулната полиция се бяха върнали при паркинга на ледената пързалка.

Пол можеше да се види като на филмова лента — как размахва гневно ръце и с изкривено лице ругае Мич Холт.

— Какво, по дяволите, става тук? Защо прибирате хората си? Джош сигурно е там някъде!

— Пол, не можем да искаме невъзможното от хората. — Те стояха до експлоръра на Холт. Мич се опитваше да застане между него и хората на паркинга. — Те са навън цяла нощ. Всички са премръзнали и уморени. По-добре ще е, ако си починат малко, и да продължат през деня.

— Искаш да спиш? — изкрещя Пол, искаше цял свят да го чуе. Мъжете се обърнаха. — Оставяш сина ми с някакъв луд, за да могат хората ти да си поспят? Това е невероятно!

Думите му стигнаха до ушите на хората от пресата и те се спуснаха като комари, надушили кръв. Холт бе побеснял от импровизираната пресконференция, но на Пол не му пукаше. Настояваше мъката и отчаянието му да бъдат записани на видеолента, така че цял свят да разбере.

Сега се чувстваше изтощен, празен. Ръцете му трепереха на волана. Сърцето му биеше така, сякаш се опитваше да изскочи, задушаваше се. Някъде в далечината чу хеликоптер да прелита над къщите.

„Джош. Джош. Джош.“

Изскочи от колата си и се качи по стълбите. В кухнята светеше. Непознат мъж седеше на масата, разглеждаше списание и пиеше кафе в голяма керамична чаша, спомен от Ренесансовия фестивал. Той вдигна глава, когато Пол влезе в кухнята.

— Кърт Маккаскил, Бюро по престъпността — потискайки прозявката си, той вдигна картата си.

Пол се наведе над масата и се взря в нея, сетне изгледа агента подозрително, сякаш не му се доверяваше напълно. Маккаскил издържа стоически проучването. Зачервените му от безсъние очи бяха сини, а косата му бе гъста и тъмночервена. Носеше скиорски пуловер.

— А вие сте... — попита агентът.

— Пол Киркууд. Живея тук. Това е моята маса и пиете моето кафе, колегите ви би трябвало да търсят моя син, ако не бяха твърде мързеливи, за да си направят този труд.

Мъжът се намръщи, заобиколи масата и протегна ръка.

— Съжалявам за сина ви, господин Киркууд. Прекратиха ли нощното търсене?

Пол отиде до шкафа, извади чаша и я напълни с кафе. Беше горчиво и силно.

— Изоставиха сина ми на произвола на съдбата — измърмори.

— Понякога е по-добре да се прегрупират и да започнат отново — отвърна Маккаскил.

Пол се загледа в балатума.

— А понякога е твърде късно.

В настъпилото мълчание хладилникът тихо бръмчеше, а машината за лед тракаше.

„Джош. Джош. Джош.“

— А... тук съм, за да следя телефонните разговори — обясни Маккаскил, избягвайки основната тема. — Всички обаждания ще бъдат записани, в случай че престъпникът поиска откуп. Тогава ще успеем да го проследим.

Киркууд, изглежда, не се интересува от техниката. Той продължи да се взира в пода още една минута, сетне вдигна глава. Очите му бяха зачервени, лицето му беше измъчено, кожата беше сивкава. Ръката му трепереше, когато постави чашата на барплота. Горкият човек.

— Защо не си вземете горещ душ, господин Киркууд. После си починете. Ще ви повикам, ако има нещо.

Без да каже нито дума, Пол се обърна и отиде в дневната, където светеше само една лампа. Мина покрай канапето и подскочи, когато Карен Райт седна внезапно. Тъмночервено одеяло се смъкна в скута ѝ, когато тя вдигна поглед към него. Хвана се за облегалката и приглади пепеляворусата си коса.

— Здравей, Пол — измърмори тя. — Натали Бриант ми се обади да дойда при Хана. Съжалявам за Джош.

Той само я изгледа.

— Всички съседски жени ще се редуваме.

— Добре — измърмори той.

— Добре ли си? — попита тя. — Вероятно би трябвало да си починеш.

— Да — прошепна Пол. — Да, отивам да полегна.

Едва не побягна от стаята, потеше се обилно, въпреки че го тресеше. Съблече пуловера и го хвърли на пода в коридора. Несръчно разкопча ризата си. Целият трепереше. Сърцето му биеше лудо. Главата му пулсираше.

„Джош. Джош. Джош.“

Препъвайки се, се отправи към банята. Падна на колене пред тоалетната и повърна, конвулсии разтресоха тялото му, докато продължаваше да повръща. Вкопчвайки се в тоалетната чиния, той отпусна глава и затвори очи.

„Джош. Джош. Джош.“

— О, Господи, Джош! — проплака.

Горещи сълзи потекоха от очите му. Когато пристъпът премина, той се изправи и продължи да се съблича, като сгъваше дрехите си и ги хвърляше в коша. Треперейки, той влезе във ваната и пусна топлата вода да стопли премръзналото му тяло.

След като се избърса, той облече черна хавлия и излезе в коридора. Вратата на Лили бе откряната и върху розовия килим падаше светлина. Нататък по коридора вратата на спалнята на Джош бе отворена.

Всичко в стаята му бе момчешко. Приятел на Хана бе нарисувал стенописи, изобразяващи различен спорт на всяка стена. Постер на Кирби Пъкет от „Туинс“ бе заел място на бейзболната стена. Между двата прозореца имаше бюро, отрупано с книги, играчки и фигурки. На другата стена беше тясното легло на два етажа.

Хана седеше на долното легло, свила дългите си крака и прегърнала голям плюшен динозавър. Наблюдаваше Пол, докато той палеше малката нощна лампа. Искаше ѝ се да ѝ се усмихне, да я прегърне и да ѝ каже, че са открили Джош жив и здрав, но знаеше, че това няма да се случи. Пол изглеждаше уморен и остарял.

— Преустановиха издирването до сутринта.

Хана не каза нищо. Нямахме сили и смелост да го запита дали са открили някакви доказателства. Пол би й казал, ако имаше такива. Той просто я гледаше. Мълчанието му говореше достатъчно.

— Спа ли?

— Не.

Тя изглеждаше така, сякаш не бе спала с дни. Косата й бе разрошена, под очите й имаше тъмни кръгове. Беше свалила дрехите си и бе облякла една от хавлиите му, евтина, яркосиня, която майка му бе подарила за Коледа преди години. Пол бе отказал да я носи. Той работеше усилено, за да може да си позволи по-люксови неща от онези, които продаваха в супермаркетите. Но Хана бе отказала да я изхвърли. Пазеше я в гардероба си и я носеше от време на време.

Изглеждаше уязвима. „Уязвима“ бе дума, която Пол използваше рядко за съпругата си. Хана бе съвременна жена — интелигентна, способна и силна. Можеше да се справи без него. Беше мечтал точно за такава жена. Съпруга, с която можеше да се гордее. Жена, която не е сянка на съпруга си, роб или изтривалка.

„Внимавай какво си пожелаваш, Пол...“ — чу тънкия глас на майка си.

— Просто седях тук — промърмори Хана. — Искан да се почувствам близо до него.

Брадичката й трепна и тя затвори очи. Пол седна до нея и докосна ръката й. Пръстите й бяха студени като лед. Той хвана ръката й, преди му бе много по-лесно да я докосва. Беше време, когато не можеха да се наситят един на друг, но това, изглежда, се бе случило преди векове.

— За... Когато ми каза... — Той замълча и въздъхна, сетне отново се опита да продължи: — Съжалявам, не биваше да се нахвърлям върху теб. Просто исках да стоваря вината върху някого.

— Опитан се — прошепна тя, сякаш говореше на себе си. — Толкова много се опитвах.

Да бъде добра съпруга. Да бъде добра майка. Да бъде добър лекар. Да бъде добър човек. Опитваше се толкова усилено и смяташе, че през повечето време успяваше. Но сигурно бе сбъркала някъде и сега трябваше да плати.

— Шшшш... — Пол измъкна динозавъра от ръцете ѝ и я прегърна, остави я да поплаче на рамото му. Погали я по гърба през евтината хавлия и се почувства необходим. — Шшшш...

Целуна косата ѝ и пое уханието ѝ. Вслуша се в тихия плач, осъзна, че тя има нужда от него, и желание премина през тялото му като дим. Сега Хана имаше нужда от него. Супер жената. Доктор Гарисън. Нямаше нужда от парите или от приятелите му. Господи, тя дори не се нуждаеше от името му. Той беше излишен в живота ѝ. Беше сянка, никой, но сега се нуждаеше от него. Тя го прегърна и се притисна към него.

— Хайде да си лягаме — прошепна той.

Хана го остави да ѝ помогне да стане от леглото на Джош и да я поведе по коридора към тяхната спалня. Не се опита да протестира, когато свали хавлията от раменете ѝ и я целуна по врата. Дъхът ѝ секна, когато той погали гърдите ѝ. Беше толкова самотна тази вечер. Емоционално изоставена. Изпратена в изгнание. Имаше ужасна нужда да се почувства обичана, утешена, опростена.

Тя извърна глава и докосна устните му, подканвайки го да я целуне, гърдите ѝ се притиснаха към него, гърбът ѝ се изви, когато ръката му се плъзна по кръста ѝ. Желанието изтласка страха за миг. То спираше времето и предлагаше убежище. Хана отчаяно се потопи в него. Тя повлече Пол на леглото със себе си. Искаше да го почувства вътре в себе си. Притискаше го към себе си, докато той проникна в нея, отново и отново, не искаше нищо друго, освен контакт, илюзията за интимност. Когато всичко свърши, тя затвори очи и положи глава на рамото му, силно желаейки това чувство на близост да не я напуска. Но то щеше да я напусне дори и тази вечер, когато отчаяно искаше да се хване за нещо като удавник.

„Какво се случи с нас, Пол?“

Не знаеше как да го запита. Все още не можеше да приеме отчуждението и гнева, който изпитваха един към друг. Струваше ѝ се като лош сън. Бяха толкова щастливи. Идеалното семейство. Идеалната двойка. Идеалният живот на Хана Гарисън. Сега бракът ѝ се разпадаше, а синът ѝ бе отвлечен. „Отвлечен... взет... откраднат. Господи, какъв кошмар!“

При тази ужасна мисъл затвори очи, умората най-после я надви и тя потъна в благословен мрак.

Пол усети мига, в който тя заспа. Напрежението изчезна от ръката, с която го бе прегърнала през гърдите. Дишането ѝ стана дълбоко. Той лежеше и се взираше в тавана. Имаше чувството, че наблюдава сюрреалистична пиеса. Синът му бе изчезнал. Утре за Джош Киркууд щеше да се говори във всеки дом на щата. Снимката му заедно с пламенната молба на Пол, която бе направил на паркинга пред ледената пързалка, щяха да се появят на първите страници на вестниците.

„Моля, върнете ми сина!“

„Джош. Джош. Джош.“

Очите му горяха, докато гледаше към небето без звезди. И пиесата продължаваше. Второ действие. Съпругата му лежеше гола в ръцете му, само часове след като любовницата му бе сторила същото. Над главите им в черното небе летеше хеликоптер.

„ИЗ ДНЕВНИКА

ДЕН ВТОРИ

Действие първо: Хаос и паника. Предсказана и покъртителна. Ние наблюдавахме, забавлявайки се от тяхната безсмислена упоритост. Запътили се с убийствена крачка към нищото. Протягат ръце в тъмното и не намират нищо, освен страх.

Но може ли да се намери някаква утеха?

Човек... обича онова, което губи.

Какво повече има да се каже?“

ГЛАВА 9

Ден втори

7:30 часа, 2,4°C

Залата на старата пожарна на Дийр Лейк бе пълна с полицаи, доброволци и хора от медиите, както и с любопитни местни жители. Мич пристигна. Бе успял да вземе душ и да се избърсне. Беше си поръчал голяма чаша кафе в „Том Тъмб“ и я изпи по пътя.

Очакваше пълен хаос и се чудеше дали ще има търпение да се справи с хората, но изглежда, в лудостта имаше чувство за ред. Командният пост бе организиран в една от двете общински стаи, използвана най-вече за игра на карти, след като пожарната се измести в ново помещение на Рамси Драйв. Телефоните за директна връзка бяха монтирани — шест от тях бяха разположени на дълга маса. Копирната машина и факсът се намираха до отсрещната стена. На друга дълга маса доброволците подреждаха листовки със снимката на Джош и информация за него.

Мич отиде в съседната стая, където онези, които щяха да продължат издирването, крачеха напред-назад, пиеха кафе и ядяха понички. Тази стая щеше да служи за конференции и център за медиите. Стените бяха боядисани в зелено — боята бе купена на разпродажба от „Ханк Хадрдуюър“ през 1986. Отвратителният цвят много подходеше на миризмата на стар балатум и прах. Стаята вече бе препълнена с репортери, фотографи от вестниците, радиото и телевизията от щата. Един фотограф си убиваше времето, като правеше художествени снимки. Телевизионен репортер се беше облегал на стената и гледаше мрачно в обектива на видеокамера, докато разказваше баналности за градовете на Норман Рокуел и американските семейства.

Броят на онези, които отразяват трагедията, щеше да се увеличава, докато продължаваше издирването. Поне през следващата седмица — ако продължеше толкова дълго. „Проклети паразити“ —

помисли си Мич, докато си пробиваше път през тълпата репортери, ръмжейки в отговор на въпросите им.

В предната част на стаята Мегън организираше местата за пресконференцията, подиума, екрана за прожекции и прожекционния апарат. Тя се скара на един репортер, който се бе осмелил да се приближи твърде много.

— Повтарям ви за шестдесет и девети път, господин Форстър, пресконференцията няма да започне преди девет часа. Първата ни грижа е да открием Джош Киркууд. Ако той все още е наблизко, това означава, че трябва да организираме хората си и да продължим издирването.

Репортер от „Стар Трибюн“ от дните на линотипа, Хенри Форстър имаше лице на булдог, оплешивяваща глава на кафяви петна и дълги, редки сиви кичури коса, които заресваше на темето си. Мръсните му рогови очила бяха изкривени под гъстите му вежди. Той бе едър боен кон с дебели бедра и корем. Мегън можеше да предположи, че е спал с кафявите си панталони и евтината бяла риза, но знаеше от предишните си срещи с Хенри, че той винаги изглежда раздърпан.

Той вдигна рошавите си вежди.

— Това означава ли, че смятате, че момчето е някъде наблизко?

Двама от колегите му се приближиха като плъхове, надушили храна.

Мегън ги спря с поглед, който би ги изпепелил. Тя отново насочи вниманието си върху Хенри. Той не отстъпи. Продължаваше да я гледа, сякаш очакваше отговор.

„Несъмнено точно това очаква“ — помисли си тя. Форстър беше най-опитният сред репортерите, кабинетът му бе пълен с награди, които използваше като тежести за затискане на страниците или като пепелници. Политиците се свиваха от страх, когато чуеха името му. Хората от Бюрото за борба с престъпността проклинаха деня, в който се е родил. Хенри Форстър бе човек, който бе повдигнал капака на сексуалния тормоз в Бюрото предишната есен. Беше последният човек, който Мегън искаше да види. Напрежението по този случай бе достатъчно, без Хенри Форстър да дебне всяко нейно движение.

„Не показвай страха си, Мегън. Той може да го подуши — дори през миризмата на одеколona си.“

— Това означава, че офицер Нога ще ви придружи извън тази стая, ако не се съобразявате с нарежданията — изрече тя.

Обърна се с гръб към репортера, докато той изръмжа нещо в отговор на обидата. Един от другите репортери, който бе застанал близо до него с надежда да подочуе нещо, изрече тихо:

— Кучка.

Мегън се чудеше дали ще посмеят да правят забележки зад широкия гръб на Нога. Тя го дръпна за ръкава и той я погледна с тъмните си очи, зачервени от безсъние.

— Офицер Нога, бихте ли държали тези досадници от пресата надалеч, преди да съм им изтръгнала езиците?

Той погледна намръщено репортерите.

— Разбира се, госпожице... агент...

— Няма нищо — измърмори Мич, заемайки мястото, което Нога бе освободил, — но смятам, че днес не е зле да се престориш на госпожица Приветливост.

— Това са глупости, още повече днес нито ти, нито аз сме материал за красива снимка. Ти изглеждаш така, както се чувствам аз.

Той направи гримаса.

— Объркване на половете, а? Няма да позволя на момчетата от „Пайниър Прес“ да научат за това.

— Смятам, че те вече си имат теория по въпроса.

— Успя ли да поспиш?

Тя беше облечена в черни джинси и дебел пуловер над полото. Тъмната ѝ коса бе чиста и вързана на опашка. Гримът ѝ бе съвсем лек и не можеше да скрие сенките под очите ѝ.

— Мога да мина и само с леден душ. В апартамента си нямам никакви удобства. Обръснах краката си на светлината на фенер, нахраних котките и се върнах тук. Ами ти?

— Нахраних кучето и си взех топъл душ — отвърна той, заобикаляйки масата. — И оставих краката си космати, благодаря. Твоите хора откриха ли нещо?

— Освен десетте страници с познатите ни педофили ли? Не.

Мич поклати глава, стомахът му се свиваше при мисълта, че има толкова много извратени типове, които дебнат децата в радиус от сто и шестдесет километра. Господи, светът се бе превърнал в помийна яма.

Дори в Минесота можеше да усети мръсотията. Сякаш за една нощ някой бе отприщил шлюзовете на каналите.

Погледна към тълпата, когато стъпи на подиума — хората от новата служба и тези от отдела на шерифа, доброволците пожарникари, загрижени граждани, студенти от колежа „Харис“, които бяха останали тук през зимната ваканция. Онова, което виждаше по лицата им, бе загриженост и страх. Един от тях беше отвлечен и те бяха тук, за да го върнат. Мич искаше да повярва, че ще го направят.

Той се изправи и заговори. Обърна се към хората си и издаде заповеди. Присви очи към прожекторите и телевизионните камери.

Камерите заснемаха всичко, нямаха търпение да изчакат официалната пресконференция, не искаха да изпуснат нищо от тази драма.

Проблясваха светкавици, когато фотографите от вестниците правеха снимки на полицаите и тълпата. Репортерите пишеха. На предната редица бе седнала Пейджи Прайс с бележник в скута. Гледаше към Мич със сериозно изражение, докато операторът бе коленичил до нея и я снимаше. Работа, както винаги.

Картата на окръг Парк се появи на екрана, местността бе разделена на секции с червени линии, които Мич и Ръс Стайгър бяха начертали в пет часа сутринта. Групите по издирване бяха прикрепени към дадените места. Бяха дадени инструкции относно техниката и онова, което да търсят. Мич предаде микрофона на Стайгър, който добави още заповеди и подробности на полицаите, доброволците и на клуба по снегомобили, които щяха да претърсват полето и горските участъци извън града.

Бяха раздадени листовки на всички присъстващи, включително на хората от пресата. Снимката на Джош също бе прожектирана на екрана. В залата настъпи мълчание. Разговорите замряха. Шумоленето на хартия заглъхна. Тишината бе тежка, слабият шум от видеокамерите сякаш я подсилваше. Очите, мислите и молитвите на всички бяха съсредоточени върху екрана. Джош гледаше към тях широко усмихнат, косата му бе разрошена, всяка луничка бе знак на невинност. Носеше с гордост скаутската си униформа. Очите му блестяха от вълнение в очакване на това, което можеше да му предложи животът.

— Това е Джош — изрече тихо Мич. — Той е добро момче. Повечето от вас имат момчета също като него. Приветливи, готови да

помогнат, добри ученици. Щастливо малко момче. Обича да спортува и да играе с кучето си. Има сестричка, която се чуди къде е той. Родителите му са добри хора. Повечето от вас познават майка му, доктор Гарисън. Мнозина познават бащата, Пол Киркууд. Те искат синът им да се върне. Нека направим така, че това да стане.

За момент настъпи тишина, сетне грубият глас на Ръс Стайгър заповяда на мъжете да излизат и търсенето бе подновено. Мич искаше да тръгне с тях. Обаче негово задължение бе да се справи с пресата, с кмета и градския съвет. Постът, който заемаше, често нямаше нищо общо с полицейската работа. Налагаше му се да се занимава с политика, от която никога не се бе интересувал.

Погледът му неволно се спря на Пейджи Прайс. Тя веднага реагира — като пъстърва, която налапва муха — и се изправи грациозно. Приблужи се към него, докато колегите ѝ останаха по местата си.

— Мич. — Тя стигна до подиума, изключвайки микрофона. — За миналата вечер... не искам да ми се сърдиш.

— Сигурен съм, че не искаш — съгласи се Мич. — Така е по-добре.

Пейджи му хвърли обиден поглед, с който стопяваше не една мъжка съпротива. Но Мич Холт не се хвана на въдицата и тя мислено го нарече кучи син. Репортажът ѝ от миналата вечер беше похвален от директора на новините и този на канала. Нейният агент имаше една дума за успеха ѝ — долари. Ако успееше да изпревари останалите по този случай, това би означавало големи пари, може би дори предложение от по-голям телевизионен канал. Тя се целеше в Лос Анжелис. Топлият и слънчев Ел Ей. Където и да отидеше, щеше да е по-добре от тази забравена от Бога, скована от лед земя. Но Мич Холт стоеше на пътя ѝ, рицарят, верен на старомодните идеали.

— Съжалявам, щом мислиш, че това е единствената ми мотивация — измърка тя. — Не съм баракуда, Мич. Да, искам да направя репортаж за този случай, но това се отнася за всеки друг репортер в тази стая. Моята първа грижа обаче е това момче да бъде спасено.

— Спести си го — отрязва я Мич.

Пейджи прехапа устни. С периферното си зрение виждаше Хенри Форстър от „Стар Трибюн“ да си проправя път през тълпата,

опитвайки се да стигне до тях. Той мразеше някой от телевизията да го измества, освен ако не е жена. Но преди да ги прекъсне, агент О'Мали пристъпи между тях.

— Пресконференцията ще започне след малко, госпожице Прайс — заяви тя. — Защо не си вземете чаша кафе и хубава кнедла.

Предложението бе изречено с усмивка, гравирана в стомана. Репортерката погледна към Мегън О'Мали, развеселена, че такава дребна жена се притичва на помощ на мъж като Мич. Тя им хвърли хитър поглед. И двете лица не изразяваха нищо, което според Пейдж говореше много. Тя тръгна към кафе машината и примирително вдигна ръка.

— Винаги ли се разтапяш така, когато я видиш? — изрече Мегън съвсем тихо, връщайки се зад масата. Забеляза сърдития поглед на Мич и се намръщи. — От безсъние ставам немилостива.

Той вдигна вежди, подреди листовете си и включи отново микрофона.

На журналистите не бе предоставена никаква информация. Нямаха заподозрян. Нямаха свидетели. Нямаха нищо, освен бележката, оставена от похитителя, а Мич нямаше намерение да им съобщава какво пише в нея, тъй като това можеше да попречи на следствието. Официалното му изявление беше, че полицията в Дийр Лейк заедно с другите агенции прави всичко възможно да открие Джош и да залови похитителя.

Ръс Стайгър добави, че отделът на шерифа ще работи денонощно. Той лично щеше да ръководи издирването — предизвикателно изявление. Областният прокурор на Парк Руди Стович направи необходимото изявление относно преследването по съдебен ред. Мегън говори за обикновената процедура на Бюрото, предлагайки подкрепа на разследването, лабораторни тестове и сътрудничество с архива при молба от страна на полицията или от шерифската служба.

Сетне започна безумието. Репортерите крещяха, за да привлекат вниманието им, всеки се опитваше да надвика останалите.

— Истина ли е, че търсите известен на властите педофил?

— Родителите ще направят ли изявление?

— Повикани ли са агенти от ФБР?

— Те са информирани за ситуацията — каза Мич. — Три агенции работят по случая. На разположение са източниците на Бюрото по престъпността. Засега смятаме, че Джош не е бил отведен извън щата. Ако възникне съмнение, че похитителят го е извел от щата, ще се обърнем към ФБР. Междувременно смятам, че агенциите разполагат с необходимите средства, за да се справят със ситуацията.

— Практика ли е да се оставят осемгодишните деца без наблюдение на ледената пързалка?

— Имало ли е други подобни инциденти с деца в Дийр Лейк?

— Вярно ли е, че майката на момчето просто е забравила да го прибере след тренировката?

Мич ядосано се обърна към репортера от „Пайниър Прес“:

— Няма нищо „просто“ в дадения случай. Доктор Гарисън се е опитвала да спаси човешки живот в спешното отделение. Тя не е забравила да го прибере и по никакъв начин не е виновна за отвличането му.

— Какво ще кажете за изявлението на бащата, че управата на пързалката и треньорът трябва да бъдат подведени под отговорност?

— Ами вие, шефе Холт? — изправи се Пейджи. — Вие чувствате ли се отговорен?

Той я изгледа, без да мигне.

— До известна степен, да. Като началник на полицията нося отговорност за безопасността на гражданите на този град.

— Това ваша професионална философия ли е, или чувствата ви са предизвикани от вина, свързана с вашите лични...

— Госпожице Прайс — процеди той, — смятам, че бях ясен миналата нощ: този случай няма нищо общо с други. Тук говорим за Джош Киркууд и опитите, които правим, за да го открием. Точка по въпроса.

Мегън следеше разговора им. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху Мич. Усещаше гнева му. Нещо в поведението му ѝ подсказа, че Пейджи Прайс му бе нанесла удар под кръста. Мегън си каза, че реагира само чувството ѝ за справедливост, нищо повече от лоялност, която изпитва към друго ченге. Тя се изправи и отклони огъня от Мич.

— От името на Бюрото бих искала да хвърля малко повече светлина върху това, което каза господин Холт. От изключителна важност е да се съсредоточим върху Джош Киркууд. Важно е да

привлечете вниманието на читателите, слушателите и онези, които гледат телевизия, върху Джош. Той трябва да е в сърцата и умовете на всеки, до когото можем да стигнем. Бихме искали снимката му да бъде разпространена. Молим хората от радиото да направят подробно описание на Джош и с какво е бил облечен. Ако има вероятност някой да го е видял, ние трябва да направим всичко възможно, за да се уверим, че тези хора ще разпознаят Джош като жертва на отвличане.

— Агент О’Мали, вярно ли е, че вчера е бил първият ви работен ден в Дийр Лейк?

Тя студено изгледа Хенри Форстър и се прокле, че бе съобщила тази информация на Пейджи миналата нощ.

— Не виждам каква е връзката между въпроса ви и това, което току-що казах.

Той сви рамене.

— Това също е новина.

Няколко глави кимнаха в знак на съгласие. Пейджи се изправи отново, не желаше да остави на мира своята съперничка.

— Госпожице О’Мали, можете ли да ни кажете колко жени работят в Бюрото за борба с престъпността?

— Агент О’Мали — поправи я Мегън. Само това ѝ трябваше — някаква кучка да се занимава с нея и случая. Можеше да си представи как кръвното на Брус де Палма скача нагоре. Тя бавно си пое въздух и се опита да намери по-дипломатичен начин да ѝ каже да си гледа работата.

— В Бюрото работят доста жени.

— В главната квартира, административна работа. Какво ще кажете за действащите агенти?

Мич избута Мегън от микрофона.

— Ако нямате други въпроси относно отвличането на Джош Киркууд, закривам пресконференцията. Предполагам, че ще проявите разбиране към факта, че имаме много по-важна работа. Всяка секунда е от значение. Благодаря.

Той изключи микрофона и кимна на Мегън към страничната врата, през която можеха да излязат, без да се налага да преминават през тълпата. Тя с готовност се подчини. Забеляза, че Стайгър и областният прокурор останаха, за да получат още малко внимание. Репортерите се втурнаха към тях. Пейджи се доближи до шерифа,

грубо изблъсквайки Форстър. Тя насочи големите си сини очи към Стайгър и той се наду.

— Тя успя да си хвана утешителна жертва — измърмори Мегън, когато Мич отвори вратата.

— По-добре да е той, отколкото аз.

— Същото се отнася за мен.

Двамата въздъхнаха. Младата жена се облегна на стената, наслаждавайки се на краткия миг спокойствие. Бяха избягали в гаража, където някога са били трите коли на пожарната команда. Сега вътре бе останала само една. По-голямата част от помещението бе заета от ремаркета за сено, боядисани като за парад. Най-близкото до тях представляваше огромна пъстърва от фибростъкло, която изскача от поток от синьо фибростъкло, ремаркетото бе украсено със сини и бели знаменца. Блестяща табела се издигаше в задната част на ремаркетото, канейки всички да се позабавляват в Деня на пъстървата.

Творението на Клуба на пъстървата беше далеч от професионалното изпълнение на платформата за празника на зимния карнавал на Сейнт Пол. Беше огромна, а членовете на клуба, които бяха поработили върху нея през свободното си време, явно бяха много горди от резултата. Мисълта поразя Мегън неочаквано, напомняйки ѝ за невинността и наивността, характерни за жителите на малките градове. Неща, които бяха отнети само с един безпощаден акт.

Невежеството не е невинност, а Грях.

Представи си лицето на Джош, премигна и се съсредоточи върху работата си.

— Стайгър няма да ни създаде проблеми, нали? — попита тя, поглеждайки към Мич.

Той се бе облегнал на стената и беше скръстил ръце на гърдите си. Изглеждаше уморен и опасен. Суровите черти на лицето му бяха като изсечени от камък. Изгледа я с присвити очи.

— По какъв начин?

— Като играе ролята на неотразим за разследването. Нямаме нужда от пушечно месо в нашия случай.

Той поклати глава.

— Ръс е свестен човек. Тревожи се за следващите избори, това е всичко. Нека се възползва от пресата. Слава Богу, че моята работа не зависи от гласовете на съгражданите ми.

Но зависеше от Градския съвет и Мич изпитваше неприятно чувство, че преди края на деня щеше да се наложи да отговаря на въпросите на всеки член на съвета.

Той изгледа Мегън накриво.

— Смятах, че ти си пушечното месо.

Тя невинно примигна:

— Кой, аз ли? Никога. Просто си върша работата.

Мич се намръщи при това напомняне.

— Да. Трябваше да слушам по-добре. Може би, ако се движех бързо, както ти искаше...

— Недей — заповяда му Мегън, посягайки напред, сякаш искаше да сложи ръка върху неговата.

Жестът беше несъзнателен и тя бързо се отдръпна. Не обичаше да я докосват и да докосва останалите. Не можеше да си позволи действия, които бяха се изтълкували погрешно. В нейната работа беше важно да бъде твърда и да се държи на положение. Въпреки това не можеше просто да изтрие вината, изписана на лицето на Мич. И в момента чуваше гласа на Пейджи Прайс: — „Чувствате ли вина, свързана с личната...“ „Какво?“ — чудеше се Мегън и си каза, че това няма значение. Нямахте да допусне друго ченге да се съмнява в себе си, когато това не бе от значение.

— Бяхме закъснели, преди още да разберем за случилото се — каза тя. — Още повече това е твоят град. Ти го познаваш по-добре от мен. Ти реагира правилно. Направи каквото беше по силите ти.

Гласовете им бяха съвсем тихи. Взираха се един в друг. Тя беше толкова сериозна, толкова сигурна в това, което казваше. Зелените ѝ очи блестяха решително. Искаше да го убеди в това. Мич беше готов да се изсмее — не защото му беше смешно, а с цинизма на човек, който добре познава извратената ирония на реалния живот. Очевидно Мегън не бе видяла достатъчно, не се бе проваляла така, че да престане да вярва в себе си. Тя смяташе, че доброто е добро, а лошото — лошо. Живееше според правилата. Вършеше си работата съвестно. Спазваше правилата и жънеше успехи.

Усмихна се накриво. Една от жестоките шеги на живота — не съществуваха награди, а само случайни действия на доброто и лудостта. Истината, от която се опитваше да избяга, го бе открила в

този град, беше протегнала ръка и бе поразила Джош Киркууд и родителите му.

Той докосна бузата на Мегън и изпита силно желание да я целуне. Щеше да е хубаво да се докосне до увереността ѝ, да повярва, че може да отпие от нея и да излекува старите си рани. Но за момента реши, че трябва да се задоволи с допира до топлата ѝ кожа.

— Старанията ми не бяха достатъчни — прошепна той. — Отново.

Мегън го проследи с поглед, когато той се отдалечи, докосна бузата си, сърцето ѝ силно биеше. Просто се бе опитала да подкрепи колега. Не беше нищо лично. Опасна мисъл за човек, който се опитва да има ясна представа за света и мястото си в него.

— Няма да се повтори — прошепна Мегън, когато тръгна към вратата.

Кабинетът, който бе заемал Лио Козловски, приличаше на обитателя си: квадратен и обикновен, зле поддържан. Беше пълно с разпръснати листа, имаше безброй петна от кафе и миришеше на застоял дим от цигари.

— Мили Боже — измърмори Мегън. Влезе в стаята и сбърчи нос от застоялата миризма и вида на северната щука, закачена на стената, с цигара, забодена в ъгъла на зъбатата ѝ паст. Предположи, че това е паметник на риболовните умения на Лио и талантливото препариране на Роли Мацлер.

Натали се оглеждаше с отвращение, докато вадеше ключовете.

— Лио беше добро момче — отбеляза. — Не разбираше изобщо от домакинство, иначе беше добър човек.

Мегън отвори с молив празна кутия от понички, в която се мъдреше стара бухтичка. Тя я прободде с молива и я хвърли в кошчето за боклук.

— Добре, че не е починал тук. Никой нямаше да забележи.

— Трябваше да наредя да изчистят — каза Натали. — Но не искахме никой да пипа нищо, докато не бъде назначен нов агент.

— Голяма късметлийка съм.

Младата жена извади от куфарчето си табелка с името си и я постави на бюрото. Името ѝ бе гравирано със старинни римски букви:

АГЕНТ МЕГЪН О'МАЛИ, Бюро по престъпността. От обратната страна имаше: „Не вярвай на глупости и не се извинявай.“

Натали прочете написаното и се засмя:

— Може и да си права, агент О'Мали.

— Ако вонята тук не ме довърши преди това — сухо изрече Мегън.

Огледа бъркотията на бюрото и започна да трупа листовите на купчини, отделяйки обвивките от бонбони, празните пластмасови чаши от кафе, два стъклени пепелника, пълни с фасове, и полупразна бутилка уиски. Тъкмо изправяше телефона, когато той иззвъня.

Натали остави ключа в ъгъла на бюрото и тръгна към вратата, обещавайки да изпрати някого да почисти и да донесе кашон освежители за въздух. Мегън ѝ махна с благодарност и вдигна слушалката.

— Агент О'Мали.

— Мастилото от подписа ми под назначението ти още не е изсъхнало, а вече дузина репортери се обадиха да питат за теб.

Когато чу гласа на Де Палма, тя затвори очи и си представи какво биха направили с ламинираните си журналистически карти.

— Става дума за отвличане, Брус — изрече и се отпусна в стария зелен стол зад бюрото. Беше продънен от тежестта на Лио и се накланяше наляво. Тапицериата беше протрита и на петна с неизвестен произход. Мегън се намръщи.

— Правя всичко възможно да насоча интереса на репортерите към делото, а не към себе си.

— Дано да е така. Завеждащият отдела не иска името на Бюрото да бъде на прицел. Не желае името ти да се появява по първите страници. Ясен ли съм?

— Да, сър — отвърна тя примирено.

Главата започваше да я боли.

— Как върви издирването?

— Засега няма нищо ново. Трябва да намерим улика. Не очаквам бележката да ни помогне кой знае колко.

— Работата е сериозна — отвличане на дете — тихо изрече Де Палма. Той имаше три момчета, едното от тях не беше много по-голямо от Джош. Мегън бе виждала семейната фотография на бюрото

му много пъти. Те всички приличаха на Брус. Горките деца! — Работих по случая Уетерлинг — продължи той. — Тежко е за всички.

— Да, така е.

— Направи всичко, на което си способна, и се опитай да не се изтъкваш много.

Като затвори телефона и се облегна назад, в главата ѝ прозвучаха думите на Мич: „Не бях достатъчно добър... отново.“ Нямаше желание да разбере какво е искал да каже с „отново“. Всички трябваше да дадат най-доброто от себе си за Джош.

Пак си спомни за бележката. Между петната от кафе и телефонните номера на местните ресторанти намери празно място на бюрото и написа текста на бележката: „Невежеството не е невинност, а Грях.“ Невежеството за какво? За кого? Цитатът бе от Робърт Браунинг. Това беше ли от значение? Замисли се: невежество, невинност, грях, поезия, литература — книги. Спря се на тази дума. Грабна слушалката и набра номера на архива на Бюрото. Притискайки слушалката между ухото и рамото си, тя започна да рови в куфарчето си за разпечатката с познатите престъпници и прочете имената и адресите.

— Архив. Анет се обажда, с какво мога да ви помогна?

— Анет, говори Мегън О’Мали. Можеш ли да провериш едно име от вчерашния списък?

— Кажете името на този мазник.

— Суейн. Оли Суейн.

Както бе предположил Мич, цяла сутрин му се обаждаха членовете на Градския съвет, а също и кметът Дон Гилен, изразявайки своя ужас, гняв и вярата си в Мич да оправи нещата.

Имаше дискусии дали Сноудейс, който започваше след един ден да бъде отложен или отменен. От една страна, изглеждаше жестоко да се празнува. От друга страна, докарването в Дийр Лейк на средношколските оркестри и туристите, които вече бяха резервирали стаи в хотелите, имаше икономически ефект. Ако отменяха това събитие, това би означавало, че се предават пред престъпността. Ако не го отменяха, дали биха могли да използват събитието за събиране на нови доброволци и за повече подкрепа и печалба за града?

След двадесет минути, прекарани с кмета, Мич се измъкна от тези дискусии. Дон бе добър човек, способен и загрижен за доброто на гражданите. Мич оценяваше проблемите му, но даде ясно да се разбере, че ще посвети цялото си време на случая.

Освен изчезването на Джош съществуваха и други задължения, които не можеше да пренебрегне — инспектирането на затвора, преглеждането на журнала, писмената работа, с която трябваше да се справя, разследването на серия от кражби, бюлетина за регионалната служба по наркотиците, обаждането от директора на колежа „Харис“ за курса по криминология. Тези задачи бяха ежедневни за малко градче като това. Но днес всяка една от тях му тежеше като воденичен камък.

Натали влизаше и излизаше от кабинета му, облекчавайки доколкото може работата му. Чуваше как телефонът ѝ непрекъснато звъни и мислено я благославяше, че му прехвърляше само най-важните от тях. В дванадесет и петнадесет му донесе плик със сандвичи и в два и половина му се скара, че все още не е обядвал.

— Да не мислиш, че калориите могат да изскочат от плика и да се усвоят от тялото ти по въздуха? Двамата с моя Трой трябва да се съберете. Той също смята, че като стои в една стая с учебника си по алгебра е достатъчно, за да стане математически гений. Трябва да основете клуб — Бандата на Осмозата.

— Съжалявам, Нат. — Мич потърка очи, докато прелистваше докладите за скитници и манияци за последните шест месеца, търсейки нещо, което да може да се свърже с Хана, Пол и Джош или децата изобщо. — Много съм зает.

— Добре, отдели две секунди — нареди тя. — Няма да изкараш целия ден гладен.

— Да, майко.

— И предложи от пържените картофки на агент О’Мали — каза тя, отваряйки широко вратата. Мегън чакаше от другата страна. — Ако я духне вятърът, ще отлети чак в Уисконсин.

— Донесла съм си нещо, благодаря — каза Мегън и вдигна банана си.

Натали завъртя очи.

— Цял банан? Ще преядеш!

— Ще съм късметлийка, ако успея да го обеля, да не говорим за ядене — измърмори тя, отпускаяки се на стола за посетители. Сложи

разпечатката на бюрото и остави банана върху купчина листа.

— Какво е това четиво? — попита Мич, вадейки сандвича с пуешко месо от плика.

Той отхапа и задъвка, а очите му бяха приковани в Мегън.

Когато погледът ѝ се спря на устните му, я заля странна горещина. Той се хранеше така, сякаш не желаше да си губи времето. Брадичката му бе изцапана с майонеза. Той я изтри нетърпеливо и облиза пръсти. Пулсът на Мегън се ускори.

Отвратена от себе си, тя отмести поглед и бързо огледа кабинета. Чист и прибран. Нямаше ловни и рибни трофеи. Нямаше дори дипломи и сертификати в рамки по стените. Ченге със стажа на Мич би трябвало да е натрупало доста такива неща досега. Единствените рамки, които висяха по стените, съдържаха снимки на малко момиче с дълга тъмна коса и голямо жълтеникаво куче, захапало кънка.

— Какво ми носиш, О'Мали? — попита той.

— Известните престъпници — отвърна тя. — Преразгледах справките и докладите от неотдашните инциденти наоколо, свързани с превозно средство, с надеждата нещо да съвпадне. Отсявам възможностите, сетне ако имаме малко време...

— Откри ли нещо?

— Още не. Обадих се в архива и направих проверка на твоя човек Оли Суейн. Няма нищо за него, освен една глоба за превишена скорост.

Мич отново отхапа от сандвича и преглътна.

— Оли? Той е безобиден.

— Толкова ли сте близки двамата с него? — попита тя.

— Не, но той е по-дълго тук от мен и никога не сме имали оплакване срещу него. — Отпи от топлата кока-кола и направи гримаса.

Мегън седна изправено на стола.

— Това означава ли, че си получавал оплаквания, които не са сериозни?

Той сви рамене.

— Една от майките на хокеистите беше малко неспокойна, че се навърта около децата на пързалката, но това е глупаво. Искам да кажа, че работата му е там, на площадката. Какво трябва да прави — да се крие в стаичката си ли?

— Тя твърдеше ли нещо определено?

— Че видът на Оли я плаши.

— Представи си само!

— Тя говореше същото и за лидера на скаутския клуб. Каза ми, че трябва да изпратя някого под прикритие в „Сейнт Елисиус“, защото всички знаят, че свещениците са хомосексуалисти и педофили. Обвини учителя на сина си от втори клас, че извращава децата, като им чете „Шел Силвърстейн“ и показва илюстрациите към книгата, които всеки християнин би потвърдил, че са мръсни и пълни с фалически символи.

— О! — Тя се отпусна на стола.

— Децата никога не са се оплаквали от Оли. Какво те накара да се усъмниш в него?

— От него ме побиват тръпки — глупаво отвърна, белейки намръщено банана. От Оли Суейн наистина я побиваха тръпки. За нещастие това не можеше да е причина да му вземе отпечатъци. — Миналата вечер ми се стори нервен. Имам впечатлението, че не обича ченгетата.

— Оли винаги е бил нервен. Това е част от чара му — каза Мич, подреждайки бюрото си, извинение, за да не я гледа. — Лично аз го проверих, когато госпожа Фавр направи оплакване. Оли е чист.

— Сигурен ли си? — Мегън набърчи нос, припомняйки си миризмата на пот. — Не смяташ ли, че може да има нещо общо с изчезването на Джош?

— Той няма да има смелостта да отвлече дете, а после да застане пред мен, да ме погледне в очите и да каже, че не знае нищо.

— Той те е погледнал в очите? С истинското или с изкуственото си око?

Той поклати глава и натисна копчето на интеркома, който звънеше.

— Да?

— Кристофър Прийт е дошъл при вас, шефе — обяви Натали. — Казва, че вероятно ще може да помогне на разследването.

— Нека влезе.

Мич хвърли остатъка от сандвича си в кошчето за боклук и изтри ръцете си със салфетка. Заобиколи бюрото и Мегън също се изправи.

Мъжът, който влезе, никак не приличаше на спасител. Беше дребен, слаб и носеше университетско спортно яке в бяло и синьо с

емблемата на колежа „Харис“. Дори с това яке никои не би решил, че е спортист. Имаше вид на компютърен маниак. Кристофър Прийт беше блед, деликатен мъж, за когото най-опасният спорт бе шахът. Мегън предположи, че е над тридесет години, около метър и седемдесет, с кестенява коса и кафяви очи зад очила, които скриваха половината от лицето му. Беше незабележим.

— Професоре — подаде му ръка Мич. — Това е агент О’Мали. Агент О’Мали, Кристофър Прийт, ръководител на отдела по компютърни науки в „Харис“.

Те си подадоха ръце — тази на Мегън бе силна и здрава, ръка, която би държала деветмилиметрово оръжие, без да трепне, тази на Прийт бе тънка, костите прозираха през кожата. Тя едва се сдържа да не погледне надолу, за да разбере дали не го е наранила.

— Изглеждате ми познат — каза тя. — Работите с непълнолетните нарушители, нали?

Прийт се усмихна срамежливо.

— Моята гордост — Фантастичните каубои.

— Чудесна програма — Мич посочи на професора празния стол и се върна зад бюрото си. — Трябва да се гордееш с нея. Да извадиш децата от погрешния път и да им дадеш образование и бъдеще, е повече от похвално.

— Е, благодаря, но не мога да препиша на себе си цялата заслуга. Фил Пикард и Гарет Райт също отделят много време на децата. — Той седна на стола и якето се надигна до ушите му. Заприлича им на костенурка от анимационно филмче, готова да скрие глава в къщичката си. — Чух за Джош Киркууд. Много ми е мъчно за Пол и Хана.

— Познавате ли ги добре? — попита Мегън.

— Ние сме един вид съседи. Тяхната къща е последната на Лейкшор Драйв. Моята е зад тях на около петстотин метра на север от Куари Хилс Парк. Разбира се, че познавам Хана. Всички в града я познават. Били сме заедно на няколко благотворителни мероприятия. Имали нещо ново по случая?

Мич поклати глава.

— Смяташ ли, че можеш да помогнеш по някакъв начин?

— Чух, че си организирай команден пункт. Той служи като център за информация, нали?

— Да.

— Е, спомням си, че четях статиите във вестника по време на издирването на младо момиче в Инвър Гроув Хайтс. Полицията говореше за обема на информацията, с която трябва да се справят. Някои неща се пропускат, а други се правят по няколко пъти и така нататък.

— Амин! — възкликна Мегън, размахвайки страниците на разпечатката.

— Искам да предложа разрешение на въпроса — каза Прийст. — В моя отдел има много персонални компютри. Сега е зимната ваканция и в момента няма много студенти, но онези, които са в града, имат желание да ви помогнат. Можем да вкараме всичко в компютрите, всичко, от което се нуждаете. Също можем да сканираме снимката на Джош и да я изпратим из цялата страна и Канада по електронната поща. Това е добро задание за моите студенти и ви спестява главоболието.

Мич се облегна назад и се замисли. Едно от нещата, които му липсваха най-много в малкия град, бе апаратурата. Градският съвет на Дийр Лейк разбираше нуждата от нов затвор и полицейско управление, но не и от съвременна апаратура. В момента в отдела имаше шест компютъра от каменния век. Натали сама си купи преносим компютър, за да работи на него.

— Не зная — поколеба се той и прокара пръсти през косата си. — Студентите може би ще имат достъп до секретна информация. Те не са давали клетва. Това може да се окаже проблем.

— Този проблем не може ли да се разреши някак си? — попита Прийст.

— Може би. Нека проверя при областния прокурор и ще те информирам.

Професорът кимна и се изправи.

— Обади ми се. Не е проблем да преместим компютрите, имаме пикап. Ще уредим всичко много бързо.

— Благодаря.

Те отново си подадоха ръце и Прийст тръгна към вратата. Поколеба се с ръка на дръжката и тъжно поклати глава.

— Тази седмица не беше лека за никого. Джош Киркууд бе похитен. Сега аз съм тръгнал за болницата, за да посетя студент, който

е попаднал в ужасна катастрофа. Майка ми казва, че неволите идват по три. Нека се надяваме, че греша.

— Да се надяваме — прошепна Мич, затваряйки вратата.

— Не е зле да разполагаме с няколко компютъра. А още по-добре ще е, ако имаше какво да вкараме в тях.

— Да. Цял ден не чувам нищо друго, освен извинения — мърмореше Мич. — Предпочитам да съм навън. Имам чувството, че се състарявам от седене тук.

— Тогава да вървим — импулсивно възкликна Мегън. Наруга се в мига, в който изрече думите. Имаше много работа в отдела и нямаше смисъл да се свързва с мъж, който непрекъснато я разсейваше.

— Исках да кажа, че смятам да отида до командния пункт, а после да се присъединя към една от групите за няколко часа. Ти можеш да направиш същото. Не е необходимо да сме заедно. Всъщност сигурно ще е по-добре, ако се разделим.

Тя се изчерви и Мич неволно се усмихна. Радваше се, че може да помисли за нещо друго, освен за случая. Изчервяването на хладнокръвната агентка О'Мали беше добро забавление за него.

Той стана и заобиколи бюрото, пъкна ръце в джобовете си и втрещено изгледа Мегън.

— Ти се изчерви, агент О'Мали.

— Не, просто ми е горещо — трепна тя. — Тук е много топло.

Мич се приближи още повече.

— Горещо ли ти е?

Вгледа се в очите ѝ. Сега беше подходящият момент да я атакува. Мускулите ѝ се напрегнаха, но тя не успя да реагира достатъчно бързо. Той прочете мислите ѝ и се наведе над нея.

— Какво те кара да се чувстваш така? — прошепна той, забравяйки за обещанието си да не я пожелава. Харесваше му това вълнение. Караше го да се чувства жив и да забрави за умората и страха.

— Не смееш ли се да се возиш в една кола с мен, агент О'Мали?

— Не се страхувам от теб — прошепна Мегън. Не харесваше това предателско желание, което се носеше около тях като дим. Неуловимо, но осезаемо, то променяше отношенията им и очакванията. Тя не му се доверяваше. Не се доверяваше и на себе си, когато я връхлиташе като прилив.

— Не се страхувам от нищо.

Мич забеляза как смелостта ѝ се възвръща. Тя щеше да го остави да се забавлява до известна степен, сетне щеше да го отблъсне. Още по-добре, каза си. Още по-добре за двамата. Времето и мястото не бяха подходящи. Тя се държеше предизвикателно.

— Не се самозалъгвай — измърмори той, когато умората се завърна.

— Ние всички се страхуваме от нещо.

ГЛАВА 10

Ден втори

17:16 часа, 3,5°C

През деня хората, които седяха в чакалнята на болницата и очакваха техните близки да излязат от операция, изказваха съчувствието си на Хана. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака и да се моли.

Дочуваше неземния шум от хеликоптерите, които прелитаха над града. Огромни лешояди, надвиснали над покривите, сканиращи земята с електронните си очи, докато търсеха следи от сина ѝ... или от неговото тяло.

Къщата ѝ бе пълна с чужди хора: хора от Бюрото за борба с престъпността, които подслушваха телефона; приятели, които я наблюдаваха така, сякаш бяха заложили пари за точното време, когато ще получи нервна криза. Те вършеха всичко, отнемайки ѝ и малкото утешение да се погрижи за Лили. Всеки час си разменяха задълженията и Хана се улови, че се чуди кой поема най-мръсната работа.

Знаеше какво мрази най-много. Предпочиташе да почисти керемидите на покрива, вместо да седи в дневната, наблюдавана от приятел номер две.

Пол с готовност би съобщил, че тя не обича да домакинства. Справяше се с основните неща, но не ги вършеше с удоволствие. За нея това бе задължение, което трябваше да свърши. Отнемаше ѝ време, което би предпочела да прекара с децата си. Отдавна трябваше да наеме някого, който да чисти, пере и да пече сладки веднъж седмично.

Къщата на свекърва ѝ миришеше на лимон и на препарат за лъскане на мебели. Майката на Пол винаги прекарваше съботите си в печене на кексове и сладки. Веднъж Хана беше отбелязала пред него, че той мрази майка си, никога не я посещава и се е оженил за съвсем различна жена, следователно няма право да се оплаква.

„Поне зная, че тя е моя майка. Поне баща ми знаеше, че е жена...“

„Аз също съм жена, но се уморих да се опитвам да отговарям на твоите високи изисквания...“

„Къщата ли? Та ти никога не си в проклетата къща! Ден и нощ ти си в болницата...“

„Смятам, че да спасявам човешки живот е по-важно, отколкото да бърша прах и да пека сладки!“

Беше истинско чудо, че си спомняше тези гневни думи; напоследък толкова често се караха.

Въздъхна, изправи се и се приближи до големия прозорец на дневната с изглед към езерото. Дийр Лейк бе като извита ръка от лед, беше дълга единадесет километра и широка два километра с множество пръсти, протегнати към бреговете. Обикновено гледката я успокояваше, но днес само я накара да се почувства по-неспокойна и самотна.

Коли спираха на покрития със сняг Лейкшор Драйв. Репортери се събираха като хиени около пляката на лъва в очакване на новини по случая. Надяваха се тя да се появи, така че да се нахвърлят и да я разкъсат с въпросите си. Зелено-бяла патрулна кола бе паркирана в алеята пред дома, страж, изпратен от Мич. Бог да го благослови! На два километра на север беше мястото за риболов на лед. Макар че никой не ловеше риба днес, беше пълно с хора. Мръкваше се. В къщите по брега на езерото проблясваха светлини. Училищните занятия бяха свършили. Трябваше да има деца по леда в края на езерото, които да се пързаят. Тази вечер нямаше деца. Заради Джош.

„Заради мен.“

Вълнението бе стигнало до живота на останалите. Всички плащаха за нейния грях. Изглеждаше толкова дребно нещо, моментно подхлъзване. Но никой нямаше да ѝ прости, най-малкото тя самата. Джош бе изчезнал и това бе нейното наказание — да стои, докато съседите чистят къщата ѝ, а ченгето седи и чете роман.

— Очакването е най-лошо.

Хана се обърна и се вгледа в жената от групата за изчезнали деца. Още една от нежеланите помощнички. Не знаеше кое е по-лошо — съжалението на приятелите или на непознатите. Жената бе

застанала до нея, олицетворение на средната класа, спретната и елегантна, с дълга до раменете тъмноредна коса.

— Преживях го преди две години — довери ѝ тя. — Бившият ми съпруг отвлече нашия син.

— Страхувахте ли се за живота му? — рязко попита Хана.

Жената леко се намръщи.

— Ами не, но...

— Тогава смятам, че едва ли сте изпитали същото.

Без да обръща внимание на шокираната жена, Хана мина покрай нея и отиде в кухнята.

— Все пак беше истинска травма — обидено възкликна жената.

Ченгето вдигна поглед от книгата си, явно не желаше да бъде част от тази сцена. Хана не можеше да го вини. Тя също не искаше да говори за това.

— Трябва да изляза да подишам свеж въздух — каза тя. — Ще бъда отвън, в случай че телефонът звънне.

Грабна от антрето старата черна шуба, която Пол използваше, когато чистеше двора. Взе ръкавици от рафта.

„Имаш си палта.“

„Но ти не носиш тази шуба.“

Не искаше да му обяснява, че така се чувства по-добре, защитена и обичана. Това нямаше смисъл — поне със сигурност не и за Пол — че може да получи по-голяма утеха от дрехите му вместо от самия него. Не можеше да му обясни, че дрехите са като спомените от онова, което някога споделяха, от онова, което беше той някога.

Отвори вратата към гаража и ахна, когато се изправи пред мъж с вдигнат юмрук.

— Хана!

— Мили Боже! Отец Том! Уплашихте ме!

Той свенливо се усмихна. Беше млад — около тридесет и пет годишен — висок, със спортна фигура. Медицинската сестра и приятелка от спешното отделение Катлийн Кейси винаги го дразнеше, че е твърде привлекателен, за да даде клетва за безбрачие — шега, която винаги караше Том Маккой да се изчервява. Хана не смяташе, че е привлекателен. Думата, която ѝ идваше наум, щом погледнеше отец Том, бе „мил“. Имаше силно и мило лице и сини очи. Зад кръглите очила очите му гледаха с разбиране, симпатия и опрощение.

Той беше свещеник в „Сейнт Елисиус“ от две години и беше много популярен сред младите енориаши. Старата генерация го смяташе за твърде свободомислещ. Албърт Флетчър, дяконът на „Сейнт Елисиус“, бе опонент на онова, което той наричаше „нова ера на католицизма“. Албърт се обявяваше против това жените да носят панталони и често подмяташе, че Ватикана е дело на Антихриста. Пол подигравателно наричаше отец Том „проповедник без маншети“, но Хана намираще проповедите му за проникателни и разбираеми. Том Маккой беше умен и сериозен мъж с научна степен по философия от университета „Нотр Дам“ и сърце голямо колкото родния му щат Монтана. В тежък ден като този тя не би могла да си пожелае по-добър приятел.

— Помислих си, че ще е по-добре да вляза оттук — изрече той с лек западняшки акцент. — Отпред е пълно с хора.

— Да, днес е денят за наблюдение на Хана Гарисън — каза тя сериозно. — Опитвах се да избягам за няколко минути.

— Ако искаш да останеш сама, ще си вървя. — Той отстъпи назад, давайки ѝ възможност да му отговори откровено. — Ако имаш нужда да останеш сама...

— Не, не си тръгвай. Не желая да остана сама.

Когато очите ѝ привикнаха към бледата сива светлина, тя огледа гаража и видя колелото на Джош. Висеше на стената. Изоставено. Забравено. Чувството я удари като с юмрук. При вида на велосипеда сърцето я заболя.

— Искам синът ми да се върне.

Тя се отпусна на студеното циментово стъпало, краката ѝ се подкосиха и силите я напуснаха. Щеше да падне, ако отец Том не я бе подхванал. Той я прегърна през раменете. Хана извърна лице към него и заплака, сълзите ѝ попиваха в тежкото му палто.

— Искам да се върне... Защо не се връща? Как можа да се случи подобно нещо? Та той е само едно момче. Как може Бог да позволи това?

Том нищо не каза. Остави Хана да си поплаче. Помисли си, че всъщност тя не очаква отговор. Самият той си бе задавал същите въпроси. Не познаваше по-добър човек от тази жена. Толкова милостива, толкова грижовна, посветена на децата си и на останалите. В един по-справедлив свят нямаше да се случват такива лоши неща на

хора като Хана или на невинни деца като Джош. Но светът не беше справедливо място. Беше изпълнен с жестокост, истина, която го караше да се съмнява в Бог. „Ако светът е несправедливо място, то следователно Господ също е несправедлив.“ Вината, която придружаваше този въпрос, тежеше в душата му. Сляпата вяра оставаше далеч от него. Съмнението бе неговият кръст.

Не можеше да предложи отговор на Хана, а само утеха. Не можеше да облекчи болката ѝ, но можеше да я сподели. Той седна на студеното стъпало, прегърнал Хана, и я остави да плаче. Страдаше за нея, сълзите му се стичаха по гъстите ѝ руси къдрици.

— Съжалявам — прошепна тя, когато престана да плаче и се отдръпна от него. Вдигна лице от рамото му и се извърна. — Не плача пред хората. Не обичам да показвам слабостта си.

— Няма да кажа на никого — обеща той, леко галейки я по главата. — Аз съм свещеник, забрави ли?

Хана се усмихна, вгледа се в носната кърпа и свъси вежди.

— Чиста е — пошегува се той и я потупа по рамото. — Обещавам.

Тя се опита да се засмее.

Погледна към монограма „О“.

— Коледен подарък от енорияш. „О“-то е за отец Том.

Невинността на този жест отново я накара да заплаче. Тя избърса сълзите с кърпата и деликатно издуха носа си. Постояха мълчаливо известно време. Ноцта бе настъпила. Температурата осезателно беше спаднала. Лампата пред къщата автоматично се бе включила, осветявайки ярко околността, предпазвайки я от опасности. Каква шега!

— Ти имаш право да се чувстваш отчаяна — тихо изрече той. — А от нас се очаква да ти подадем ръка и да ти помогнем.

„Той не разбира“ — помисли си тя. Да помага и да подава ръка, беше нейна работа. Сега, когато тя се чувстваше слаба, останалите не знаеха какво да сторят.

— Има ли някаква информация?

Хана поклати глава.

— Чувствам се толкова безпомощна, толкова безполезна. Поне Пол отиде с групата по издирването. Всичко, което мога да направя аз, е да чакам... и да се чудя... Сигурно това е адът. Не мога да си

представя нищо по-лошо от онова, което мина през ума ми през последните двадесет и четири часа.

Тя бавно се изправи, слезе по стълбите и погледна през прозореца на вратата към задния двор. Слаба жълта светлина прозираше от кухнята и очертаваше жълт квадрат в снега. Гизмо лежеше в това петно. Зад кучето беше черната сянка на люлката, а по-нататък продължаваха дърветата, ограждайки северната страна на двора.

— Изкарах стажа си в Медицинския окръжен център в Хенипин — започна тя монотонно. — Беше доста натоварено спешно отделение в един от лошите райони на града, нали разбираш? Видяла съм неща... неща, които хората си причиняват един на друг... неща, които могат да причинят на дете...

Думите заглъхнаха. Тя се взря през прозореца, но Том можеше да разбере, че тя вижда друго място и се намира в друго време. Лицето ѝ бе изопнато и бледо. Той застана до нея и зачака търпеливо.

— Неизразими с думи неща — прошепна тя. Въпреки че бе облечена добре, той виждаше как тя трепери. — И мисля, че Джош...

— Недей — заповядай той.

Тя се обърна към него. В очите ѝ нямаше надежда, нито очакване, че той може да каже нещо, което да повдигне духа ѝ. През годините, когато бе служил като свещеник, рядко се бе чувствал толкова безпомощен, толкова неподготвен да утеша някого. Тя го гледаше с широко отворени очи, а прекрасното ѝ лице бе в сянка.

— Това няма да ти помогне — изрече той накрая. — Само се самоизмъчваш.

— Заслужавам го.

— Не говори така.

— И защо? Това е истина. Ако бях отишла да го прибера, сега щеше да е с нас.

— Ти си се опитвала да спасиш живот, Хана.

— Катлийн ли ти каза?

Той не отвърна. Не беше необходимо, тя познаваше Катлийн много добре.

— Каза ли ти, че се провалих два пъти? Пациентката ми почина и загубих Джош в една и съща вечер.

— Ще го открият. Трябва да вярваш в това, Хана. Трябва да имаш вяра.

Гневът ѝ внезапно утихна. Тя въздъхна, потърка лице с ръцете си и приглади косата си.

— Съжалявам, отче — прошепна тя. — Би трябвало...

— Не се извинявай за онова, което изпитваш, Хана. Ти трябва да реагираш по някакъв начин.

— И да хуля Бог? — В очите ѝ отново се появиха сълзи.

— Не се притеснявай за Бог. Той може да го понесе.

Той протегна ръка и нежно изтри сълза от бузата ѝ. За пръв път Хана забеляза, че той не носи ръкавици. Палецът му бе студен. Отец Том беше разсеян. Постоянно забравяше дребни неща, като да сложи ръкавици в студено време, да се храни или да си подстриже косата. Това предизвикваше майчиния инстинкт на всички жени от енорията му.

— Отново си забравил ръкавиците си — каза тя и хвана ръката му. — Така ще замръзнеш някой ден.

— Трябва да мисля за много по-важни неща. Исках да знаеш, че съм с теб — с теб и с Пол.

— Благодаря.

— Организирах бдение за Джош. Тази вечер в осем часа. Ще се моля да не се налага да го правим — добави той.

— Аз също — прошепна Хана. Не можеше да му каже, че имаше чувството, че молитвите и молбите ѝ не са чути. Силно стискаше ръката му, опитвайки се отчаяно да поеме част от силата и вярата му.

— Ще останеш ли на вечеря? — попита тя. — Къщата е пълна с жени, които не знаят какво да правят, освен да ме зяпат и мислено да благодарят, че не са на мое място — довери му тя. — Те творят чудеса от сладкиши, хлябове и ястия. Сигурна съм, че в града вече не може да се намери консерва с риба тон.

— Дали Ан Мюлер е донесла риба с пържен лук? — попита той и направи комична физиономия.

— И тиган с понички.

Той се усмихна, прегърна я през раменете и я побутна към вратата на кухнята.

— Тогава аз съм твой, доктор Гарисън.

17:02 часа, 3,2°C

Мич вървеше по коридора на началното училище в Дийр Лейк. Мегън, която бе престанала да обръща внимание на постоянните му опити да я дразни, бе отишла с двама офицери да разпитва приятелите на Джош от хоккейния отбор. Дали са видели нещо? Дали Джош не е споделил с тях, че се страхува от нещо? Дали Джош се е държал странно? Щяха да повтарят въпросите с надеждата да получат някаква информация от децата. Може би на хората им се струваше досадно да ги разпитват, но всичко това бе необходимо.

Мич бе избрал да се срещне с учителите и останалия персонал в училището. Един от хората му вече беше разпитал учителката на Джош Сара Ричмън. Мич се обърна към събралите се хора. Каза им малкото, което знаеше, и ги запита дали не разполагат с някаква информация. Дали не са видели някой да се навърта около училището? Дали някое от децата не е казало, че непознат човек се е опитвал да го заговори?

Мич изучаваше лицата на присъстващите, и се питаше дали някой от тях не е отвялкъл момчето. Като баща си задаваше въпроса, дали хората, които общуват с дъщеря му всеки ден, представляват опасност за нея.

След около два часа той приключи срещата и се отправи към вратата в края на коридора. Измъчваха го едни и същи въпроси. Въпроси без отговор. Имаше среща с хората си в шест часа, за да ги информира какво е научил през деня. Без истински улики и заподозрени беше трудно да продължи разследването.

Докато вървеше и оглеждаше малките шкафчета, Мич се чувстваше като великан. Зърна класните стаи с миниатюрни чинове. Това го накара болезнено да осъзнае уязвимостта на децата.

Беше помолил да му покажат шкафчето на Джош. Мъж от техническата лаборатория вече го бе претърси и беше прибрал тетрадките и учебниците. В шкафчето бяха останали само „Гумените мечета“, топка и светеццо йо-йо — неща, които обикновено събираше едно момче. Доказателства за невинността на Джош.

Всеки ден този коридор се пълнеше с деца като Джош и като Джеси. Самата мисъл, че тези деца също ще се докоснат до това

престъпление, му беше неприятна. Тяхната невинност щеше да бъде осквернена.

Мич не закопча якето си, когато излезе навън, но си сложи ръкавиците. Нощта настъпваше. Уличните лампи осветяваха стените на училището и паркинга.

Училището бе построено през 1985, за да образова децата на местните жители и на новите преселници в Дийр Лейк. Беше разположено на Рамси Драйв в новата част на града, само на две пресечки от новата пожарна. Пред Мич беше паркингът, ограден от две плътни редици дървета. На запад беше спортната площадка от три акра. Разположението бе много удобно за родителите, които идваха да приберат децата си — или за всеки, който искаше да отвлече дете.

Където и да погледнеш сега, виждаше опасност там, където порано виждаше хубав, чист град. Тази мисъл развали настроението му. Затърси ключовете в джоба си и се насочи към експлоръра, паркиран на втория ред на неосветено място. Мич отключи вратата. Искеше да стигне до къщата на тъща си преди осем часа, преди Джой да облече пижамата на Джеси. Искеше дъщеря му да се прибере с него у дома. Малък оазис на нормалност, преди да настъпи още един ден на лудост и разочарования.

Когато отвори вратата на колата, нещо привлече вниманието му, нещо, което не бе на мястото си, нещо на предния капак.

Той внимателно го взе, хващайки навитата тел с палеца и показалеца, а противоположния край с десния показалец. Корицата бе тъмнозелена, украсена с картинка на Снупи и Джо Куул. Отгоре с маркер бе написано „Джош Киркууд ЗВ“.

Мич изруга. Ръцете му се разтрепериха, когато остави тетрадката на капака. Влезе в колата и се върна с фенерче и тънка химикалка. Използва химикалката, за да отвори тетрадката и да прелисти страниците.

Нищо особено, само момчешки драсканици. Рисунки на спортни коли, космически кораби и спортисти. Бележки за децата в класа — за момче на име Итън, което повръщало по време на часа по музика: „Той повърна върху обувките на Еми Мейсън!“ Момиче на име Кейт, което се опитвало да го целуне до шкафчето му — „отвратително!“. На една от страниците внимателно бе начертано логото на минесотските

„Вайкинг“, както и фланелка с изрисуван номер дванадесет и името Киркууд с печатни букви.

Мечтите и тайните на малкото момче. В последната страница бепъхната бележка от побъркания.

„Изпитвам лека скръб, родена от малък грях.“

ГЛАВА 11

Ден втори

20:41 часа, 3,1°C

Хана погледна тетрадката, пребледня и се отпусна на най-близкия стол. Познаваше я много добре. Джош я наричаше „бележникът ми с размисли“ и не се разделяше с нея.

— Той я загуби — прошепна тя и в желанието си да докосне тетрадката поглади найлоновата торбичка, в която беше поставена. Нещо на Джош. Нещо, което похитителят им бе подхвърлил. Подигравка. Жестока пародия на власт.

— Какво искаш да кажеш с това, че я е загубил? — попита Мич. — Кога?

— Точно преди Деня на благодарността. Беше като обезумял. Казах му, че сигурно я е забравил в училище — отговори тя. — Но той твърдеше, че това е невъзможно. Обърнахме къщата наопаки, за да я търсим.

Помнеше го много добре. Пол се бе върнал у дома от тенис и побесня от безпорядъка, който цареше в къщата. Семейството му щеше да дойде за празника и той държеше домът му да е идеално подреден, за да видят роднините му колко добре се справя с живота. Не можеше да си губи времето с някаква глупава тетрадка.

Хана сведе поглед към „глупавата тетрадка“ и искаше да я прегърне, сякаш беше самият Джош. Гореше от желание да попита Пол какво изпитна сега към глупавата тетрадка на Джош, но той още не се бе прибрал. Представи си, че той е отишъл на бдението веднага след издирването — нещо, което тя не можеше да направи. Отец Том щеше да я разбере, но не и Пол, беше уверена в това.

— Беше разстроен дни наред — прошепна тя. — Сякаш бе изгубил дневника си.

Мегън и Мич се спогледаха.

— Сигурно е била у него вчера вечерта.

Хана поклати глава, без да откъсва поглед от тетрадката в скута си.

— Не я видях повече. Сигурна съм, че щеше да ми каже, ако я беше намерил.

Лили надзърна от едната страна на стола и вдигна усмихнатото си лице към майка си, сините ѝ очи бяха широко отворени, а златистите къдрици — разрошени. Тетрадката привлече вниманието ѝ и тя доволно изписка, сочейки с пръст Снупи на корицата.

— Мама! Джош! — заяви тя, смеейки се и протегна ръка към тетрадката.

Мич хвана найлоновата торбичка за единия край. Мегън взе тетрадката от него и измърмори:

— Ще я дам на моя човек. Ще отида в лабораторията утре рано сутринта.

Мич поседя още малко при Хана. Тя беше като вцепенена. Той я остави да седи на стола с Лили в скута. Ченгето беше в кухнята.

Мегън го чакаше до колата. Бе прескочила до училището с Джо Питърс, офицера, който ѝ помагаше да разпитва малките хокеисти. Трябваше да се върнат до центъра на града, където тя бе паркирала лумината.

Нямаше смисъл да претърсват около училището. Тетрадката можеше да бъде подхвърлена от всеки. Училищният персонал беше с Мич — нямаше свидетели. Лесно бе човек просто да мине с колата си покрай експлоръра и да постави тетрадката на предния капак. Похитителят вероятно дори не бе слизал от колата си.

Мич се качи в колата и блъсна вратата.

— Проклет кучи син! — изръмжа той. — Не мога да повярвам, че просто я е подхвърлил на капака. „Ето, умнико, вземи тази улика. По дяволите!“

„Сякаш ми хвърля ръкавица“ — помисли си с отвращение. Това превръщаше престъплението в игра. „Хвани ме, ако можеш.“ Явно си имаха работа с един извратен и арогантен тип. Толкова уверен в себе си, че дори им подхвърляше доказателство.

— Ще пипна този мръсник — изръмжа Мич, завъртайки ключа на таблото.

Мегън смяташе реакцията му за съвсем нормална. На негово място тя сигурно щеше да каже същото. Похитителят го бе накарал да

се чувства като глупак.

Тетрадката беше единствената им улика. Хората, които претърсваха областта, не бяха открили нищо. Доброволците също бяха повикани. Отрядите на полицията от Дийр Лейк, момчетата от окръжната полиция и агентите на Мегън от Сейнт Пол продължаваха издирването, като проверяваха празните и изоставени сгради, складове, железопътния парк; патрулираха по улиците и страничните пътища, търсейки и най-малката следа за нещо подозрително; следваха указанията на момчетата от хеликоптерите, които смятаха, че са забелязали нещо, придвижвайки се от място на място като участници в страховит лов.

Хеликоптерите на щатския патрул и Бюрото щяха да продължат търсенето и през нощта, прелитайки над всеки сантиметър от окръга Парк, техните ротори нарушаваха тишината на зимната нощ. Но ако не откриеха нещо, сутринта вече те нямаше да се върнат. Бяха огледали територия от триста квадратни километра, без да забележат нищо, така че нямаша представа в коя посока да продължат търсенето.

В командния пост телефоните звъняха постоянно — повечето обаждания бяха от загрижени граждани, които искаха да се информират за хода на издирването или за да изкажат гнева си от отвличането. Никой не бе видял нещо. Никой не бе видял Джош. Сякаш невидима ръка се бе протегнала от друго измерение и го бе отнесла.

Времето минаваше. Бяха изминали двадесет и шест часа, отчаянието им се засилваше. Двадесет и четири бе магическо число. Ако изчезналият човек не бъдеше открит за двадесет и четири часа, вероятността жертвата да бъде открита намаляваше с всяка изминала минута.

Нощта бе паднала като черна метална завеса. Температурата беше спаднала до 2 градуса. Студено, но януарските нощи щяха да бъдат с минусови температури. Жестоко студено. Смъртоносно студено. В главите на всички се въртеше мисълта, че похитителят на Джош може да го е оставил някъде навън и той да умре, преди да бъде открит.

— Трябва да разгледаме тези страници — каза Мегън, свела поглед към фотокопията на всяка страница от тетрадката на Джош. —

Не вярвам, че похитителят би оставил нещо наистина уличаващо в нея, но все пак сме длъжни да проверим.

Мич се обърна към нея. На светлината, идваща от таблото на колата, лицето му бе набраздено от сенки, а погледът му беше суров.

— Какво ще кажеш за основния въпрос? — попита я. — Къде и кога нашият човек е успял да вземе тетрадката? Изчезнала е преди два месеца. Ако е разполагал с толкова време, ние си имаме работа с добре обмислено престъпление.

— И откъде я е взел? От шкафчето на Джош? Тогава сигурно има за съучастник някой човек от училището...

— Всеки може да влезе в училището по всяко време на деня. Коридорите не се охраняват, а на шкафчетата няма ключалки.

— Джош може да е загубил тетрадката на път към дома си — предположи Мегън. — Всеки може да я вземе от улицата. Всеки, който е влизал в къщата на Киркууд, може да я е взел.

Мич нищо не каза, докато караше на заден ход, за да излезе от паркинга. Насочи се на юг към Лейкшор, сетне на изток към Девето Авеню. Мислено направи списък на новите затруднения, създадени от тетрадката.

— Трябва да разберем дали някой от персонала в училището не е отсъствал от срещата тази вечер, да открием дали някой не е бил уволнен през последните шест месеца и да вземем списък на всички, които са идвали в къщата на Хана и Пол от средата на ноември — приятели, съседы, техници...

Представата за екипите от хора, еднообразието, писмената работа беше обезкуражаваща. Ситуацията го дразнеше — похитителят им бе подхвърлил улика и по този начин само затрудняваше работата им.

Мич изрече:

— Имам нужда от храна и легло.

— Мога да ти предложа първото — предпазливо изрече Мегън. — За леглото ще трябва сам да се погрижиш.

Не че искаше да е с него, каза си тя. Нямахше нищо общо с чувството, което се появи при мисълта, че ще остане сама в апартамента си тази вечер. Беше прекарала по-голямата част от живота си сама. Не беше чак толкова страшно.

Образът на Джош се появи в ума ѝ като призрак, като светещите зелени числа на будилника. Самотата беше страшна. Както повечето полицаи, ангажирани в случая, тя работеше денонощно. Ако можеше, щеше да забрави за храната и почивката, но тялото ѝ се нуждаеше от зареждане. Така че трябваше да прекъсне работа за няколко часа и да лежи будна, взирайки се в мрака, размишлявайки за Джош, докато часовникът тиктакаше. Мич щеше да направи същото.

— Можем да разгледаме тези страници на спокойствие — каза тя.

— Имаш ли вече всички удобства? — попита Мич.

— Надявам се, но за всеки случай взех предпазни мерки и поръчах пица по твоя клетъчен телефон, докато ти говореше с Хана.

Той повдигна вежди.

— Да използваш служебен телефон за лична работа? Агент О'Мали, шокиран съм.

— Реших, че нуждата от пица е служебен въпрос. Така ще мисли и момчето за доставки, ако знае какво е добро за него.

— Къде живееш?

— На Айви Стрийт 867. Закарай ме до моята кола и ще ти покажа пътя.

— Сега се връщаме в управлението, трябва да се справим с репортерите — каза Мич. — Нервите ми са твърде изопнати, за да отговоря дори на един тъп въпрос.

— Тогава няма да те питам как обичаш пица — с гъби или с чушки.

— Единственото ми изискване е да не виждам хора от пресата. Ще вечеряме и ще прегледаме тези страници. Ако имаме късмет, репортерите може да се откажат да ни чакат, когато пристигнем в управлението.

Завиха по пътя за центъра на града. Когато стигнаха до Айви Стрийт, Мич спря до тротоара. Триетажната къща на ъгъла бе огромно викторианско творение, разделено на апартаменти. Преддверието бе осветено. На вратата все още висеше коледен венец.

Изкачиха се по скърцащите стъпала до втория етаж и тръгнаха по коридора. От апартаментите се чуваха звуци от телевизията и гласове. Някой бе пържил лук за вечеря. Велосипед бе подпрян в

коридора, а на дръжките му имаше послание: „Заредено е да избухне. Крадци, можете да рискувате.“ Сетне завиха към друго стълбище.

— Наела съм целия трети етаж — обясни Мегън, докато търсеше ключовете си в джоба на шубата. — Голям е колкото един апартамент.

— Какво те накара да избереш това място, вместо да наемеш апартамент?

Тя сви рамене.

— Просто обичам старите къщи. Имат атмосфера.

Когато отвори вратата, ги лъхна топлина. Тя светна лампите.

— Май вече всичко е включено.

— Господи, сигурно е четиридесет градуса! — заяви Мич, съблече якето си и го хвърли на облегалката на стола.

— Четиридесет и един — задъхваше се Мегън, гледайки термостата. — Предполагам, че има някакъв номер. Бях го нагласила на двадесет градуса. — Тя хвърли поглед към Мич. — Това би трябвало да ти хареса, нали си от Флорида.

— Климатизирал съм се вече. Имам си снегоходки и ходя да ловя риба в заледената вода.

— Мазохист.

Тя хвърли купчината листа на масата и изчезна по коридора в онова, което Мич предположи, че е спалня. Той стоеше по средата на дневната и се оглеждаше, опитвайки се да открие нещо от Мегън О'Мали.

Кухнята и дневната бяха разделени само от старинна, кръгла дъбова маса и различни старинни столове. Кухненските шкафчета бяха бели и изглеждаха така, сякаш бяха изхвърлени от друга стара къща. Стените бяха боядисани в нежнорозово, но той бе убеден, че това не е работа на Мегън, която нямаше време за подобни неща. Цветът ѝ подходеше; тя едва ли би се съгласила с това твърдение. Цветът бе твърде женствен. Това бе страна, която тя не показваше пред хората.

Мебелите в дневната бяха стари, но запазени. Навсякъде бяха натрупани кашони. Имаше книги, чинии, одеяла. Явно бе разопаковала само най-необходимото.

— Премести кашоните и седни — провикна се тя.

Излезе от спалнята облечена с широка риза. Черният клин подчертаваше стройните ѝ крака. Две котки се въртяха около нея, като се опитваха да привлекат вниманието ѝ. По-едрата беше черна, но с

бяла муцунка и бели лапички. По-малката беше сива и с тигрови шарки.

— Пази се от котките пазители — сухо изрече тя. — Ако те сбъркат с мръвка от любимата им котешка храна, с теб е свършено. Тръгна към кухнята и те я последваха с вирнати опашки.

— Черната се казва Фрайдей — осведоми го тя. — А сивата е Ганън.

Мич се усмихна. Тя беше кръстила котките си на героите от „Драгнет“ Нищо мило или нежно, нямаше Пуфи или Флъфи. Котките носеха имената на ченгета.

— Дъщеря ми много ще ги хареса — каза той. Погледна часовника си и изпита вина, тъй като пак беше пропуснал времето за лягане на Джеси. — Ние имаме куче. Смятам, че ни е достатъчно. Тя иска да си вземе и коте, но дядо ѝ е алергичен.

Или поне такава бе извинението на Джой. Оправда се с Юрген. Мич смяташе, че по-скоро Джой е алергична към сменянето на сандъчето на котката и към космите, които оставаха след нея.

— Имаш късмет, че има кой да се грижи за дъщеря ти — отбеляза Мегън. Хвърли празната консервена кутия в кошчето за боклук и се наведе да извади нещо от хладилната чанта, която използваше за хладилник.

— Да, предполагам — отвърна Мич, поемайки бутилката, която тя му подаде. — Бих предпочел обаче сам да се грижа за нея.

— Наистина ли?

— Да, наистина — отвърна той отбранително. — Защо да не го направя? Тя ми е дъщеря.

Тя сви рамене, но сведе очи.

— Отглеждането на едно дете е бреме, което някои мъже не биха поели.

— Тогава те не би трябвало да стават бащи.

— Да... това е факт.

Мич наблюдаваше внимателно Мегън, докато тя хвърляше капачката в кошчето за боклук. В думите ѝ прозвуча горчивина.

— Каза, че баща ти също е бил полицай.

— Четиридесет и две години в синя униформа. — Тя се облегна на плота. — Получи нашивки на сержант и не се издигна повече. Не

искаше. Както би заявил на всеки, който желае да го изслуша, истинската работа на полица е на улицата.

Не успя да скрие огорчението си. Той забеляза как очите ѝ блеснаха предпазливо. Тя остави бутилката, обърна се към прозореца над мивката, отвори го и се загледа навън. Мич се доближи до плота.

— Имаш ли братя?

— Един.

— Той също ли е ченге?

— Мик? — Тя се изсмя. — Господи, не! Той е брокер в Лос Анжелис.

— Значи ти следваш стъпките на баща си?

„Няма представа колко вярно е това“ — помисли си Мегън, докато се взираше в мрака. Навън бе започнало да вали сняг. Снежинките блестяха като звезди на светлината на уличните лампи. Беше прекарала голяма част от живота си, следвайки баща си като сянка. Какъв тъжен, глупав цикъл на живота!

Можеше да види Мич, който бе застанал наблизко, с разхлабена вратовръзка, горните две копчета на ризата му бяха разкопчани, ръкавите му бяха навити. Раменете му бяха напрегнати. Беше замислен и мрачен, тъмните му очи бяха приковани в нея, изучаваха я.

— Обичам работата си — изрече тя. — Подходяща е за мен. „Подхожда на образа, който показва пред света“ — помисли си Мич. На решителен и отдаден на работата си човек. Подхождаше на образа, който се опитваше да му представи. Бог му беше свидетел, тя му бе донесла достатъчно неприятности като първата жена — агент, която Бюрото бе изпратило в това спокойно кътче на Минесота. Не беше необходимо да се рови повече. Нямахше нужда да се опитва да я разбере.

Въпреки това той се приближи до нея дотолкова, че да усети електрическото поле, което се създаде между тях. Тя предупредително присви очи, но не отстъпи. Не би го сторила. Вероятно беше глупак. Реакцията му към нея бе елементарна, инстинктивна. Тя го предизвикваше. Той искаше да разчупи фасадата ѝ на твърдо ченге. Искаше... и това го изненада. Не бе пожелавал жена след Алисън. Беше изпитвал нужда и я беше потискал. Учуди се, че може да желае точно Мегън.

— Да, работата ти подхожда — измърмори той. — Ти си с твърд характер.

Тя повдигна брадичка.

— Тогава не го забравяй, шефе.

Беше застанал твърде близо. Достатъчно близо, така че да пожелае да вдигне ръка и да докосне белега на брадата му, да докосне устните му. Достатъчно близо, за да надникне в дълбините на кафявите му очи.

Сърцето ѝ заби по-силно.

— Трябва да обсъдим случая — напомни му.

Мич вдигна ръка и сложи пръст на устните ѝ.

— Десет минути — прошепна той, като повдигна брадичката ѝ. — Никакъв случай. — Наведе се и докосна с устните си нейните. — Само това.

Когато я целуна, в него се надигна нещо съвсем първично и плътско. Тя жадно отвърна на целувката му. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я притиснаха още по-силно. Само за част от секундата между тях нямаше нищо друго, освен желание. Силно. Изгарящо. Тялото му бе горещо и твърдо. Тя се притискаше силно към него, изгаряща от страст.

Мич я повдигна и я постави да седне на плота. Краката ѝ обгърнаха кръста му. Когато той отново впи устни в нейните, тя прокара пръсти през гъстата му коса. Той обхвана лицето ѝ с ръце, докато я целуваше все по-буйно и настоятелно. Шнолата ѝ падна и косата ѝ се разпиля по раменете, кестеняво червена коприна, която той отмени от лицето ѝ.

Въпреки че през отворения прозорец нахлуваше студен въздух, изгаряха от горещина. Ризата на гърба му беше мокра от пот. Капчици пот се стичаха по врата ѝ. Той ги преследваше с устни. Тя отметна глава назад и затвори очи. Усещаше как пръстите му разкопчават ризата ѝ. Сетне тя се свлече от раменете ѝ и устните му бяха върху гърдите ѝ.

Тя ахна, когато той целуна зърното ѝ и го погали с език. Желанието ѝ избухна. Разкъсваше тялото ѝ. Шокът възвърна здравия ѝ разум.

Мич усети мига, в който това се случи. Тя шумно си пое въздух, мускулите на гърба ѝ се напрегнаха. Слава Богу, защото бе готов да я

обладае точно тук. Желаше я твърде силно по причина, която не можеше да определи. Желанието туптеше в цялото му тяло.

Бавно вдигна глава, отвори очи и срещна погледа ѝ. Също толкова бавно смъкна ризата ѝ и скри закръгления ѝ бюст.

— Сигурна ли си, че няма да обмислиш отново предложението за легло? — попита той с тих глас.

— Сигурна съм — прошепна тя.

Помогна ѝ да слезе от плота, но я задържа до себе си. Наведе се и леко я целуна по челото.

Мегън потръпна при мисълта да бъде с него в леглото. Веднага обаче си представи последствията от това. Тази стъпка можеше да я съсипе, да провали кариерата ѝ, която бе изграждала толкова усилено.

— Не че не го желая — призна тя, когато някой почука на входната врата и миризмата на пица се разнесе в апартамента, — но десетте минути изтекоха.

21:16 часа, 3°C

Пол седеше на коженото кресло зад бюрото си. Счетоводната фирма „Кристиансен и Киркууд“ беше наела апартамент в „Омни Комплекс“, двуетажно тухлено здание, в което имаше още агенция по недвижими имоти, застрахователна фирма и няколко дребни адвокатски кантори. По това време нямаше никого в сградата. Всички си бяха отишли по домовете.

Тази мисъл прободеше Пол като с бръснач.

Семейството му беше разбито. Дори преди изчезването на Джош то беше счупено, изкривено. Заради Хана, великата доктор Гарисън! Любимката на града. Моделът на съвременната жена. Защото тя бе егоистка, защото ценеше работата си повече от брака си, техният брак се разпаднаше. Заради нея той не желаше да се прибира у дома. Заради нея той имаше любовница. Заради нея Джош бе изчезнал.

Часове след като се върна от издирването, не можеше да се стопли. Напрежението го караше да стане и да крачи из стаята. Мислеше си за изминалия ден. Стотината доброволци газят из дълбокия сняг, а от устите им излиза пара. Над тях бръмчат хеликоптери. Хрътките и полицейските кучета лаят. Жужаха камерите,

придружени от ослепителния блясък на прожекторите. Репортерите го обсаждаха с въпроси:

„Господин Киркууд, ще кажете ли нещо?“

„Господин Киркууд, ще направите ли изявление?“

„Просто искам синът ми да се върне. Ще направя всичко — бих дал всичко синът ми да се върне.“

Изглеждаше му нереално. Сякаш животът бе спрял. Сякаш съществуването му бе огледално отражение на реалността. Караше го да се чувства неудобно, сякаш беше в чужда кожа. Той имаше нужда от ред, жадуваше за ред. Редът бе излетял през прозореца.

— Пол, седни, трябва да си починеш.

Гласът дойде от сенките. Почти бе забравил за нея. Тя го следваше от бдението, като внимаваше да не влезе в сградата веднага след него. Това бе едно от нещата, които харесваше най-много в нея — умението ѝ да бъде дискретна и да го разбира. Тя работеше като секретарка на половин ден в щатския фермерски офис. Не преследваше кариера, работеше и получаваше заплата. Мъжът ѝ преподаваше в колежа „Харис“. Беше загубил интерес към нея, отдавайки се напълно на работата си в отдела по психология. Работата му беше важна. Беше основна. Като тази на Хана.

Пол седна на тапицирания диван. Тя моментално се приближи и започна да разтрива раменете му.

— Имаше доброволци от целия щат — тихо изрече тя. Винаги говореше тихо, така както той смяташе, че жените би трябвало да говорят. Пол затвори очи и си помисли колко женствена е тя, какъв глупак е съпругът ѝ, щом ѝ е обърнал гръб. — На моята маса имаше жена от Пайн Сити и две от Монтичело. Дошли да помогнат.

— Може ли да не говорим за това? — прекъсна я рязко Пол.

Отново се изправи.

— Може би трябва да си тръгваш. Предпочитам да остана сам.

— Само искам да ти помогна, Пол. — Тя притисна глава към бедрото му и нежно го погали. — Просто се опитвам да ти дам морална подкрепа. — Плъзна ръка нагоре. — Снощи толкова ми се искаше да дойда при теб, да легна при теб и да те прегърна.

Докато той бе лежал гол до Хана... Отново затвори очи и си я представи как тя идва при него, представи си как се люби с нея в собственото си легло, докато Хана ги наблюдава от ъгъла на стаята.

Срам и желание се смесиха, силно и горчиво, докато се извърна с лице към нея, а тя разкопча панталоните му.

Той си каза, че се нуждае от утеха, от няколко мига на разтоварване. Затвори очи и се отдаде на удоволствието. Погали копринените коси и задвижи бедрата си в ритъм с нейните. Отдаде се на удоволствието за един кратък миг. Сетне настъпи краят и случилото се се превърна в нещо мръсно.

Той не я изпрати до вратата. Не ѝ каза, че я обича. Остави я да допусне, че мъката отново го е налегнала. Отиде до тесния прозорец зад бюрото и се загледа надолу към паркинга. Чу как вратата на кабинета се затвори, а сетне и тази на коридора. Механично погледна към часовника си, така че да знае, когато изминат десет минути, за да си тръгне.

Тази вечер той не се чувстваше свободен. Знаеше, че вече никога няма да се чувства свободен. Наблюдаваше как Карън Райт влезе в хондата си. Колата се понесе по „Омни Паркуей“ и потъна в мрака.

Той бавно се обърна и се върна на бюрото си, взирайки се в телефонния секретар, който приемаше всички телефонни обаждания на личната му линия. Студена пот изби по тялото му. Картините от изминалия ден се въртяха в главата му, зави му се свят. Стомахът му се сви и пръстът му затрепери, когато натисна бутона за съобщенията. Краката му се подкосиха. Той се отпусна на креслото си и хвана главата си с две ръце, докато слушаше записа.

— Татко, можеш ли да дойдеш да ме вземеш след тренировката? Мама закъсна, а аз искам да се прибера у дома!

ГЛАВА 12

Ден втори

21:43 часа, 2,8°C

Разлистваха и четяха интимните мисли на Джош, Разгледаха рисунките и драсканиците, нещо, което не бе предназначено за чужди очи. Мегън съсредоточаваше вниманието си върху всичко, което можеше да подскаже, че момчето е изпитвало страх или отвращение към възрастен човек.

Имаше хубави рисунки на спортни коли и бележки, в които той се оплакваше от момиче на име Кейт Мърфи, което бе решило да го направи свой приятел. Той харесваше учителката си. Брайън Хайет и Мат Конър бяха най-добрите му приятели — Тримата амигос. Споменаваше се за хокей, а на една от страниците имаше рисунка на Оли Суейн, който можеше да бъде познат по тъмното петно на лицето. До картината Джош бе написал: „Децата дразнят Оли, но това е долно. Той не е виновен за външния си вид.“

Знаеше, че родителите му имат проблеми. На рисунката майка му бе обърната на една страна със стетоскоп на врата, а баща му бе обърнат на другата страна, веждите му бяха свъсени, гневни черти, нарисувани с черно. Голям буреносен облак бе надвиснал над главите им, а от него валяха едри като куршуми капки дъжд. Под рисунката бе написал: „Татко е бесен. Мама е тъжна. Чувствам се зле.“

Мегън обърна страницата и потърка лицето си с ръце.

Мич гледаше бележката на похитителя, която беше пъхнал в тетрадката. Изглеждаше като тази, която бяха открили в сака. Бе отпечатана на лазерен принтер върху евтина хартия.

„Изпитвам лека скръб, родена от малък Грях.
Невежеството не е невинност, а Грях.“

Грях. Споменавахе се за втори път. Джош посещаваше „Сейнт Елисиус“. Ако не беше изчезнал, щеше да отиде на часовете си по религия в сряда вечерта. Вече бяха питали преподавателя дали някой не се е обаждал да каже, че Джош ще закъснее или че ще отсъства. Но имаше и други хора, свързани с църквата — няколкостотин енориаши. Може би похитителят нямаше нищо общо с църквата; можеше да е член на всяка от осемте църкви в Диър Лейк — или на нито една.

Пейджърът на Мич иззвъня. Той остави парчето пица върху картонената кутия и стана от масата. Бръкна в джоба на якето, извади портативния си телефон и набра номера.

— Анди, какво става? — попита той, без да откъсва очи от Мегън.

Тя се изправи бавно от стола си, сякаш неочакваното движение можеше да разруши шанса им за добри новини.

— Имаме свидетел! — развълнувано отвърна сержантът. — Тя живее срещу ледената пързалка. Смята, че е видяла Джош миналата вечер. Казва, че се е качил в кола.

— И защо не се е обадила толкова дълго време? — ядоса се Мич. — Защо никой не е разговарял с нея снощи?

— Не зная, шефе. Тя сама ще дойде в управлението. Предположих, че и ти ще искаш да говориш с нея.

— Веднага тръгвам. — Той затвори телефона и каза на Мегън: — Ако е рекъл Господ, ще си поотдъхнем.

21:54 часа, 2,1°C

— Чувствам се ужасно, Мич.

Флуоресцентните лампи в конферентната зала осветяваха Хелън Блек, придавайки на лицето ѝ призрачен вид. Хелън бе на четиридесет и три и беше разведена, запазена — според собствените ѝ думи — благодарение на козметиката на Елизабет Арден и на Слим Фаст. При по-добро осветление тя беше привлекателна, но тази вечер бръчките около очите и устата ѝ бяха очевидни. Медночервеният оттенък на косите ѝ само подчертаваше бледността ѝ.

Хелън имаше фотографско студио на втория етаж на възстановена стара сграда в центъра на града. Беше направила снимката на Мич и Джеси, която стоеше на бюрото в кабинета му.

Имаше талант да отрази характера на клиентите си и хората търсеха услугите ѝ. Преуспяваща и свободна, тя бе една от многото, с които приятелите му се бяха опитали да го запознаят през последните две години.

— Готвех се да заминавам. Приятелят ти от художествената галерия на дивата природа в Бърнсвил, Уес Ривър, ме покани на „Мис Сайгон“. Случайно погледнах през прозореца...

— По кое време? — попита Мегън, която пишеше полицейския доклад.

Седеше от другата страна на масата. Ръс Стайгър бе издърпал пластмасов стол от лявата страна на Мегън и бе сложил върху него тежките си зимни обувки. Топящият се сняг образуваше локвички на стола. Мич седеше до свидетелката с лице към нея. Той също бе извадил химикалка и бележник, но вниманието му бе погълнато от Хелън Блек.

Тя безпомощно вдигна ръце.

— Не мога да кажа точно. Вероятно е било преди седем часа. Сигурно е било малко по-късно от времето, по което момчетата обикновено ги прибират, иначе не бих си помислила нещо друго. Не се замислих. Просто си помислих, че има и друг, който закъснява като мен.

— Можете ли да се закълнете, че е било момчето на Киркууд? — попита Стайгър.

Тя изглеждаше дори още по-нещастна. Веждите ѝ се смръщиха, издълбавайки дълбока бръчка на челото ѝ.

— Не. Не обърнах голямо внимание. Зная, че има ярка зимна шапка. Зная, че беше единственото момче, застанало на тротоара. — Очите ѝ се насълзиха. Стисна измачканата кърпичка в ръката си, но не я използва. — Ако знаех — ако имах някаква представа! Боже, горкото момче! И Хана — сигурно е полудяла.

Тя притисна устата си с юмрук, а сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ. Мич докосна ръката ѝ.

— Хелън, вината не е твоя...

— Ако не си бях помислила... Ако се бях вгледала по-внимателно... Ако се бях обадила на някого тогава...

Стайгър невъзмутимо дъвчеше клечка за зъби. Той хвърли предизвикателен поглед към Мегън. Тя отвърна на погледа му,

изпитваше желание да закопчае ризата си догоре.

— Щеше да е добре, ако можех да чуя тези новини преди двадесет часа — измърмори той.

— Толкова съжалявам! — извика Хелън, обръщайки се към Мич. — Просто не се замислих. Отидох до Минеаполис за пиесата и останах да пазарувам. Цял ден обикалях магазините. За случилото се с Джош разбрах, когато се върнах тази вечер. Мили Боже, само ако знаех!

Тя наведе глава и се разплака, Мич сърдито изгледа шерифа.

— Хелън — тихо изрече той, потупвайки я по рамото. — Не си имала причина да мислиш, че нещо не е наред. Какво си спомняш за колата?

Тя подсмръкна и издуха носа си с кърпичката.

— Беше пикап. Това е всичко. Ти ме познаваш — нищо не разбирам от коли.

— Добре, голям ли беше? — попита Стайгър нетърпеливо. Свали краката си от стола и започна да крачи като доберман, държан на каишка. — Какъв точно беше?

Хелън поклати глава. Мегън едва се сдържаше да не предложи на шерифа тя и Мич да продължат разпита. Насочи вниманието си върху свидетелката.

— Нека опитаме по друг начин, госпожо Блек — спокойно изрече. — Спомняте ли си дали пикапът беше светъл или тъмен?

— Ммм... беше светъл. Жълто-кафяв или сив. Може да е бил мръснобял. Нали разбирате, осветлението на паркинга хвърляше жълтеникави отблясъци върху пикапа. Това променя цвета.

— Така е — съгласи се Мегън, изписвайки „цвят: светъл“ в бележника си. — Имаше ли прозорци — като мини пикап, или беше без прозорци?

— Не. Не, имаше големи прозорци. Може би на задната врата да е имало малки, не съм сигурна.

— Това е добре. Много хора не могат да кажат дали имат прозорци на задната врата на собствения си пикап.

Хелън успя да се усмихне.

— Бившият ми съпруг беше абсолютен маниак по отношение на колите — призна тя. — Той помнеше деня, в който километражът на джипа му е показал сто хиляди километра. Забравяше годишнината от

сватбата ни, но знаеше минутата, в която е сложил смазка на любимия си джип.

— А имаше ли парно — запита Мегън.

Хелън видимо се отпусна.

— Не беше точно от вида, с който бих се разкарвала из града, по-скоро беше нещо, което би карал водопроводчик.

Стайгър се намръщи.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Зная точно какво имате предвид — каза Мегън и отбеляза „комби“. — Небрежен водопроводчик или добър?

— Небрежен. Изглеждаше стар. Мръсен или може би ръждясал на места. — Тя се поколеба. — Водопроводчик — измърмори. — Не съм сигурна защо го казах, но сега като се замислих, формата му е същата като пикапа на Дийн Еберхард. Спомням си, че го наблюдавах, докато се отдалечаваше.

— Да не искате да кажете, че Дийн Еберхард е похитителят? — недоверчиво попита Стайгър.

— Не! — Жената изглеждаше ужасена от заключението му.

Мегън стисна зъби и погледна към Мич.

— „Форд Еконолайн“, началото на осемдесетте — отвърна и той. — Дийн ремонтира кухненската ми мивка. Трябваше да използвам цяло шише „Мистър Клийн“, за да изчистя пода след него.

— Да не ви е роднина, шерифе? — тихо запита Мегън. Тя изгледа Стайгър и посочи мръсната локва, която обувките му бяха оставили на стола.

— Забелязахте ли нещо друго, Хелън? — попита Мич. — Нещо, което да ви се е сторило странно поради някаква причина...

— Например номерата на колата? — изръмжа Стайгър.

Хелън го изгледа.

— Щеше да ми е необходим бинокъл. Не зная как сте вие, шерифе, но аз не държа бинокъл в дневната си.

— Отивам да предам информацията — каза Мегън на Мич. — Много ви благодаря, госпожо Блек, за помощта.

Очите на Хелън отново се насълзиха.

— Ще ми се да бях помогнала по-рано. Надявам се да не е твърде късно.

„На това се надяват всички“ — помисли си агентката и тръгна по коридора към кабинета си. Бюлетинът трябваше да бъде изпратен в главната квартира на Бюрото. Оттам информацията веднага щеше да достигне до всички агенции в Минесота и съседните щати.

— Какво ще напишеш в бюлетина? — запита я Стайгър. — Някой видял хлапето да влиза в пикап, който може да принадлежи на водопроводчик?

— Това е малко повече от онова, с което разполагахме преди час.

— Това са глупости.

Мегън се ядоса.

— Така ли мислиш? Вече разполагам с разпечатка на неотдавнашните случаи с възможни и известни престъпници, замесени с дела за деца в обсег на сто и шестдесет километра от нас. Ако един от тях е карал светъл стар пикап, то това е нашият заподозрян. Ти с какво разполагаш, шерифе?

Той се намръщи. Хвана Мегън за рамото и я спря.

— Мислиш се за много хитра, така ли? — просъска Стайгър.

— Това риторичен въпрос ли е, или искаш да видиш дипломите ми?

— Можеш да говориш така в големия град, но този номер няма да мине тук, скъпа. Тук си имаме свой начин да вършим тези неща...

— Да, забелязах стила ти в залата за конференции. Да вадиш душата на свидетел и да го докарваш до сълзи. Какво би направил, за да те изкарат на бис — ще занесеш полицейска палка на приятелчетата на Джош?

Очите му гневно запламтяха и той вдигна предупредително пръст.

— Чуй ме сега...

— Не, ти ме чуй, шерифе — заяви Мегън. — Всички работим денонощно и нервите ни са изопнати, но това не е извинение за начина, по който се държа с Хелън Блек. Тя ни даде следа, сега ти искаш да развалиш всичко, защото не ти е казала името на престъпника.

— И ти смяташ, че ще можеш да помогнеш на случая с тези доказателства — подиграй се Стайгър.

— Ще се опитам, по дяволите, и не е зле и ти да го сториш. Разследването е общо усилие. Предлагам ти да погледнеш на думата

„сътрудничество“ в речника, шерифе. Изглежда, тази дума ти е непозната.

— До месец няма да си тук — изръмжа той.

— Не разчитай много на това. Доста хора се обзаложиха, че дори няма да получи тази работа. Ще те включа в списъка.

Тя се отправи към кабинета си. Знаеше, че си е спечелила враг, но беше твърде ядосана, за да мисли за това в момента. Извърна се още веднъж:

— Още едно нещо, Стайгър — не съм ти „скъпа“.

22:58 часа, 2,8°C

Когато си тръгна от паркинга, пред очите на Мич беше грозното лице на Оли Суейн, като гном, излязъл от нощните му кошмари. Оли Суейн караше очукан, ръждясал пикап шевролет от 1983, който някога е бил бял. Оли, който бе твърде странен. Оли, който имаше достъп до всяко малко момче в града. Оли, когото Мич смяташе за безобиден.

— Това трябва да е особено тежко за теб — тихо изрече Хелън.

Мич хвърли поглед към жената, която бе заела мястото до него в колата му, загърнала се със смешно изкуствено палто на леопардови шарки. То подходеше много на чувството ѝ за хумор, но сега в думите ѝ нямаше и следа от него. На лицето ѝ бе изписано състрадание, нещо, което бе виждал толкова често, че можеше да му стигне за цял живот.

— На никого не му е лесно — каза той. — Обади се на Хана. Тя много страда. Обвинява себе си за случилото се.

— Горкото дете. — Хелън наричаше така всеки, който е по-малък от нея. Този навик я караше да изглежда стара като света. — На майките вече не им е позволено да грешат. По-рано всеки би предположил, че само ще объркат децата си. Сега им се налага да бъдат жените чудо. Предполагам, че Пол не е поел никаква вина — изрече тя студено.

— Бил е на работа. Хана е трябвало да вземе Джош.

— Ъхъ. Горкият Пол!

Мич отново я изгледа. Устните ѝ бяха здраво стиснати.

— Двамата с Пол май не се разбирате много.

— Той е задник.

— Защо мислиш така?

Тя не му отговори, а той не настоя.

— Хелън, ще можеш ли да погледнеш няколко пикапа и да ми кажеш дали някой от тях не отговаря на онзи, който си видяла онази нощ? Просто за да добия вярна представа.

— Разбира се.

Отидоха в източната част на града, където бе разположена голяма автокъща, заобиколена със знамена и огромни надуваеми животни, които да привличат вниманието на клиентите. Там Хелън посочи сив додж, но го увери, че не е съвсем същият. На връщане намали скоростта покрай няколко паркирани пикапа и й даде възможност да ги огледа. На нейната улица той премина покрай къщата й и се насочи към паркинга на ледената пързалка. Спря на десетина метра от пикапа на Оли, без да казва нищо.

Хелън смръщи вежди и прехапа устни. Стомахът на Мич се сви.

— По-скоро беше като този — бавно изрече тя.

— Но не точно като него?

— Не, не съм сигурна. Има нещо различно — цветът или формата. Но е подобен... Не зная. — Поклати глава. — Съжалявам, Мич. Видях го само за няколко секунди. Ще ми се да ти кажа, че е изглеждал точно като този, но не мога.

— Няма нищо — измърмори той, като зави обратно към къщата на Хелън. — Хареса ли ти мюзикълът? — попита я, докато вдигаше чантата й от пода.

— Да — усмихна се тя. — Уес ми харесва. Благодаря, че ме запозна с него: Ти си добър човек, Мич.

— Такъв съм си — последният от добрите момчета.

Изразът му се стори доста ироничен. Да, беше чудесен — насочвайки вниманието на жените към приятелите си, така че да се отърве от тях.

„Тази вечер май не избягваше Мегън, нали, Холт?“

Замисли се за нея. Странно как жена с такъв хаплив език като Мегън може да е толкова мила и сладка. Тя беше тази, която се отдръпна. Той щеше да прекрачи границата, от която нямаше връщане.

— Намери подходящия момент, Мич — измърмори си той, завивайки на юг.

На следващия ъгъл зави на изток и тръгна по улицата зад ледената пързалка.

Случаят изискваше цялата му енергия. И той би трябвало да е този, който да се отдръпне. Ако Мегън откриеше, че Оли кара пикап, и че Мич е ходил при него сам, тя щеше да се нахвърли като вълчица и да уплаши Оли. Мич знаеше, че дори най-безобидните жени караха Оли да се чувства неловко. Не можеше да си позволи той да се затвори в себе си, ако имаше нещо общо с изчезването на Джош.

Оли живееше в един гараж в крайния парцел на улицата. Мястото и гаражът бяха собственост на Оскар Руд, който колекционираше стари коли „Сааб“ и ги паркираше на всяко възможно място в двора и на улицата в нарушение на градските разпоредби. Оли нямаше къде да паркира своя пикап поради тази причина, така че го оставяше на паркинга на ледената пързалка. Ходеше пеша дотам в снега, кишата и калта — в зависимост от сезона.

Както основната къща, така и гаражът бяха облепени с покритие, имитиращо тухли. На покрива имаше изкривен кюнец, който отвеждаше пушека от печката. Единственият прозорец светеше. Мич чу, че телевизорът работи. Почука на вратата и зачака. Телевизорът замлъкна. Почука отново.

— Оли? Аз съм, Холт.

— Какво искаш?

— Само да поговорим. Има няколко въпроса, на които можеш да ми отговориш.

Вратата със скърцане се отвори и Оли предпазливо надникна.

— Какви въпроси?

— За различни неща. Мога ли да вляза. Навън е ужасно студено.

Домакинът отстъпи и го пропусна да влезе. Не обичаше посетители. Това бе неговото убежище, като старата барака, която бе открил като дете. Бараката се намираше на изоставено парче земя на края на града недалеч от къщата му. Тази земя граничеше с градския парк, но алеите в тази част бяха обрасли с растителност, така че никой не идваше до бараката. Оли си въобразяваше, че тя е негова, място, където можеше да отиде, за да избегне боя или да се скрие след тежък побой. В бараката се чувстваше в безопасност.

Така се чувстваше тук в гаража. Помещението беше малко и тъмно. Беше го напълнил с книги и неща, които купуваше от битаците.

Не канеше никого вътре, но не можеше да откаже на шефа на полицията. Отстъпи назад до бюрото си и несъзнателно погали монитора на компютъра, сякаш бе любимата му котка.

Мич трябваше да се наведе, за да мине през вратата. Хвърли поглед наоколо. Имаше само една стая. Тъмна, студена стая с мръсно син килим, който покриваше циментовия под. Имаше стар хладилник и зелена печка. Банята бе отделена с две различни найлонови пердета, закачени на телена жица.

— Хубаво местенце си имаш, Оли.

Оли не каза нищо. Носеше същата зелена куртка и същия тъмен вълнен пуловер и половин ръкавици, с които бе и миналата вечер. Мич се зачуди дали си прави труда да сменя дрехите си през цялата зима. Всъщност се чудеше дали изобщо се къпе. Мястото миришеше на мръсни чорапи.

Огледа се къде да седне, като се надяваше Оли да се отпусне малко. Накрая реши да се облегне на стената. Навсякъде имаше книги. Рафтове книги. Купища книги. Мебелите, доколкото ги имаше, също бяха отрупани с книги. Малкото свободно място бе заето от компютрите. Мич преброи пет персонални компютъра.

— Откъде имаш толкова много компютри, Оли?

— От различни места. Изхвърлят ги, защото са остарели. Не съм ги откраднал.

— Не съм го и помислил. Просто питам, Оли. — Мич му се усмихна. — Значи фирмите ги изхвърлят, а? Това си е истинска сделка. Как разбра за това?

Оли се отпусна на стола си, здравето му око се движеше от монитора към Мич и обратно. Стъкленото око се бе втренчило в него.

— От професор Прийт. — Натисна един клавиш на клавиатурата. — Той ме пуска да посещавам някои от часовете.

— Той е добър човек.

Оли не каза нищо. Натисна друго копче и екранът пред него угасна.

— Какво правиш с всичките тези компютри?

— Най-различни неща.

Мич отново се усмихна и въздъхна. Този човек не беше от приказливите.

— Е, Оли, работи ли тази вечер?

— Да.

— Кой бяха към пет и половина на пързалката?

Той сви рамене.

— От клуба по кьнки.

— Упражняват се за шоуто в неделя, предполагам.

Оли не отговори.

— Искам да ти задам няколко въпроса за вчера вечерта — каза Мич.

— Не сте открили момчето.

Прозвуча повече като констатация, отколкото като въпрос. Полицаят го наблюдаваше внимателно с безстрастно изражение.

— Не още, но правим всичко възможно. Разполагаме с няколко улики. Смяташ ли, че можеш да ни помогнеш с нещо?

Здравото око на Оли погледна към клавиатурата.

— Някой смята, че е видял Джош да се качва в пикап снощи. Такъв като твоя — стар и светъл на цвят. Ти не си забелязал подобен пикап, нали?

— Не.

— Не си давал твоя пикап на някого?

— Не.

— Оставяш ли ключовете на таблото?

— Не.

Мич взе една книга от купчината и погледна заглавието. „Историята на ирландската раса“. Зачуди се дали Оли е ирландец, или просто е любознателен.

Оли стана от стола си. Веждите му бяха свъсени.

— Не е бил моят пикап.

— Но ти беше вътре на пързалката — каза Мич. Остави книгата и пъкна ръце в джобовете на якето си. — Караше машината за изглаждане на леда, нали? Може би някой е използвал пикапа ти, без да те попита.

— Не. Не би могъл.

— Ами... — Мич се отдели от стената. — Хората вършат странни неща, Оли. Само за да сме сигурни, ще трябва да го огледаме отвътре. Имаш ли нещо против да ми го покажеш?

— Нямах заповед за обиск — моментално отвърна Оли, но явно съжали.

Погледът на Мич Холт стана сериозен.

— Да си взема ли такава заповед, Оли? — От тихия му глас Оли настръхна.

— Не зная нищо! — извика той, блъскайки купчина книги. Те се разпиляха по пода. — Не съм направил нищо!

Мич наблюдаваше избухването му с каменно лице, не издаваше нищо от напрежението, което го беше обзело.

— Тогава няма какво да криеш.

Трескаво мислеше. Ако Оли се съгласеше да претърсят пикапа и откриеха нещо, дали съдията по-късно нямаше да отхвърли уликата, като се аргументира с това, че не е имал заповед за обиск, и че съгласието е изтръгнато по принуда? Без положителна идентификация на превозното средство Мич нямаше достатъчно основание да се сдобие със заповед за обиск и се съмняваше, че ще може да накара Оли да подпише формуляра. Проклетите формалности. Беше изчезнало дете и трябваше да го намери, избягвайки юридическите затруднения.

Ако Оли му позволеше да разгледа пикапа и той откриеше нещо, трябваше да изтегли пикапа на буксир и да го остави на паркинга на „Горди Мемориал Арена“, където бе забранено да се паркират коли през нощта. Конфискувайки пикапа, те щяха да могат да направят опис на вещите вътре и всичко, което им се стореше подозрително, щеше да им даде повод за издаване на заповед за обиск като законно действие и доказателство за престъпление.

Добре. Имаше план. Трябваше да запази гърба си. Следващият ход бе на Оли.

Оли го изгледа свирепо, малката му уста бе свита гневно. Петното от лявата страна на челото му бе потъмняло, а останалата част от лицето му бе побеляла. Ръцете му трепереха, когато вдигна пръст към Мич и заяви:

— Няма какво да крия.

Окото, което гледаше предизвикателно към полицая беше изкуствено. Другото неуверено гледаше встрани.

ГЛАВА 13

„ОТБЕЛЯЗАНО В ДНЕВНИКА

ДЕН ВТОРИ

Наоколо въртяха се те. Ще намерят ли Джош?
Ние не мислим така.“

Ден трети

5:51 часа, 1°C

Мегън се успа. Беше в плен на тъмни, чувствени сънища с Харисън Форд. Когато отвори очи, все още беше под въздействието на съня — забранени нужди и страсти, чувство на удоволствие, вина и удовлетворение, вкусът на целувката на Мич Холт, усещането на ръцете му върху тялото ѝ, на устните му върху гърдите ѝ.

Загледа се в тавана. Сивата утринна светлина прозираше през пердетата, хвърляйки призрачни сиви сенки като в сънищата. Тя лежеше под пухения юрган, сърцето ѝ биеше равномерно, силно, тялото ѝ беше топло. Ганън се беше свил на любимото си място зад коленете ѝ. Фрайдей беше в кухнята, очаквайки закуската.

Умът на Мегън бродеше в забранени територии, докато се чудеше дали Мич може да е сънувал тяхната целувка, дали изпитва същото знойно чувство.

Не беше разумно да си задава подобни въпроси. Той беше просто едно ченге, някого, с когото работеше. Въпреки това, имаше чувството, че нищо не е толкова обикновено около Мич. Зад фасадата се криеха сложни чувства от гняв, нужда и болка. Беше ги забелязала в очите му, беше ги опитала в целувките му, а тайните му я привличаха. Би могла да устои на сексапила, но на тайните... Обичаше да разрешава мистерии.

Съществуваха още тайни за разкриване. Тази мисъл я накара да скочи от леглото и да отиде под душа, опитвайки се да се разсъни. Главата ѝ тежеше. Очите ѝ пареха. Пет часа сън за последните две денонощия не бяха достатъчни. Можеше да спи цял ден, но докато следствието не завършеше, подобен лукс ѝ беше забранен.

Фрайдей скочи на старата мивка и подаде глава през найлоновите пердета. Изразът му беше недоволен, жълтите му очи гледаха сърдито към Мегън, докато мустаците му помръдваха раздражено от водните капки, които падаха по него. Той недоволно измяука и забърса мустаците си с лапа.

— Да, да, искаш си закуската. Винаги трябва да се съобразявам с тебе. А какво ще кажеш за моите желания?

Когато скочи от мивката, той издаде звук, който показваше, че изобщо не се интересува от нейните нужди. „Типичен мъжкар“ — помисли си Мегън.

След като нахрани котките, тя закуси с английски сладкиш. Докато седеше на масата, тя се взираше с невиждащ поглед.

Подреждаше задачите си, обмисляше дадена информация, като се опитваше да извлече нещо полезно от нея. Изявлението на Хелън Блек се въртеше в ума ѝ като на видеолента и тя се напрегна да открие нещо в него, да чуе нещо, което да доведе до някаква идея. Не бе намерила нищо в докладите, които бе прочела вечерта. Накрая бе заспала, без да успее да прегледа всичките доклади.

Облиза ягодилия конфитюр от пръстите си, грабна мобифона и набра номера на командния пост.

— Агент Гейст. С какво мога да ви помогна?

— Джим, Мегън е. Има ли нещо ново?

— Още не, но информацията за пикапа се разпространява. Предполагам, че телефоните ще запушат от обаждания след около час. Всеки трети човек в щата вероятно познава някого с подобно возило.

— Нещо друго?

— Имаме няколко несполучливи опита за отвличане на деца в окръг Анока с кафяв пикап, осъден педофил в Нова Прага, който кара жълт пикап...

— Струва си да проверите. Обади ли се на шерифа в Нова Прага?

— Още не е дошъл на работа, но ще ни се обади, щом пристигне.

— Добре. Благодаря. Ще отида да поговоря с родителите. Обади ми се, ако има нещо ново.

Среса косата си. После си сложи лек грим. Измъкна от куфара си тъмночервени панталони и обемист черен пуловер. Котките се бяха разположили върху кашони в дневната и я наблюдаваха, докато обличаше шубата си.

— Вие можете да разопаковате и украсите малко мястото, докато ме няма — каза им тя.

Ганън сви лапички под себе си и затвори очи. Фрайдей я изгледа и измяука.

— Да, добре, така да бъде. И без това нямате никакъв вкус.

Колата запали доста трудно, някъде вътре в мотора ремък пицеше като настъпено прасе, когато тя натисна копчето за отоплението. Навън беше невероятно студено.

Мегън започна да изучава града, докато караше по улиците. Старата част на Дийр Лейк се състоеше от удобни фамилни къщи. Кучета пикаеха до снежните човеци, направени от децата. Не видя деца, които да ходят пеша. Дали заради студа, или заради Джош Киркууд?

Центърът изглеждаше като декор за филм. Имаше площад със старомоден амфитеатър за духовия оркестър, паметници на отдавна забравени мъже, магазини с фасади от тухли, съдебна палата, издигната от варовик. Кино с голям надпис „Филаделфия“ и внушителният стар хотел „Фонтейн“, пететажно викторианско здание.

На север и на запад стилът се променяше: тук къщите бяха строени през шейсетте и седемдесетте години и накрая се издигаха съвременните постройки — скъпи къщи с големи дворове. Псевдо Тюдор и псевдо джорджиански кутии с пристройки и къщи на средната класа като тази на Киркууд с хубава фасада и артистично аранжирани валчести камъни. Строителите сигурно доста се бяха постарали, за да изглеждат къщите така, сякаш са били тук от десетилетия. Стратегическо местоположение, дървета и алеи създаваха впечатлението за уединение.

Къщата на Киркууд гледаше към езерото. На ранната утринна светлина изглеждаше самотна. На западния бряг се виждаше колежът „Харис“; сградата беше сгушена сред голите дървета. На юг от колежа се намираше онова, което едно време бе градчето Харисбърг. През

миналия век то се бе съревновавало с Дийр Лейк по търговия и население, но Дийр Лейк бе спечелил железопътната линия и беше станал окръжен център. Харисбърг бе присъединен към Дийр Лейк и сега носеше обидното име Динкитаун.

Мегън паркира колата и изключи мотора. Може би, ако успееше да разреши този случай, Бюрото щеше да ѝ даде по-добра кола. Може би, ако успееше да разреши този случай, щеше да има момче, което да довърши снежната крепост на поляната пред дома на Киркууд.

Хана отвори вратата. Изглеждаше изтощена и слаба. Носеше избелял пуловер, сини панталони и вълнени чорапи и въпреки това успяваше да изглежда елегантна.

— Агент О'Мали — изрече тя и очите ѝ се разшириха. Стисна вратата толкова силно, че кокалчетата на ръката ѝ побеляха. — Намерихте ли Джош?

— Не, съжалявам, но може би имаме следа. Някой е видял Джош да се качва в пикап в сряда вечерта. Мога ли да вляза? Бих искала да поговоря с вас и със съпруга ви.

— Да, разбира се. — Жената отстъпи от вратата. — Нека се обадя на Пол, той се канеше отново да се включи в издирването.

Мегън влезе и затвори вратата зад себе си. Последва Хана на известно разстояние, за да може да разгледа къщата незабелязано.

В дневната гореше огън в камината, преградена към стаята със стъклени врати и предпазна решетка заради бебето, което се бе свило и спеше върху огромно плюшено куче на пода. По телевизията даваха шоуто „Тудей“. Дребна жена с големи кафяви очи и пепелява коса намали звука на телевизора и вдигна поглед към Мегън.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя с тих глас. — Аз съм Карън Райт, съседка. Помагам на Хана.

Агентката бързо ѝ се усмихна.

— Не, благодаря. Трябва да поговоря с госпожа и господин... хъм... господин Киркууд и госпожа Гарисън.

На лицето на Карън се изписа симпатия.

— Трудно е, нали? Животът беше по-лесен, когато не бяхме толкова освободени.

Мегън кимна и тръгна към кухнята, където Кърт Маккаскил си наливаше кафе и четеше „Стар Трибюн“. Той вдигна поглед и се престори на изненадан.

— Хей, О’Мали. Тъкмо четях за теб. Наистина ли си разкрила верига за детска порнография, когато си била в нравствения?

Мегън не обърна внимание на въпроса му, вглеждайки се в статията на кухненската маса. „Жена — агент се бори с престъпността и предубеждението към женския пол.“ Авторът бе глупакът Хенри Форстър.

— Мили Боже, Де Палма ще побеснее, като види това!

В статията подробно се описваше служебното ѝ досие и борбата ѝ да стигне до поста агент в Бюрото. Нямаше нейни изявления, а „източници от Бюрото“ бяха направили язвителни забележки за амбициите ѝ. В статията се разказваше за сексуалния тормоз от предишната есен, в който тя не беше замесена, но бе направил живота в Бюрото неприятен за всички. Бяха начертани бойните линии между половете. Статията може би щеше да разрови старото гнездо на оси, но никой нямаше да обвини Форстър, а нея.

Изстена, когато прочете статията.

— Искаш ли чаша кафе? — попита Маккаскил.

— Не, благодаря. Трябва ми нещо по-силно от кофеин.

— Бих могъл да си направя шега с това, но може би няма да е подходящо, имайки предвид обстоятелствата.

Мегън се изсмя. Винаги бе харесвала Кърт. Той имаше чувство за хумор. Сините му очи проблеснаха. С гъстата си червеникава коса той изглеждаше като елф, натъпкан със стероиди.

— Какво те води насам?

— Имаме свидетел, който може да е видял Джош да влиза в пикап. Искам да разговарям с родителите за това. При теб нищо ли не се е случило?

Усмивката му угасна. Той поклати глава и понижи глас:

— Изминаха тридесет и девет часа и нито дума... След като досега не сме чули нищо, най-вероятно е да няма обаждане. Имаме си работа с отвличане, а не похищение с цел откуп.

Мегън не му отговори. Знаеше, че той е прав. Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да възвърне решителността си.

— Искаш ли да си починеш? Ще бъда тук поне половин час.

Той се надигна от стола си.

— Благодаря, ще ми се отрази добре да изляза на чист въздух. — Леко я удари по рамото. — Ти си доста сваятна за... жена.

Тя извъртя очи, но силните гласове от другата страна на кухненската врата привлякоха вниманието ѝ. Вратата се отвори и Хана се втурна вътре. Бе стиснала гневно устни, а в очите ѝ блестяха сълзи. Пол я следваше, а на лицето му бе изписано раздразнение.

Мегън моментално изпита неприязън към него и се упрекна за това. Горкият човек бе загубил сина си. Но имаше нещо в държанието му, което я дразнеше.

Той я изгледа сърдито.

— Каква е тази работа с пикапа?

— Една свидетелка смята, че в сряда вечер е видяла Джош да се качва в някакъв стар и светъл на цвят пикап. Чудех се дали някой от вас познава човек с пикап, който отговаря на описанието или да сте забелязали такъв наоколо.

— Имате ли номерата на пикапа?

— Не.

— Модела?

— Не.

Той поклати глава, без да скрива раздразнението си от нейната некомпетентност.

— Казах на Мич Холт, че и двамата не се задържаме тук достатъчно, за да забележим, ако някой се навърта наоколо. Ако познавахме някой ненормален, който би могъл да отвлече сина ни, не смятате ли, че щяхме да ви кажем?

Мегън прехапа устни.

Хана тъжно ѝ се усмихна и саркастично изрече:

— Пол много бърза. Няма да започнат издирването без него. Пази Боже, да го задържи нещо толкова незначително като истинска следа...

Пол ѝ хвърли гневен поглед.

— Някой мисли, че е видял някого, който може би е видял сина ни да влиза в пикап, за който няма много информация. По дяволите такава улика, Хана!

— Това е повече отколкото преди — възрази му тя. — А вие какво намерихте, докато ходихте из снега? Намерихте ли Джош? Изобщо какво намерихте?

— Поне върша нещо.

Можеше да я удари със същия успех. Хана се отдръпна, сякаш я беше ударил, вдигна брадичка и стисна устни, за да не заплаче.

— Искаш да кажеш, че аз не върша нищо? — прошепна. — Не съм в тази къща по собствен избор. Искаш ли да останеш тук с Лили и да чакаш телефонът да звънне? С удоволствие бих си сменила мястото с теб.

Той потърка лицето си с ръка.

— Не исках да кажа подобно нещо — тихо изрече, макар че точно това искаше да каже. Изпитваше желание да я нарани. Всичко беше по нейна вина. Ако не беше Хана и важната ѝ кариера... Хана това, Хана онова, Хана, Хана...

Мегън ги наблюдаваше, чувстваше се неудобно, че става свидетел на нещо толкова лично.

— Господин Киркууд — опита се тя да насочи вниманието към въпроса, който я интересуваше. — Искате да кажете, че не познавате човек, който притежава пикап, отговарящ на описанието — модел от осемдесетте, светъл на цвят.

Той поклати глава.

— Не. Ако се сетя за някого, ще се обадя на Мич.

— Направете го. — Не обърна внимание на пренебрежението. Работата беше по-важна.

Без да каже нито дума на съпругата си, Пол се обърна и напусна кухнята. Хана затвори очи и ги притисна с ръце. Карън Райт влезе с широко отворени очи. Каква грозна сцена се бе разиграла пред съседите.

— Зная, че и за двамата с Пол е много трудно — каза Мегън. — А тази информация вероятно не е кой знае какво, поне засега. Разбирам, че той се чувства по-полезен, когато търси Джош...

— Сигурна съм, че това кара Пол да се чувства полезен — рязко отвърна Хана. — Както съм сигурна, че нищо не може да те накара да се чувстваш по-безполезен от това да седиш вкъщи по цял ден и в дома ти непрекъснато да влизат и да излизат разни хора.

Карън примигна с големите си очи и обидено изрече:

— Ако не ви помагам с нищо, по-добре ще е да си тръгна.

— Може би така ще е по-добре.

Хана съжали за думите си веднага щом ги изрече. Съседката ѝ беше дошла да ѝ помогне. Всички, които идваха в къщата, ѝ мислеха

доброто. Изчезването на Джош до известна степен бе оказало влияние върху живота на всички. Това им помагаше да се справят, макар да смятаха, че помагат на нея да се справи. Проблемът беше, че никой не би се справил. Тя можеше да ръководи спешното отделение в болницата, можеше да преодолее стреса, предизвикан от работата ѝ и в семейството, но не можеше да се справи с това. Добронамерените ръце, които се протягаха към нея, изглежда, само я задържаха в този кошмар.

Карън бе взела палтото си и се бе насочила към вратата. Хана се втурна след нея в желанието си да изглади отношенията им.

Мегън я наблюдаваше и обръщаше тези нови части от пъзела в главата си — напрежението между Хана и Пол. Тя предположи, че дори добрите отношения биха се обтегнали при подобна ситуация, макар че би трябвало съпругът и съпругата да се подкрепят взаимно. Спомни си страницата от тетрадката на Джош — гневни буреносни облаци, каращи се хора и написаното: „Татко е сърдит. Мама е тъжна. Чувствам се зле...“

Инстинктът ѝ подсказваше, че за това трябва да вини Пол Киркууд. Той беше егоист и самовлюбен — също като брат ѝ Мик, осъзна тя. Тази прилика обаче не ѝ харесваше. Беше дошла тук, за да му каже, че разполагат с истинска следа, а той не желаше да я изслуша. Искаше да излезе навън, където телевизионните камери можеха да заснемат страдащия баща в действие.

Подръпване по панталона я върна към действителността.

Тя погледна надолу. Лили Киркууд беше вперила в нея големите си сини очи и ѝ се усмихваше срамежливо.

— Здравей — изчурулика детето.

— Здравей — усмихна се Мегън объркано.

Не знаеше нищо за бебетата и изобщо за децата. Някога и тя беше дете, разбира се, но не я биваше много в общуването. Беше срамежлива, чувстваше се не на място и до известна степен нежелана, може би защото майка ѝ не се интересуваше от нея.

Неумението ѝ да общува с децата винаги я бе учудвало. Възможно ли беше липсата на майчина любов дотолкова да я бе осакатило. Не че това имаше голямо значение. Когато се замислеше за бъдещето си, тя си представяше своята кариера, а не създаването на семейство.

Сърцето ѝ предателски подскочи, когато сестричката на Джош Киркууд вдигна ръце към нея.

— Лили горе!

— Миличко, ела при мама.

Хана грабна бебето и го целуна по бузата, притискайки го силно към себе си.

— Съжалявам за... — Тя поклати глава. — Съжалявам, съжалявам. Тази дума е в устата на всички напоследък.

— Съжалявам, мама — измърмори Лили, притискайки глава под брадичката на майка си.

— Искате ли да прием кафе? — предложи Мегън!

Каната все още беше на масата до няколко празни чисти чаши, готови за приятели, ченгета и съседни.

— Чудесна идея. — Домакинята се отпусна на стола, който Маккаскил бе освободил преди малко, а дъщеря ѝ бе притиснала глава към бузата ѝ.

— Искате ли нещо за ядене? Имаме всевъзможни сладкиши, кнедли и понички — посочи към плотовете, отрупани с чинии и кошници с печени сладкиши. — Всички те са домашно приготвени, с изключение на датските сладкиши от Мирна Толефсруд, която има ишиас поради полката, която са танцували с господин Толефсруд в клуба на „Синовете на Норвегия“. Разбира се, според балдъзата ѝ Ламей Джилкуист Мирна никога не е била добра готвачка, а освен това е и мързелива.

Мегън се усмихна, избра си кифличка с канела и пудра захар и я донесе на масата.

— В такъв малък град може много да се говори, нали?

— Обикновено е така.

— С Холт сме обнадеждени от уликата. — Мегън постави кифличката на картонена чиния пред Хана — точно върху вестника със статията за нея.

Лили се въртеше в скута на майка си, грабна кифлата и започна да чопли стафидите.

— Зная — каза Хана. — Сигурна съм, че Пол също го знае. Той е просто... — „Какво?“ Десет години брак, а сега ѝ се струваше абсолютно непознат. Вече не знаеше кой и какъв е Пол. — Не ни видяхте в най-добрата ни светлина.

— С моята работа рядко виждам някого в добра светлина.

— Аз също — призна тихо другата жена, устата ѝ се изкриви. — Не съм свикнала да съм от другата страна. Да съм жертвата. Това може да ви прозвучи глупаво, но не зная как да се държа. Не зная какво се очаква от мен.

— Не, това не е глупаво. Знам точно какво искате да кажете.

— Винаги към мене са се обръщали за съвет. Сега не зная какво да правя. Не зная как да позволя на хората да се грижат за мен. И не смятам, че те имат представа какво да правят. Идват тук по задължение, а после седят и ме наблюдават, сякаш току-що са разбрали, че съм човешко същество и това никак не им харесва.

— Не се тревожи за тях — каза Мегън. — Няма значение какво мислят или какво искат. Трябва да се справиш както намериш за добре. Опитай се да се храниш, ще се нуждаеш от сили. Опитай се да спиш. Предпиши си нещо, ако се наложи.

Хана послушно взе кифличката и я отхапа. Лили я погледна раздразнено. Мегън взе друга кифличка, сложи я в друга чиния и я плъзна по масата. Без да пита. „Като приятелка“ — помисли си Хана. Какво странно време да се сприятелиш.

— Това, от което се нуждая — започна тя, — е да върша нещо. Зная, че трябва да стоя тук, но въпреки това сигурно има нещо, което мога да върша.

Мегън кимна:

— Добре. Доброволците в командния център лепят етикети на листовките, които трябва да бъдат разпратени из страната. С хиляди. Ще помоля някого да ти донесе. Междувременно, какво ще кажеш да обмислим тази следа? Познаваш ли някого, чийто пикап дори малко да напомня на описания? Виждала ли си пикап, паркиран някъде, където да ти се е сторило странно? Близко до училището, болницата или езерото.

— Не обръщам внимание на колите. Единственият пикап, за който се сещам, е старият пикап на Пол, който използваше, когато ходеше на лов.

— Кога беше това? — попита Мегън.

Хана сви рамене.

— Преди четири-пет години. Когато се преместихме тук. Имаше стар бял пикап, с който взеше приятелите си ловджии и кучетата им,

но го продаде. Ловът бе твърде хаотично занимание за Пол.

— Помниш ли на кого го продаде? На някой познат?

— Не си спомням. Това не ме засягаше. — Очите ѝ се разшириха, когато осъзна какво е казала.

Мич бе ѝ задавал същите въпроси в сряда вечерта. И тя тогава беше изключила възможността, че някой, който е бил в техния дом и се е хранил на масата им, някой, на когото са се доверявали, може да се обърне срещу тях. Но макар сърцето ѝ да отхвърляше тази възможност, замисли се за всички хора, които познаваше, и онези, които не харесваше много.

— Не можем да пренебрегнем този факт — отбеляза Мегън. — Не можем да си позволим да отхвърлим каквото и да било в този момент.

Хана притисна бебето си, без да обръща внимание на лепкавите му пръсти. Люлееше Лили, втренчила се в една точка. Мислеше си за Джош — къде ли е сега, какво ли преживява. Ужасно бе да е в ръцете на непознат, но още по-страшно бе да страда от някого, когото познава и на когото се е доверявал. Случваше се непрекъснато. Четеше за това по вестниците, виждаше го по телевизията, беше се опитвала да лекува травмите, нанесени на децата на други хора.

— Мили Боже! — прошепна тя. — Накъде отива този свят?

— Ако знаехме — изрече Мегън, — може би щяхме да се опитаме да го спрем, преди да е станало късно.

Седяха мълчаливо. Лили се въртеше в скута на майка си, вдигна глава към красивото лице, което имаше отговори за всичките ѝ въпроси, и попита:

— Мама, къде Джош?

8:22 часа, 2°C

Мегън откри Пол Киркууд на паркинга в края на Лайн Стейт Парк, на десет километра западно от града. Основната група за издирването се бе събрала — офицери от отдела на шерифа, полицаи с три немски овчарки бяха дошли от Минеаполис, доброволци — хората бяха изпълнили целия паркинг, така че колите бяха паркирани по главния път. Микробусите на четири телевизионни станции бяха

паркирани така, че препречваха пътя на другите коли. Сателитните им чинии изпращаха сигнали до Минеаполис, Сейнт Пол и Рочестър.

Мегън паркира зад микробуса на КТТС и тръгна към тълпата. Стайгър крещеше, давайки инструкции, позираше пред камерите с ръце на кръста и разкрачена стойка, носеше огледални слънчеви очила. Пол бе застанал на пет метра от него със сериозен вид, а вятърът рошеше кестенявата му коса. Мегън застана до него, надявайки се хората от медиите да са достатъчно заети с шерифа и да не я забележат.

— Господин Киркууд, мога ли да поговоря с вас? — тихо попита тя, обръщайки се с гръб към камерите.

— Какво искате? — намръщи се той.

— Налага се да ви задам няколко въпроса за пикапа, с който сте ходели на лов.

— Какво за него?

— Като начало, защо не ми казахте за него тази сутрин?

— Продадох го преди години — раздразнено отвърна той. — Какво общо би могло да има това с Джош?

— Може би нищо, но трябва да проверим всички възможности.

Тя го хвана за ръкава и го дръпна настрани, далеч от тълпата и микрофоните. Пол неохотно я последва извън обсега на камерите зад камион на „Парк Сървис“.

— Хана ми каза, че сте го продали преди няколко години — каза Мегън. — Кой беше купувачът? Дали се е запознавал, или видял Джош у вас?

— Не зная — рязко отвърна Пол. — Беше преди години. Пуснах обява във вестника и някой се обади.

— Нямате ли някакъв документ от продажбата?

— Не. Просто беше някакъв човек. Плати в брой, взе пикапа и си тръгна. Пикапът беше голям боклук и бях щастлив да се отърва от него.

— Ами името? Не отидохте ли да го регистрирате на негово име? Той я изглежда.

— Сигурно. Не ми се струват толкова наивна, агент О’Мали.

— Не, не съм — спокойно отвърна тя. — Не съм наивна. Но не ми приличате на човек, който не спазва правилата.

— Мили Боже! — Той отстъпи назад и вдигна ръце, призовавайки света да сподели чувствата му. — Не мога да повярвам! — Повиши глас и привлече вниманието на няколко души, събрали се около Стайгър. — Моят син бе отвлечен, а вие имате нахалството да се отнасяте с мен като с престъпник.

Мегън забеляза, че хората започнаха да се обръщат към тях. Напрежението стегна костеливите си пръсти около врата ѝ. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да привлече вниманието на пресата. Де Палма щеше да я отстрани от следствието и да я закопае надълбоко в недрата на главната квартира.

— Господин Киркууд. Не ви обвинявам в нищо. — Говореше му тихо, спокойно, като на човек, който се кани да скочи от покрива на сграда. — Извинявам се, ако ви е прозвучало така.

— Ще ви кажа как ми прозвуча — изрече Пол ядосано. — Прозвуча ми така, сякаш не знаете как да намерите сина ми и правите всичко възможно, за да излезете сухи от водата! Така ми звучи!

Бързо се отдалечи от нея и хората, които се бяха насъбрали да наблюдават шоуто. Камерите се насочиха към Мегън.

— Агент О'Мали, Бюрото смята ли господин Киркууд за заподозрян?

— Агент О'Мали, имате ли коментар относно статията в „Трибюн“?

Тя стисна зъби, за да не изрече това, което си мислеше. Дипломация. Такава беше инструкцията на Де Палма. Такава бе политиката на Бюрото. Беше се заклела, че ще се справи. Беше обещала пред себе си, че ще се сдържа и ще приема всичко, което пресата или който и да било друг ѝ поднесе. Пое дълбоко дъх и застана с лице към камерите.

— Господин Киркууд е доста объркан. Единственият ми коментар е, че Бюрото прави всичко възможно да съдейства на полицията в Дийр Лейк и на отдела на шерифа на окръг Парк, за да открием Джош Киркууд и да заловим похитителя му.

Без да обръща внимание на многобройните въпроси, тя тръгна през тълпата.

— Казах ли ти, че няма да издържиш и месец, О'Мали? — прошепна Стайгър с неприятна усмивка, когато тя мина покрай него. — Прогнозата ми може да излезе оптимистична.

ГЛАВА 14

Ден трети

9:19 часа, -10°C

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — Мич затръшна вратата зад себе си и календарът на Лио за 1993 подскочи на стената.

Мегън не си направи труда да се престори на изненадана. Скочи от стола, на който току-що бе седнала.

— Просто си върших работата.

— Като разпитваш Пол Киркууд...

— Като проследявах възможна следа — уточни тя, докато заобикаляше бюрото.

— Защо, по дяволите, не дойде първо при мен?

— Не е необходимо. Ти не си ми шеф...

— Мили Боже, не смяташ ли, че му е достатъчно това, което преживява? — сопна се той. Очите му гневно пламтяха.

— Смятам, че наистина не му е леко, и правя всичко възможно да го извадя от това състояние.

— Като го разпитваш пред пресата?

— Това са глупости! Той направи сцена, а не аз. Само го помолих за информация, която би трябвало да ми даде преди час. Информация, която би помогнала за откриването на сина му. Не смяташ ли, че е малко странно да се дразни от това?

Мич остана неподвижен, опитвайки се да обуздае гнева си. Сведе поглед към Мегън.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш? — прошепна.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че Пол Киркууд е отвлякъл сина си?

— Не.

Тя издиша и отметна назад кичура коса от челото си. Контрол. Ако той можеше да се владее, то тя щеше да стори същото. Мегън отстъпи назад и се облегна на бюрото. Порови в куфарчето си и извади предписания й ерготамин, взе таблетка и я преглътна с пепси-кола, за

да предотврати главоболието, което забиваше остриите си нокти в челото ѝ.

— Отидох днес сутринта, за да го информирам за следата, а той започна да ми крещи — обясни му тя. — Според мене той се държи твърде особено. Не ми каза, че някога е притежавал и продал пикап, който отговаря на описанието, а когато отново го потърсих, ми вдигна скандал. Това не ти ли се струва малко странно, шефе?

— Не разбираш на какво напрежение е подложен.

— А ти разбираш, така ли?

— Да — троснато отвърна Мич. Тонът му разкриваше много.

Той се наруга за грешката си и се извърна. Започна да крачи неспокойно из малкия кабинет.

За пръв път забеляза всичките дипломи и сертификати на Лио, които все още висяха по стените, както и грозната риба с пура в устата. Горкият Лио, нямаше близки, които да приберат вещите му. Зловонието от евтините му пури все още се усещаше във въздуха въпреки сладникавия аромат на освежителя. На бюрото стоеше единственият знак, който подсказваше присъствието на Мегън в кабинета — блестяща месингова табела с името ѝ.

Тя го наблюдаваше внимателно. Макар да знаеше какъв ще бъде отговорът му, младата жена попита:

— Ще бъдеш ли така добър да ме информираш?

— Сега не става дума за мен — отсечено отвърна той.

— Така ли? — Мегън се приближи до него. Застанаха един срещу друг като за дуел. Гордост, гняв и нещо като паника се надигна в гърдите му. Искаше да я отблъсне от пътя си, далеч от тъмната територия на своето минало.

— Стъпила си на тънък лед, О'Мали — изрече съвсем тихо той. — Предлагам ти да се оттеглиш.

— Не и ако това, което се случи тук, изразява чувствата ти към Пол Киркууд — изрече Мегън, упорито правейки още една крачка по пословичния тънък лед. Знаеше, че ако се пропука, тя ще пропадне във водовъртежа на гнева, който кипеше под повърхността. — Ако е така, то по-добре ще е да поговорим за това. В разследването не бива да се намесват чувствата ни, и ти го знаеш много добре.

Разследването не бе място и за емоциите, които я вълнуваха. Опитваше се да преодолее железния му контрол. Искаше той да ѝ се

довери — не заради случая, а защото се стремеше да се доближи до него. Това беше опасна стъпка. Опасна и съблазнителна.

Напрежението нарастваше. Тогава той рязко се извърна и възвърна самоконтрола си. Откри, че гледа снимката на Лио от годишното барбекю на офицерите от мирния корпус на окръг Парк.

Животът със сигурност беше много по-лесен с Лио. Той беше старомодно ченге, не се интересуваеше от новите теории на криминологията или психологията. Мич никога не се бе карал с него. Не искаше да отключи вратата за старата болка, не желаше да разкрива своята уязвимост, особено тук, на работното си място. Трябваше да пази чувствата си добре затворени в малката кутия в гърдите си.

— Виж — започна. — Смятам, че можеше да бъдеш по-дипломатична, това е всичко. Ако искаш да разбереш повече за пикапа на Пол, добре. Направи го чрез транспортната полиция.

— Вече се свързах с тях. Обещаха да проверят — отвърна Мегън. — Или по-скоро се опитват. Компютърът им не работи. Искан само да ми обясни — призна тя. — Осъзнавам, че хората реагират различно, когато са в стрес, но... но добих впечатлението, че той не желае да говори с мен — или да ме погледне в очите. Имам чувството, че крие нещо, а аз трябва да разбера какво.

— Може би няма нищо общо с Джош — с раздражение изрече Мич. — Може би не харесва жените ченгета. Може би се чувства виновен, защото не се е погрижил за Джош онази вечер. Вина, която го раздира отвътре. Може би изглеждаш като момичето, което му е отказало да отиде с него на абитуриентския бал.

— Къде е бил той онази вечер? — настоя Мегън. — Защо не е бил там?

— Работил е.

— Хана му се е обадила няколко пъти, а той не е отговорил.

— Работил е в залата за конференции.

Тя го изгледа недоверчиво.

— И се връща в кабинета си, без да чуе съобщенията, записани на секретаря? Кой постъпва така? И докато сме още на тази тема, кой може да го потвърди?

— Не зная — призна Мич. — Въпросът ти е уместен, но всъщност трябва да го задам.

— Защото ти си шефът? — попита дяволито Мегън.

Той стисна зъби.

— Казах ти да не клатиш лодката ми, О'Мали — тихо изрече. — Това е моят град и разследването също е мое. Ще го направя както кажа аз. Ясно ли е?

— А от мен се очаква да стоя отстрани като послушно кученце?

— Ти го каза, не аз. Това разследване дава достатъчно храна на пресата. Няма нужда Пол да привлича вниманието им.

— Съгласна съм. Аз също не се нуждая от интереса им — сухо изрече тя. — Де Палма вече е оставил три съобщения да му се обаждат, за да ме съдъвче заради статията в „Стар Трибюн“.

— И ти си ги пренебрегнала? — подигра й се той. — Кой би посмял да го стори?

Мегън присви очи.

— Той не ми се обаждат, за да ми каже, че детето ми е изчезнало, а за да забие зъби във врата ми като плъх — нещо, което бих искала някой да направи с Хенри Форстър.

— Може да го организираме като събитие за медията — предложи Натали, влизайки в кабинета. — Предложението ти ми харесва. Можем да добавим Пейджи Прайс и нейния „вътрешен информатор“ в списъка. Някой й е дал достъп до бележките.

— Не — каза Мич.

— ТВ7 току-що направи репортаж на живо от стъпалата пред съда. Пейджи Прайс прочете пред света бележките, които ти намери. Каза, че те са напечатани на лазерен принтер и били на обикновена хартия.

— По дяволите! — Мич потърка лицето си с ръка. Замисли се как ще се почувства Хана, а също и за гнева на Пол. Представи си как всеки луд в щата започва да печата на лазерен принтер. Беше готов да стисне Пейджи Прайс за гушата.

— Мили Боже! — изръмжа побеснял. Обърна се към Натали. — Обади се на Хана и й кажи, че ще отида при нея. Обади се по радиостанцията на Стайгър. Съобщи му, че имам нужда от Пол, да го намери веднага и с възможно най-малко шум.

Той издаваше заповеди като генерал, мъж, който е свикнал да заповядва и да му се подчиняват безпрекословно. Шеф, помисли си Мегън.

Натали кимна и започна да подрежда бележките, които носеше.

— Както знаеш, професор Прийст и студентите му се нанасят в празния склад до стаята на командния пост. Изглежда, всички доброволци ще се преместят там. Те са твърде много, за да имат място за работа в предишното помещение.

— Иди да видиш как са се настанили — заповяда тя на Мегън точно когато телефонът ѝ иззвъня.

Младата жена се намръщи, когато Мич напусна стаята.

— Кучи син — измърмори.

Включи се телефонният секретар и Брус де Палма изръмжа заповедта си Мегън да се обади незабавно. Тя примигна и взе якето си.

10:02 часа, 3,1°C

— Със скенера ще постигнем висококачествено изображение на Джош, което може да бъде изпратено по електронен път до компютри из цялата страна и да бъде разпечатано на повече листовки — обясняваше Кристофър Прийст, повишавайки глас.

Студентът, седнал на компютъра, бе един от петимата облечени в пухени якета и шапки. Той пишеше на клавиатурата. Мегън наблюдаваше как на цветния монитор се появи изображението на Джош: слънчевата усмивка, къдравата буйна коса, скаутската униформа. Всеки път, когато видеше тази снимка, сякаш юмрук се забиваше в слънчевия ѝ сплит. Изглеждаше толкова щастлив. Животът беше пред него.

Ако го откриеха. Бързо. Усети как часовникът ѝ отброява секундите, но потисна желанието си да го погледне.

Отклони поглед от монитора и се огледа наоколо. Маси и столове бяха разположени навсякъде. Доброволците заемаха местата си веднага щом краката на масите докоснеха пода.

Те бяха с различни професии, от различни краища на щата. Бяха предимно жени. Вече бяха облепили големите предни прозорци на склада с яркожълти листовки и постери, нарисувани от съучениците на Джош, призовавайки го да се върне у дома. На витрините на почти всички магазини в града бяха залепени същите листовки и постери.

— Можем да влезем във връзка с Националния център за изчезнали деца и този в Минесота — продължи професорът. Той бе

облечен в черна шуба, която явно му беше голяма. — Можем да се свържем с няколко мрежи за изчезнали деца и фондации. Учудващо е колко много са те. Може би трябва да използвам думата „трагично много“. Изглежда, за всяко изчезнало дете се сформира фондация с неговото име.

— Да се надяваме, че няма да се наложи да основаваме фондация „Джош Киркууд“ — промърмори Мегън.

— Да, да се надяваме — изрече той и въздъхна. Откъсна очи от монитора и примигна към нея зад очилата си. — Да ви предложи чаша кафе, агент О’Мали? Топъл чай, сайдер?

— Сайдер, ако обичате.

Тя го последва до дългата маса в края на стаята, където бе наредена храната и с благодарност прие чаша горещ сайдер. Огледа стаята, пълна с доброволци, хора, които отделяха от времето си, бяха вложили таланта, сърцето и парите си, за да върнат Джош у дома. Беше създаден фонд за награда, а дарения продължаваха да идват от целия Среден Запад, от отделни хора, граждански организации и компании. Вече бяха събрали петдесет хиляди долара.

На една от масите доброволците лепяха пощенски марки на листовки с последната информация с наградния фонд. На друга маса надписваха пощенски пликове, а на трета сортираха пакети по пощенските кодове и ги слагаха в торби, за да ги отнесат в пощата. Писмата щяха да отидат до всички представители на изпълнителната власт, граждански организации, компании, училища и щяха да бъдат разпространени и поставени по витрините, на дъските за информация, залепени по уличните лампи и поставени под чистачките на колите из цялата страна.

Мегън знаеше много добре, че усилията им могат да бъдат напразни. Хората се надяваха и се молеха за Джош, но съдбата му бе в ръцете на извратен човек и откриването му щеше да бъде странстване из лабиринт със завързани очи. Все пак беше хубаво, че хората се вълнуваха за съдбата на момчето.

— Като гледам как хората работят сплотено, вярата ми в тях се възвръща — призна тя.

Прийт също ги наблюдаваше, но лицето му не беше така оживено, както когато обясняваше как работи компютърът.

— Дийр Лейк е хубав град, пълен с добри хора. Всеки познава и обича Хана. Тя дава толкова много на обществото.

— Ами Пол? Него също ли го познават и обичат?

Той сви рамене.

— Всеки ходи на лекар, но малцина търсят услугите на счетоводител. Пол не е пред погледа на хората. Но, от друга страна, предполагам, че мнозина не са толкова забележителни в сравнение с Хана.

Сега Пол бе пред очите на хората, помисли си Мегън, без да обръща внимание на лекото зачервяване на бузите на професора, когато спомена за Хана. Пол показваше лицето си пред камерите всеки път, когато имаше такъв шанс, докато Хана бе осъдена на домашен арест.

— Смятам, че хората се сплотяват по такъв начин, за да се защитят.

Мегън отпиваше от сайдера и гледаше в мъжа, който се бе присъединил към тях. Беше висок колкото професора, слаб. Дотук свършваха приликите между тях. Косата на новодошлия беше руса и модерно подстригана. Лицето му беше привлекателно. Имаше тъмни, замечтани очи. Носеше сив вълнен панталон и очевидно скъпо тъмносиньо палто върху тъмен пуловер.

— Инстинктът на стадната реакция — каза той. — Силата и безопасността, която се крие в числеността. Сплотени заедно, за да се преборят с хищника.

— Да не сте експерт по тези въпроси? — запита го младата жена.

— Не мога да твърдя, че имам голям опит в този вид ситуации, но психологията е моя специалност. Приятно ми е да се запознаем, доктор Гарет Райт — представи се той и й подаде ръка. — Преподавам в „Харис“.

— Мегън О’Мали от Бюрото по престъпността.

— Бих казал, че е удоволствие за мен, но в момента изглежда неподходящо — каза той, пъхайки ръце в джобовете на палтото си.

— Дошли сте да помогнете ли, докторе? Можем да използваме някои от идеите ви за ума на човека, който отвлече Джош.

Райт се намръщи.

— Всъщност дойдох да помоля Крис за ключовете на шкафовете с архива. Имаме студенти, които работят по общ проект — каза,

обръщайки се към Прийт. — Би трябвало да взема ключа от кабинета ти, ако ще ходиш при Густавус Адолфус утре.

Прийт бръкна в джоба си и извади ключодържател, от който извади един ключ.

— Бих искал да помогна с нещо — каза Райт на Мегън. — Хана и Пол са ми съседни. Съжалявам, че трябва да преживеят всичко това. Съпругата ми отиде да помогне на Хана. Предполагам, че тя е официалният представител на нашата къща. — Поклати глава. — Изучавал съм социална девиация, но нямам научна степен по криминология. Областта, в която съм експерт, е изучаване и възприемане. Предполагам, че е за предпочитане да предположим, че си имате работа с единак социопат. Ако това, което казват за бележките, е истина, то вероятно трябва да търсите човек с делузия — някого с мания за величие или мания към религията.

— Разпространяват се най-различни слухове за тези бележки — подхвърли Прийт, подавайки два малки ключа. Якето му се бе надигнало до ушите му. Той го дръпна надолу и отпи от чашата си. — Много от доброволците са видели Пейджи Прайс по телевизията.

— Не е моя работа да предполагам — каза Мегън. Би дала последния си долар да може да пипне репортерката и вътрешния ѝ осведомител. — Трябва да работя с факти.

— Без интуиция? — попита Райт.

Тя го изгледа студено и вдигна вежди.

— Тази забележка към пола ми ли е отправена, доктор Райт?

— Ни най-малко — отвърна Прийт вместо колегата си. — Всички полицейски офицери твърдят, че са прагматични. Чел съм много за „вътрешното чувство“. Какво ще е това, ако не интуиция?

— Интересувате ли се от работата на полицията?

— От професионална гледна точка. След като повечето агенции боравят с компютри, нараства нуждата от по-добър софтуер. Когато не преподавам, аз се занимавам с програмиране. За разработването на нови пазари се плаща добре. Всъщност ще използваме някои от моите програми тук, за да сортираме информацията.

— Разбирам.

— Е, какви са вашите „вътрешни чувства“ за този случай? — попита Райт. — Чух всякакви теории за престъпника — от радикален

фундаменталист до сатанински култ. Вие трябва да имате изградено мнение.

— Разбира се. — Тя изпи последните капки от сайдера и остави чашата. Усмихна им се. — Но не бих ги изказала публично. Това е нещо, което би трябвало да знаете за ченгетата, професоре — ние сме доста предпазливи. — После добави: — Благодаря, че ми показахте компютрите. Ако се нуждаете от нещо, моля ви обърнете се към Джим Гейст. Благодаря, че ми отделихте от времето си, както и от това на вашите студенти.

— Това е най-малкото, което можем да направим — скромно отвърна Прийт.

Оглеждайки се предпазливо за репортери, Мегън седна зад волана на лумината си и запали мотора. Мич бе отишъл да заглади положението след разкриването на съдържанието на бележките. Агентите на Бюрото, които работеха по случая, проверяваха пикапите. Издирването в околностите продължаваше, но тя нямаше какво да прави там.

Оставаше списъкът на дейностите на Джош. Дейности, които го свързваха с възрастни хора: от скаутската организация до лятната футболна програма и службата му в църквата „Сейнт Елисиус“. Докато четеше списъка, тя се чудеше коя от тези типично момчешки дейности може да е помогнала той да привлече вниманието на някого, който би го наранил. Всичките, установи със съжаление тя. Твърде много деца бяха пострадали от свещеници, треньори, водачи в скаутски организации и учители. Тези професии привличаха както хора, които обичат децата, така и психопати. Нямаше начин да се открият лошите. Педофилите рядко приличаха на чудовища.

На кого можеше да се довери? Спомни си, че я учеха да се доверява и подчинява на същите хора от списъка — нейните учители, свещеника, „мили“ хора, „добри“ хора. Но как човек би могъл да ги различи? На какво учеха децата днес? Изглежда, не бе останал никой, към когото да изпитват пълно доверие. Не, дори в Дийр Лейк, където всеки познава останалите и никой не заключваше вратите си през нощта.

Невежеството не е невинност, а Грях.

Някой, който познава общността, помисли си тя. Или някой, тръгнал към Мексико, просто се наслаждава на мисълта да ги побърка.

Изпитвам лека тъга, родена от малък Грях.

Грях. Морал. Религия. Похитителят би могъл да е всякакъв — от радикален фундаменталист до последовател на сатанински култ. Или може би католически свещеник на име Том Маккой.

11:18 часа, 3,4°C

„Сейнт Елисиус“ бе бастион на римския католицизъм в град населен с лютеранци. Поради тази причина изглеждаше съвсем нормално църквата, която приличаше на мини катедрала от варовик, с остър връх и стъклопис, обрисоващ агонията и триумфа на Христос, да е разположена край езерото, сякаш норвежците са сметнали, че е по-добре папистите да не им се набиват на очи.

Мегън изкачи стъпалата. Спомени от детството нахлуха в главата ѝ, неканени чувства, от които ѝ се изпотиха дланите. Двамата с Мик посещаваха енорийското училище. Само за да не се грижи за малката си сестра, както и от любов към атлетиката, след часовете в училище Мик непрекъснато спортуваше. И Мегън бе оставена на грижите на Франсис Клей, безрадостна, безлична жена, която чистеше църквата. Беше прекарала безброй часове в „Сейнт Пат“, докато Франсис бършеше праха от статуите на Света Богородица.

Няколко възрастни жени шепнеха молитви, когато Мегън влезе в църквата. Стените бяха боядисани в синьо и украсени със сложни шаблони и гарнитури в златно, бяло и розово. Пламъчетата на свещите хвърляха светлина по стените.

На олтара висок слаб мъж, облечен в черно, се движеше наоколо, подреждайки покривки и канделабри. Мегън спря поглед върху него и тръгна по главната пътека. Едва устояваше на силното си желание да коленичи. Не бе намерила нито убежище, нито утеха в църквата като дете, така че като възрастна посещаваше църквата единствено за Коледа и Великден — за всеки случай.

Свещеникът стоеше неподвижен, погледът му бе тъмен и сериозен като облеклото му. Предположи, че приближава шейсетте. Рядката му кестенява коса беше прошарена на слепоочията. Стоеше с опрени на масата ръце, без да се усмихва. Лицето му бе толкова слабо, сякаш страдаше от анорексия. Косата ѝ настръхна и тя изрече кратка молитва за енорияшите на „Сейнт Елисиус“, че имат смелостта да

виждат този сериозен мъж всяка неделя. Той изглеждаше от типа, който смята, че самобичуването е приемливо наказание за неуважение към църквата.

Тя му показва картата си.

— Агент О’Мали от Бюрото по престъпността. Бих искала да поговоря с вас за Джош Киркууд, отче.

Мъжът намръщено я изглежда.

— Полицията вече идва тука.

— Проверявам предишните разпити — отвърна Мегън. — Разбрах, че наскоро Джош е започнал да служи като послушник тук, в „Сейнт Елисиус“. Опитваме се да установим дали е имало промяна в държанието му напоследък, или да е споменал, че се е страхувал от някого.

— „Пуснете малките деца при мен и не ги възпирайте, защото тяхно е царството небесно.“ — Свещеникът изрече думите с драматичен глас, който накара молещите се жени да се запънат по средата на „Слава тебе...“. — Ние се молим за Джош — каза, снижавайки гласа си. — Не си спомням да сте били тук снощи на службата. — Очите му леко се присвиха.

Мегън прехапа устни, за да не помоли за прошка. Четиристотин души се бяха събрали в църквата за службата. Не можеше да си представи, че той е запомнил всички лица.

— Не, не бях сред молещите се. Бях сред полицаите навън в студа, по издирването.

— Съдбата му е в ръцете на Бога. Трябва да имаме вяра, че Бог ще го върне у дома.

— Аз съм ченге от десет години, отче. Вярвам в Бог, но мога и да забравя за него.

Той отстъпи назад, изглеждаше ужасен, сякаш главата ѝ току-що се бе отделила от раменете ѝ. Мегън очакваше да насочи към нея костелив пръст и да изкрещи:

— Еретичка.

Той пое дълбоко дъх. Молещите се жени занемяха и се втреничиха в тях.

Веселата механична музика на Гейм Бой наруши създаването се напрежение. Главите се извърнаха в посока на светилището, откъдето се показва привлекателен мъж, който беше свел глава над електронната

игра. Носеше пуловер на университета „Нотр Дам“. Кафявите му кадифени панталони бяха измачкани и беше обут в каубойски ботуши. Играта завърши и той сви юмрук и прошепна:

— Да! Дванадесет на петдесет и едно!

Мегън си помисли, че вероятно пълната тишина го накара да вдигне глава. Той погледна към хората, примигна зад очилата, изчерви се и изключи играта.

— Прекъснах ли нещо? — прошепна, обърканият му поглед се спря на Мегън.

— Агент О’Мали от Бюро по престъпността — изрече тя механично. — Искам да поговоря за малко с отец Маккой.

— О? Добре, аз съм отец Маккой.

— Но... — Мегън хвърли поглед към слабия мъж.

Маккой се намръщи.

— Албърт, благодаря, че си приел госпожица О’Мали в мое отсъствие. — Внимателно я хвана заръка и я отведе там, откъдето беше дошъл.

— Албърт е много набожен — прошепна й. — Всъщност с удоволствие би ви казал, че е по-квалифициран за моята работа от мен.

— Не смятам, че би ми казал нещо — призна Мегън. — Май се канеше да ме поръси със светена вода, за да види дали няма да изгоря.

Той й предложи да седне и затвори вратата на кабинета си.

— В друго време Албърт Флетчър би бил наречен фанатик. Но сега, поради недостиг на свещеници ние го наричаме дякон.

— Той наред ли е? — попита тя, сочейки към слепоочието си.

— О, да. Има магистърска степен от Северозападния университет. Албърт е много интелигентен мъж. — Отец Том седна в креслото зад бюрото си и започна да се клати напред-назад. — Всъщност той не беше част от общността ни. Загуби жена си преди три години от някакво заболяване на стомаха. След като почина, той се посвети на църквата.

— Вманиачаване?

Маккой вдигна рамене и я изгледа.

— Как бих могъл да прокарам черта между набожност и вманиачаване. Албърт работи добре, поддържа къщата и двора си, включва се в дейността на различни граждански организации. Има свой живот: просто е избрал да прекарва по-голямата част от него тук.

Той остави играта си на бюрото и я изгледа свенливо.

— Това ме крепи, когато нещата станат непоносими. — Усмивката му угасна. — Нещата не вървят на добре тези дни.

— Джош Киркууд.

Мъжът поклати глава:

— Толкова ми е мъчно за него. И за Хана... Опитва се да намери някаква логика в това, но няма обяснение защо се случват подобни неща.

— Мислех си, че имате отговор за всичко.

— Аз ли? Не. Неведоми са пътищата Божи, аз съм само овчар, който пази стадото и го води в правилната посока.

— Някой се е отклонил от нея.

— И вие смятате, че е някой от „Сейнт Елисиус“?

— Не е задължително. Разговарям с всички, които редовно са се срещали с Джош, търся информация, която може да ни помогне. Нещо, което момчето може да е казало, промяна в поведението, всичко. Хана ми каза, че е започнал да служи като послушник.

Сините очи на Маккой я изгледаха тъжно.

— Послушникът и свещеникът, за това ли става дума, агент О’Мали? — Той бавно поклати глава. — Винаги съм се удивлявал, когато стереотипът се прилага към всички.

— Просто си върша работата — спокойно отвърна Мегън. — Не е моя работа да правя заключения, но трябва да събера колкото мога повече доказателства и да преследвам всички възможни следи. Съжалявам, ако това ви кара да се чувствате обиден, но това е положението. Ще разговарям също с учителите, треньора и ръководителя на скаутската организация. Вие не сте заподозрян.

— Така ли? Обзалагам се, че мога да намеря доста хора в този град, които вече са решили точно обратното. — Той се изправи и започна да крачи наоколо с ръце в джобовете. — Не мога да ги виня. Искам да кажа, че вестниците са пълни с такива неща, нали? Този свещеник, онзи свещеник, кардинал. Плачевно е. А църквата се прави, че не знае нищо, че всичко е наред, продължавайки с традицията на корупция, която ни вади душата още от времето на Свети Петър.

— Позволено ли ви е да говорите подобни неща? — попита тя, удивена от откровеността му.

Той ѝ се усмихна.

— Аз съм радикал. Попитайте Албърт Флетчър. Той говори с епископа за мен.

Изглеждаше много доволен, че е обект на спор. Мегън също се усмихна. Том Маккой ѝ харесваше. Беше млад, енергичен и не се страхуваше да изрече онова, което мисли — съвсем различен от свещениците, с които бе израснала, и от Албърт Флетчър. Учуди се защо толкова очарователен и привлекателен мъж като Маккой е станал свещеник.

Той сякаш прочете мисълта ѝ.

— Това е призвание — каза, сядайки отново на креслото си, — а не утешителна награда за хора, които не могат да вършат нищо друго.

— Но понякога на тази професия се посвещават неподходящи хора — възрази Мегън, връщайки се към темата, която беше подхванала.

Момчешкото лице на отец Том стана сериозно.

— Тези хора чуват други гласове.

— Гласът на дявола?

— Напълно вярвам в съществуването му. Вие също вярвате в него, нали, агент О'Мали?

Тя не отговори веднага. Остана да седи неподвижна, размишлявайки за ирландско католическото си възпитание. Въпреки, че вече бе пораснала, отговорът ѝ беше същият. Беше видяла твърде много по улиците, за да вярва в нещо друго.

— Да, така е — тихо изрече. — Що се отнася до мен, похитителите на деца са самото зло. Така че има ли нещо, което можете да ми кажете, за да ми помогнете да заловим кучия син.

Той не трепна от думите ѝ.

— Не. Иска ми се да можех. Организираме бдение всяка вечер. Прекарвам голяма част от времето си да разглеждам хората в църквата, опитвам се да забележа някого, който не е на мястото си, надявам се този някой да дойде да види какво е причинил на общността. Смятам, че ще видя знак, нали разбирате — блестящи червени очи, 666, изписано на челото му — но предполагам, че това го има само по филмите.

— Какво можете да ми кажете за Джош? Да сте забелязали промяна в поведението му?

— Ами... Напоследък беше по-тих. Смятам, че Хана и Пол имат проблеми. Не че някой от тях ми го е казал. Джош е много чувствително дете. Децата усещат много повече неща, отколкото възрастните осъзнават. Но не съм го забелязал открито. Той изпълняваше задълженията си на служител много сериозно.

— Вие ли обучавате момчетата?

— Сега имаме и момичета. Такива са усилията на църквата в сегашната епоха на равноправие. Разбира се, никога няма да има жени свещеници, но... — Той замълча, за да не изрече друга радикална истина, като се усмихваше невинно на Мегън. Намести очилата си. — Както и да е, да отговоря на въпроса ви. Двамата с Албърт работим с децата. Той им преподава законите, после аз разговарям с тях и им обяснявам, че дори да нарушат някой от тях понякога, не е толкова страшно.

Мегън се усмихна на шегата му, но мислеше за Албърт Флетчър — религиозния фанатик, мъжа, който цитира Библията в отговор на въпросите ѝ. Питаше се дали той би могъл да цитира Робърт Браунинг: „Невежеството не е невинност, а Грях.“

— Знаете ли каква кола кара господин Флетчър?

— Кафява тойота комби. Албърт не е заподозрян, нали? — сухо попита свещеникът.

Мегън се надигна от стола си.

— Засега никой не е заподозрян. Ами вие? Каква кола имате?

— Червен форд камион с двойна предавка. — Той се усмихна и сви рамене. — Човек трябва да поддържа имиджа си.

Тя също се усмихна. Ако като дете имаше такива свещеници като Том Маккой, когато растеше, може би щеше да обърне по-голямо внимание на църквата, вместо да прекарва времето си, драскайки на гърба на требника си.

— Отец Том, може ли да поговорим?

Мегън се извърна към вратата, щом чу гласа на Мич. Той влезе в кабинета с разтворено яке, косата му бе разрошена. Фактът, че го бе изпреварила, го подразни.

— О, агент О'Мали — пошегува се, — разпъвате на кръст местния свещенослужител, така ли?

— Просто помолих отец Том да ми помогне да се помоля за търпение в арогантния териториализъм.

Мич изръмжа и се обърна към свещеника. Той играеше голф с Том Маккой, когато времето беше хубаво, и го харесваше. Из града се носеха слухове, че отецът имал неприятности с епархията заради либералните си разбирания, клюки, които отец Том отминаваше с безразличие. Мич го уважаваше за това.

Том Маккой срещна погледа му.

— Ти също ли мислиш, че не съм заподозрян?

— Нали агент О'Мали не те е накарала да повярваш в обратното?

— Двамата с отец Том разговаряхме за обикновени неща — хладнокръвно изрече Мегън. — И за това ли ми е необходимо разрешение, Куджо?

— Обсъдихте ли бележките?

— Не.

— Какви бележки? — попита отец Том. — Има ли някакво съобщение за откуп?

— Ще ми се да беше така — отвърна Мич. — Открихме две бележки — една в сака на Джош, а другата в тетрадката му. И двете се отнасят до греха.

— И естествено сте си помислили за църквата — заключи свещеникът.

— Търся имената на всеки от енорията, който е психически неуравновесен, фанатик — особено някой, който има връзка със семейство Киркууд.

— Единственият ни фанатик е Албърт, но той не би извършил престъпление, което да не може да изповяда — заяви отец Том. — И той преподаваше в класа на Джош същата вечер, ако му е необходимо алиби. Психически неуравновесен — имаме неколцина, но те са хора с проблеми, а не психологически чудовища. Не мога да се сетя за никого, който да мрази Хана и Пол.

Мич положи всички усилия да не покаже разочарованието си. Подобни случаи никога не минаваха гладко. Не можеше да си позволи да приема тежко всеки провал; и без това щяха да са много. Издирването не даваше резултат. Хана и Пол бяха отчаяни след показването на бележките по телевизията. Интервютата с персонала на училището не доведоха доникъде. В отдела му имаше човек, който издаваше информация на пресата. Всички мъже работеха извънредно,

а Мегън О'Мали накърняваше авторитета му. Това разяждаше ключалката на гнева му като ненаситен вирус.

— Вече говорихме за обучението на Джош като послушник — поясни Мегън. — Още една задънена улица.

— Тогава да не ви задържаме, отче — каза Мич. — Обадете ми се, ако се сетите за нещо.

— Ще го сторя — обеща отец Том с тъжно изражение. — А междуременно ще се молим усилено.

Мегън излезе преди Мич навън и заслиза по стълбите. Тротоарът бе добре изчистен, а снегът бе натрупан между булеварда и паркинга, издигайки се като миниатюрна верига от планини, през които имаше проходи на всеки десет метра. Тя се насочи към един от тях, който беше най-близо до колата ѝ.

— Да не си очаквал да седя в кабинета си и да си пиля ноктите цял ден? — попита тя, без да се обръща. — Това също не би ме направило като Лио, нали?

Спря се на тротоара.

— Чакай да помисля. Какво би сторил Лио? Зная — възкликна тя. — Ще отидем в „Блу Гус Салуун“ и ще изпием по няколко бири. Сетне ще поседим, ще се оригваме и ще проклинаме липсата на следи.

— Хей — извика той. — Лио беше добро ченге. Не си го изкарвай на него. Никога не съм казвал, че не си вършиш работата.

Тръгна към колата си, без да изчака отговора ѝ. Мегън се втурна след него.

— Не, каза да не върша нищо, преди да съм те попитала. Така че искам да попитам къде да отида сега.

Смехът му изплющя в студения въздух като изстрел.

— Търсиш си го, О'Мали.

— Повтарят ми го от години.

— Ще се вслушаш ли в подобен съвет?

— Съмнявам се — отвърна Мегън и тръгна към паркинга. Потърси ключовете си в джоба на шубата си, докато Мич се отдалечаваше към своята кола. — Е, къде отиваш?

— О, смятах да се отбия в клуба на мъжемразките, а после да поиграя боулинг с момчетата от „Муус Лодж“. — Той отключи вратата си. — Ние мъжете сме такива, нали знаеш?

Мегън вирна брадичка.

— Отивам да търся следи от онова животно, което отвлече Джош
— каза той. — А ти, агент. О'Мали, се махни от пътя ми.

ГЛАВА 15

Ден трети

16:55 часа, -5°C

Когато Мегън се върна в командния център вече се свечеряваше. Цял следобед проверяваше останалите хора от списъка за възрастни, с които Джош бе имал постоянен контакт. Макар че те изразяваха симпатията си, тя не получаваше отговори на въпросите, които ставаха все по-неотложни с всяка изминала секунда.

Учителката на Джош Сара Ричмън имаше двама сина. Въпреки, че вече бе разпитвана два пъти, тя все още не можеше да говори или дори да помисли за това, което се случи, без да заплаче. Роб Филипс, който ръководеше скаутската организация, бе чиновник в кабинета на областния прокурор, мъж, който след катастрофа, причинена от пиян шофьор, бе прикован към инвалидна количка. Филипс си бе взел отпуск, за да помага в центъра за доброволци.

Хората излизаха от залата на старата пожарна — някои, за да се приберат у дома при семействата си, други, за да си купят нещо за ядене. Мегън потърси Джим Гейст, но откри Дейв Ларкин в стаята, където агенти от нейната служба и някои от мъжете на Мич се справяха с телефоните. Те звъняха постоянно. Ченгета и доброволци влизаха и излизаха, носеха листовки и храна, приемаха съобщения по факса.

Притиснал телефонната слушалка между рамото и ухото си, Ларкин пишеше бързо нещо на бял лист. Вдигна поглед и завъртя очи.

— Не, съжалявам, господин Де Палма, не съм виждал агент О'Мали. Тя е навън, работи по някаква следа. Да, сър, разбирам, че е важно. Ще се погрижа да получи съобщението. — Той направи гримаса. — Да ви се обади у дома? Разбирам. Да, сър. — Затвори телефона и възкликна: — Ирландци, дължите ми много.

Мегън се отпусна на стола до него.

— Обещавам ти всичко, което не е свързано със секс.

— По дяволите! — измърмори той. — Ако го знаех, щях да те накарам да се обадиш.

— Ти си голям приятел. Де Палма е последният човек, с когото искам да разговарям.

— Правилно. Стори ми се, че е способен да опече жив някой агент.

Тя подсмръкна.

— Би трябвало да опече репортерите. Ако искаш да опече Форстър и Прайс на шиш, аз ще направя картофената салата. Е, как сте вие тук? — попита тя. — Джим до хотела ли се върна?

— Да, и го разбирам. Има ли някаква информация от лабораторията за бележките?

— Нищо, което вече да не е било казано по телевизията. Увеличихме реакцията при теста с нихидрин с нагряване и влажността и ги прекарахме през ултравиолетови лъчи. Ако е имало отпечатъци, те щяха да са пурпурни и флуоресцентни при осветяването. Този тип е бил достатъчно хитър, за да носи ръкавици. Съжалявам, хлапе.

Мегън въздъхна.

— Е, не се надявах да имаме късмет. Нямаме си работа с някой идиот. Кажи ми с какво разполагаме за пикапа?

— Бих казал, че всеки трети в щата знае нещо странно за някого, който кара светъл пикап. — Той дръпна бележките на Гейст и разгледа страниците. — Първо, шефът в Нова Прага провери затворника с жълтия пикап. Сега е част от стенопис на пустинен залез, а затворникът играе боулинг всяка сряда вечер. Тази седмица резултатът му е 220 точки и два пъти е спечелил безплатна бира.

— Късметлия — измърмори тя. — Нещо друго?

— Джим организира нещата по географски метод. Следобед се срещна с Холт. Прегледаха заедно списъка на местните телефонни обаждания и отделиха няколко, сетне Джим изпрати човек с един от полицаите на Холт да проверят останалите.

— Дай да видя списъка.

Ларкин ѝ го подаде и се облегна на стола си.

— След като заловим този мръсник, искаш ли през почивните дни да отидем на ски в Монтана? Познавам един човек, чийто приятел има къща в Уайт фиш.

Мегън разглеждаше имената и адресите на хората в окръг Парк, за които съседите бяха докладвали.

— Не карам ски.

— Още по-добре. Тогава можем да прекарваме времето в гореща вана.

— Може би трябва да прекараш известно време под студен душ — предложи тя.

Едно име привлече вниманието ѝ. Тя седна изправено на стола си, провери обаянията за този пикап и ги подчерта.

— Какво, по дяволите, е това?

Ларкин се наведе към нея и погледна списъка.

— Холт каза, че вече е проверил този.

— Кучият син! — ядоса се Мегън, скачайки на крака. Рязко се изправи, взе стола и силно го блъсна в масата. Шумът отекна над разговорите и звъна на телефоните, привлече погледите на всички в стаята.

— Къде отиваш? — подвикна ѝ Ларкин, когато тя бързо се отправи към вратата.

— Да изритам някого по задника!

Той подпря брадичката си с ръка.

— Предполагам, че това изключва поканата за вечеря и нощ на необуздан секс.

17:01 часа, -6°C

Мич седеше в кабинета си и преглеждаше докладите и изявленията. Беше казал на Натали да си тръгва, за да помогне на момчетата си да се подготвят за шествието с факли. Валери свиреше на флейта в училищния оркестър. Трой трябваше да бъде на платформата на последния клас в гимназията. Градският съвет бе гласувал подготовката за Сноудейс да продължава. Празникът за обединяването на общината щеше да бъде едновременно страшен и трагичен.

След напрегнатия ден Мич беше физически и психически изтощен. Постоянното напрежение, чувството за неотложност опъваше нервите му. Бе разпитал лично по-голямата част от персонала на училището и отново бе обиколил двора и паркинга, опитвайки се да

открие нещо, което да има връзка, или дори искрица, която да му подсказва нещо за човека, който бе подхвърлил тетрадката на Джош върху капака на колата му. Репортерите го преследваха като комари. И всички тези усилия за нищо. Паркингът бе достъпен за всички и никой не бе забелязал нещо. Да се подхвърли доказателството, бе лесна работа, просто трябваше да се мине покрай експлоръра и да се подхвърли от прозореца. Ловко, просто и дяволско. Влудяващо. Караше го да се чувства като глупак.

Трябваше да намери време и да отиде с дъщеря си на парада. Тъща му се бе обадила, за да предложи двамата с Юрген да я заведат, тъй като и без това е при тях за почивните дни. Тя смяташе, че Джеси може да се разстрои, ако излезе с него, заради онази работа и полицаите, които обикалят из класните стаи в училище и плашат децата.

Мич не можа да се сдържи. Джой се беше опитвала да го предизвика в по-добри времена, а този път моментът никак не беше подходящ.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че дъщеря ми се плаши от мен?

— Не!

— А тогава какво се опитваш да ми кажеш, Джой?

— Ами, момчето на Киркууд бе отвлечено от улицата.

— Повярвай ми, Джой, ако някой се опита да отвлече Джеси, докато съм до нея, ще му пръсна мозъка.

— Добре, не е необходимо да ми говориш с такъв тон...

— Не ми е приятно да говориш, че дъщеря ми не е в безопасност, когато е с мен.

— Никога не съм казвала подобно нещо!

Но си го мислеше през цялото време и му го внушаваше постоянно. Беше му доверила дъщеря си, а сега тя беше мъртва. Беше му доверила внука си, а сега той беше мъртъв. Тя обвиняваше Мич за всичко, макар да не го изказваше с думи.

Той потърка лице. Искеше да заспи и да се събуди, когато кошмарът приключи. Обаче това не променяше нищо. Кошмарът продължаваше. Когато заспеше, сънуваше, че се дави в море от кръв.

— Не можеш ли да купиш тези няколко неща на връщане?

— Алисън. Работил съм осемнадесет часа. Разполагам с три часа да се прибера до дома, да спя, да си взема душ и да се обръсна, преди да отида в съда. Нямам желание да ходя в проклетия супермаркет. Не можеш ли да се отбиеш в „Т-бол“?

— Мразя този магазин на път за парка. Околността е ужасна.

— За Бога, навън е светло! Тези места са опасни през нощта.

— Не мога да повярвам, че се караме за подобни неща! Защо изобщо стоим тук? С всеки изминал ден нещата се влошават. Чувствам се като затворник в собствената си къща...

— Господи, не започвай отново! Не можеш ли да изчакаш, докато поспя поне тринадесет часа, преди отново да се скараме?

— Добре. Но трябва да си поговорим, Мич. Съвсем сериозно. Не искам да живея по този начин.

Когато си припомни последните думи на съпругата си, той опипа златната халка на пръста си.

Нямаше справедливост. Никаква логика. Нямаше справедливост в това, че Хана Гарисън загуби сина си, че фантом без лице искаше да се подиграе жестоко с тях.

И докато Мич отдели тези няколко мига, за да се измъчва и да размахва юмрук към несправедливия свят, часовникът отмерваше всяка секунда, която засилваше отчаянието му.

Трябваше да проясни ума си и да се съсредоточи. Опита се да поеме дълбоко въздух, както ги бе учил психиатърът в отдела в Маями. Съсредоточи се върху една мисъл и започна да диша бавно и дълбоко. Досега Мич не се бе опитвал да се съсредоточи върху идеята за дишането и онези глупости за положителното мислене, на което го учеше онзи психолог, надутият снизходителен задник.

— Ако се върне, със сигурност ще ме види! — Гневният вик несъмнено беше на Мегън, последван от шумните стъпки на Нога.

— Но госпожице... агент... той каза, че не желае да го безпокоят.

— Да не го безпокоя? По-скоро ще го разчлени.

Тя влезе, преди Мич да успее да се изправи. Спря по средата на стаята с ръце на кръста, шубата се бе свлякла от раменете ѝ. Дългият сив шал, с който никога не можеше да се оправи, висеше от рамото ѝ почти до пода.

Нога се появи зад нея.

— Съжалявам, шефе, не успях да я спра.

Той можеше да спре цял отряд в колежа, но не можеше да спре Мегън О'Мали. По някакъв начин това му се стори съвсем нормално.

— Сега е мой ред, шефе — хавливо изрече Мегън, когато вратата се затвори. — Защо не ми каза, че Оли Суейн кара бял пикап марка „Шевролет“ от осемдесет и трета година? Защо не бях информирана, че си говорил с Оли Суейн за това снощи?

— Няма да ти отговоря, агент О'Мали. Не си с по-висок чин от мен. Ти не си ми шеф.

— Не, ти не отговаряш пред никого, нали? — изсъска ядосано тя. — Ти си Мат Дилън и това е Додж Сити. Твоят град. Твоите хора. Твоето разследване. Е, всичко ще се стовари върху главата ти, когато някой открие тялото на детето в пикап и се окаже, че Оли е свършил тази работа.

Мегън можеше да усети напрежението, предизвикано от думите ѝ. Добре. Заслужаваше да го удари по главата — фигуративно, ако не буквално.

— Поне Стайгър държи фронта. Знаех, че е гадняр в мига, в който го видях. Вие си съдействате, когато ви е удобно, иначе си взимате куклите и парцалите и се разделяте.

— Добре — изрече той с измамно мек глас. — Иди си у дома. Не съм в настроение да слушам оплакванията ти, че не играя честно.

— Не си в настроение — прекъсна го Мегън. Изпитваше желание да го разтърси така, че зъбите му да затракат. Изглежда го свирепо. — Въпреки това искам да обсъдим някои неща — продължи остро. — Това е разследване и аз съм част от него. Следователно имам право да науча, когато някой заподозрян се окаже, че има пикап, отговарящ на описанието.

— Нищо не излезе от тази следа — рязко отвърна Мич. — Хелън Блек не успя да идентифицира пикапа. Оли има алиби...

— Което никой не е потвърдил...

— В пикапа нямаше нищо...

— Ти си го разгледал без заповед за обиск? — възкликна Мегън. — Господи, от всички глупави...

— Имах устното му съгласие...

— Което не означава нищо!

— Ако бях видял нещо, щях да го взема на буксир заради нарушение в паркирането и щях да се сдобия със заповед. Не видях

нищо, което би свързало Оли или пикапа му с изчезването на Джош.

— Можеш ли да виждаш отпечатъци от пръсти, Супермен?

Сарказмът ѝ го ужили. Гневът бе реакцията му срещу болката.

— Ти също нямаше да успееш да вземеш заповед за обиск на пикапа, агент О'Мали — каза той. — Няма начин да я наръсиш с прах за отпечатъци или да използваш прахосмукачка за влакна, или да го напръскаш с луминол, търсейки следи от кръв. Не разполагаме с нищо против Оли Суейн.

— Фактът си остава — възрази тя, — знаеш, че смятам този човек за заподозрян. Трябваше да бъда информирана — ако не снощи, то поне тази сутрин.

— Не е станало на въпрос. — Мич знаеше много добре, че би трябвало да ѝ каже. Знаеше, че тя ще разбере. Беше права като спомена за Мат Дилън. Искаше сам да контролира играта и играчите. Тя не можеше да разбере, че Дийр Лейк е неговият град, неговият рай. Мразеше някой да му напомня, че чувството му за контрол е само илюзия.

— Ние работим по разследването заедно, шефе. Не съм тук за украшение. Дошла съм да работя и не ми харесва, че ме изолирате.

Това бе източникът на гнева ѝ: беше изключена. Всички знаеха за Оли и за пикапа преди нея. Бяха я накарали да се чувства като глупачка, като отхвърлена. Това не беше за пръв път и нямаше да е за последен, но не означаваше, че ѝ харесваше или че трябва да се предаде.

Той бавно отстъпи от нея и се извърна. Лампата на бюрото тихо бръмчеше. Звънът на телефоните в приемната едва достигаша до кабинета. Далечните звуци само подчертаваха чувството за изолация.

— Добре — отстъпи той. — Трябваше да ти кажа, но не го направих. Сега знаеш всичко.

Това прозвуча почти като извинение. Мегън можеше да се наслади на малките си победи, когато имаше такава възможност. Част от напрежението я напусна и тя се огледа наоколо, сякаш виждаше за пръв път кабинета.

— Защо стоиш на тъмно?

— Просто... се бунтувах срещу съдбата — промърмори той. — Предпочитам да го правя насаме, ако нямаш нищо против.

— Не помага особено, нали?

Констатация. Един вид признание. Мич го долови в гласа ѝ. Доста си приличаха. Като ченгета бяха преминали през една и съща мелница, бяха видели твърде много, тревожеха се постоянно. Тя притежаваше неговото чувство за справедливост, макар да не беше толкова потъмняло като неговото. Тази истина го накара да се почувства странно. Беше уморен.

Загледа се през прозореца. Нощта изглеждаше черна като мастило, студена и враждебна.

— Не можеш да се самообвиняваш, Мич — изрече Мегън, приближавайки се до него, без да осъзнава, че отношенията им преминават от един в друг квадрант. Не го беше нарекла шеф.

— Разбира се, че мога. За много неща.

Тя направи последната крачка и вдигна поглед към него. Бяха застанали в полумрака, достатъчно близо, за да види лицето му. Той сведе поглед, намръщи се, белегът на брадичката му блестеше на оскъдната светлина.

— За какво? — тихо запита тя. — Заради съпругата ти?

— Не искам да говоря за това. — Той решително се обърна към нея. — Изобщо не искам да говоря.

Грубо я притегли към себе си, наведе глава и докосна лице до хладната ѝ тъмна коса. Миришеше леко на жасмин.

— Точно това искам от теб. — Повдигна брадичката ѝ и докосна устните ѝ.

Целувката беше изгаряща. Груба и дива, пълна с желание. Мегън отвърна на целувката, треперейки от желание. Беше погълната от топлината на тялото му, от разликата във височината и силата им, от движението на мускулите по гърба му, от еротичното чувство, предизвикано от настойчивия му език.

Тихо изстена и той реагира моментално. Ръката, с която я бе прегърнал през кръста, се стегна и я притисна към тялото му. Другата му ръка дръзко се плъзна към гърдите ѝ и Мегън едва не извика от чувството, което изпита, щом палецът му започна да си играе със зърното на гърдата ѝ през пуловера.

— Желая те — пресипнало прошепна той, целувайки страните и челото ѝ. — Искам те сега.

Мегън потрепери при картините, които неговите думи събудиха в съзнанието ѝ. Тя също го желаше. Господи, желаше го толкова

силно, че изпитваше болка. Искаше да изпита цялата сила на желанието му, да разбере какво е поне за малко да не контролираш живота и чувствата си.

Но те бяха в кабинета му. Той бе началник на полицията, а тя — агент от Бюрото по престъпността. Щяха да се срещат в този кабинет и да обсъждат работата си. А какво щеше да стане, когато пламъкът на страстта угаснеше и се налагаше да се срещат тук всеки ден?

— Аз... ние не може — измърмори задъхано, докато тялото ѝ желаше съвсем друго.

— По дяволите, можем! — Мич повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. Погледът му бе изгарящ, блестящ от страст. Точно това искаше, да се потопи в нея в един вид нажежена до бяло забрава, където нямаше вина и скръб. — Това е чист секс. — Той я притисна силно до себе си. — Няма да носим значки. Или може би точно от това се страхуваш?

Мегън напразно се опита да се освободи от прегръдката му.

— Казах ти, че не се страхувам от теб.

— Но те е страх да бъдеш жена с мен.

Тя не отговори. Не можеше, помисли си Мич. Ако кажеше „да“, признаваше своята уязвимост. Ако кажеше „не“, обещаваше да спи с него. Беше твърде предпазлива, за да се обвърже по този начин. Той се съмняваше, че е първият полицай, който се е опитал да се доближи до нея през последните десет години. Спомни си за Маями и за облозите в съблекалнята, кой ще свали пръв нова колежа в отдела. Знаеше какво, означаваше това. Жената губеше всякакво уважение пред колегите си офицери. Уважението означаваше много за Мегън. Работата бе всичко за нея. Беше необходимо много повече от страстно желание, за да прекрачи границата и Мич си напомни, че той не е готов да даде повече.

Неохотно я пусна.

— Може би така е по-добре — измърмори, обърна се и грабна якето си от закачалката.

Мегън отстъпи назад, докато го наблюдаваше как се облича. Той беше в състояние да я целува страстно, а след това хладнокръвно да си тръгне, сякаш нищо не се е случило. При тази мисъл ѝ се дощя да го ритне, но не го стори. Преглътна язвителните думи. Той ѝ бе направил предложение, а тя го бе отхвърлила. Много просто.

— Къде отиваш?

— Обещах на Джеси да я заведа в „Макдоналдс“ и на парада с факли.

— О!

Мич я изгледа, докато закачваше пейджъра на колана си. Тъмната ѝ коса се бе изплъзнала от шнолата и падаше по раменете ѝ като гривата на див кон. Очите ѝ бяха широко отворени и издаваха повече, отколкото тя би си позволила. Изглеждаше като момиче, което никога не е било канено на танц в гимназията.

— Готова ли си за Биг Мак и няколко замръзнали клоуни? — запита той, изненадвайки самия себе си.

Мегън подозрително присви очи.

— Защо си толкова мил с мен?

— Господи, О'Мали! Та това е само „Макдоналдс“, не някой френски ресторант. Решавай, идваш или не.

— Ти си толкова любезен, че не мога да ти откажа — сухо изрече тя, — но няма ли да ви преча?

Той леко се усмихна.

— Е, признай си, че си смятала да отидеш в лютеранската църква за ежегодната лютеранска вечеря по случай Сноудейс.

Мегън сбърчи нос.

— Не бих го направила за нищо на света. Смятам, че това е от времето, когато хората не са имали нищо за ядене и по някакъв начин се е превърнало в традиция.

— Нищо чудно, че скандинавците са толкова мрачни. Ако трябва да ядеш варена моруна, накисната в пепелива вода, аз също не харесвам Макс фон Сюдоф.

Те се засмяха и възвърнаха приятелското си държание отново.

— Биг Мак? — въпросително вдигна вежди Мич. Разбира се, че искаше. Но наистина трябваше да се върне в кабинета... и да се обади на Де Палма. Мрачна перспектива за вечерта.

— Хайде — подкани я той. — Аз ще гласувам за пържените картопки. Ти какво ще кажеш, О'Мали?

— Добре, да вървим, Даймънд Джим. Ще си получиш картопките, а аз — хамбургера.

ГЛАВА 16

Ден трети

18:16 часа, -8°C

Джеси изпитваше подозрения към неканената гостенка. Изглежда Мегън продължително и сериозно, когато седнаха в тяхното сепаре, очаквайки Мич да донесе вечерята. Младата жена нищо не каза. Наблюдаваше дъщерята на Мич. Джеси Холт беше мило малко момиче с големи кафяви очи и чипо носле. Дългата ѝ кестенява коса бе грижливо сресана назад и сплетена на дебела плитка.

— Ти приятелка на татко ли си? — направо попита тя, явно недоволна от тази перспектива.

— Двамата работим заедно — отвърна Мегън, деликатно отбягвайки въпроса.

— Ти също ли си ченге?

— Да.

Джеси обмисляше положението. Носеше бяло поло на малки разноцветни сърчица, а над него бе облякла пуловер, на който имаше апликация на момиче с плитки и лунички.

— Никога не съм виждала момиче ченге.

— Не сме много — призна Мегън. — Баща ми беше полицай. Мислиш ли, че и ти би могла да станеш полицайка, когато пораснеш?

Детето поклати глава.

— Аз ще стана ветеринар. И принцеса.

Младата жена прикри усмивката си.

— Чудесна идея. Какво правят ветеринарите?

— Помагат на животните да оздравеят.

— Много добра професия. Обичам животните. Аз имам две котки.

Очите на Джеси се разшириха.

— Наистина ли? Аз имам плюшена играчка котка, казва се Уискърс. Баба не разрешава да си взема коте, защото дядо е алергичен.

— Много лошо.

— Обаче имам куче — добави тя и сложи ръце на масата, имитирайки Мегън. — Казва се Скоч — като карамелените бонбони. Той е по-възрастен от мен, но е мое куче. Така каза татко.

— Всичко, което каже татко, върви — обади се Мич, поставяйки тежкия поднос на масата.

Джеси се усмихна.

— Къде отива? — Тя се настани в скута му, щом той седна, и вдигна поглед към него.

— Отива до Тимбукту!

Той направи смешна физиономия, прегърна я и започна леко да я гъделичка. Джеси се смееше и пищеше. Очевидно бяха правили този номер много пъти преди.

Мегън се почувства излишна. Мич искаше да прекара известно време с дъщеря си, а нея беше поканил вероятно от учтивост. Тя се ядоса, че е приела предложението му и за това, че позволи на спомените ѝ да се върнат. Вече беше пораснала, имаше да върши подобри неща от това да се самосъжалява, че семейството ѝ се е разпаднало.

— Хей, О'Мали? Добре ли си?

— Какво? — Тя погледна към Мич, обърквана от загрижеността в погледа му. — Да, разбира се — измърмори, насочвайки вниманието си към хамбургера. Миризмата на пържен лук я изкуши. — Просто... си мислех за случая. Ъм... трябваше да проверя докладите на момчетата за персонала в болницата.

— Отпусни се малко — каза ѝ той. — Осъзнавам, че времето тече, но не можеш да работиш двадесет и четири часа в денонощие. Ще се изтощиш физически и психически, тогава няма да си полезна за никого.

Мегън сви рамене.

— Днес съм работила само десет часа. Мога да направя още нещо и пак ще ми остане малко време. Вечер мисля по-добре. Тогава не се разсейвам.

Мич се намръщи, но не каза нищо.

Джеси отпи от млякото си.

— Татко, мислиш ли, че... хм... на парада ще минат онези хора, маскирани като парчета сирене? Те бяха много смешни.

— Вероятно, миличка.

Джеси започна да разказва за миналогодишния парад с факли. А Мегън беше доволна да насочи вниманието си към детето. Знаеше, че към края на историята ще може да избяга. Мич заслужаваше да остане насаме с дъщеря си, а тя искаше да се оттегли от тази непозната за нея ситуация и да се върне към това, което умееше да върши добре — да работи.

20:19 часа, -4°C

Мегън шофираше по пустите улици на Дийр Лейк. Изглеждаше й нелепо по това време на годината да има парад, но изглежда, всички бяха излезли навън. Помисли си, че устните на учениците от духовия оркестър ще замръзнат.

Разказът на Джеси за миналогодишния парад я накара да се усмихне. Можеше да си представи платформите, които бе видяла в гаража на старата пожарна. Представяше си клоуните и парчетата сирене от фабриката за сирене „Бъкланд“, които караха ски и падаха по улицата, и хората, които се превиват от смях по тротоарите.

Колко смях щеше да има тази нощ? Сега, когато всеки си мислеше за изчезналото дете, когато участниците носеха жълти ленти и платформите бяха облепени с листовки, на които пишеше: „Върнете Джош у дома.“

Мегън желаше с цялото си сърце наистина да успеят да върнат Джош у дома. Те разполагаха с толкова малко следи. Телефонните обаждания не бяха постигнали нищо. Мегън подозираше Оли Суейн. Мич сигурно бе решил същото, иначе не би рискувал да оглежда пикапа отвътре.

Искаше й се да й се бе доверил за пикапа. И за себе си. Тя можеше да вдигне телефона и да проучи миналото му. Ако беше поискала, можеше да се обади в ТВ7 и да вземе копие от статията на Пейджи Прайс за него. Можеше да се свърже с някого от Маями и да проследи архивите на „Маями Хералд“, но не би го сторила. Това трябваше да й каже самият Мич, но причината, поради която би го сторил, я плашеше. Въпреки това тя искаше той да й се довери.

„Ти си твърде глупава, за да говоря с теб, О’Мали.“

Той я искаше в леглото си, а не за да й разкрие сърцето си.

И тя беше съгласна с него. Работеше тук едва от три дни и искаше да се люби с началника на полицията.

„Ти си твърде глупава, за да живееш, О’Мали.“ Похот. Химия. Животинско привличане. Повишена чувствителност поради несигурната ситуация. Физически нужди, пренебрегвани твърде дълго. Извиненията се въртяха в главата ѝ. Не искаше да се замисля, твърде уплашена от отговора, който би открила. Нужда, която никога не бе задоволена. Копнеж, който бе в нея от години. Глупави мечти.

В живота ѝ нямаше място за връзка, особено с Мич Холт. Не можеше да повярва, че дори мисли за това. Мечтата за любов, за семейство, за тъмнокоси малки деца винаги бе оставяна за най-самотни часове на нощта, когато можеше да бъде Прийста за сън. Страхуваше се, че ще я завладее и сега, когато нямаше нито време, нито сила да се справи с нея. Трябваше да се съсредоточи върху случая. Тя решително насочи мислите си в тази посока и тръгна към ледената пързалка. Спря на паркинга и остана дълго в колата си, вирайки се в очукания пикап на Оли. Изпитваше съмнения и някаква неопределена тревожност. Предчувствието я дразнеше като обрив, който не може да почеше. Спомни си написаното от Джош. „Децата дразнят Оли, но това е долно. Той не е виновен за външния си вид.“

От колоните над пързалката се носеше музика — „Герой“ на Марая Кери. Местата на зрителите тънеха в мрак. Само пързалката бе осветена. Забеляза самотна фигуристка, която упражняваше движения и скокове в хармония с прекрасната песен. Мегън стигна до пейката на отборите и седна.

Кънкьорката бе млада жена, руса и дребна, но с атлетична фигура. Носеше черен клин, червена поличка и широк бежов пуловер. Беше се концентрирала върху музиката, движенията на ръцете и краката. Всяко движение бе изпълнено перфектно. Скоковете ѝ бяха грациозни, приземяваше се леко, сякаш физическите закони не съществуваха за нея. Песента завърши и тя направи последно завъртане като балерина на музикална кутийка.

Мегън започна да ръкопляска и привлече вниманието на младата жена. Тя се усмихна и махна с ръка, сетне се доближи.

— Беше чудесно! — възкликна агентката.

Фигуристката сви рамене.

— Все още е нужна доста работа, но благодаря. Бихте ли ми подали бутилката с вода?

Мегън взе пластмасова бутилка с минерална вода от пейката и ѝ я подаде.

— Аз съм Мегън О'Мали от Бюрото за борба с престъпността.

— Сиджи Свенсен. — Тя дръпна хавлиена кърпа от вратата на мантинелата и избърса челото си, тъмносините ѝ очи изучаваха Мегън. — Четох за вас във вестника. Тук сте заради отвличането, нали? Толкова ми е мъчно за доктор Гарисън.

— Познавате ли Джош?

— Разбира се. Познавам всички в града, които се пързаят. Аз съм инструктор по фигурно пързаяне.

— Тази вечер извънредно ли работите?

— Упражнявам се. Клубът прави малко шоу всяка година за Сноудейс. Това е моето изпълнение. Зная, че всички ще са на парада тази вечер, така че реших да се възползвам от пързалката. Това е специален номер — за Джош, нали разбирате? Клубът гласува да предостави средствата от шоуто на доброволческия център.

— Много великодушно.

— Да, ние също трябва да направим нещо. Ужасявам се от мисълта, че някой извратен тип е отвлякъл Джош пред пързалката. Доколкото знам, аз сигурно съм била тук по това време.

— Били сте тук онази вечер?

Сиджи кимна и отново отпи от бутилката.

— Имах група в седем часа.

От далечния тъмен край на пързалката се чу мъжки глас:

— Искаш ли да пусна песента отново, Сиджи?

— Не, благодаря, Оли — отвърна му тя. — Ще си почина.

Мегън присви очи, за да види Оли в сенките.

— Видяхте ли Оли онази вечер?

— Да, разбира се. — Тя вдигна рамене. — Оли винаги е някъде наоколо.

— Той изглади ли леда преди вашата група?

Тя кимна.

— Той минава с машината винаги след тренировките на хокеистите.

— По кое време?

— Към пет и двадесет следобед. — Сиджи смръщи деликатните си вежди. — Вижте, зная, че в града има хора, които подозират Оли, но той не е лош човек. Просто е странен, искам да кажа, наистина е мил. Никога не съм забелязала да се държи по-особено с децата.

— Видяхте ли го по-късно същата вечер?

— Да. Около осем часа отново изравняваше леда преди тренировката на по-възрастните хокеисти.

Оставаха няколко часа, през които би могъл да направи всичко, включително да отвлече Джош Киркууд.

Сиджи остави бутилката на мантинелата и се загърна с хавлиената кърпа.

— Вие смятате, че той го е направил, нали?

— Просто се опитваме да подредим събитията в сряда вечерта — любезно обясни Мегън, без да потвърждава или отрича изреченото от Сиджи. — Важно е да разберем кой къде е бил и кога. Вие докога бяхте тук?

— До осем и петнадесет. Винаги оставам, докато възрастните хокеисти загреват. — Тя се усмихна. — Те обичат да флиртуват. Големи сладурчета са.

— И не сте забелязали нищо необичайно?

Усмивката ѝ изчезна.

— Не. Както казах на офицера, който ме разпита вчера — бих искала да мога да кажа нещо. Бих искала да съм герой за Джош, но просто не съм видяла нищо.

— Благодаря — изрече Мегън. — Ще ви оставя да си вършите работата. Беше ми приятно да се запознаем.

— Разбира се. — Сиджи хвърли кърпата на вратата и грациозно се отправи към центъра на пързалката. — Надявам се да дойдете на шоуто в неделя.

— Ще се опитам.

Оли веднага я забеляза да идва. Тази жена — ченге, която гледаше право в него. Не желаше да разговаря с нея. Не искаше да говори с никого. Знаеше какво казват хората — че пикапът му е като онзи, който издирват полицаите. Добре, Мич Холт вече го бе огледал отвътре и не бе открил нищо. Така че можеха да вървят да се обесят тези хора, които го гледаха изкосо и говореха неща зад гърба му. Не го

интересуваше какво мислят. Всичко, което искаше, бе да го оставят на мира.

Той грабна бутилката кока-кола и книгата „Теорията на хаоса“ и се отправи към вратата към съблекалните.

— Господин Суейн? Може ли да поговорим?

— Вече говорих с шефа на полицията — изръмжа той. — Нямам какво повече да кажа.

„Внимавай как се държиш, Леели! Не бъди груб, Леели. Никога не се обръщай с гръб към мен, докато, ти говоря, Леели.“

Той примигна от пронизващия глас в главата си.

— Ще ви отнема само минута.

Ако отидеше в стаичката си, тя щеше да го последва. Не искаше да стане така. Не желаше никой да влиза там. Не можеше да диша, когато други хора влязат в неговото пространство.

— Ще ви задам само няколко въпроса — каза Мегън, догонвайки го.

Можеше да го помирише от два метра. Беше облечен в същите дрехи като първата нощ. Беше застанал с лице към нея, притиснал към гърдите си тетрадка, изкуственото му око гледаше право в нея, а здравото настрани.

— Господин Суейн. Зная, че сте заглаждали леда в нощта, в която Джош изчезна. Веднага след като отборът му е свършил тренировките, нали?

Той кимна.

— И отново преди тренировката на възрастните, така ли е?

Той отново поклати глава.

— Бихте би ми казали къде бяхте между двете тренировки?

— Тук наоколо. — Той трепна от собствената си войнственост.

„Не ми говори с този тон, Леели. Ще съжаляваш. Ще те накарам да съжаляваш, че си го направил.“

Жената-ченге го наблюдаваше. Искаше тя да си тръгне. Искаше да я удари по лицето и да я накара да престане да го зяпа. Да я удря и да ѝ крещи да го остави на мира. Но не можеше да извърши подобно нещо и това го караше да се чувства слаб и импотентен. Дребен. Ненормален. Грешка на природата. Ръката му стисна здраво бутилката с кока-кола и се намръщи така, че устата му се изви като подкова.

— Някой може ли да го потвърди? — попита Мегън. Погледът ѝ се плъзна по дясната му ръка, която все още бе в ръкавица. Той така силно стискаше бутилката, че накрая тя изпращя, а кокалчетата на пръстите му побеляха. Сърцето ѝ лудо заби.

— Не съм направил нищо — ядосано изрече Оли.

— Не съм казала, че си — отвърна тя. — Но знаеш, че пикапът ти изглежда почти като онзи, който свидетелят описа. Ако не си шофирал ти, тогава кой е бил? Имаш ли приятел, който да го е взимал? Можеш да ми кажеш. Няма да си навлечеш неприятности.

— Не — сопна се той.

— И казваш, че си бил тук през цялата вечер, но никой не може да го потвърди, така ли?

— Не съм направил нищо! — изкрещя Оли. — Оставете ме на мира! — Хвърли бутилката в контейнера за боклук до вратата, сетне се извърна и побягна по тъмния коридор.

— Не съм сигурна, че ще мога, господин Суейн — измърмори Мегън. Сдържайки дъха си, тя се наведе над контейнера за боклук и извади бутилката от кока-кола, предпазливо хванала я за гърлото.

20:43 часа, -10°C

Парадът с факли протичаше според традициите за празника Сноудейс — Крал Мраз и Кралицата на снеговете с термично бельо под роклята, „Щастливите рибари“, членовете на Клуба на въдичарите на лед размахваха въдици като пушки, а тези на Клуба на снегомобилите внимателно караха своите мини снегомобили по улиците, имаше шейни, теглени от коне, и ротарианци, облечени като снежни човечи. Но както Мич подозираше, настроението не бе много празнично. Зрителите, стекли се по тротоарите на града, гледаха постерите и листовките със снимката на Джош, телевизионните камери запечатваха на лента отчаянието, обзело малкия град. Сетне хората от доброволческия център маршируваха със свещи, а хората около тях плачеха.

Джеси силно стискаше ръката на Мич, беше притихнала и накрая го помоли да си отидат у дома.

Той я целуна и я прегърна.

— Разбира се, миличка. Ще отидем да проверим дали баба не ти е приготвила топло какао, за да стоплим нослето и ръцете ти. Нали?

Тя не се засмя. Само кимна и силно го стисна през врата.

— Мич, може ли да поговорим?

Той се извърна и видя Пейджи Прайс.

— Господи, Пейджи, ти май никога не се отказваш? Имаш ли чувство за мярка?

Тя го изгледа обидено, макар да знаеше, че той няма да се хване на този номер. Ако Гарсия успееше да направи няколко добри снимки, по-късно щеше да ги използва. Операторът ѝ отстъпи назад и продължи да снима.

— Това е в рамките на нормалното, Холт.

— Предполагам, че е така в сравнение с издаването на важни доказателства. Боже, какъв напрегнат ден имахте, госпожице Прайс — саркастично изсъска Мич. Забеляза, че хората ги наблюдават, забравяйки за малките феи с жезълчета на Деби Дютън, които преминаваха в снежни костюми под музиката на „Зимната земя на чудесата“.

— Не разбирам как информацията от бележките може да попречи на разследването — зачуди се Пейджи.

— Ще ти обясня утре, когато получим сто и петдесет бележки, отпечатани на лазерни принтери. Може би ти и операторът ти ще можете да проверите сто и петдесет телефонни обаждания, вместо да отделите време за издирването и спасителните отряди, или на малцината офицери, които ще търсят истински следи.

Джеси вдигна глава, долната ѝ устна трепереше.

— Татко, не се сърди! — захленчи тя, в очите ѝ блестяха сълзи.

— Добре, скъпа — прошепна Мич. — Не се сърдя на теб, яд ме е на тази дама. — Той положи главата ѝ на рамото си и притисна Пейджи до обновената фасада на книжарницата на „Файн Лейн“. — Кой е източникът ти, Пейджи?

— Знаеш, че не мога да го разкрия.

— О, чудесно — изръмжа той. — Твоите източници са свещени, но да се разкрива секретната информация е в реда на нещата. Има нещо гнило в тази работа, Пейджи.

Мич не дочака отговора ѝ, рязко се обърна и едва не удари главата на Джеси във видеокамерата. Блъсна камерата встрани и

доближи лице до оператора.

— Разкарай проклетото нещо или ще ти го нахлупя на главата!

Джеси заплака. Мич се опита да я утеши и изгледа свирепо Пейджи.

— Ще открия кой е издал информацията и веднага ще го изхвърля — изрече той през зъби. — И тогава ще разбереш на какво съм способен.

Тя не каза нищо, макар че всичко вътре в нея трепереше от яда, който бе видяла изписан на лицето на Мич. Когато Холт се отдалечи с дъщеря си на ръце, Гарсия притисна камерата до себе си като бебе и се наведе към нея:

— По дяволите, този човек има лош нрав. Напомни ми никога да не се съпротивлявам, ако ме арестуват в този град.

21:05 часа, -7°C

Джой Щраус изказа неодобрението си, докато закачваше палтото на Джеси в дрешника в коридора.

— Точно от това се страхувах — мърмореше тя достатъчно силно, за да я чуе Мич.

Той я изгледа свирепо, но не бе в настроение да спори с нея. Джой бе стройна жена и може би щеше да е привлекателна, ако не бяха горчивите бръчки покрай устата ѝ. Кестенявата ѝ коса бе прошарена, дълга до раменете. Носеше строги рокли и песимизма си като наниз перли.

— Това отвличане я ужасява — продължи тя. Поклати глава и затвори вратата на дрешника. — Истинско чудо е, че може да спи. По улиците се мотаят манияци, които отвличат деца от тротоарите.

Мич притисна Джеси до себе си и хвърли предупредителен поглед на тъща си.

— Това е единичен случай, Джой, а не епидемия — прошепна. — Джеси е уморена, нали така, скъпа?

Детето кимна.

Джой протегна ръце.

— Добре, ела при баба, Джеси. Ще те сложа да си легнеш.

— Аз ще я сложа — рязко възрази Мич.

Джой се намуси, но нищо не каза. Отиде в дневната, където по телевизията предаваха „Уошингтън Уийк“, а Юрген четеше книга.

Мич отведе Джеси в стаята и ѝ помогна да облече нощницата си. Поговориха за останалите дни на Сноудейс и колко добре щеше да се забавлява с баба и дядо. Може би дядо ще я заведе да види скулптурите от лед в парка или боулинга на сняг. Може би щяха да успеят да се повозят на шейна. Баба имаше билети за шоуто по фигурно пързаяне. Щеше да е забавно.

Джеси нищо не каза. Изми лицето и зъбите си и легна. Мич седна до нея и я погали по косата.

— Кажи си молитвата, тиквичке — прошепна той и я целуна по челото.

Тя вдигна лице към него, големите ѝ кафяви очи бяха плувнали в сълзи. С тих треперещ глас изрече:

— Татко, страх ме е.

Мич затаи дъх:

— От какво се страхуваш, скъпа?

— Че онзи маниак ще отвлече и мен.

Тя се сви в скута му и заплака. Той я прегърна.

— Никой няма да те отвлече, скъпа.

— Но... някой взе Джош! Баба к-казва, ч-че това се случва в-всеки д-ден!

— Не и тук. — Люлееше я той. — Никой няма да те открадне, мила. Спомняш ли си нашия разговор как да се пазиш? Как трябва да бягаш от непознати, когато те е страх?

— Н-но те отвлякоха Джош, а той е г-голямо момче. аз съм малка!

Мич беше отчаян. Притисна главата на Джеси към гърдите си и отново я залюля, примигвайки бързо, за да потисне сълзите си.

— Никой няма да те отведе, миличко. Няма да го позволя.

Той щеше да я пази.

Както бе запазил брат ѝ?

Мисълта бе остра като нож. Острие, което се забиваше надълбоко, разкъсвайки тялото и душата му. Той прехапа устни и усети вкуса на кръв, стисна очи, докато не започнаха да горят. Прегръщаше дъщеря си. Тя беше единственото му дете, защото не успя да запази

брат й. И знаеше, че не съществуваше гаранция, че ще успее да запази Джеси.

„Който и да си, бъди проклет. Проклет да си, че отвлече Джош, че отне невинността на този град. Да се пържиш в ада. Аз лично ще те изпратя там, ако ми се удаде тази възможност.“

Люлееше Джеси и й шепнеше, докато тя заспа. Той я зави с юргана с картинката на Овесеното мече отгоре и се загледа в нея. Обичаше я толкова силно, че това му причиняваше физическа болка. Седеше, без да има представа за времето. Чу Юрген и Джой да се качват по стълбите, знаеше, че тъща му ще спре пред спалнята, но не й се обади, и накрая тя тръгна, изгасвайки лампата в коридора.

Къщата отдавна беше утихнала, когато той стана от леглото на Джеси и излезе от стаята й. Остави нощната лампа да свети в случай, че се събуди. Искаше му се да е с него вкъщи, но Джой го бе помолила за тези почивни дни. А и трябваше да помисли върху разследването. Беше наредил да го извикат, ако има нещо ново за Джош. Не желаше допълнително да разстройва Джеси, като я събуди с пейджъра си.

Часовникът на таблото на експлоръра показваше 12:13. Царяха мрак и тишина. Баровете в центъра все още бяха отворени, но бяха твърде шумни за него. Спирката за камиони „Биг Стийр“ на междуцатското шосе бе отворена цяла нощ, но не искаше да му задават въпроси и да слуша приказките на постоянните клиенти. От другата страна на улицата къщата му беше празна, но не можеше да понесе мисълта да остане сам.

Помисли за Мегън и едва не се изсмя на себе си. От всички жени...

След смъртта на Алисън бе наблюдавал безкраен парад от подходящи дами. Добри жени, нежни жени, такива, които биха сторили всичко, за да го задоволят, и жени, които биха сторили всичко, за да спечелят сърцето му. Беше ги отбягвал. Беше се отрекъл от компанията и симпатията им. Когато физическото желание станеше неудържимо, отиваше в големия град и си намираще някоя, без да се обвързва. Тези връзки за една нощ също се превърнаха в част от живота му.

Никога не му дойде наум, че това е патетично извинение за живот. Това искаше и това бе всичко, на което беше готов. Беше

безопасно и безболезнено. И пусто... самотно... и не искаше да си го позволи тази вечер.

Без да се замисля за мъдростта на решението си, той включи на скорост и се насочи към Айви Стрийт.

ГЛАВА 17

Ден четвърти

12:24 часа, -12°C

Мегън сънуваше, че светът е покрит с черен прах за отпечатьци. Прахът се носеше по въздуха като мъгла, а дробовете я боляха, когато се опитваше да диша, сякаш слон бе седнал на гърдите ѝ. Всички повърхности бяха покрити с отпечатьци. Те плуваха в пространството. Тя се стресна и откри, че Фрайдей е легнал на гърдите ѝ и я наблюдава, очите му светеха в полумрака.

— Господи, тежиш цял тон! Разкарай се! — замърмори Мегън и седна в леглото.

Котката скочи върху кашона с книги и я изгледа зловещо, сетне вдигна задния си крак зад главата си и спокойно започна да се чисти.

Мегън се опита да прогони мисълта за котката, да се освободи от дезориентацията, която изпита при рязкото събуждане, сякаш се намираще на съвсем чуждо място. Трябваше да разопакова нещата си и да направи дом от това място, помисли си, докато завързваше колана на стария си син халат. Не можеше да понесе чувството на преходност. Разбира се, призна тя пред себе си, преходността можеше да опише положението ѝ в Дийр Лейк, ако Де Палма се вбеси.

Ако можеше да открие следа, нещата щяха да се поуспокоят, щеше да насочи пресата към нещо по-важно отколкото първата жена — агент в щата. А ако откриеше следа, може би щяха да намерят Джош и да го върнат у дома.

Тя сама сне отпечатьците на Оли от бутилката, пренесе ги на картон за отпечатьци и го изпрати по факса в архива на Главната квартира, за да бъдат вкарани в компютъра. Автоматичната система щеше да търси в база данните, за да открие дали ги има в архива. Центърът по информация към ФБР във Вашингтон също щеше да ги вкара в своята автоматична система за идентификация на отпечатьци от пръсти. Те щяха да извършат издирване, започвайки със Средния Запад и всички останали щати в страната.

Някой някъде познаваше Оли Суейн. Някой някъде го бе изпратил в затвора.

Представи си отново избледнелите сини линии от татуировка на пръстите му. Груба работа от онзи вид, който затворниците си правеха един на друг в затвора. Не беше успяла да ги разгледа добре, но можеше да се закълне, че е така. Беше сигурна, че е бил в затвора.

Почукването на вратата бе като нахлуване на чужд свят в нейната сфера от тишина. Мегън скочи и веднага посегна към пистолета на масата. По навик тя заобиколи вратата и се притисна до стената. Отново се почука. Тя изчака и пое дълбоко дъх.

— Мегън? Мич е.

Тя въздъхна и отключи.

— Отбиваше ли се при Лио след полунощ? — попита, когато му отвори вратата.

— Не — тихо отвърна той.

Влезе, пъхнал ръце в джобовете. Погледът му се плъзна по деветмилиметровия пистолет, който тя остави на масата, но нищо не каза. Може би всички жени, които посещаваше по това време на нощта, отваряха вратите с пистолети в ръце.

— Минавах наблизко — промърмори той. — И видях светлина.

Мегън размишляваше дали да му каже за отпечатъците на Оли. Беше се ядосала, че той крие информация от нея, но не искаше да повдига този въпрос сега. Беше късно. Още повече, може би от това нямаше да излезе нищо. А и Мич изглеждаше така, сякаш не му се говореше за работа. Стори ѝ се уморен и самотен. Той премина през лабиринта от кашони до прозореца и погледна към улицата. Тя го последва, погалвайки Ганън по навик, когато мина покрай кашона, който той бе избрал за легло. Сивата котка вдигна глава и примигна към нея, сетне втренчено загледа Мич и издаде гърлен звук на задоволство.

— Защо си тръгна тази вечер? — запита той, когато тя се облегна на рамката на прозореца.

— Имаше нужда да прекараш известно време само с Джеси. Не исках да ви преча... Как беше парадът?

— Тъжен. Опитват се да забравят... защото са уплашени. Те гледаха към мен с надеждата да ги спася и не осъзнаваха... — Той я погледна, кафявите му очи бяха уморени и зачервени, напрежението бе

издълбало бръчки по лицето му. — Аз не съм спасител. Аз съм просто ченге. И съм много уморен. — Отново се обърна към прозореца. — Уморен съм от всичко.

Уморен от болката. Уморен от отговорността. Уморен от паниката, която свиваше стомаха му, от страха, че не е в състояние да раздели доброто от злото, че не е Супермен, а само Кларк Кент с мания за величие. Той се обърна към Мегън и тя видя всичко това изписано на лицето му.

Мегън, която познаваше, с прибраната назад коса и с безполовите ѝ дрехи, с правилата и наредбите не бе жената, която бе застанала пред него. Косата ѝ беше пусната. В стария си халат тя изглеждаше мъничка и деликатна. Света Джоан без бронята си. Стоеше тук до него, мълчалива и търпелива.

— Не съм кой знае какъв герой — измърмори той. — Би трябвало да го знаят.

— Правиш всичко, което е по силите ти — изрече тя. — Всички го правим.

„Не е достатъчно.“ Спомни си думите, които бе изрекъл предишния ден в гаража на старата пожарна, изпълнени с разкаяние и ненавист.

Той отново се загледа в прозореца.

— Продължавам да мисля, че можех да предотвратя това, че трябваше да го предвидя, да направя нещо. — Устните му се изкривиха горчиво. — Повтаряща се тема в моя живот.

Мегън не го запита. Не би го молила. Той щеше да сподели, защото искаше, или защото се нуждаеше от това, или щяха да стоят цяла нощ, без да си кажат нищо.

— Имах син — накрая изрече той. — Кайл. Беше шестгодишен.

Дъхът ѝ спря.

— Те бяха на неподходящо място в неподходящо време. — Поклати глава. — Защо ли казваме така? Не бяха на неподходящо място. Съпругата и синът ми отидоха в магазина за мляко и хляб. Наркоманът с пушката с отрязана цев е бил на неподходящото място. Но аз ги изпратих там, така че какъв съм аз?

„Жертва“ — помисли си Мегън, макар да знаеше, че неговият отговор ще е „виновен“. Никой съд не би го осъдил, но той сам се бе осъдил до края на живота си. Какъв ненормален свят, в който добрият

човек трябва да плаща за нещо толкова обикновено като две думи, обикновени като решението да отидеш до магазина, докато убиецът няма угризения на съвестта, никога не изпитва болка за живота, който е отнел.

— Просто ги е застрелял — прошепна той.

Все още ги виждаше, окървавени, легнали на мръсния линолеум, безжизнени. Телата им, застинали в странни пози като захвърлени кукли, очите им бяха широко отворени, с пустия поглед на мъртвите. Алисън бе протегнала ръка към сина им. Кайл беше до нея, а бейзболният му екип бе оцветен в тъмночервено, в ръката си стискаше колода бейзболни карти. Този светъл малък живот бе смазан, погубен, захвърлен като празна кутия.

— Чух съобщението по радиото. Дори преди да видя колата на Алисън на паркинга, вече знаех. Просто го знаех.

И обвиненията започнаха, както сега. Безпощадни. Неизбежни. И въпросите започнаха, както започнаха сега, а яростта се натрупваше зад тях. Той работеше усилено за справедливостта. Следваше правилата. Имаше принципи. Беше добър човек, добро ченге. Би трябвало да бъде възнаграден, а вместо това беше загубил най-скъпите си хора.

— Сто шестдесет и девет долара — изрече той, все така взирайки се навън в нощта. — Толкова е взел мошеникът, толкова е струвал животът им за него.

Затвори очи и сълза се плъзна по бузата му. Беше горд човек, твърд човек, но болката и объркването го погубваха. Той беше ченге. Вярваше в доброто и злото, в черното и бялото. Светът се бе превърнал в мъгливо място на огледала и дим. Мегън го долавяше в гласа му — отчаянието на мъж, който се опитва да открие някакъв смисъл в безсмисленото.

Сигурно е непоносимо да загубиш любима жена и дете. По-добре да си обичал и да загубиш любовта, казваше поговорката, но Мегън не вярваше в това. По-добре е изобщо да не обичаш, отколкото сърцето ти да е сломено.

— Мисля за Пол и Хана — промърмори той. — Не пожелавам подобна болка никому.

За да го утеши, Мегън плъзна ръце под якето му, прегърна го през кръста и притисна лице към гърдите му.

— Ще го намерим. Ще видиш.

В стремежа си да поеме част от нейната увереност той я прегърна и я притисна силно към себе си. Сега не мислеше за нейните правила. Сега те не бяха полицаи. Той отблъсна всичко друго, освен истината — той беше мъж, а тя жена и електричеството между тях бе непреодолимо, приканвайки ги да изключат заобикалящия ги свят от съзнанието си. Нямаше намерение да се съпротивлява на изкушението. Тази нощ това бе всичко, което искаше — да бъде мъж без минало или бъдеще с жена, която може да прегърне и да желае.

Погали косата ѝ. Впи устни в нейните, целувката му предотврати протеста ѝ. Вкусът на устните ѝ бе сладък. Усещането на тялото ѝ в ръцете му съживяваше силата му. Желанието прогони умората, а целувката ставаше все по-страстна.

Тя се притисна силно към него. Тя не можеше да намери думи, за да му откаже. Всичко, което намираще в себе си, бе желание. Той прокара устни по врата ѝ. Сетне я вдигна на ръце.

Прекося стаята с няколко крачки, блъскайки се в кашоните по пътя си, плашейки котката. Очите му не се откъсваха от нейните. Изразът му бе напрегнат и решителен, сякаш ако примигне или погледне встрани, това щеше да развали магията между тях. Положи я по средата на леглото, отстъпи назад и съблече якето си, без да отклонява погледа си от нея. Измъкна през главата пуловера и тениската си и ги захвърли.

Мегън се изправи на колене, без да откъсва очи от него. Косата му беше разрошена. Сянката от наболата му брада затъмняваше скулите му. Имаше вид на воин, който е видял много битки. Стегнат, строен и мускулист. По гърдите и плоския му корем имаше тъмни косъмчета, спускащи се надолу до колана на джинсите му.

Все така загледана в него, тя развърза колана на халата си и той се свлече от раменете ѝ. Вече не съществуваха добро и зло. Нямаше правила. Нямаше думи. Съществуваха само невероятното чувство на очакване и сливане на две болезнени души.

Мич прокара пръсти по рамото ѝ и надолу по ръката ѝ. Докосна кръста ѝ и нежната извивка на бедрото ѝ. Кожата ѝ бе с цвят на сметана и нежна като коприна. Той я целуна бавно и еротично. Искаше да я погълне, да намери утеха в топлото ѝ тяло. Да забрави за себе си.

Да почувства как твърдият възел на самотата и болката се разчупва и се стопява от топлината на тяхното сливане.

Те се отпуснаха в леглото и се притиснаха един в друг. Мегън се сгуши в него, наслаждавайки се на топлината на тялото му, на докосването на зърната на гърдите ѝ до космите на неговите гърди. Тя се отдаде на чувството — да го докосва, да вдишва уханието на тялото му. Капитулирайки... Потръпна при тази мисъл, но тогава той целуна зърното на гърдата ѝ и мисълта изчезна.

Тя вплете пръсти в косата му, после погали раменете му. Изненада се, че той все още е с джинси. Извъртя се под него и напипа копчето на панталона му. Мич ѝ позволи, надигна се на колене и тя дръпна ципа.

Ръцете ѝ трепереха, докато смъкваше джинсите му. Цялото ѝ тяло трепереше от желание. Тя нежно го погали между бедрата и той изстена.

— Ела тук — прошепна той, протягайки ръце към нея.

Мегън се подчини и с готовност го целуна, притискайки се към него. Обви врата му с ръце и отметна глава назад, докато той я целуваше. Големите му ръце галеха гърба ѝ. После я повдигна и я сложи в скута си. Тя плъзна ръка между телата им и го насочи, държейки се здраво за него, докато той я отпусна внимателно надолу.

Дъхът ѝ секна, когато той бавно проникна в нея. Тялото ѝ се стегна. Той отново я повдигна и бавно я отпусна надолу.

Очакването бе като навита пружина вътре в нея, все постегнатата и по-стегнатата, търсеца начин да се освободи. Тя започна да се движи с вкопчени в раменете му ръце и с отметната назад глава. Все по-бързо и по-бързо, докато остана без дъх, докато тялото ѝ не се покри с пот, докато желанието ѝ не експлодира като огнена буря.

Те силно се притискаха един към друг, когато отново се върнаха на земята, когато ударите на сърцата им се забавиха, когато реалността се завърна. Мич дръпна завивката върху тях. Горещата страст беше задоволена и януарската нощ ги охлади.

Ганън скочи на леглото и се сви на мястото си зад коленете на Мегън, сякаш Мич не бе там. Тя не можеше да си спомни кога за последен път в леглото ѝ бе имало мъж. Връзките ѝ можеха да се преброят на пръстите на едната ѝ ръка. Всички те бяха пълен провал. Тя не излизаше с ченгета, но никой, освен друг полицаи не би могъл да

я разбере, следователно... А под това извинение се криеха дълбоко потискани причини, страх, демони, които я преследваха като сенки през целия ѝ живот. Страхът, че никой няма да я обича, че не е родена да бъде обичана, опетнена от греховете на майка си. Страхове, в които нямаше логика. Страхове, които съществуваха в най-тъмните ъгълчета на сърцето ѝ като отровни гъби.

Сега бе глупаво дори да мисли за това. Мич Холт не я обичаше, просто изпитваше нужда. Имаха нужда един от друг, за да избягат от самотата на нощта, да избягат от ужасния случай. Това не беше любов. По-скоро нещо като услуга между приятели. На тази светлина красотата на любовната им игра избледня, удоволствието да лежат притиснати един до друг вече не беше същото.

„Той дори не е свободен“ — помисли си тя, загледана в халката на лявата му ръка. Тя просто бе нарушила всичките си правила с мъж, който бе женен за миналото. „Наистина знаеш как да ги подбиращ, момиче.“

Все пак тя не съжаляваше за това, което току-що бяха споделили. Не можеше да си забрани да продължи да го желае, също както не бе в състояние да потисне страха си.

Мич усети, че тя трепери, и я зави до раменете. Чувстваше се добре в прегръдката му. Чувстваше се удобно и сигурно. Любенето им беше невероятно. Самата мисъл за това го караше да я желае силно.

Очакваше да го обхване чувството за вина, което изпитваше винаги когато посещаваше жени след смъртта на Алисън. Но то не се появи. Бе намерил оазис поне за кратко време, за тази нощ. Скоро щеше да съмне и отново щяха да се превърнат в ченгета, щяха да се върнат към кошмара, опитвайки се да открият похитителя, без да разполагат с истински следи и без истински заподозрян. Но дотогава пред тях бе нощта.

Той се обърна на една страна и подпря главата си с ръка, така че да може да наблюдава Мегън. Тя също вдигна поглед към него, изразът ѝ бе предпазлив и предизвикателен.

— Ако ще ми държиш реч за голямата грешка, която току-що направихме, можеш да си го спестиш — каза тя.

— Защото вече знаеш, че е грешка? — внимателно я запита той.

Грешка не бе истинската дума, беше твърде невинна. Това бе нещо, което можеше да сложи край на кариерата ѝ. Ако се влюбеше в

Мич Холт, той само щеше да разбие сърцето ѝ, а тя бе преживяла достатъчно.

— Да не искаш да кажеш, че съжеляваш? — попита я.

Тя се вгледа в измореното му лице и в очите му, които изглеждаха стари като света. Замисли се за чувствата, които той криеше в себе си — гнева, болката и съмненията. Помисли си за нежността и страстта му, за любовта, която той изпитваше към дъщеря си. Нямаше да е разумно да го потвърждава; най-добрата защита бе атаката. Тя не виждаше бъдеще за връзката им. Нямаше смисъл да отлага неизбежното. Можеше да прекъсне всичко сега и гордостта ѝ, макар и наранена, да остане непокътната, но...

— Не — прошепна тя. — Просто смятам, че не бива това да ни става навик.

Седна на леглото и грабна халата си, Мич протегна ръка и хвана ръкава ѝ, преди тя да успее да го облече. Тя се извърна и го погледна предпазливо.

— Защо не? — предизвика я той.

— Защото...

— Това не е отговор за всеки, който е навършил седем години.

— Отговорът се подразбира — отвърна Мегън. — Не биваше да го задаваш.

Тя дръпна ръкава и се отдалечи от леглото, загръщайки халата около себе си. Отиде до тоалетката и докосна няколко от нещата, които бе разопаковала. Малка порцеланова котка, която ѝ бе подарък за завършване на гимназията от Франсис Клей, жената, която чистеше църквата и се грижеше за нея. Кутията за бижута, която си бе купила от антикварен магазин със собствени пари на дванадесетия си рожден ден. Като малка се преструваше, че кутията е подарък от майка ѝ, когато всъщност никой никога не ѝ беше правил подаръци.

— Ние работим заедно — напрегнато изрече тя. — Затова не бива да спим заедно.

Наблюдаваше го в огледалото, когато той отметна завивката и стана от леглото. Неочаквано я завладя силно желание. Уплаши се, че тялото ѝ може толкова бързо да се привърже към неговото, че го желае толкова силно. Нужда. Господи, не можеше да си го позволи!

Погледите им се срещнаха в огледалото. Изразът му бе напрегнат, хищен.

— Това няма нищо общо с работата ни — изрече той с пресипнал глас.

Бавно я обърна с лице към себе си и развърза колана на халата ѝ. Тя едва си пое дъх, когато той разтвори дрехата, втренчи се в голото ѝ тяло и я докосна. Нежно погали гърдите ѝ, докосвайки с палец зърната им, и тя отново остана без дъх. Удовлетворение и възбуда грееха в очите му. Пръстите му се плъзнаха по тялото ѝ и спряха на бедрата ѝ. Той се наведе и я целуна.

— И кой е казал, че ще спим? — прошепна той.

ГЛАВА 18

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Вземете едно сплотено семейство. Разделете го. Ние ще го съберем. Ние притежаваме силата.

Много просто. Сякаш светваш лампичка за кучетата на Павлов.

Полицията гони опашката си. Търсят доказателства, които не могат да намерят. Чакаят знак отгоре. Те вилнеят и заплашват, но от това нищо няма да се получи. Ние наблюдаваме и се смеем. Доброволците се молят и се закичват с лентички, раздават постери с надеждата да променят нещо. Какви глупаци!

Само ние можем да направим нещо. Ние държим картите.

Играта става еднообразна. Време е да увеличим залога.“

Ден четвърти

5:42 часа, -1°C

Хана седеше до прозореца и се взираше в дърветата. Развиделяваше се. Беше изминала още една нощ. Започваше още един ден без Джош. Не можеше да си представи как ще го преживее.

Думите от бележката не излизаха от ума ѝ. Прокрадваха се по кожата ѝ като костеливи пръсти: „Невежеството не е невинност, а Грях. Изпитвам лека мъка, родена от малък Грях.“ Страхът я сграбчваше и тя трепереше от копнеж някой да я освободи от него.

Пол спеше, заровил лице във възглавницата, проснал се в средата на леглото с широко разперени ръце. Мислеше си дали следващият ден за него ще протече както обикновено.

Не разбираше какво се бе случило с тях двамата. Затвори очи и си представи, че всеки гребе в отделна лодка в морето, а вълните ги отдалечават един от друг. Мислено протегна ръце към него, но той бе с гръб към нея и не се обърна.

Самотата стегна гърдите ѝ.

„Господи, не съм достатъчно силна да се справя сама...“

Тя притисна ръка към устата си, за да не извика. Измъчваше се, че нищо не може да сподели със съпруга си, с бащата на децата си.

Нещата бяха толкова различни, когато Джош беше бебе. Пол беше друг. Гордееше се с нея. Тя никога не се съмняваше в любовта му. На възможностите, които му се предоставяха, той гледаше с ентузиазъм, нетърпелив да даде на семейството си всичко, което не бе имал като дете в работническия квартал. Гледаше Джош и се стремеше да бъде любящ и достоен баща, какъвто сам не бе имал. Жена си смяташе за равноправен партньор, обичаше я и я уважаваше.

Сега Хана го наблюдаваше и виждаше егоистичен, мрачен мъж, който се дразнеше от успехите ѝ. Мъж, който се стремеше да придобива материални неща и беше объркан, че те не му доставят очакваното щастие. Тя се чудеше какво бе станало с човека, за когото се бе омъжила, чудеше се дали не е загубен за нея като Джош.

„О, Боже, не исках да си го помисля! Не вярвам, че той е мъртъв. Няма да го повярвам.“

Отново изпита самота, страх и вина. Паниката стегна гърлото ѝ. Стана и закричи в квадрата бледа светлина, която проникваше през прозореца. Трепереше като пияница, изпаднал в делириум тременс. Бореше се с желанието да се свие на пода.

„Единият крак пред другия, единият пред другия. Стъпка, стъпка, обръщане. Стъпка, стъпка, обръщане...“

Крачеше по килима по вълнени чорапи и огромна тениска. Студът проникваше до костите ѝ. Изглежда, се процеждаше през прозореца като лунната светлина.

„Толкова е студено? Дали на Джош му е студено? Студено и самотно. Ужасно студено...“

— Какво правиш?

Хана подскочи, щом чу гласа на Пол. Ръцете ѝ бяха ледени.

— Не можех да спя.

Пол свали крака от леглото и седна завил скута си с юрган. Изглеждаше сив и слаб на бледата светлина в стаята, по-възрастен, около очите и устата му имаше бръчки на гняв и разочарование. Той въздъхна, светна нощната лампа и погледна будилника на нощното шкафче.

— Днес трябва да върша нещо съвсем неочаквано и за самата себе си — заяви Хана. Думите отекнаха в главата ѝ. Беше свикнала да действа по време на криза. Това поне ѝ даваше илюзията, че контролира нещата. — Трябва да изляза от тази къща. Ако остана тук още един ден, ще полудея.

— Не можеш да излезеш — отвърна Пол. Отхвърли завивките и стана. Грабна черния си халат и го облече. — Трябва да си тук в случай, че се обадят.

— Ти също можеш да вдигаш телефона.

— Но аз трябва да изляза с групата по издирването...

— Не, Пол, ще изляза.

Той се изсмя горчиво:

— Какво смяташ да направиш? Доктор Гарисън идва на помощ! Съпругът ѝ не може да открие сина им, но тя ще го стори.

— Господи, Пол! — извика. — Защо всичко трябва да бъде свързано с теб? Гади ми се от твоята ревност. Съжалявам, ако се чувстваш неадекватен...

— Никога не съм казвал подобно нещо — кресна той с блеснали от гняв очи. — А ти не вярваш, че някой може да върши нещата толкова добре като теб.

— Това е абсурдно. — Тя се обърна. Извади дрехи от скрина и ги хвърли на купчина върху кутията за бижута. — Ти два дена търсиш Джош. Защо не разбираш, че аз също се нуждая от тази възможност? Защо не... По-рано споделяхме всичко — прошепна тя, очите ѝ се взираха в отражението му в огледалото. — Бяхме партньори. В тази ужасна ситуация поне бихме могли да споделяме мъката. Господи, Пол, какво се случи с нас?

Тя чу въздишката му, но не се обърна и не срещна погледа му в огледалото. Страхуваше се, че онова, което би могла да види изписано на лицето му, е нетърпение, а не разкаяние.

— Съжалявам — измърмори той, пристъпвайки зад нея. — Имам чувството, че полудявам. Толкова съм безпомощен. Знаеш как ми се отразява това. Така ми се иска да мога да променя нещата!

— Аз също! — Тя се извърна. Погледна в очите му, опитвайки се да открие човека, за когото се бе омъжила, човека, когото обичаше. — Аз също се нуждая от това. Защо не можеш да го разбереш?

„Или не те е грижа?“ Въпросът остана неизречен. Тя се запита как ли щяха да се развият нещата между тях. Може би пукнатината в отношенията им щеше да изчезне и Пол, когото познаваше, щеше да се върне, може би кошмарът най-после щеше да свърши, а може би пукнатината между тях щеше да стане широка като каньон...

Той извърна поглед, когато Лили заплака в стаята си.

— Да... Направи го — тихо изрече. — Аз ще остана при Лили.

— Тя ще пита къде е Джош — прошепна Хана. — Три дни откакто... — Прокара ръка през разрошените си коси. Отново я обземаше страх. — Господи, нещата, които ми минават през ума... Дали пита за нас, студено ли му е, наранен ли е? — Най-страшният въпрос я парализираше. Страхуваше се да го изрече, но все пак трябваше. — Пол, какво ще стане, ако той...

— Недей! — Той грубо я прегърна, очите му все още бяха приковани във вратата, сякаш ако я погледнеш, страховете му щяха да се превърнат в реалност. — Не мисли за това — прошепна.

Трепереше. Тя положи ръка върху сърцето му и усети как то бие бързо. „Невежеството не е невинност, а Грях.“

— Вземи си душ — прошепна той. Аз ще отида при Лили.

11:20 часа, -8°C

— Купете шанс! Дайте долар! Помогнете да върнем Джош у дома! — гласът на Ал Джонсън гърмеше из парка срещу будката на Хокейната лига на мъжете. Повтаряше думите с ритмичността на метроном. Апелът му напомняше на виковете на човек от панаира, примамващ наивниците да играят на нагласената игра с топки.

Стомахът на Хана се сви. Тя погледна към парка, виждайки сюрреалистичната картина на годишния панаир на Сноудейс. Дървени будки, украсени с разноцветни фестони, изпълваха парка. Зад тях бръмчаха печки, от които се вдигаха облаци пара в студения въздух.

Хората се бяха насъбрали, за да участват в различни игри и да наблюдават скулптурите от лед. Но за разлика от други години от всяка игра и на всяка будка се събираха пари, които да послужат за откриването на Джош.

„Благороден жест. Трогателен израз на подкрепа и любов.“ — Хана си повтори тези фрази няколко пъти. Ужасяваше се от факта, че избяга от един кошмар, за да попадне в друг. Като в театър на абсурда изведнъж се бе оказала кралицата на деня, център на вниманието, главната атракция.

Отведоха я в будката на доброволческия център и я оставиха там на показ като някое чудо на природата. „Вижте, как тъгуващата майка раздава постери! Вижте как виновницата забожда жълти лентички на реверите на добрите граждани!“

Усещаше погледите на репортерите. От мига, в който я забелязаха, те не престанаха да ѝ задават въпроси — за чувствата ѝ, за вината и подозренията ѝ, молеха я за интервюта. Накрая тя направи изявление, но те не бяха доволни. Като глутница вълци, на които са подхвърлили няколко парчета месо, те се навъртаха наоколо и я наблюдаваха с надеждата да получат повече.

Лицата на някои от хората от телевизията ѝ бяха познати. Тя рядко имаше време да гледа новините, но в шест и десет те винаги бяха като фон, независимо къде се намираше. Макар че нищо особено не се случваше в щата, хората в Минесота не пропускаха новините: това беше нещо като шега сред местните жители.

Хана знаеше имената на неколцина от репортерите от големите градове. Няколко от телевизионните станции също имаха будки, за да събират средства за каузата. В редицата от будки човекът, който съобщаваше метеорологичната прогноза по Канал 11, предлагаше лицето си като мишена за пайове със сметана. „Стар Трибюн“ си сътрудничеха с полицейската асоциация по отпечатъци на пръсти и снимаха деца за долар — предпазна мярка, за която родителите в Дийр Лейк не бяха помислили.

Благородни жестове. Смазващо великодушие. Трогателни жестове на подкрепа и любов.

Страховита драма и тя бе в центъра на всичко това.

„Грешката е твоя, Хана. Искаш да направиш нещо, да поемеш нещата в свои ръце, както винаги.“

Но не можеше да намери сили да се прояви като лидер. Чувстваше се изтощена, повехнала. Главата ѝ се въртеше. Тя затвори очи и се облегна на гишето.

— Доктор Гарисън, добре ли сте?

— Май ще припадне!

— Да повикам ли лекар?

— Тя е лекар!

— Е, не може сама да се лекува.

— Това са адвокатите...

— Какво за тях?

Думите им достигаха до Хана сякаш от голямо разстояние в дълъг тунел. Земята се люлееше под краката ѝ.

— Извинете, дами, смятам, че доктор Гарисън трябва малко да си почине. Нали така, Хана?

Усети силна ръка да я хваща за лакътя и се насили да отвори очи. Видя угриженото лице на отец Том.

— Трябва да си починеш — тихо изрече той.

— Да — с мъка произнесе тя.

Той я подхвана и я поведе към доброволческия център. Репортерите ги последваха, камерите и фотоапаратите препречваха пътя им.

— Моля ви — остро изрече отец Том, — спазвайте малко благоприличие! Не смятате ли, че е достатъчно за днес?

Очевидно не желаеха да привлекат божия гняв и отстъпиха назад, но Хана чуваше щракането на фотоапаратите и жуженето на камерите, докато стигнаха до тротоара.

— Как се справяш? — попита отец Том. — Ще можеш ли да пресечеш улицата?

Хана успя да кимне, въпреки че не беше сигурна дали няма да припадне. За по-голяма сигурност тя прегърна отец Том през кръста и се облегна на него, благодарна, че е толкова силен.

— Точно така — прошепна той. — Просто се дръж за мен, Хана. Няма да позволя да паднеш.

Заведе я в доброволческия център, където хората забравиха за телефоните и компютрите и се втренчиха в нея. Хана сведе глава, смутена, че я виждат така слаба и закриляна от градския свещеник. Тя

направи безуспешен опит да се отдели от него. Той решително я поведе към стаята, която някога беше склад.

Помогна ѝ да седне и отпъди любопитните зяпачи, с изключение на Кристофър Прийст, който ѝ донесе кафе. Професорът постави картонена чиния със сладки на масата. Том взе чашата кафе и я подаде на Хана.

— Изпий го — заповяда ѝ. — Приличаш на ледена скулптура. Джипът ми е паркиран отзад. Ще те откарам у вас.

Хана благодари, опитвайки се да се усмихне. Състраданието му я накара да се откаже. Той неволно я погали по бузата, сякаш правеше подобни неща всеки ден, но тя усети лек ток да преминава през нея. Облегна се на стола. Не разбираше реакцията си. Той беше отец Том, свещеник, изповедник, — овчарят на своето стадо от „Сейнт Елисиус“.

— Отново си забравил ръкавиците си — измърмори тя.

Той ги извади от джобовете си и ги размаха към нея, сетне се отпрати към задната врата. Хана насочи вниманието си към чашата с кафе, която топлеше ръцете ѝ. Отпиваше от топлата течност, изненадана, че бе приготвена по неин вкус.

— Помня, че го пиеш с мляко — каза професорът с искрица гордост в очите. — Ти седеше срещу мен на вечерята на Търговската камара миналата година.

— И ти си спомняш, че пия кафето с мляко? — леко се усмихна Хана.

— Помня дребните неща — отвърна той. — Нямах възможността да ти кажа колко съжалявам за Джош.

— Благодаря — тихо промълви тя, извърщайки поглед встрани. Изглеждаше безсмислено хората да се извиняват за нещо, което не са извършили.

Усещаше погледа на професора върху себе си, сериозен, изучаващ я, както изучаваше всичко, което диша и не може да бъде включено в електрически контакт — сякаш разбираше машините далеч по-добре.

— Предполагам, че не се справям много добре — призна тя.

— Как смяташ, че би трябвало да се справиш?

— Не зная. По-добре. Различно.

Той наклони глава и ѝ напомни на андроида Дейта от „Стар Трек: Следващо поколение“. Един от любимите филми на Джош.

— Странно е как хората са стигнали дотам да смятат, че трябва да бъдат препрограмирани за всичко, което се случва в живота им. Спонтанните реакции се регулират от природата, хората вече не могат да контролират реакциите си. Въпреки това се опитват. Не трябва да се извиняваш, Хана. Просто дай воля на чувствата си.

Хана се усмихна печално и отпи от кафето.

— По-лесно е да се каже. Имам чувството, че играя в пиеса, но нямам текста.

Професорът издаде някакъв звук. Хана си представи как умът му работи като компютър, обработващ информацията.

— Трябва да ти благодаря, докато имам тази възможност — каза тя, надничайки през вратата в залата, където хора, които не познаваше, работеха на компютри и пъхаха листовки в пощенски пликове. — Наистина оценяваме времето и усилията, които ти и студентите ти отделяте. Всички се опитват да помогнат.

Бледите му страни порозовяха и той побърза да изрече:

— Това е най-малкото, което можем да сторим.

Задната врата се отвори и отец Том се появи в облак изгорели газове, очилата му бяха замъглени.

— Елате, докторе. Ако побързаме, може да изпреварим репортерите. Подаде ѝ дълъг шал, изплетен от невероятно неподходящи цветове, и черна бейзболна шапка, на която с бели букви бе написано „Божият отряд“.

— Какво е това? — попита Хана.

От джоба на сакото си той извади очила и голям пластмасов нос с мустаци, прикрепени към тях. Сложи ги на лицето ѝ и се усмихна.

— Сега си маскирана.

12:04 часа, -8°C

— Не съм голям готвач, мога само да подгрявам ядене в микровълновата фурна.

— Ухае много приятно — изрече любезно Хана, когато той постави чиния с телешко задушено пред нея. Изглеждаше като на снимките в „Уомънс Дей“ — големи парчета месо, картофи и моркови, зелен грах в гъст сос. Колко жалко, че нямаше никакъв апетит.

— Няма да ми откажеш — предупреди отец Том, сядайки на стола срещу нея. — Сама ли ще го ядеш, или да те нахраня. Трябва да се храниш, Хана. Преди малко едва не припадна.

Тя неохотно взе вилицата и бодна парченце морков. Ръката ѝ трепереше, когато го поднесе към устата си. Том я наблюдаваше като орел, докато тя дъвчеше и преглъщаше. Отвори бутилка светло пиво и го плъзна по масата.

— Подобрява апетита — обясни той и ѝ намигна. — Нали го казах като истински ирландец?

Хана тихо се усмихна. Набоде парченце месо и го преглътна с бирата. Седяха в кухнята на жилището му — голяма викторианска къща зад църквата. По-рано къщата беше дом и хотел, който приютяваше свещеници и духовници. През петдесетте се бе превърнал в приют на свещеници алкохолици. Сега тук живееше само отец Том. Той бе затворил втория етаж, за да не го отоплява.

Кухнята бе слънчева, със старинни шкафчета със стъклени витрини, тапетите на стените бяха жълти с чайници. Малката маса бе поставена в ниша. Двамата бяха сами в къщата.

— Благодаря, че ме спаси — каза Хана със сведени очи.

Том намаза масло върху филия домашен хляб и ѝ я подаде. Тя се срамуваше, че някой трябваше да я спасява и че бе плакала пред него. Това не беше полезно за самата нея. Болеше го при мисълта, че тя се опитва да изживява трагедията си като Хана Гарисън, която всеки познава и обича в Дийр Лейк — хладнокръвна, сигурна и способна да разреши проблемите на всекиго. Хладнокръвието бе изчезнало, увереността — унищожена с един-единствен удар. Тя беше загубена, а той не виждаше желание от страна на Пол да ѝ помогне.

Как бе възможно този мъж да е толкова сляп и да не забелязва какво съкровище има?

— Зная, че всички се опитват да помогнат — напрегнато изрече тя. — Всички са чудесни, просто... Всичко е толкова... несправедливо.

Вдигна глава и го погледна, в сините ѝ очи се четеше болка и объркване. Косата ѝ все още бе разрошена от шапката, която бе носила. На челото ѝ падаха руси къдрици. Изглеждаше като ангел, паднал от високия си облак.

— Ужасно е — прошепна тя. — Сякаш сме на дерайлирал влак и никой не може да го спре. Искам да го накарам да спре.

— Не смятам, че ще можем — призна тъжно той. — Можем само да продължим да се возим.

Той протегна ръка през масата по причини, които не би признал и пред самия себе си, причини, които тя никога нямаше да разбере и вероятно никога нямаше да заподозре. Тогава на кого вредеше? Този въпрос щеше да отприщи шлюзовете на още безброй, на които той нямаше да намери отговор. В този момент нищо нямаше значение, искаше само да утеши Хана, да ѝ внуши, че не е сама.

Сълза се спусна по страната ѝ. Бавно протегна ръка през масата и докосна неговата. Дланите им се сляха. При топлината на този допир и чувствата, които той предизвика, очите на Хана леко се разшириха от изненада.

— Бих променил всичко заради теб, Хана — прошепна той. — Ако можех да върша чудеса, бих го направил моментално.

Тя си помисли, че би трябвало да му благодари, но не бе в състояние да говори. Изглежда, не можеше да направи нищо друго, освен да се държи за него и да приеме силата, която той ѝ предлагаше. Каква ирония. Мъжът, който бе готов да ѝ даде сила и да ѝ помогне, мъжът, готов да сподели бремето ѝ, не бе съпругът ѝ, а свещеникът ѝ.

Усети натрапника секунда преди Албърт Флетчър да се изкашля. Тя трепна, погледна към вратата, водеща към сутерена и отдръпна ръката си. Колко дълго бе седял Флетчър на вратата? Нямаше право да ги следи или да им се мръщи, сякаш ги е заловил да вършат нещо грешно. А тя не биваше да изпитва вина... но я изпитваше.

— Господи, Албърт — възкликна Том и притисна ръка към гърдите си. — Стресна ме. Какво, по дяволите, правиш в сутерена?

Дяконът го изгледа мрачно. Беше облечен в обикновените си тъмни дрехи — панталони, поло и старо яке. Държеше кашон в ръцете си.

— Подреждам склада.

— Връщай се в подземие. — Том потрепери от отвращение. — Тези боклуци са там от времето на възкресението. Какво искаш да направиш с тези неща?

— Това е история. Заслужава да се съхрани. — Дяконът хвърли мрачен поглед и към Хана. — Съжалявам, ако съм прекъснал нещо.

Том се изправи. Едва се сдържаше да не избухне. Само Бог можеше да му е съдия, защото въпреки набожността си, Флетчър

нямаше право да се прави на Господ.

— Доктор Гарисън се нуждае от убежище. Доколкото ми е известно, ние предлагаме утеха и подслон.

Флетчър гледаше през него.

— Разбира се, отче — измърмори. — Бихте ли ме извинили...

Той кимна на Хана и се измъкна през вратата, оставяйки след себе си тягостно напрежение. Взе якето си от облегалката на стола.

— Трябва да се прибирам — каза. — Пол ще се чуди къде съм.

Том въздъхна и побутна очилата си с пръст.

— Не си довърши обяда.

— Ще се нахраня у дома, обещавам. Имам богат избор. — Тя дръпна ципа на шубата си, после се насили да преодолее чувството си за вина и смущението и вдигна очи към него. — Все пак ти благодаря. За храната... за подкрепата... за всичко.

Той отвърна, че няма нищо, но не беше така. Беше нещо сложно, отколкото се нуждаеха и нещо толкова обикновено, което не се нуждаеше от обяснение или извинение. Облече якето си и потърси ключовете на колата в джоба си.

— Хайде, докторе. Ще те откарам у вас.

Бяха оставили колата ѝ в центъра, за да избегнат пресата. Хана не го покани да влезе. Не желаше да слуша как Пол го критикува. Но силното чувство на самота я притисна, докато изкачи стъпалата до стаичката до гаража. Човекът от Бюрото за борба с престъпността седеше в кухнята и четеше „Оръжия и амуниции“. Той ѝ кимна. В дневната по телевизора излъчваха състезание по фигурно пързалане, което никой не гледаше. Чу приглушени гласове от горния етаж в стаята на Лили.

— Пол? Прибрах се...

Хана отвори вратата и спря. Карън Райт стоеше до детското креватче и държеше Лили на ръце. Карън се усмихваше на бебето, гъделичкаше го под брадичката и го притискаше силно към себе си. Пол стоеше до нея. Той срещна погледа на Хана и отстъпи назад. Беше смутен.

Лили се усмихна и протегна ръце към Хана.

— Здравей, мама!

— Здравей, скъпа — отвърна тя. — Карън, не очаквах, че днес отново ще дойдеш. Липсват нови попълнения в съседската бригада,

така ли?

Карън се изчерви.

— О, аз... не го бях планирала, сетне Гарет ми каза, че ще ходи някъде, така че бях сама и просто си помислих...

— Господи, Хана — възкликна Пол. — Хората се опитват да помогнат. Трябва ли да се държиш по този начин?

— По какъв?

— Трябваше ли да спасяваш света, докато беше навън?

Сарказмът му я ужили. Зад нея в коридора телефонът иззвъня.

— Отивам да се преоблека.

Когато излезе в коридора, агентът от Бюрото ѝ извика:

— Доктор Гарисън? Моля ви обадете се от дневната.

— Телефонно обаждане?

Телефонът отново иззвъня и тя забърза към дневната. Вероятно отново я търсеше някой репортер. Пейджи Прайс я преследваше да даде интервю. Безсърдечен вампир. Не осъзнаваха ли тези хора какво е да си наранен, да си уплашен? Не разбираха ли, че болезненото им любопитство само влошава положението?

Тя вдигна слушалката.

— Хана Гарисън.

Линията беше лоша. Сетне дочу глас, тъничък и тих, така че трябваше да се напругне, за да го чуе:

— Мамо? Искам да се прибера у дома.

ГЛАВА 19

Ден четвърти

21:55 часа, -4°C

Проследиха телефонното обаждане до телефонна кабина пред обществена пералня на сто километра от града в малко тихо градче Сейнт Питър, където се намираха колежът „Густавус Адолфус“ и щатското заведение за душевно болни под строг надзор. Телефонът, чиято слушалка висеше свободно, се намираше в края на сградата, построена през шестдесетте. Освен това в търговския център имаше малък сервиз за коли, който бе затворен в събота следобед, виетнамска бакалия, където английският не бе дори втори език, и фризьорски салон, в който възрастните дами клюкарстваха, докато им боядисваха белите коси в синьо.

Никой от собствениците на бакалията не искаше да има нещо общо с полицията. Клиентките на фризьорския салон не бяха видели нищо. Освен че беше в другия край на търговската улица, топлината от сешоарите и парата, която се вдигаше от мивката за миене на коси, замъгляваше прозорците. В пералнята двама студенти от колежа и три майки с малки деца отговориха на всички въпроси. Но в края на сградата нямаше прозорци, а и нямаше причина да се излиза от пералнята навън на студа, след като вътре имаше два обществени телефона.

Никой не беше видял Джош. Никой не бе забелязал светъл пикап.

— Може би е измама — каза Мич. — Работа на някакви деца, но Хана е абсолютно сигурна, че гласът е на Джош.

Беше седнал срещу Мегън в нейната стая в мотела „Супер 8“. На масата бе сервирана китайска храна. На нощното шкафче до леглото евтин радиочасовник показваше 21.57. Майкъл Болтън пееше любовна песен, в която се оплакваше от предадената си любов.

Мегън побутна картонената си чиния.

— Бих казала, че не мога да повярвам, че някой може да е толкова жесток, но от друга страна, това ще прозвучи глупаво, нали?

— Не зная — тихо изрече той. — Глупаво ли е човек да очаква състрадание? Престъплението е друго нещо, а да очакваш от обикновените хора да са добри един към друг, е съвсем различно. Ако дори не можем да се надяваме на това...

— Полазват ме тръпки, като си помисля, че обаждането идва оттук — призна Мегън. — Не мога да се освободя от мисълта за някои от хората в щатската болница — сексуални психопати, криминални престъпници, които са душевно болни...

— Но те са в болницата — каза Мич. — Не навън. Областният шериф провери в администрацията. Никой не липсва. Това, че телефонното обаждане идва оттук, е съвпадение. В едно сме абсолютно сигурни — продължи той. — Оли Суейн не се е обадил. Повече от петдесет души могат да се закълнат, че е бил на пързалката по времето на разговора.

— Това не означава, че не е замесен — упорито възразих Мегън. — Може би не е сам. Обмислихме тази възможност — че той е бил на пързалката по време на отвличането и някой друг е карал пикапа му.

— Хелън не успя да разпознае пикапа — напомни й той.

— Тя е объркана и разстроена, и не би различила форд от фолксваген, ако дори съдбата на нацията зависи от това.

Климатичната инсталация заръмжа и започна да бълва топъл сух въздух, засилвайки миризмата на застоял цигарен дим.

— Може да е било запис — предположи Мегън.

Обсъждаха въпроса доста дълго. През целия следобед и част от вечерта, докато полицаите на Сейнт Питър обикаляха из улиците на града, хората от лабораторията на Бюрото изследваха внимателно телефонната кабина като под микроскоп. Те се надяваха да открият дори незначителна следа, за която да се заловят. Отново бяха повикани хеликоптерите. Районът за претърсване бе увеличен, включвайки части от Николет и Ле Сюер и окръга на Блу Търт. Доброволците и отрядите по издирването започнаха отново да претърсват областта. Листовки със снимката на Джош бяха разпространени навсякъде, във всеки магазин, на всяка улична лампа, на всяка дъска за съобщения, ресторант и бар.

Представителите на пресата отново бяха тук. Отчаяната надежда осветяваше лицата на всички полицаи. Новата следа предизвика силни вълнения като наркотик в кръвта. Надеждите им се извисяваха от

дълбините на отчаянието. Накрая обаче всички отново бяха озадачени и изгубени в догадките си.

— Хана каза, че линията е била лоша. Маккаскил мисли, че това може да е било запис — изрече Мегън. — Момчетата от звуковата лаборатория вероятно ще могат да ни кажат. Те са най-добрите.

— И ако е било запис — измърмори Мич, — въпросът е защо?

И двамата знаеха отговора, но никой от тях не би го произнесъл. Ако извратеният тип е използвал запис, това вероятно е било, защото самият Джош не може да се обади. Мич извади от джоба си ролка с таблетки „Маалокс“ и взе три.

— Защо изобщо ще се обажда, ако не иска откуп? — запита младата жена.

— Ако този мръсник се обажда само за да пусне запис на Джош, който иска да се върне у дома... Това е подигравка. Жестокост. И е лично. Той дразни Хана и Пол. Играе си с тях. Изглежда ми доста лично.

Мич сви рамене.

— Или показва властта си. Това е част от играта му — също както когато остави тетрадката на капака на колата ми. Този човек е от онзи тип, който отскубва крачетата на муха и смята това за много смешно.

— Игра — прошепна Мегън. Не искаше да мисли за психиката на този човек, защото ако наистина беше такъв, за какъвто го смяташе, нещата щяха да се влошат. — Защо някой би избрал точно Хана и Пол? Струва ми се, че нямат врагове.

— А Каква е разликата? — горчиво подхвърли Мич. — Да не мислиш, че на добрите хора не им се случват лоши неща?

— Не исках да кажа точно това.

Искаше ѝ се да докосне ръката му. Обаче тя никога не протягаше ръка към никого. Ако го стореше, винаги я отблъскваха. Беше по-разумно да крие чувствата дълбоко в себе си. Миналата вечер бе махнала бариерата помежду им, но сега всичко бе минало. Новият ден бе настъпил и тя отново се бе заклела пред себе си да не се занимава с ченгета и шефове на полицията.

— Стига за тази вечер — каза тя, изправяйки се.

Мич я наблюдаваше, докато тя бързо обиколи масата и събра мръсните чинии и пластмасовите прибори. Жената, която гореше като

пламък в ръцете му миналата нощ, се бе преобразила с настъпването на деня. Страстта и нежността ѝ бяха потиснати дълбоко вътре в тази жена с опъната назад коса и сериозна уста. Навлякла кадифени панталони и огромен пуловер, тя криеше женствеността си като мръсна тайна.

Наблюдаваше я, докато тя хвърляше остатъците в кошче с размерите на кутия за обувки, движенията ѝ бяха резки, тялото ѝ говореше, че не желае неговото внимание. Тя беше първата жена от две години насам, която не желаше да се хване като удавник за него, когато всичко свърши. Той едва не се усмихна при тази мисъл. Каква ирония. Бе прекарал последните две години, отблъсквайки вниманието на жените, които желаеха от него повече отколкото можеше да им даде. Мегън не искаше нищо, а той изпитваше силно желание да я прегърне и да се люби с нея. Любопитна загадка, която засега нямаше желание да разгадава.

— ... и смятам, ако нищо не се случи тази вечер — продължаваше да бърбори тя, — утре ще отида до Сейнт Питър ѝ ще се видя с баща си, мога да се отбия в Главната квартира и да разбера как вървят нещата. Кен Кутсатсу обича да работи в неделя. Ако е там, може би ще успея да го убедя да прослушам записа. И ще мога да разбера дали са открили нещо по тетрадката, въпреки че нямам големи надежди. Също смятам да посетя Джейн Милард — тя прави психическите профили на заподозрените. Може би ще ни даде някакво упътване.

— Говориш за баща си — отбеляза Мич, стана и се протегна. — Но никога не споменаваш за майка си. Тя наблизко ли живее?

Не биваше да задава този въпрос. Лицето ѝ се промени.

— Не бих могла да ти кажа. Тя ни напусна, когато бях шестгодишна. Оттогава не съм я виждала — предизвикателно отвърна тя.

Мич се намръщи.

— Нямах намерение да си пъхам носа в чужди работи. Просто...

Само какво? „Исках да узная нещо повече за теб. Исках да се доближа до нещо в теб, на което нямам право.“ — Дори когато си повтаряше тези думи, една друга част в него бе заета да намести новите парчета в мозайката на Мегън О’Мали. Можеше да си я представи много лесно — дребна и самотна, твърде сериозна,

опитваща се да не привлича вниманието върху себе си, момиче с големи зелени очи и дълга тъмна коса, тръгнало по пътя на бащата ченге. Както Джеси вървеше по стъпките му.

— Трябва да си много близка с баща си.

Тя се усмихна, сякаш това беше лоша шега.

— Късно е. Хайде да приключваме за днес.

Той я хвана за ръката, когато тя мина покрай него.

— Съжалявам, ако съм казал нещо неуместно.

— Няма такова нещо — излъга тя, тъй като истината бе далеч по-объркана и твърде неприятна, за да мисли за нея тази вечер. — Уморена съм, това е всичко. — После добави: — Доколкото ми е известно, кабинетът ви е от другата страна на коридора, шефе.

Тя се опита да се отскубне, но Мич стискаше ръката ѝ, раздразнен от факта, че го отблъсква. Беше ядосан на себе си, че се опитва да пречупи упорството ѝ. Ако имаше капка здрав разум, щеше да приеме единствената им нощ като факт и нищо повече. Не му трябваше главоболието от интимна връзка. Особено в този момент. И не му бе необходима жена, която ще го предизвиква през цялото време.

Но не я пусна.

— Зная къде е кабинетът ми — промърмори той. — Но предпочитам да остана тук. — Той присви очи. — Да не би да се правиш на твърдо ченге?

— Не — рязко отвърна тя и ядосано го изглежда. Надяваше се той да не долови лъжата.

— Не можеш да се преструваш, че не сме пресекли чертата, Мегън — тихо изрече той.

— Може би щеше да е по-добре, ако не бяхме.

— Защо? От какво се страхуваш?

Отговорът веднага възникна в ума ѝ, но тя отказа да го изрече. Умееше да се защитава твърде добре, за да направи подобна грешка.

Този път той пусна ръката ѝ и тя отстъпи назад, въпреки че усещаше погледа му върху себе си.

— Виж... — сведе поглед тя. — Това само усложнява нещата. Искам да кажа, че няма да се справя добре с работата си, ако ти не ме уважаваш...

— Уважавам работата ти.

Тя заобиколи масата, увеличавайки разстоянието между тях.

— Наистина ли? Показваш го по много странен начин.

— Не се отнасям с теб по-различно отколкото към мъжете — отвърна той.

— Опитал си се да съблазниш Ноги в леглото си? Това е... доста авантюристично за ченге от малък град.

— По дяволите, не ме предизвиквай — изръмжа Мич, заобикаляйки масата. — Много добре знаеш какво искам да кажа.

Мегън отстъпи назад.

— Разбира се. Просто исках да разбера дали репутацията ми няма да пострада, ако имам връзка с теб... Аз не мога да си позволя да не помисля за всичко.

— И защо? — попита той, устата му се бе изкривила присмехулно. — Толкова ли е важна работата за теб, че да не се доверяваш на никого. Готова ли си да ѝ отдадеш целия си живот? Господи, какъв живот е това!

— Това е всичко, което притежавам — неволно изрече тя.

Прехапа устни, но бе твърде късно. Почувства се така, сякаш бе откъснала част от душата си и я бе хвърлила на Мич. Знаеше, че никога няма да може да си я върне.

„Господи, колко глупаво постъпи. Как може да си толкова невнимателна, О’Мали?“

Ужасена от грубата си грешка, тя се извърна с гръб към него и се надяваше той да прояви благоразумие и да си тръгне. Не желаше съжалението му или присмеха му. Искаше да си отиде. Искаше да върне времето назад и да започне тази седмица отново. Болката в главата ѝ се усилваше, пронизваше я като скалпел, беше толкова остра, че в очите ѝ се появиха сълзи. Не можеше да си позволи да плаче пред него. Така че се овладя.

Мич наблюдаваше изправените ѝ рамене. Нарече се глупак за това, че я бе предизвикал. Той също издигаше стени около себе си. Знаеше го много добре. Бе видял много ченгета да правят същото. Разбираше усилията им да се защитят, но не желаше между него и Мегън да се издигат никакви стени. Стремеше се към онова, което бяха открили миналата нощ — умопомрачаваща страст... утехата, която намираха в прегръдките си.

Тя се напрегна дори още повече, когато той сложи ръце на раменете ѝ. Беше застанал близо до нея, главата му беше до нейната,

усещаше парфюма ѝ. Уханието беше толкова нежно, сякаш нереално. Сякаш искаше само тя да го усеща, като че ли го криеше като тайна, заключена в нея самата — нежната Мегън, женствената Мегън, онази, която обичаше розови стени, спално бельо на цветчета и малки порцеланови котенца.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и той я прегърна. Тя стоеше гордо изправена и безкомпромисна.

— Работата си е работа — прошепна той, докосвайки с устни врата ѝ. — Онова, което става между нас в леглото, няма нищо общо с нея. Това е отвратителна вечер, отвратителен случай и скапан мотел... защо да не си доставим малко удоволствие?

Той притисна корема ѝ, масажирайки го леко, събуждайки огъня вътре в нея.

— Иди си — изрече Мегън. Не желаше неговата нежност. Не можеше да се защити срещу нежността. Господ да ѝ е на помощ, не можеше да се защити срещу нещо, което бе желала през целия си живот.

— Върви — изрече с разтреперан глас.

— Не — прошепна той, прокарайки връхчето на езика си зад ухото ѝ.

— Върви си! Махай се!

— Не. — Притисна я към себе си така, че да не може да го удари или да избяга. — Не сега. Не по този начин.

— Проклет да си — измърмори тя срещу гърдите му, гласът ѝ секна, докато сълзите пареха на очите ѝ готови да облекчат разочарованието, което я задушаваше. Съпротивляваше се, опита се да го ритне, но сърцето ѝ подсказваше съвсем друго.

Той повдигна брадичката ѝ така, че тя да го погледне.

— Погледни ме и ми кажи, че не го желаш — мрачно изрече той, дишайки тежко от желанието, което обливаше тялото му.

Мегън го изгледа свирепо. Мразеше тялото си за начина, по който реагира на прегръдката му.

— Не искам — предизвикателно отвърна тя.

Ноздрите му се разшириха. Кехлибарен огън припламна в очите му.

— Лъжкиня — изрече, но я пусна.

Мегън стоеше до леглото дълго след като вратата се затвори, осъзнавайки, че това, което бе казал той, е истина.

Ден пети

0:11 часа, -8°C

— Мик каза, че печели по сто хиляди на година.

— Браво на Мик.

„А ти попита ли любимия си син защо не ти изпраща нито цент, след като знае, че два пъти в седмицата ядеш боб и кренвирши, защото пенсията не ти стига, а дъщеря ти — която плаща половината от сметките ти — е само ченге и в сравнение с великия брокер от Лос Анжелис заплатата ѝ е направо мизерна?“

Мегън не зададе този въпрос. Бяха разигравали този сценарий много пъти. Това не намаляваше яда ѝ, а само вдигаше кръвното на Нил. Все пак не преставаше да се удивлява защо баща ѝ все още обожава детето, което не даваше пет пари за него, а нежеланото дете, което му напомняше за Морийн, детето, което беше израснало само по улиците, бе онова, което се грижеше за него, приковано към спомените, които мразеше, към мъж, който никога не я бе обичал.

За да се спаси от спомените, Мегън огледа малката кухня, боядисана в синьо и с перденца на карета. Мразеше тази стая с евтините си метални шкафчета и огромната стара желязна мивка. Ненавиждаше миризмата на свинска мас, мразеше сивия линолеум и масата с хромирани крака и столове, на които сядаше баща ѝ. Всичко наоколо беше грозно, лишено от живот и топлота.

Не че Нил О'Мали беше грозен. Чертите му бяха остри — някога той беше привлекателен — и очите му бяха яркосини. Но времето и горчивината бяха отнели блясъка им, както беше отнело цвета на косата му и енергичността на тялото му. Мъжът, когото си спомняше като грамада от мускули, сега се бе свил. Дясната му ръка трепереше, когато вдигаше чашата към устните си.

Тя разбърка гъстата запръжка от масло и брашно в старата газове фурна. Правеше винаги същото, когато идваше на посещение в неделя — не защото го харесваше, а защото Нил щеше да мърмори, ако направеше нещо различно. Пази Боже, да направи нещо, което да го

ядоса. Тя се намръщи, като си помисли, че всъщност никога не бе правила в живота си нещо, което да му хареса.

— Говорил ли си наскоро с Мик? — попита тя. „Разбира се, че не. Мик не ти се обажда, макар да знае колко е важно това за теб. Не те е посещавал от годината на баскетболния турнир на НСАА, който се състоя в «Метродом» и бе успял да измъкне билет от заможен клиент в Лос Анжелис.“

— Ами не. — Нил махна с ръка, сякаш въпросът ѝ не е нищо повече от облак дим. — Той е зает, нали знаеш. Той всъщност ръководи групата, за която работи. Вероятно би го сторил, ако не бяха проклетите евреи...

— Искаш ли да ти наляя още бира, татко? — Нямахше желание да слуша отново антисемитската критика или хулите му за черните, или антианглийските ругатни.

Той надигна бутилката с безалкохолна бира и направи гримаса.

— Господи, какъв гаден вкус. Защо не ми донесе нещо свястно за пиене?

— Защото лекарят ти забранява да пиеш.

— Майната му. Той е проклет фашист, дори не е американец. — Извади цигара и я размаха към нея. — Това ѝ куца на страната, пуска тук твърде много чужденци.

— А откъде е дошъл баща ти? — неволно изрече тя.

— Не ми се прави на умна. Баща ми беше ирландец и се гордееше с това. Щеше да си остане в Конемара, ако не бяха проклетите англичани.

Той запали цигара, дръпна силно и се задави. Мегън поклати глава с отвращение. Артериите му бяха в по-лошо състояние, отколкото седемдесетгодишните водопроводни тръби в къщата — задръстени от шейсет и нещо години от ядене на мазнини, холестерол, катран и никотин. Беше истинско чудо, че изобщо по тях течеше кръв и стигаше до мозъка му. Вече бе получил няколко слаби инсулта и лекарят го бе предупредил, че ако не промени начина си на живот, нещата ще се влошат. Лекарят можеше да си спести думите за вредата от тютюнопушенето. Въпреки предупреждението Нил продължаваше да пуши.

— Не трябва да пушиш — скара му се Мегън, докато вадеше тенджерата със задушено от фурната.

— А ти, момиче, си гледай проклетата работа.

— И аз искам същото.

Тя се загледа в задушеното в чинията си и я отмести. Мразеше агнешко. Баща ѝ дъвчеше енергично и топеше зальци.

— Чу ли за големия случай, по който работя, татко? За отвличането на дете в Дийр Лейк?

— Светът е пълен с извратени типове.

— Много е трудно, няма почти никакви следи. Работим денонощно — момчетата ми от Бюрото, отдела на шерифа и полицията. Шефът е бивш детектив от Маями. Дори имаме екип от компютърни специалисти от колежа „Харис“, които ни помагат.

— Безсмислени кутии с жици — изръмжа той. — Те не могат да се сравняват с работата на добрата стара полиция. Случаите не се разрешават от група колежанчета и бивши детективи.

— Аз съм главният агент, знаеш ли? — продължи тя упорито. — В „Трибюн“ се появи статия. Може да си я чел.

„Браво, скъпа. Толкова се гордея с теб... Да, точно така.“

Нил поклати глава.

— Глупав парцал, винаги си купувам „Пайниър Прес“.

— Господи, толкова ли е трудно да ми кажеш нещо хубаво? — рязко запита тя. — Ще приема каквото и да е — „поздравления“, „хубаво задушено“, „красиви обувки“. Дори уклончиво мънкане би свършило работа — изрече саркастично. — Всичко, което да не ме кара да се чудя защо си правя труда да идвам. Смяташ ли, че ще можеш поне веднъж, татко?

Лицето на Нил доби нездрав червен цвят. Той размаха вилицата си към нея.

— Внимавай какво говориш, момиче. Ти си същата като...

Тя го прекъсна и отчаяно махна с ръка:

— Да не си посмял! Изобщо не съм като нея! Тя е била достатъчно умна да те напусне преди двадесет и шест години!

Баща ѝ сви устни и се втренчи в чинията си.

Мегън блъсна стола си и отиде до прозореца, който гледаше към задния двор на госпожа Кристман, където древният ѝ пудел Клод бе осеял снега с изпражнения. Околността беше също грозна и сива, както всичко в тази къща. Искаше ѝ се да престане да идва тук, но не можеше да го стори, защото той бе неин баща, нейна отговорност. Тя

не би пренебрегнала задълженията си към него, както той някога бе направил с нея.

Неканен, нежелан, образът на Мич се появи в съзнанието ѝ. Мич и Джеси, които се смееха в „Макдоналдс“.

Мълчаливо отиде и откачи палтото си от закачалката на задната врата. Искеше да даде възможност на Нил да изкупи вината си. Но той не го стори. И никога нямаше да го направи.

— Не забравяй да си взимаш лекарствата — изрече тя. — Ще дойда, когато имам възможност... ако изобщо те интересува.

ГЛАВА 20

Ден шести

7:00 часа, –28°C

Сутринта в понеделник температурата падна до минус двадесет и пет градуса. Духаше леден вятър. Студът потискаше Мегън. Беше останала в леглото си в „Шератон“, тъй като се опасяваше от срещата си с Де Палма. Слушаше радио, по което дисководещите с удоволствие съобщаваха на гражданите на Туин Сити, че могат да замръзнат за по-малко от шест секунди.

Всичко се бе объркало. Предварителните резултати от работата върху записа на телефонния разговор бяха неубедителни. Нямаше добри отпечатъци по тетрадката. Вечерята с Джейн Милард, агентката, която работеше по профила на престъпника, не бе дала очаквания от Мегън резултат.

Тя лежеше и се взираше в отражението си в огледалото над тоалетката. Размишляваше върху това, че някои хора я възприемаха като героиня, а други — като досадница. Чувстваше се странно отдалечена от действителността, сякаш Мегън О’Мали, която хората виждаха, не бе нищо повече от холограма. Не желаше да бъде шампион или демон. Искаше да върши работата си. Държеше да открие Джош.

Замаяна от умората и напрежението, тя с усилие стана от леглото и си взе душ. Облече се за срещата си с Де Палма с единствените дрехи, които бе взела — тесни черни джинси и черно поло, което подчертаваше бледността ѝ и тъмните кръгове под очите. Помисли си, че прилича на зомби.

Каза си колко хубаво би било да я назначат във ФБР в Тампа. Флорида блещукаше в ума ѝ като далечен мираж, който бе изтрит в мига, в който излезе навън и леденият вятър я прониза. Над дванадесет коли на паркинга бяха с отворени капаци — символ на капитулация, в очакване пътната помощ да дойде и да зареди акумулаторите им. Две

минути по-късно Мегън затръшна капака на лумината и се върна в хотела, мърморейки:

— Мразя зимата.

9:00 часа, -28°C

Де Палма крачеше зад бюрото си. Изглеждаше като Никсън, вживял се в ролята на Ед Съливан.

— Никога не е имало толкова обаждания от пресата — поклати глава той.

— Любопитни са — изтъкна Мегън. Беше застанала от другата страна на бюрото. Той не ѝ беше предложил да седне. Лош признак. — Преструват се, че съм голяма работа. Би трябвало да се съсредоточат върху Джош, а не върху мен.

— Привлякла си вниманието, като си разпитвала бащата пред тях.

— Зададох му няколко въпроса. Той загуби самообладание, това е всичко...

Де Палма я изгледа недоверчиво.

— Това ли е всичко? Мегън, човекът е изгубил сина си...

— Той умишлено укри информация от мен! Мъжът крие нещо. Какво очакваш да направя — да се държа като дама и да премълча или да действам като ченге, което си върши работата?

— Не би трябвало да правиш така, когато репортерите са наблизко. По дяволите, много добре го знаеш!

Мегън стисна устни. Нямаше смисъл да го усуква. Беше се провалила с Пол Киркууд.

Искаше ѝ се да си мисли, че той се е провалил с нея, но нещата в живота невинаги бяха такива, каквито ги желаш. „Не вярвай на глупости и не се извинявай.“ Беше се оставила темпераментът ѝ да я подведе. Добрият агент не постъпваше така.

— Да, сър — прошепна тя.

Де Палма въздъхна и се отпусна в креслото си.

— Независимо дали ти харесва или не, в дадения случай те следим през лупа, агент О'Мали. Внимавай къде стъпваш и внимавай какво говориш. Ти си добро ченге, но не си много тактична.

— Да, сър.

— И за Бога, не повдигай въпроса за сексуалния тормоз от миналата есен. Завеждащият отдела едва не получи сърдечен удар...

— Не е честно — възрази Мегън. — Не съм повдигала този въпрос. Това няма нищо общо с мен. Хенри Форстър раздуха работата сам...

Де Палма махна с ръка.

— Няма значение. Ако не сдържаш темперамента си, няма да имам друг избор — ще те изхвърля.

Той сложи очилата си и се загледа в купчината листа, подредени пред него. Мегън си пое дъх и реши да помоли да я освободи, но той вдигна поглед към нея. Изразът на лицето му се бе смекчил.

— Разполагаш ли с някаква следа?

— Почти нищо.

Тъмните му очи се спряха върху снимката на синовете му.

— Намери доказателства. Заеми се здравата с този случай, Мегън.

11:13 часа, -30°C

Ултиматумът на Де Палма тежеше на Мегън. Тя влезе през страничната врата в центъра на Бюрото. Репортерите дебнеха за информация по случай телефонното обаждане, но тя нямаше какво да им каже. След проведения разговор ѝ се искаше да стане невидима за хората от медиите, но знаеше, че единственият успешно изчезнал в момента бе Джош Киркууд, и тя трябваше да положи усилия да го накара да се появи отново.

Миризмата на ароматизатор и застоял цигарен дим я удари като невидима стена, когато влезе в кабинета си. Трябваше да купи въздушен филтър.

Лампичката на телефонния секретар светеше. Тя натисна бутона и смъкна шала от главата си. Пейджи Прайс искаше интервю с нея.

— Когато прасетата започнат да летят — измърмори Мегън.

Хенри Форстър искаше да коментират телефонния разговор.

— Да, ще направя коментар, късоглед плъх — изръмжа тя, докато събличаше шубата си.

— Агент О'Мали, на телефона е Стюарт Филдинг от НСИС. Моля, обадете ми се веднага. Постигнахме известен успех с

пръстовите отпечатащи.

„Отпечатащите на Оли Суейн.“

— Господи — прошепна тя, сърцето ѝ лудо биеше.

Закачи шубата си, седна на счупения стол и грабна телефонната слушалка. Трепереше, докато набираше номера на главната квартира на ФБР във Вашингтон. Стюарт Филдинг лично ѝ се обади.

— Съжалявам, че ни отне толкова време, но не можехме да съпоставим името с отпечатащите във вашия географски район. Трябваше да разширим параметрите на издирване няколко пъти. Накрая открихме нещо в щата Вашингтон. Готова ли си?

— Хайде, изплюй камъчето.

— Според АФИС и база данните на криминалната история твоят човек е Леели Олин Сиуик. Роден на 31 октомври 1956. Осъден е бил на десет години затвор, от които е излежал пет в щатския затвор в Уала Уала, и е бил пуснат на свобода под наблюдение на рождения му ден през 1989.

— За какво е бил осъден? — Мегън затаи дъх.

— Бил е осъден за два случая за малтретиране на деца. Ще ти изпратя по факса досието му.

Мегън благодари набързо на Филдинг и затвори. Очите ѝ горяха, докато гледаше в бележката, която бе написала.

„Оли Суейн: — Леели Олин Сиуик.

5–10 — Уала Уала.

Малтретиране на дете.

Оли Суейн имаше светъл пикап.

Оли Суейн имаше достъп до Джош.

Оли Суейн е осъден педофил.“

— Хванах те, копеле мръсно.

След като получи факса, тя изскочи от кабинета и хукна по коридора, блъскайки офицери и секретарки, както и граждани, които идваха по неизвестни за нея причини. Главите им се извъръщаха след нея. Тя профуча през приемната на полицията и се отправи към кабинета на

Мич. Натали се извърна от шкафа с архива явно оскърбена, че някой е имал безразсъдството да се намеси в нейната крепост.

— Трябва да се видя с шефа.

— Той е с шерифа...

Мегън нахлу в кабинета с блеснали очи, страните ѝ бяха зачервени. Без дори да погледне към Ръс Стайгър, тя приближило Мич и хвърли факса с данните на Оли върху бюрото му.

— Твоят безвреден господин Суейн е осъждан педофил от щата Вашингтон.

Той се втрени в нея изумен, стомахът му се сви от страх.

— Леели Олин Сиуик, т.е. Лони О. Суейн — Оли Суейн, е бил осъден да излежи присъда през 1984 година за насилствен секс с деветгодишно момче.

— Господи, не!

Мич седеше неподвижен на стола си. Нямаше начин да знае, че Оли Суейн не е просто един странен мъж, който работи на ледената пързалка. И въпреки това се чувстваше отговорен. Това беше неговият град. Негова работа бе да предпазва хората от Дийр Лейк. И през цялото време престъпникът е живеел под носа му, а той не е подозирал нищо. Педофил, работещ при деца, и той го бе допуснал.

— Как, по дяволите, се сдоби с отпечатъците му?

Мегън го изгледа свенливо, въпреки че се бе обърнала с гръб към любопитния Стайгър.

— Възможността сама ми се предложи — обясни тя. — Не беше сред заподозрените, но накрая го хванахме. — Не можем да го арестуваме по нашия случай въз основа на досието му — продължи, — но има съдебна призовка за това, че е излязъл от щата Вашингтон. Вече се обадох на съдията Уит, за да издаде заповед за обиск на къщата и превозното средство. Досието заедно с описанието на пикапа, дадено от свидетеля, и възможността, която е имал Оли да отвлече Джош, ни дава право да започнем търсене. Когато го затворим, този път ще го подведем под отговорност за две престъпления. Но си мислех, че може би ще поискаме да задържим нещата.

— Какво да задържим? — изправи се Стайгър. — Хайде да отидем и здравата да раздрусаме този мръсник.

— Хайде, какво? — подигра му се Мегън. — Оли Суейн живее в границите на Дийр Лейк. Това е работа на полицията, извън твоите

правомошния е, Стайгър.

— Забрави го — свирепо я изгледа шерифът. — Това е общо разследване. Аз също ще участвам в ареста...

— Тогава не е зле да докажем, че той го е извършил? — прекъсна го Мегън. — Можем да започнем да го следим и да разберем дали няма да ни заведе до Джош. Знаем, че момчето не е в дома на Оли. Той трябва да е някъде другаде. Остава и въпросът, дали е действал сам. Знаем, че той не се е обадил от Сейнт Питър и не е оставил тетрадката върху капака на колата на Мич. Може да ни отведе при човека, който го е сторил.

Стайгър я изгледа, сякаш предлагаше да си сложат абажури на главите и да играят на дама.

— Как, по дяволите, ще поставим под наблюдение някого в такъв малък град? Като си изхвърля боклука в седем часа, пет минути след това всички в Дийр Лейк го знаят.

— Вероятно това няма нищо общо с размера на града — подигравателно изрече Мегън.

— Къщата срещу тази на Оли е свободна — каза Мич и се изправи. — Арлън и Рамона Найдерхаусер прекарват зимата в паркинг за каравани в Броунсвил, Тексас. Аз ще ви пусна в къщата.

— А какво ще стане, когато Оли излезе от дома си? — попита Стайгър. — Няма начин да проследиш някого в Дийр Лейк, без да те забележат.

— Ще го проследим през нощта. Ще използваме частни коли. Ще стоим надалеч с изгасени фарове. Ако ни забележи, ще се провалим, но ако не го стори, може и да ни заведе до Джош.

Стайгър изсумтя:

— Той е гаден червей. Ако ни предизвика, ще му дадем да се разбере.

— Ами ако не го стори? — настоя Мич. — Какво ще стане, ако има съучастник? Ще заловим Оли, а партньорът му ще избяга и с Джош ще се случи нещо ужасно.

Той натисна бутона на интеркома.

— Натали? Ако обичаш, свържи ме с Арлън Найдерхаусер. — Мич се обърна към шерифа: — Трябва да опитаме, Ръс. Ако няма резултат, още разполагаме със заповедите срещу него.

— Само си губим времето — изръмжа Стайгър.

— Опитваме се да върнем Джош жив и да заловим похитителя.
— Мич погледна часовника си. — Оли е на работа от три до
единадесет. Ще сложа човек пред ледената пързалка още сега, за всеки
случай. Ще съберем хората си и ще се срещнем в осем.

Стайгър излезе недоволен от кабинета. Мегън въздъхна, когато
той затръшна вратата.

— Въздух под налягане!

— Майната му.

— Ще се въздържа от коментар — изрече тя.

Мич заобиколи бюрото.

— Свърши добра работа, агент О'Мали. Аз съм тук от две
години и не съм заподозрял Оли в нищо; ти си тук от пет дни и доказва,
че е педофил. По дяволите, дори го проверих и не открих нищо. Нищо.

— Шофьорската му книжка се води на сегашното му име, така че
няма досие. Ти си свърши работата. Аз просто отидох още една крачка
напред — когато в петък отидох да се видя с него, забелязах нещо като
груба татуировка на пръстите му. Просто използвах инстинкта си и се
оказах права. Имах късмет.

— Късметът няма нищо общо с това — измърмори Мич. — Ти
си добро ченге.

В думите му нямаше интимност, но въпреки всичко тя изпита
удоволствие. Фактът, че той го каза почти със завист, направи
комплимента много по-сладък за нея.

— Благодаря, шефе — изрече тя, като се опитваше гласът ѝ да
прозвучи равнодушно.

Мич долови смущението ѝ. Това, че се опита да прикрие
гордостта си с безразличие, го развъълнува.

— Защо не ми каза, че си взела отпечатъци? — попита я.

Мегън сви рамене и отбягна погледа му.

— Не е ставало дума. Просто имах предчувствие. Не знаех какво
ще излезе. — Вдигна стъкленото преспापие от бюрото и започна да си
играе с него. — Технически предполагам, че съм те прескочила. Това
означава ли, че сега ще ме отстраниш?

Той се облегна на бюрото.

— Не мога да съм ти толкова обиден, след като предчувствието
ти излезе вярно. Това не означава, че съм щастлив.

Тя остави преспапиеето на бюрото. Устните ѝ се изкривиха.

— Щастието няма нищо общо със случая, шефе.

Не бяха разговаряли от неделя вечерта, когато тя му се беше обадила, за да му съобщи, че от лабораторията още нямат резултати. Никой от тях не спомена за събота вечерта. Само очите му говореха, докато я наблюдаваше.

— Как мина разговорът с Де Палма? — попита той.

Мегън скръсти ръце.

— Все още съм цяла.

— А работата ти?

Тя му се усмихна кисело.

— Засега нека просто да кажем, че Джош няма да е единственият, който ще бъде спасен. Така че по-добре да се върна към случая. Мислех да отида до болницата и да говоря с администраторката, която се е обадила на пързалката в нощта на изчезването. Искам да разбера дали ще може да разпознае гласа на мъжа, с който е разговаряла. Ако разпознае гласа на Оли, тогава той ще е знаел, че Хана ще закъснее.

— Добре. Ще се свържа с властите във Вашингтон, искам да разбера дали могат да ни дадат повече информация. Ще се обадя и на областния прокурор и ще го уведомя за положението.

— Чудесно.

— Мегън — изрече той, — радвам се, че Де Палма не те е отстранил.

— Да, спасих се само с наранена гордост — промърмори тя. — Излизам, шефе. Ще се видим по-късно.

13:07 часа, -28°C

— Съжалявам. Просто не мога... — Карол Хайет кихна и затвори очи в израз на досада от вируса, който върлуваше сред персонала на болницата.

— Наздраве — каза Мегън.

Администраторката шумно издуха носа си и хвърли хартиената кърпичка в кошчето.

— Този вирус е много лош — довери тя с пресипнал глас. — Нямахте да съм тук, но колежките ми са по-зле и от мен.

Мегън кимна. Зад нея в чакалнята две деца плачеха, а трето дете свиреше на играчка ксилофон. По телевизията излъчваха „Джералдо“.

— Извинете — отново изрече Карол. — Вече говорихме за това в петък с другия офицер. Сигурна съм, че се обадох, но тази нощ тук беше много напрегнато. Не мога да ви кажа кой беше човекът от ледената пързалка.

— Той не се ли представи?

— Не познавам мъже, които да се представят по телефона. Те просто смятат, че трябва да знаеш кои са, като си въобразяват, че с нетърпение очакваш да ти се обадят — възмутено изрече тя. Извади нова хартиена кърпичка и я сгъна във формата на карамфил.

Мегън подчерта с дебела черта думата „администраторка“ в бележника си.

— Смятате ли, че ще познаете гласа, ако го чуете?

— Ще ми се да отговоря утвърдително — каза Карол и очите ѝ се насълзиха. — Много мисля за Хана. Тя е най-добрият човек, когото познавам. И като си помисля, че някой е отвлякъл сина ѝ и прави кой знае какво с него... — На лицето ѝ беше изписана болка. — Господи, аз също имам момче — Брайън. Той е най-добрият приятел на Джош. Играят в един отбор по хокей. Синът ми онази вечер също беше на пързалката. Можеше същото да се случи и с него... Толкова е трудно...

Мегън докосна рамото на жената и тихо изрече:

— Няма нищо. Зная, че щяхте да помогнете, ако можехте. Не се притеснявайте.

— Моля ви, намерете Джош — прошепна жената. Думите ѝ поразиха Мегън, както я поразяваше молбата на всеки човек в Дийр Лейк. Те бяха наранени, зашеметени. Оставяха лампите на верандите им да светят през нощта с надписи на вратите си „Светлина за Джош“. Защото не само Джош беше отвлечен, нямаше ги вече невинността и доверието на малкия град.

Леели Олин Сиуик трябваше да отговаря за много неща.

— Правим всичко възможно — отвърна Мегън.

Като се отдалечи от гишето, тя забеляза стрелка на стената, която сочеше пътя към кафенето. Може би кофейният щеше да ѝ помогне срещу главоболието.

Когато влезе в кафенето, няколко мъже от поддръжката седяха и пиеха кафе в далечния ъгъл. Дори не погледнаха към нея.

Мегън пусна две монети от по четвърт долар и натисна бутона на автомата. Кристофър Прийст влезе, когато от автомата падна кутийка. Черното поло бе впито в тесните му гърди. Тънките му кокалести ръце изглеждаха прекалено дълги.

— Агент О’Мали. — Зад дебелиите стъкла на очилата му очите му блеснаха от учудване. — Какво ви води насам? Надявам се да не е вирусът, който върлува наоколо.

— Не. Добре съм. Ами вие, професоре?

— Мой студент е тук. — Пусна монети в автомата и си поръча кафе, сметана и захар.

Мегън отвори кутийката със сода и потърси хапчетата си за главоболие в чантата. Наблюдаваше разсеяно как Прийст отнася чашата си на масата. Той предпазливо изтри разлялото се кафе от ръба на чашата с хартиена салфетка.

— О, да — каза тя, докато седна на стола отляво на професора. — Момчето, което катастрофира през нощта, когато отвякоха Джош.

— Да. — Той отпи от кафето си, гледаше право напред. — Точно така.

— Как е той?

— Не е много добре. Изглежда, има усложнения. Може да се наложи да го преместят в по-голяма болница в града.

— Много лошо.

— Ммм... — започна той, вглеждайки се в особено ярък постер за маневрите на Хаймлих. — Майк изпълняваше моя поръчка — изрече толкова тихо, сякаш говореше на себе си. — По проект за възприятията и науките.

— Онзи, за когото спомена доктор Райт.

— Да. Майк повтаря, че пътят бил абсолютно празен, а сетне се ударил на завоя. — Той отпи глътка кафе и изтри устните си със салфетка. — Животът е смешен, нали?

— Да. Погледнат през очите на моята професия, просто е истерично смешен.

Той пренебрегна сарказма й. Любопитството му изглеждаше абсолютно аналитично: въпросът, който бе поставил, бе изобщо за света.

— Дали е съдба или случайност? Какво е накарало Майк Чембърлейн да направи този завой точно в този момент? Какво е

накарало Джош да застане на тротоара сам в онази нощ? Кое ни е накарало да дойдем в кафенето по едно и също време?

— Приличат ми на въпроси за катедрата по философия в университета.

— Не съвсем. Компютърната наука борави с логика, причина и следствие, модели на мислене.

— Добре, професоре — заяви Мегън, когато изпи содата и хвърли кутията в кошчето за рециклиране, — ако вие и компютърът ви постигнете логично обяснение за това, което се случва в света, бих искала да съм първата, на която ще кажете.

ГЛАВА 21

Ден шести

9:00 часа, –33°C

Домът на Арлън и Рамона Найдерхаусер миришеше силно на нафталин. От прозореца на спалнята Мич наблюдаваше през бинокъла си мрачния коптор на Оли. В къщата на Оскар Руд светеше и се виждаха старите коли, паркирани в двора му.

Мегън стоеше до прозореца и надничаше зад пердето. И двамата бяха с връхните си дрехи, тъй като Найдерхаусерови бяха намалили отоплението до минимум. Навън температурата постепенно спадаше, очакваха се рекордно ниски температури. Във въздуха бяха започнали да се оформят кристали, създавайки феномен, наречен „снежна мъгла“ — странна прозрачна мъгла надвиснала над земята като специален ефект от филм на ужасите.

Въпреки студа Стайгър бе настоял да остане на улицата в цивилна кола. Хората от Бюрото за борба с престъпността, от полицията и от отдела на шерифа бяха разположени на стратегически места из града, така че да не изпускат от очи Оли. Лаборатория беше в старата пожарна.

— Господи, мразя това време — възкликна тихо Мегън.

— Знаеш ли, че на Северния полюс тази вечер ще бъде по-топло оттук?

— Искаш да се преместиш на Северния полюс ли?

— Искам да се преместя на Каймановите острови.

— Музиката там ще те накара да се самоубиеш за един месец.

— Поне ще умра на топло.

Мич стисна бинокъла с лявата ръка, а с дясната бръкна в джоба на якето си, за да я стопли.

— Знаеш ли, че Оли има пет компютъра?

— Той ми каза, че били изхвърлени от компании като ненужни след ъпгрейдване. Началникът на Уала Уала ми каза, че тестът за

интелигентност на Оли е показал много добър резултат. Той винаги изучава нещо.

— Малки момченца например.

— Да, но офицерът, при когото трябва да се явява всяка седмица, изглеждаше изненадан, когато му обясних в какво го подозираме. Не вярваше, че Оли е способен да направи такова нещо.

Мегън пусна пердето и изгледа Мич.

— Той е бил зад решетките за насилствен секс с дете и това, ако не е насилие?

— Насилието може да се обуздае, извращението има различни степени.

— Да, добре, прочетох досието му. Струва ми се, че той притежава класически признаци на ескалация — надничане през прозорците, после да се показва, сетне галене и накрая изнасилване. Какво казват момчетата във Вашингтон за освобождаването му от затвора?

Мич сви рамене:

— Оли не е първият, който е нарушил закона.

Мегън погледна часовника си. Девет часа. Оли сигурно щеше да е на пързалката до единадесет, но те трябваше да са на поста си за всеки случай. Тя огледа малката спалня: бяха захвърлили радиопредавателите си върху бялата кадифена покривка на леглото. Навън имаше полицаи с пистолети и бинокли, насочени към къщата на Оли. Ако това не бе най-вълнуващият момент, който стаята бе преживяла, то Арлън и Рамона бяха най-забавната двойка на света.

Клетъчният телефон на Мич иззвъня. Той остави бинокъла и включи телефона.

— Холт.

— Татко?

— Джеси? Скъпа, защо не спиш?

Чу се подсмъркване.

— Искаш ли да дойдеш и да ме вземеш?

Сърцето на Мич силно заби. Джеси. Беше забравил за нея.

— Съжалявам, скъпа — прошепна той. — Не, тази вечер няма да мога. Ще трябва да останеш при дядо и баба. Наистина много е важно тази вечер да съм на работа.

— Винаги казваш така! — изплака Джеси. — Не те харесвам, когато си ченге!

— Моля те, не говори така, скъпа. — Дали това извинение не прозвуча жалко в ушите на Мегън, както му се стори на него? Не желаше да разочарова Джеси. Неприятно му бе, когато тя негодуваше срещу работата му, защото това събуждаше спомени за Алисън и споровете, които имаха, молбите ѝ, за които той беше глух. Вината застана като буца в гърлото му.

— Обещавам, скоро ще прекараме цяла вечер заедно. Но сега случаят е много важен. Опитвам се да намеря Джош, така че да се върне при родителите си. Нали знаеш, той не ги е виждал почти цяла седмица.

— Трябва да му е мъчно за тях — след известно мълчание изрече Джес. — Сигурно е много тъжен. Ти също ми липсваш, татко.

— Ти също ми липсваш, бебче — прошепна той.

Обади се Джой, гласът ѝ бе като остър бръснач:

— Извинявай, че те безпокоя, Мич. Джеси бе много разстроена и не успяхме да я накараме да заспи. Казах ѝ, че не бива да разчита на теб...

— Виж, Джой. — Мич се опитваше да потисне гнева си. — Линията трябва да е свободна в случай, че възникне нещо. Съжалявам, но забравих да се обадя. Надявам се, че Джеси може да остане тази вечер при вас. Ще поговорим по-късно за това, дали тя може да разчита на мене или не.

Той прекъсна връзката. Представи си я как крачи напред-назад пред изрисувания прозорец и повтаря: „Чудя се къде ли се бави татко ти... Странно, още не се е обадил...“, докато не разстрои Джеси напълно. Защо, по дяволите, дойде тук, след като Алисън и Кайл бяха убити?

За да се накаже, че е жив.

Мегън мълчаливо го наблюдаваше. Това бе негов проблем, но тя не можеше просто така да пренебрегне болката му.

— Баща ми работеше втора смяна, така че никога не беше с мен — каза тя. — Нито веднъж не ми е казал, че му липсвам.

Мич вдигна глава и я погледна. Лунната светлина се процеждаше през дантелените пердета и осветяваше лицето ѝ. Уязвимостта, която

обикновено прикриваше с гордостта си, бе най-интимното нещо, което му бе дала досега.

— А Джеси е щастлива, че има такъв баща — прошепна тя.

По радиотелефона се чу гласът на Нога:

— Шефе! Излиза от страничната врата и се насочва към теб пеша. Край.

Мич грабна радиопредавателя.

— Роджър, Ноджи. Всички екипи — той се движи пеша към дома си. Бъдете готови.

Мегън се загледа през прозореца. Беше невъзможно да види пътеката, която Оли бе направил между ледената пързалка и неговия дом — гараж, но трябваше да заобиколи постройката, за да влезе вътре. Взираше се в ъгъла на малката постройка, докато очите ѝ не започнаха да парят, а гърдите да я болят от съдържане на дъха. Накрая Оли Суейн се появи с пакет, който висеше на въженце. Затърси ключовете си, изпуснати на пътеката и се наведе да ги вдигне. Когато се изправи, на улицата се появи микробусът на ТВ7.

— Не! — изкрещя Мегън.

— По дяволите! — Мич обърна стола, грабна радиотелефона и се втурна към стълбите.

Изскочиха навън в студената нощ. Мич тичаше напред, радиотелефонът бе пред лицето му.

— Измамни сме! — извика той в телефона. — И този кучи син, който е съобщил на журналистите да дойдат, по-добре да се гръмне, преди да съм го пипнал!

Оли стоеше като замръзнал, ужасен. Пакетът падна в краката му. Страничната врата на микробуса на ТВ7 се отвори като корема на Троянския кон и оттам изскочиха няколко души. Един мъж носеше видеокамера на рамото си. Друг беше понесъл ярък прожектор на стойка. Водеше ги жена, която бе виждал по новините и на ледената пързалка миналата седмица. Тя вероятно беше красива, помисли си той, но в момента му се струваше излязла от кошмарите му.

„Те ще те открият, Леели. Мислеше си, че ще се скриеш, но те ще те открият. Ти си толкова глупав, Леели.“

Студена пот обля тялото му.

Жената насочи микрофона към него. Светлината го ослепяваше. Въпросите валяха като куршуми.

— Господин Суейн, можете ли да коментирате отвличането на Джош Киркууд? Истина ли е, че сте били осъден за изнасилване на дете във Вашингтон? Сътрудничите ли на полицията по разследването? Шефът на полицията знае ли за престъпленията ви?

„Те знаят. Те знаят“ — повтаряше гласът в главата му все по-силно и по-силно, докато не започна да крещи. Той реши, че черепът му ще се пръсне.

Мич Холт пристигна и блъсна оператора, който падна на земята. Камерата се удари в стената на къщата и падна в снега.

Оли усети издайническа топлина, която се разля в крачолите му, замръзвайки почти веднага на плата. Той се обърна и инстинктивно хукна да бяга. Краката му затъваха в снега, корени се заплитаха в ботушите му като пръсти, протягащи се от ада. Студеният въздух режеше дробовете му, всеки дъх бе като хиляди ножове, забиващи се в него. Размахваше ръце, сякаш се бореше да изплува. Светът изглеждаше така, сякаш трепти около него, неясни очертания от звезди, небе, сняг и оголени дървета. Не чуваше нищо друго, освен гласовете в ума си и ударите на сърцето си.

„Те знаят. Те знаят. Те знаят.“

Тогавя нещо го удари силно по гърба, той извика и падна.

Мич повали Оли и опря коляно в гърба му. Дръпна белезниците от колана си и щракна едната на дясната му китка.

— Леели Олин Сиуик — изрече задъхано. — Ти си арестуван. Имаш право да не говориш. Всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб в съда. Имаш право на адвокат. Ако не можеш да си го позволиш, ще ти назначат служебен. — Изви лявата му ръка зад гърба с такава сила, че Оли извика от болка, и щракна другата белезница. — Разбра ли какво ти казах?

Мич се изправи и дръпна Оли нагоре.

— Не съм аз — захленчи той. Сълзите се стичаха по лицето му. Устната му кървеше. — Не съм сторил нищо.

Полицаят го извъртя към себе си и се наведе към грозното му лице.

— Направил си доста неща, Оли, но за Бога, ако си сторил нещо на Джош Киркууд, ще пожелаеш никога да не си се раждал.

Оли наведе глава и зарίδα. Зад къщата му се събра тълпа, а на празното пространство при паркинга бе пълно с полицаи и хора от телевизията. Те знаеха. Щяха да научат всичко за него. Бяха научили за миналото му и щяха да провалят бъдещето му.

„Ще пожелаеш никога да не си се раждал, Леели.“

Това, което никой от тях не подозираше, бе, че той наистина не искаше да живее. Съжеляваше за всеки ден от живота си.

Стайгър спря колата си. Наоколо се бяха струпали ченгета и хората от екипа на ТВ7. Той паркира на алеята покрай къщата на Оли и за малко да закачи броните на два стари сааба на Оскар Руд. Шерифът излезе от колата и започна да крещи заповеди.

— Вкарайте го в колата! Ще го откарам в града. — Хвърли строг поглед към събралите се, без да подозира, че видеокамерите не работят в момента.

— Отдръпнете се. Това е работа на полицията.

Пейджи пристъпи напред с микрофон в ръка. Ако успееш да направят звуков запис и няколко снимки, можеха да твърдят, че са имали технически затруднения с камерата. Вече бе събрала материала, който ѝ трябваше.

— Шерифе, смятате ли, че това е човекът, който е отвлякъл Джош Киркууд?

— Ще разпитаме господин Суейн и ще се свържем с колегите си във Вашингтон. Това е всичко, което мога да кажа засега.

— Какво ви накара да арестувате този заподозрян?

Той я изгледа презрително. Косата му блестеше като намазана с олио на лунната светлина.

— Добрата стара полицейска практика.

Мич дръпна Оли към колата и го предаде на Нога.

— Качи го в твоята кола.

Той изгледа арестувания и сетне отново спря погледа си върху Мич.

— Но, шефе...

— Качи го в проклетата кола и го откарай в участъка — заповяда

Мич. — Ако Стайгър започне да ти опява, тегли му куршума.

Нога вдигна вежди.

— Да, сър.

— Ще те последвам — каза Мегън на патрулиращия полицаи. Тя хвана Мич за ръката. — Много добре се справи, шефе.

— Така ли? — измърмори той, хвърляйки поглед към Пейджи от другата страна на колата. — Е, още не си видяла нищо.

Мегън се въздържа от коментар и се обърна с гръб към Нога. Полицаят сложи голямата си ръка върху тила на Оли, и го поведе покрай колата на Стайгър към улицата, където полицейски коли бяха паркирани безразборно със запалени фарове. Щом забеляза Нога и Оли, шерифът заряза Пейджи и се втурна след арестувания.

— Хей, Нога! Натовари го в тази кола!

— Всичко е наред, шерифе — извика той. — Ние ще го вземем. Благодаря.

Съседите надничаха през прозорците си. Оскар Руд излезе навън със смъкнати тиранти и пантофи на бос крак.

— Хей! — извика той на Стайгър. — Разкарай колата си от поляната ми. — И внимавай, когато минаваш на задна покрай саабовете!

Мич се насочи към Пейджи. Тя държеше микрофона пред себе си като кръст, който да я пази от вампири.

— Шефе Холт, можете ли да направите изявление?

Той грабна микрофона от ръката ѝ, запрати го в снега и отвори ципа на якето ѝ.

— Това ли е всичко, госпожице Прайс? — изръмжа той. — Нямате ли микрофон, прикрепен към сутиена?

— Не-е — запъна се тя.

Той я изгледа свирепо. Операторът се опита да ѝ се притече на помощ.

— Хей, приятелю, това е скъпа техника. Ще извадиш късмет, ако телевизията не заведе дело срещу теб.

Мич се извърна към него. Гласът му бе зловещо тих.

— Ще съм късметлия ли? — Приблужи се до оператора. — Нека ти кажа нещо, приятелю. Не ми пука за проклетата ти камера. Ти и ледената кралица пречите на полицейско разследване. Това е нарушение на закона. И ако Джош Киркууд умре, защото провалихте акцията ни, ще ви подведе под отговорност за убийство.

Той се обърна отново към репортерката:

— Какво би казала за това, Пейджи? — Махна с ръка към нея и извика като конферансие. — На живо от поправителния дом за жени в Шакопии — за вас ще покажем Пейджи Прайс!

Тя се тресеше от яд и страх. Мразеше го за това, че я плашеше и че я караше да се чувства отговорна.

— Просто си върша работата — защити се тя. — Не съм накарала Леели Сиуик да върши престъпления. Не съм отвлякла Джош Киркууд и не съм отговорна за нищо, което се е случило с него.

Мич поклати глава с отвращение. Дробовете го боляха от ледения въздух. Ръцете му бяха замръзнали, но не се опита да извади ръкавиците си от джобовете на якето. Беше вцепенен и зашеметен от провала на операцията. Оли можеше да ги отведе при Джош. Жената пред него беше провалила тази възможност и дори не осъзнаваше вината си.

— Не разбираш, нали, Пейджи? — прошепна той. — Не става дума за теб. Ти си никоя. Твоята работа, твоят рейтинг, твоята телевизия — не означават нищо за мен. Става дума за момче, което би трябвало да е у дома и да слуша приказка за лека нощ. Става дума за майка, чието дете е откъснато от нея, и баща, който е загубил сина си. Това е истинският живот... или истинската смърт благодарение на теб.

Той се обърна и тръгна към бяло-зелената полицейска кола, която го чакаше със запален мотор. За първи път от доста дълго време Пейджи изпитваше угризения. За нея съвестта бе нежелан товар. Макар да знаеше, че някои от колегите й спокойно си го носят, тя смяташе, че издигането й на върха ще е по-лесно без него. Сега...

Тя рязко се обърна към Гарсия:

— Успя ли да уловиш всичко това?

Операторът извади миниатюрен диктофон от джоба на якето си.

Пейджи погледна към часовника си.

— Да тръгваме. Ако побързам, ще успея да подготвя репортажа за новините в десет.

10:27 часа, -30°C

— Господин Сиуик, желаете ли на разпита да присъства адвокат?

Оли подскочи, когато чу името си, сякаш някаква ръка от миналото се протегна към него, за да го удари. Гласът в главата му

пицеше: „Леели! Леели! Леели!“ Той не вдигна поглед към жената — ченге, която седеше срещу него. Усещаше погледа ѝ, който го изгаряше. Усещаше го като че някой заливаше кожата му с киселина.

— Господин Сиуик? Осъзнавате ли какво ви питам?

— Не бях аз — измънка той.

Погледът му се замъгли, докато се взираше в ръцете си на масата. Подръпна ръбовете на срязаните си ръкавици, за да прикрие спомена от престоя му в Уала Уала. Не можеше да забрави рокера, който го бе притиснал с тялото си, докато мъж, наречен Нийдлес, с игла татуираше букви по пръстите му. Още си спомняше смеховете им, докато ги умоляваше да престанат. Татуировката бе най-малкото от това, което му бяха сторили по време на петте години в затвора. Нито веднъж на молбите му не бе отвърнато с милост, а само със садизъм.

— ... има заповед за арестуването ви по нарушаване на заповедта за неотклонение...

Можеха да го върнат обратно в затвора. Мисълта предизвика агония, която премина през тялото му като стрела.

— Знаем какво сте сторили с момчето във Вашингтон, Оли — каза Мич Холт. Той крачеше напред-назад зад жената с ръце на кръста. — Това, което искаме да узнаем, е какво си направил с Джош Киркууд.

— Нищо.

— Хайде, Оли, не ни разигравай. Имаш досие, имал си възможност и имаш пикап...

— Не бях аз! — изкрещя Оли, вдигайки поглед към Мич Холт.

Полицайте никога не му вярваха. Винаги гледаха на него като на измет. Като на кучешко лайно. Грозна буболечка, сплескана и сълзяща. На лицето на Мич също бяха изписани неверие и отвращение, каквито бе виждал толкова много пъти. Въпреки че бе срещал този поглед много пъти в мизерния си живот, той все още изпитваше мъка.

Никога не бе искал да нарани някого.

Устните му се изкривиха и странен вой излезе от гърлото му, докато стискаше зъби срещу силното си желание да заплаче. Притисна главата си с ръце, сетне ги прокара по разрешената си коса, надолу по петното на лицето и изкуственото око. Имаше усещането, че тялото му се задушаваше в топлите зимни дрехи. Панталоните му лепнеха там, където се бе подмокрил. Миризмата на урина изгаряше ноздрите му.

— Имаш ли съучастник?

— Джош добре ли е?

— Ако ни сътрудничиш, ще облекчиш положението си.

— Той в безопасност ли е?

— Насилвал ли си го?

— Жив ли е?

Въпросите идваха в безпощадна стрелба. А в промеждутъците глас пищеше в главата му: „Отговори ми, Леели! Отговори ми, Леели! Отговори ми!“

— Престанете! — изкрещя той, затискайки ушите си с ръце. — Престанете! Престанете!

Мич удари с юмрук по масата и се наведе напред.

— Смяташ, че сега ти е трудно, Оли? Искаш да спрем да ти задаваме въпроси? Как мислиш, че се чувстват родителите на Джош? Не са виждали сина си от седмица. Не знаят дали е жив или мъртъв. Можеш ли да си представиш колко ги боли и колко силно желаят всичко това да свърши?

Оли не отвърна. Гледаше надолу, главата и раменете му се тресяха. Мич потисна желанието си да го хване за врата и да го разтърси.

— Господин Сиуик — изрече Мегън с глас, полиран като мрамор, — осъзнавате ли факта, че дори докато говорим, екип от криминалисти претърсват къщата и пикапа ви.

— Ще те обвиним за това отвличане, Оли — заяви Мич. — И ако не намерим Джош жив — ще те осъдят за убийство. Повече никога няма да видиш дневна светлина.

— Можеш да си помогнеш сам, ако ни съдействаш.

Оли сложи ръце на главата си.

— Не съм го наранил.

На вратата се почука и Дейв Ларкин показа глава. Сега не се усмихваше лъчезарно както обикновено.

— Агент О’Мали?

Официалното му държание бе също толкова алармиращо като учтивия му вид. Мегън излезе в тесния коридор, осветен от сурова луминесцентна светлина. Телефони звъняха настойчиво в чакалнята, наоколо цареше хаос въпреки късния час. Пейджи Прайс може би се бе отказала от съревнованието, но всички останали искаха да научат нещо преди новините в десет часа.

— Каза ли нещо? — запита Ларкин.

— Не. Какво стана в къщата му?

— Господи, няма да повярваш колко неща е натрупал там. Трябва да има над хиляда книги и пет-шест компютъра...

— Има ли лазерен принтер?

— Не, само матричен. Но се натъкнахме на нещо друго, което съм сигурен, че ще искаш да видиш веднага.

Той бръкна в джоба си и извади найлоново пликче със снимки. Кръвта на Мегън се оттегли от лицето ѝ, докато вадеше снимките и ги разглеждаше една по една. Нямаше начин да се разбере къде и кога са правени. Не можеше да идентифицира нито един от тях — всички бяха момчета в различни етапи на събличане.

Ръцете ѝ трепереха, докато прибираще доказателствата обратно в плика.

— Бяха поставени в кафяв плик под матрака му — обясни Ларкин. — Покажи му ги и виж какво обяснение ще ти даде.

Мегън кимна и се обърна към вратата.

— Хей, ирландке?

Тя погледна през рамо.

— Прикови го.

Оли все още държеше главата си с ръце, когато тя влезе в стаята за разпити. Мич вдигна въпросителен поглед към нея. Тя хвърли плика със снимките на масата.

Оли погледна към тях през пръстите си и усети как стомахът му се свива.

— Какво, по дяволите, ще кажеш, сега, господин Сиуик?

Оли стисна очи и прошепна:

— Искам адвокат.

Стайгър бе заел едно от предните места при разпита. Бедата бе там, че искаше да бъде вътре в стаята, а не да седи от другата страна на двупосочното огледало. Холт и О'Мали го бяха изключили от разпита. Това не бе негов случай. Не беше негов арест. Всичко беше наред, когато миналата седмица обикаляше в снега, замръзнал като куче, но не го искаха в стаята за разпити.

Холт, незаменимият детектив от Маями, щеше да получи от славата — онова, което успееше да изкопчи от онази дребна кучка от Бюрото. Първата агентка жена. Голяма работа. Бюрото я използваше пред журналистите в отговор на надигналите се призови за равноправие на жените. Холт се държеше с нея така, сякаш тя бе истинско ченге, но вероятно я чукаше след работно време. Стайгър се усмихна, като си помисли какъв шум би се вдигнал, ако подобна новина стигне до журналистите.

Той погледна часовника си и въздъхна. Дванадесет и петнадесет. Разпитът беше безполезен. Суейн или Сиуик, или каквото и да беше името на онзи грозник, не искаше да каже нищо без адвокат. Кен Карей, общественият защитник, го бе посъветвал да си държи устата затворена. Накрая Холт вдигна ръце и реши да прекрати разпита. Оли щеше да бъде обвинен за притежание на детски порнографски снимки, в подозрение за отвличане и за нарушение на мярката за неотклонение. Нога бе повикан да отведе Оли в килията. Стаята се изпразни, загасиха лампите и шоуто приключи.

Стайгър се изправи и се протегна, светвайки лампите в своя театър. Чудеше се дали навън са останали още репортери в очакване на някое от действащите лица.

Вратата се отвори и Холт влезе в стаята.

— Смятах, че ще се пречупи — каза Стайгър. — Реших, че снимките ще помогнат. Наистина ли заслужават внимание? Не успях да ги видя оттук. Само с голи деца ли бяха, или имаше и секс?

Мич присви очи.

— Да, могат да се окажат доста интересни за Пейджи, нали? Какво ти даде тя, за да ни натопиш, Ръс?

— Не зная за какво говориш. — Шерифът взе якето си.

— Леели Олин Сиуик — изрече внимателно Мич. — Само трима знаеха истинското му име. Само един от нас го е казал на Пейджи Прайс.

— Е, не бях аз.

— Ще ме погледнеш ли в очите, докато го казваш?

— Да не се опитваш да кажеш, че съм лъжец? — Шерифът не изчака отговора. — Не съм длъжен да те слушам — сопна се той и тръгна към вратата.

Мич го хвана за рамото.

— Ти беше против наблюдението, така че си повикал Пейджи и си й казал всичко. — Поклати глава отвратен. — Господи, ти си лош от нея! Ти си дал клетва да спазваш закона, не да го нарушаваш. От теб се очаква да пазиш и защитаваш хората на тази страна, а не да ги продаваш на онзи, който даде повече. — Гневът му се засили и пулсираше във вените му. Удари Стайгър в гърдите. — Ти изложи на опасност разследването. Ти предаде Джош...

Стайгър се изсмя.

— Да не би да вярваш, че е жив? Детето е мъртво и...

„Детето е мъртво.“

Мич отново видя супермаркета, телата, кръвта, бейзболните карти в отпуснатата ръка на сина си. Чу гласовете на хората от „Бърза помощ“:

„Хей, Естефан, да ги сложим в чувалите и да ги откараме.“

„Защо да бързаме? Детето е мъртво.“

За миг стените се разклатиха. Гневът му се възпламени ослепителен, необуздан, изгарящ. Пред очите му се спусна мъгла и Мич блъсна Стайгър. Стайгър остана без дъх и се блъсна в стената.

— Името му е Кайл! — извика Мич в лицето на шерифа. „Кайл... ох, мили Боже...“

Изпита слабост, сякаш осъзнаването го удари физически и го ослепи. Стайгър се бе втренчил в него.

— Джош — тихо изрече Мич. — Името му е Джош, а ти по-добре вярвай, че е още жив, защото това е единствената ни надежда.

ГЛАВА 22

Ден седми

Максимална температура за деня –28°С

Новината за арестуването на Оли и тайния му живот премина през Дийр Лейк като виещ североизточен вятър. С помощта на всички телевизионни и радиостанции и повечето вестници в щата едва ли бе останал човек в града, който да не поклати глава и да изкоментира случилото се по време на закуска. Миналото на Оли се преувеличаваше — „Делата на педофила“ — сензации за бягството му от Вашингтон и укриването му в Дийр Лейк. Беше наблегнато на способността му да крие истинската си същност и да живее съвсем незабележимо. Отбелязани бяха ужасът и шокът на гражданите от откритието, че сред тях не само живее чудовище, а че е бил в контакт с техните деца.

За да избегнат слуховете Мич и окръжният прокурор направиха пресконференция. Из целия град се разказваха истории за това как Оли Суейн е малтретирал момчета в огнярското помещение на хокейната пързалка, как се е показвал гол на децата в градския парк и е надничал през прозорците на хората през нощта. Носеха се слухове, че при огледа на къщата и пикапа му са били открити ужасни неща и че Джош Киркууд бил намерен жив, мъртъв, обезглавен, осакатен и полуизяден.

До вечерта повечето от хората в града вече бяха обезумели от гняв. Единственото нещо, което ги възпираше да не излязат по улиците и да отидат до градския затвор да искат смъртта на Леели Олин Сиуик, бе вроденото отвращение на хората от Минесота към зрелищата и минусовите температури.

Невероятният студ бе блокирал всичко в щата. Самият губернатор бе издал заповед училищата и държавните служби да се затворят. В Дийр Лейк, както в повечето градове наоколо, всички срещи, курсове и събрания бяха отменени.

Въпреки това група от почти стотина души отиде до доброволческия център, където Пейджи Прайс и екипът на ТВ7 Нюз

предаваше на живо доклад за случая.

19:00 часа, –35°C

Тази вечер нямаше никого от полицията, нито от отдела на шерифа, защото Мич Холт бе забранил на хората си да разговарят с нея, а Стайгър бе решил да не се показва известно време.

— Тази вечер разговаряме с гражданите на Дийр Лейк, малък град, потресен от отвличането на осемгодишния Джош Киркууд и залавянето на чудовището, което е извършило похищението.

Тя мина покрай дългите маси с компютри и с натрупани жълти листовки. Хората, насядали наоколо, не откъсваха очи от нея. Тя беше подбрала за случая тесни тъмни панталони и лилав кашмирен пуловер, който да подхожда на сините ѝ очи. Така изглеждаше като една от тях, но достатъчно елегантна, за да се покаже по телевизията. Русата ѝ коса бе небрежно сресана, а гримът ѝ беше лек.

— Тази вечер ще чуем хората от Дийр Лейк, доброволците, които са отделили от времето и парите си, опитвайки се да открият Джош Киркууд и да изправят престъпника пред съда. Ще разговаряме с психолога за удара, който това престъпление е нанесъл на обществото и за психиката на мъжете, които отвличат деца. Също ще говорим с бащата на Джош, Пол Киркууд, и ще научим какво мисли за арестуването на Леели Олин Сиуик.

19:04 часа, –36°C

— Не ѝ ли беше достатъчно, че провали наблюдението ни — изрече Мегън с отвращение, когато шоуто бе прекъснато за реклама. — Когато Пейджи и екипът ѝ завършат предаването, в щата няма да остане нито един безпристрастен съдебен заседател.

Те наблюдаваха предаването по малък цветен телевизор в кабинета на окръжния прокурор Хелън Норт. Мич седеше с гръб към екрана, отказвайки да погледне Пейджи в часа на нейната слава. Шоуто бе направено по молба на Хелън. Шефът ѝ Руди Стович бе заявил пред репортерите, че обвинението ще преследва Оли по всички закони, но че по-голямата част от работата ще падне върху Хелън.

Стович бе по-скоро политик, отколкото прокурор. По мнението на Мич той се държеше като идиот в съдебната зала — нещо, с което би се примирил в селски окръг, където няма много престъпления и няма голям избор на прокурори. Добрите бяха привлечени в големите градове, където имаше повече събития и повече пари и най-важното повече съдилища. Хората от окръг Парк бяха щастливи, че техен прокурор бе Хелън Норт.

Тя седеше на бюрото си и ядеше сандвич. Русата ѝ коса бе сресана назад и прибрана с шнола. Беше около тридесет и пет годишна и беше прехвърлена от окръг Хенипин — или както Хелън казваше понякога — от Великолепния лабиринт на правосъдието в Минеаполис — където имаше репутация на безкомпромисен обвинител. Преуморена от работа, от бюрокрацията, от игрите и нарастващото чувство на безсилие, докато размерите на престъпността в града нарастваха, тя потърси сравнителното спокойствие и здрав разум в Дийр Лейк.

— Обзалагам се, че Сиуик ще помоли за промяна на окръга, в който ще го съдят — каза тя, изтривайки пръсти в хартиена салфетка. — Обзалагам се също, че молбата му ще бъде удовлетворена — ако съберем достатъчно доказателства, за да го обвиним. Открихте ли нещо интересно при обиска? Някакви вещи на Джош? Нещо в пикапа — коси, влакна, кръв?

— Напръскаха вътрешността на пикапа с луминол и откриха някакви кървави петна на килимчето отзад — каза Мегън. — Но засега дори не знаем дали кръвта е човешка, да не говорим за тази на Джош. Няма да има каквито и да е доказателства още няколко дни. Не открихме нищо в къщата, което да свърже Оли с това престъпление.

— Оказа се, че намерените снимки са отпреди пет години. Правени са с фотоапарат за моментални снимки „Кодак“, които са били забранени през осемдесетте със съдебно решение. Което означава, че Оли вероятно ги е донесъл със себе си, когато се е преместил тук. Засега никой не е открил нищо в книгите му. Никой не е успял да отвори файловете в компютрите, направил е много капани в програмирането, за да предотврати влизането в тях.

— И не говори. — Хелън погледна към Мич. — Свидетелката ви може ли да потвърди, че е видяла точно този пикап?

Той поклати глава.

— Не е сигурна.

— Което никак не ни помага. — Тя отпи от кутийката с малинова напитка и поклати глава. — Трябва да се надяваме, че момчетата от лабораторията ще открият нещо. Хората може и да са готови да го осъдят, но ние нямаме нищо, с което да го подведем под отговорност. Освен ако Пейджи Прайс не стане съдия.

Мич се намръщи:

— Имаме ли законно право да я подведем под отговорност, че е провалила наблюдението ни снощи?

— Правено е един-два пъти, но ще е почти невъзможно да се докаже. Трябва да я обвиним, че в резултат на намесата си е причинила вреда на Джош. Хората от пресата почти винаги могат да се измъкнат. Ако си в състояние да докажеш, че информацията ѝ е била предоставена от Стайгър, може би имаш някакъв шанс. Разбира се, това е почти невъзможно, освен ако някой от тях не е бил твърде глупав да запише разговора или да са го провели пред свидетел.

— Така че не можем да сторим нищо — каза Мич.

— А Пейджи Прайс има висок рейтинг тази седмица.

19:16 часа, -37°C

Пейджи седна до едра жена с кестенява коса.

— Госпожо Фавр, казахте ми, че сте изпитвали подозрения към мъжа, когото познавате като Оли Суейн. Какво почувствахте, когато се разкри миналото му?

— Бях много ядосана — изрече високо жената, грабна микрофона и го дръпна към себе си, сякаш искаше да го погълне. — Така си беше. Казах на полицията, че има нещо подозрително в този човек. Момчето ми няколко пъти след тренировките по хокей ми каза, че Оли е странен и се държи странно с момчетата. А полицията нищо не предприе. Разговарях с Мич Холт лично и той също не предприе нищо. Не ме изслуша, а сега вижте какво се случи.

Пейджи взе микрофона и се обърна с лице към камерата:

— Полицията в Дийр Лейк отрича да е имала информация за миналото на Оли Суейн като педофила Леели Олин Сиуик. Управата на „Горди Мемориал“ също отричат да са знаели за миналото на господин Суейн. Те не са проверили миналото на Оли за криминални

прояви, преди да го наемат да работи по поддръжката на ледената пързалка, където децата от Дийр Лейк играят хокей и тренират фигурно пързаяне.

Тя се изправи и се отдалечи от масата, където пред компютър седеше студент от колежа „Харис“. Седна пред екран, на който се виждаше образът на Джош. Камерата се насочи към монитора, сетне се върна отново към Пейджи.

— Важно е на всички да стане ясно, че Леели Олин Сиуик официално не е обвинен в отвличането на Джош Киркууд. Той е задържан в градския затвор поради нарушение на заповедта за неотклонение от щата Вашингтон. Късно този следобед бе открито единственото засега доказателство — няколко порнографски снимки с малки момчета. Тези снимки явно са били донесени тук, след като е напуснал поправителния дом във Вашингтон.

— Властите в окръг Колумбия, Вашингтон, познават Леели Сиуик много добре. Като повечето педофили, той има дълго досие от времето, когато самият той е бил още момче. Тази вечер при нас е доктор Гарет Райт от Катедрата по психология на колежа „Харис“. С него ще разговаряме за поведението на подобни престъпници. — Тя седна на свободния стол до него. — Доктор Райт, какво можете да ни кажете за модела на поведение на мъже като Леели Сиуик.

Гарет Райт не изглеждаше убеден, че това е добра идея.

— Първо, госпожице Прайс, искам да изтъкна, че поведението на престъпниците не е обект на моите изследвания, обаче съм изучавал отклонения в поведението на хората, и ако мога да хвърля някаква светлина върху ситуацията или да помогна с нещо, аз с удоволствие бих го сторил.

— Вие сте жител на Дийр Лейк, нали, докторе?

— Да, всъщност Хана и Пол са мои съседи. Както повечето хора в града двамата със съпругата ми се опитваме да помогнем с каквото можем. Подкрепата на обществото е много важна за всички засегнати...

Пейджи беше нетърпелива да стигне до нещо по-провокиращо, нещо, което би задържало вниманието на зрителите. Райт можеше да е интересен и визуално — почти красив като нея и много образован — но да говори за подкрепата на обществото, не бе това, към което се стремеше тя. Представяше си как публиката се прозява. Дори още по-

зле, представяше си как хората от телевизията се прозяват. Когато новината за миналото на Леели Сиуик бе разпространена, таблоидите и телевизионните станции бяха изпратили свои екипи в Дийр Лейк. Случаят на Джош Киркууд просто бе създаден, за да се показва по телевизията. И ако Пейджи се справеше, това ѝ отваряше много врати.

— Очевидно — продължаваше Райт — това помага на жертвите да се справят, но то помага и на нас, кара ни да смятаме, че сме направили нещо срещу престъпността.

— Какво ще кажете за престъплението — намеси се Прайс. — Зад всеки човек, извършил подобно престъпление, се крие някаква история, нали докторе?

— Да, така изглежда. Първо, педофилите обикновено са били малтретирани в семейството си и имат силно потиснати чувства за несподелена топлина.

— Да не се опитвате да ни кажете, че трябва да съжаляваме някого като Леели Сиуик? — запита Пейджи обидено. Вътрешно тя се усмихна, когато хората зад нея възроптаха.

Гарет Райт вдигна ръка.

— Просто излагам фактите, госпожице Прайс. Това е обикновено детството на педофилите, а не извинение за нарушаването на законите. Нито се опитвам да кажа, че това е детството на Леели Сиуик. Не познавам този мъж. Ние също не можем да сме сигурни, че човекът, отвялякъл Джош Киркууд, е педофил. Може да си имаме работа със съвсем различен модел на поведение и ако трябва да съм откровен, той е далеч по-опасен от цитирания тук педофил.

— Като какъв например, доктор Райт?

Той я изглежда студено.

— Играете опасна игра, госпожице Прайс. Не съм дошъл тук да играя на „Назовете този луд“. Този вид предположение от моя страна би било неподходящо.

— Не исках да кажа подобно нещо — прекъсна го тя. — Вероятно ще можете да ни обясните нещо от поведението на педофила?

— Те често общуват с деца по-добре отколкото с възрастни и в повечето случаи по-скоро искат да контролират детето, отколкото да го наранят — продължи той. — Те искрено вярват, че обичат децата, и често си търсят работа близо до деца.

— Това ни връща отново към Дийр Лейк и случая на Леели Олин Сиуик — каза Пейджи и се отдалечи от Гарет Райт. — Отвлечането на Джош Киркууд и откриването на престъпника на самата ледена пързалка, от която Джош е бил отвлечен, плашат и разгневяват гражданите на тази тиха общност. Определено никой в Дийр Лейк няма причина да изпитва повече гняв от Пол Киркууд, бащата на Джош.

Пол седеше на едното от двете директорски кресла в предната част на стаята. Кестенявата му коса бе идеално сресана, възелът на копирената му вратовръзка бе перфектен, носеше вълнен пуловер над ризата на райе. Камерата се спря на дълбоките му очи.

Пейджи седна на другото кресло до него.

— Пол — тихо изрече тя и докосна ръката му, — нашите сърца са с теб и съпругата ти, доктор Хана Гарисън. Доколкото разбрах, тя е твърде разстроена, за да дойде при нас тази вечер.

Пол се намръщи. Хана бе отказала да дойде. Намираше идеята за това предаване отблъскваща и користна и безполезна за откриването на Джош.

Неделните вестници бяха пълни с нейни цветни снимки как припада до будката на доброволческия център и как отец Маккой я отвежда. Обрисуваха я като героиня — храбра и безстрашна, опитваща се да бъде силна въпреки сполетялата я беда. Смелата, състрадателна доктор Гарисън, която е помогнала на толкова много хора. Не си бяха направили труда да отбележат, че всичко е по нейна вина, че кариерата ѝ разруши брака ѝ, разби семейството ѝ, и че съпругът ѝ си има любовница. Вместо това пишеха, че Джош е бил отвлечен, докато доктор Гарисън се е борела за живота на жертва на автомобилна катастрофа, изопачавайки фактите, за да предизвикат възхищението на читателите.

— Тя е у дома с дъщеря ни — отвърна той.

Пейджи погледна в камерата.

— Доктор Гарисън, нашите молитви са за вас.

19:30 часа, -36°C

Телевизорът в дневната работеше. Хана го чуваше — приглушени гласове, но не разбираше какво казват. Не желаше да

разбере. Мразеше ТВ7 Нюз заради интервюто, неприятна ѝ беше мисълта, че съседите и приятелите ѝ го гледат, че хора, които дори не познава, ще изкажат мнението си за ужасния акт на насилие. Ядосваше се, че Пол се бе съгласил да бъде част от всичко това, че така грубо бе отхвърлил чувствата ѝ, което бе свидетелство за все по-нарастващата пропаст между тях.

Имаше време, когато щеше да възприеме интервюто като груба намеса в личния им живот. Тази вечер той се суетеше какво да облече и прекара час в банята, докато се подготвяше. Помисли си, че за нея той вече е съвсем непознат.

Беше застанала по средата в стаята на Джош, защото бе твърде напрегната, за да седне. Оли Суейн бе арестуван, но все още не бе обвинен. Все още не бе направил признание и нямаше новини за съдбата на Джош. Нищо. Беше на ръба на голяма пропаст. Очакването все повече я потискаше, докато накрая тя бе сигурна, че ще експлодира от напрежение. Но експлозия не последва, нямаше облекчение.

Закрачи из стаята, беше притиснала ръце към гърдите си. Въпреки дебелия пуловери беше студено. Продължаваше да слабее, и като лекар знаеше, че това не е хубаво. Професионалистът в нея ѝ заповядваше да се храни, да спи, да се движи. Засега обаче я ръководеха чувствата.

Опита се да мисли каква беше по-рано — когато бе хладнокръвна, завеждаща на спешното отделение. Ръководител. Човекът, към когото гледат всички по време на криза. Опита се да си спомни следобеда преди отвлечането на Джош. Пациентите, които бе лекувала. Хората, на които бе предложила утеха и обяснения. Точността, с която ръководеше екипа си, докато се опитваха да спасят живота на Ида Берген.

Беше изминала седмица. Струваше ѝ се, че е било преди сто години.

Радостните писъци на дъщеря ѝ долетяха от дневната, където Лили бе очаровала човека от Бюрото да си поиграе с нея. Хана затвори вратата на спалнята. Тук, в стаята на Джош, желаше само тишина, за да може да чуе неговия глас. Вдиша миризмата на пастелите. На малкото бюро имаше албум със снимки, който тя бе донесла тук в първите дни след отвлечането. Започна да ги разглежда — всяка от тях ѝ навяваше спомени.

Тримата на брега на Каролина през лятото, докато бяха на гости на родителите ѝ. В годината, преди да се роди Лили. Джош бе седнал върху раменете на баща си, бейзболната шапка на Пол бе на главата на момчето. Усмивнатият Джош, застанал до пясъчен замък. Кестеняворусите му къдрици бяха разрошени от вятъра. Тримата, застанали на вълнолома. Хана носеше тънка лятна рокля в синьо и бяло. Дългата пола се бе заплела в краката ѝ. Джош бе застанал на ръба на вълнолома. Пол здраво го държеше с едната ръка, а с другата бе прегърнал Хана през раменете. Семейство. Толкова близки и щастливи.

Последната снимка бе на нея и Джош — на лодка при залез-слънце. Той спеше, положил глава в скута ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Косата ѝ се развяваше. Държеше го до себе си, докато морето се вълнуваше, а вятърът издуваше платната. Синът ѝ беше обичан и в безопасност.

Можеше да затвори очи и да усети тялото му в ръцете си. Неговото малко топло тяло. Извитите му мигли, невероятно дълги и гъсти. Усещаше как любовта ѝ към него изпълва гърдите ѝ. Нейното дете. Прекрасното малко същество, създадено и отгледано с любов. Беше изпълнена с толкова надежда за него, с толкова мечти. Прекрасни мечти.

Мечти, които ѝ бяха отнети. Джош беше изчезнал. Ръцете ѝ бяха празни. Бяха ѝ останали само снимките и спомените.

Стресна я леко почукване на вратата. Тя се извърна, когато доброволката от центъра надникна в стаята. Още един непознат от град, за който не бе чувала.

— Донесох ви топло какао — тихо изрече жената, използвайки това извинение, за да влезе в стаята.

Хана прецени, че е около четиридесетгодишна, средна на ръст, без бюст и с широк ханш. Косата ѝ бе кестенява и къдрава, и падаше над очилата ѝ. Тери някоя си. Не помнеше имената им. Не правеше опити да ги помни. Идваха и ѝ предлагаха подкрепа, симпатия и приятелство, но тя не искаше да има нищо общо с тях. Те бяха от клуб, който тя нямаше желание да посещава.

— Показват съпруга ви по телевизията — съобщи Тери някоя си и остави чашата с какао на нощното шкафче. — Помислих си, че ще искате да знаете.

Хана поклати глава. Тери замълча. Беше се облегнала на стената до вратата. Беше пъхнала ръце в джобовете на кадифените си джинси. Хана си каза отново, че не желае да се обърне към тази жена.

— Помолиха ме да взема участие — изрече, взирайки се в студената мрачна нощ. — Не искам да имам нищо общо с това. Няма да изложя на показ чувствата си.

Жената не я обвини. Не каза нищо, сякаш знаеше, че зад тези думи се крие много повече. Думите потекоха от устата на Хана като извинение.

— Хората очакват това от мен. Зная, че е така. Очакват да съм навсякъде: на сбирките, на бденията, по телевизията. Но аз не желая да показвам слабостта си пред тях, а зная, че не мога да съм силна. Не мога да бъда това, което очакват от мен. Не и сега.

И вината още повече я потискаше.

— Всичко е наред — каза Тери. — Не се притеснявай за онова, което всички искат от теб. Не е необходимо да се показваш по телевизията, ако не желаяш. Всички правим каквото можем, за да преживеем кошмара. Може би съпругът ти ще се почувства по-добре, ако се покаже по телевизията.

— Не зная.

Отново настъпи тишина.

— В наши дни хората не умеят да споделят.

— Трудно е. Стараеш се колкото можеш. Наблюдаваш разкъсаните части на връзката си и се страхуваш да ги подредиш отново. Това, което е най-важно сега, е да издържим.

Хана погледна албума на бюрото, към усмихнатия образ на сина си. Би сторила всичко, за да се върне той при нея. Помисли си за Оли Суейн в затворническата килия, помисли за тайните, които още не бе разкрил, и непоносимото чувство на очакване отново я изпълни. Какво знаеше той? Какво щеше да каже? И когато разкрие тайните си, дали всичко щеше да свърши?

— Откъде бих могла да науча? — прошепна тя. Притисна пръсти към очите си, за да не заплаче. — Господи, не мога да понасям повече неизвестността! Не мога!

Тя удари с юмрук по стената, отново и отново, без да усеща болка. И когато се умори, просто остана неподвижна, облегната на

фототапета, изобразяващ бейзболен мач, и заплака. Не помръдна, когато усети нечия ръка на рамото си.

— Зная — прошепна Тери. — Синът ми бе отвлечен, когато беше на дванадесет. Тогава живеехме в Айдахо. Помислих си, че неизвестността ще ме убие. Имаше време, когато исках да стане точно така — призна тя.

Внимателно отдръпна Хана от стената и я поведе към леглото на два етажа. Хана избърса сълзите си с ръкава на пуловера и се опита да се съвземе, засрамена от изблика на чувствата си пред тази непозната. Но Тери се държеше така, сякаш това бе най-нормалното нещо на света, сякаш не бе забелязала нищо.

— Щеше да е на шестнадесет тази година — изрече тя. — Щеше да се учи да кара кола, да ходи по срещи и да играе в баскетболния училищен отбор. Но човекът, който го отвлече, го откъсна от нас завинаги. Откриха тялото му в яма, захвърлено като боклук. — Гласът ѝ стана напрегнат и тя замълча, изчаквайки болката да премине. — След като го откриха... настъпи облекчение. Поне всичко бе свършило. Но докато не знаехме, имяхме някаква надежда, че е жив и че може да си го върнем. — Тя се обърна към Хана, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Дръж се за надеждата с две ръце, Хана. Това е за предпочитане пред нищо.

„Тя е преживяла всичко това — помисли си Хана. — Знае какво изпитвам, какво мисля, от какво се страхувам.“ Протягаше ѝ ръка, нищо, че тя не желаше да я поеме. Това не беше от значение, важното е, че съществуваше. Споделяха кошмара и тази жена ѝ предлагаше мъдростта, която бе натрупала, преминавайки през изпитанието. Нямахше значение, че Хана не желаше да се присъедини към този клуб, тя вече беше негов член.

Тя протегна ръка и силно стисна ръката на Тери.

19:42 часа, -34°C

— ... много ме е яд, че това извратено животно не само е излязло от клетката си, ами му е било позволено да работи там, където тренира моят син и децата на останалите членове на нашето общество!

В залата на доброволческия център хората одобрително изръкопляскаха. Пол Киркууд направи пауза. Гледаше право в камерата

с високо вдигната глава, с издадена напред брадичка, очите му фанатично блестяха. Погледът му пронизваше телевизионния екран, преминаваше през решетките на килията и стигаше до гърдите на Оли: „Отвращаваш ме! Ти си извратено чудовище! Дяволско изчадие! Ще си получиш заслуженото!“

И друг пронизващ глас се присъедини в съзвучие: „Казах ти, Леели! Не те бива за нищо! Не плачи или наистина ще направя нещо, което да те накара да заплачеш!“

Леели се сви в ъгъла на затворническия нар като уплашено животно. Беше в единична килия, голям лукс според правилата на затворите. Стените бяха бели, а сивият под бе излъскан. Само слабата миризма на урина се носеше над силното ухание на препаратите за почистване. Пушенето не беше разрешено.

В килията до него бе собственикът на портативния телевизор. Космат мъж с присвити очи на име Буг Нютън, който излежаваше три месеца за неколккратно шофиране в пияно състояние. Последния път се бе блъснал във витрината на магазина за подаръци и книжарницата. Като единствен постоянен клиент на градския затвор му беше позволено да използва някои удоволствия.

Буг седеше на койката си с подпреди на коленете лакти, бъркаше си в носа, погълнат от страстната проповед на Пол Киркууд за пропадането на системата и несправедливостта към съвестните граждани.

— ... не желая да научавам от вечерните новини, че още едно дете е изнасилено, убито или отвлечено. Трябва да се направи нещо. Трябва да спрем тази лудост!

Речта му бе прекъсната заради рекламите. Буг стана и се извърна към стената от железни решетки, която разделяше килиите. Лицето му бе в белези от акне, устните му бяха изкривени подигравателно.

Оли се изправи и започна да крачи напред-назад със сведена глава, броейки стъпките си в опит да забрави за мъжа. Не обичаше мъжете. Никога не ги бе харесвал. Те винаги го нараняваха.

— Ей, знаеш ли какво щях да сторя, ако бях съдия? Щях да нахлузя торба върху грозното ти лице, щях да дам на бащата метален прът и щях да ви заключа заедно. Щях да го оставя да те пребие.

Оли крачеше с ръце в джобовете и дишаше все по-учестено.

— Хей, знаеш ли какво мисля, че трябва да направят с ненормалници като теб? Смятам, че трябва да им отрежат онази работа. Не. Трябва да те сложат в една килия с някой стокилограмов рокер без врат, който да те изнасилва всяка нощ до края на живота ти. Да видим как ще ти хареса.

Оли вече знаеше. Знаеше какво правят с изнасилвачите на деца в затвора. Спомняше си всеки мъчителен момент, всяка болка, отвратителния страх. Знаеше какво е да те измъчват. При мисълта какво ще се случи отново целият се изпотти. Независимо от това дали щяха да го задържат тук, или щяха да го изпратят обратно във Вашингтон, всичко щеше да започне отново.

— Хей, знаеш ли, че си болен? Да опипваш малките момчета и други такива. Какво си сторил с детето на Киркууд? Уби ли го? Те трябва да те убият...

— Не бях аз! — изкрещя Оли. Здравото му око бе изпъкнало и се въртеше диво наоколо. Той се замята в малкото пространство и започна да удря по решетките.

— Не бях аз! Не бях аз!

Буг се отдръпна назад.

— Ей, ти луд ли си! Скапан ненормалник.

От края на коридора се чу вик и пазачът дотича. Увиснал като марионетка с прерязани конци Оли изплака:

— Не бях аз!

ГЛАВА 23

Ден седми

20:37 часа, -37°C

— Баба каза, че онзи човек е в затвора, и сега ще дишаме по-леко — каза Джеси, докато връзваше червена панделка на врата на Скоч.

Старото куче понасяше кротко тази обида, само ръмжеше и въртеше очи към Мич, който седеше на канапето и разглеждаше фотокопие на тетрадката на Джош, търсейки нещо повече за Оли, освен коментара, че децата го дразнят. Подът на дневната бе осеян с кукли Барби и принадлежностите им. Телевизорът бе включен за вечерните новини и Джейн Поули четеше, показваха снимки от последното земетресение в Лос Анжелис.

— Защо баба каза така? — Джеси вдигна поглед към него.

Първите няколко отговора, за които се сети, не бяха много ласкави. Мич преброи до десет.

— Иска да каже, че сега се чувства в безопасност — отвърна той, докато внимателно обръщаше страницата и разглеждаше нарисуваните космически кораби.

Това означаваше, че Джой отново е намерила начин да го ядоса.

„Не мога да повярвам, че някой като него се разхожда свободен из Дийр Лейк.“

„Той не носеше надпис, Джой. Нямахте голямо «П» за педофил на челото. Откъде можех да зная?“

„Е, Алис Маршън казва, че полицията има мрежа, с която проследяват подобни типове. Тя чете много и казва...“

„Това е реалният живот, Джой, а не нещо, излязло от книгите на Агата Кристи.“

„Не е необходимо да си толкова надменен. Просто ти предавам какво ми каза Алис.“

Тя просто повтаряше онова, което някои хора в града разправяха — обвиняваха го за изчезването на Джош Киркууд. Разбираше, че имаха нужда да обвинят някого. Да сочиш с пръст към реален човек,

не беше чак толкова страшно, както да вярваш, че си беззащитен срещу това, което се случва. Но от тази мисъл не му ставаше по-леко. Натали цял ден приемаше телефонните обаждания на сърдити граждани; те звъняха и на домашния му телефон.

Той включи телефонния секретар. Искаше да прекара времето си с Джеси — дори ако трябваше да разделя вниманието си между дъщеря си и работата, която си бе донесъл. Джой не бе съгласна той да взема детето в такава студена вечер, тъй като щяло да настине. Мич трябваше да ѝ напомни, че само ще пресекат алеята и че е твърде студено и за вирусите.

Джеси започна да реши гърба на Скоч. Лабрадорът доволно изръмжа.

— Баба казва, че само Господ знае какви лоши неща е извършил мъжът с детето — изрече Джеси. — Но след като само Господ знае, тогава баба откъде е научила?

— Не знае нищо, само предполага. Никой не е доказал, че мъжът е сторил нещо — Мич бе удивен и донякъде засрамен от себе си, че защитава Оли Суейн.

Той обърна друга страница. На нея Джош разкриваше мислите и чувствата си за това, че е избран за помощник-капитан на отбора по хоккей. „Наистина е чудесно. Гордея се, но мама казва да не се хваля. Просто да си върша добре работата. Никой не обича самохвалковците.“ На следващата страница той изказваше неудоволствието си, че трябва да ходи на часовете по религия.

— Тогава защо този човек е в затвора?

— Джеси... — започна нетърпеливо той, но се овладя. Наведе се и погали дъщеря си по главата. — Скъпа, татко наистина е уморен от този случай. Може ли да си говорим за нещо друго?

Веднага изпита чувство на вина. Той винаги се бе старал да е откровен с Джеси, но тази вечер нямаше сили да отговаря. Сега, когато Оли бе зад решетките, дългите работни часове и стресът си казваха думата. А притесненията му за Джош се бяха засилили след откриването на кървавите петна в пикапа. Не им оставаше нищо друго, освен да чакат резултатите от лабораторията.

За съжаление рисунките на Джош привлякоха вниманието на Джеси и тя изостави Скоч, който скочи на коленете ѝ.

— Кой ти рисува тези картини?

— Това са рисунки на Джош. — Той прокара пръст по кривите линии на забравената игра на тик-так-тоу.

— Мога ли да ги оцветя?

— Не, скъпа, това са доказателства. Защо не оцветиш нещо в книжката си с картинки?

Тя взе една от страниците, които Мич вече бе разгледал.

— Намерихте ли Джош?

Баща ѝ въздъхна и прокара пръсти по косата си:

— Още не, скъпа.

— Той сигурно е тъжен — тихо изрече тя и внимателно остави страницата. На нея бе нарисувано момче с лунички и голямо рунтаво куче. „Аз и Гизмо.“

— Ела, миличка — прошепна Мич и протегна ръце към дъщеря си. Джеси заобиколи масата и седна в скута му. Той я прегърна и я притисна към себе си. — Още ли се тревожиш, че някой може да те открадне?

— Малко — измърмори тя.

Искаше да ѝ каже да не се притеснява, че няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Но не можеше да даде подобно обещание и безсилието го ядосваше. Искаше му се светът да е място, където момиченцата да не се притесняват за нищо, а да си играят с кукли и да връзват на кучетата си червени панделки, но това бяха напразни мечти. Дори за Дийр Лейк.

— Знаеш ли, не бива да се притесняваш, Джес. Това е моя грижа.

Тя вдигна поглед към него.

— Ами баба? Тя се тревожи за всичко.

— Да, така е. Баба ти е нещо друго. Когато стане дума за нас двамата, аз ще се притеснявам за всичко, нали?

— Добре — Тя се опита да се засмее.

Мич протегна ръка с дланта нагоре.

— Ето. Смачкай тревогата си като лист хартия и ми я дай.

Джеси се засмя и започна да се преструва, че мачка тревогите си на топка. Постави невидимия си товар в ръката на Мич. Той я сви в юмрук и го пхна в джоба на ризата си. Скоч ги наблюдаваше.

На вратата се позвъни и кучето се изправи на крака. Започна да лае и да върти опашка.

— Това трябва да е Мегън — каза Мич.

Дъщеря му издаде долната си устна напред.

— Защо идва? Каза, че можем да останем до късно, защото утре не съм на училище, и ще се забавляваме.

— Не се ли забавлявахме? Но не можеш да стоиш до толкова късно като мен. Като заспиш, кой ще ми прави компания?

— Скоч.

Мич изръмжа и я погъделичка, подхвърляйки я високо във въздуха. Той отвори вратата с усмивка и отстъпи назад към дневната.

— Заповядай в нашата лудница!

Мегън влезе и затвори вратата след себе си и моментално се почувства излишна. Мич с Джеси на раменете си препускаше из дневната, докато голямо жълто куче ги следваше, захапало кукла Барби. Изглежда, никой не я забелязваше, докато седеше неподвижно с кутия шоколадов сладолед в ръка. Зачуди се дали ще забележат, ако тихо се измъкне навън и се прибере у дома.

Обаче, преди да направи и крачка, Мич спря пред нея и я изгледа разбиращо.

Дръпна шала от главата ѝ.

— Съблечи се и остани за малко, О'Мали — тихо я покани той.

Тя му се усмихна кисело. После вдигна поглед към дъщеря му.

— Здравей, Джеси. Как си?

— Утре не съм на детска градина, защото е твърде студено за нахални маймунчета. Така каза дядо.

— Наистина е доста студено — съгласи се Мегън.

— Така че няма да си лягам рано и ще се забавлявам — заяви с предизвикателен израз Джеси.

Мич завъртя очи.

— Да, ще останеш будна достатъчно дълго, за да хапнеш от сладоледа, който донесе Мегън. Нали е много мило от нейна страна?

— Предпочитам бисквитите.

— Джеси... — Той я изгледа строго и я остави на пода.

В дневната телефонът започна да звъни и телефонният секретар се включи.

— Мич? Чуваш ли ме? — Гласът бе почти истеричен. — Обажда се Джой. Виждам, че у вас свети. — Тя изрече на съпруга си: — Юрген, той не отговаря! Може би трябва да отидеш дотам. Може да получат карбомон оксидно отравяне!

Мич пресилено се усмихна и въздъхна:

— По-добре ще е да се обадя. — Погледна към дъщеря си. — Джеси, моля те отведи Мегън в кухнята и ѝ помогни да извадите купички за сладоледа.

Детето се отправи примирено към кухнята. Мегън я последва. Кучето се втурна след тях. Куклата в устата му се усмихваше с вдигната ръка, сякаш махаше на някого.

— Това е моето куче, Скоч — каза Джеси. — Аз му сложих тази панделка. Мога да си връзвам обувките, панделки и други неща. Кимбърли Джонсън не може да връзва нищо. Тя трябва да носи обувки с лепенки и си бърка в носа.

— Пфу!

— И после си слага пръста в устата — продължаваше момиченцето, вадейки лопатката за сладолед. — И е подла. Веднъж ухапа приятеля ми Ашли и после я наказаха да стои в ъгъла и не я почерпиха за рождения ден на Кевин Нилсен, но тя каза, че не ѝ пука, защото не бил черпил с истински „Тутси Рол“. — Тя изгледа Мегън. — Това не беше истина.

— Напомня ми на трудна клиентка.

Джеси само сви рамене. Задърпа един стол, качи се на него, за да вземе купичките от шкафа. Мегън започна да отваря кутията.

— Мога да изям две лъжици — каза Джеси. — Татко може да изяде към десет. На Скоч не му се полага, защото е дебел.

Мегън огледа кухнята: навсякъде по стените и хладилника имаше налепени детски рисунки. Те я трогнаха с наивността си. Можеше да си го представи, коравото ченге, как се бори с лепенките, за да постави на стената последното произведение на изкуството. Не можеше да не сравни тази кухня с онази на Бутлър Стрийт в Сейнт Пол, която миришеше на мазнина, цигари и горчиви спомени. Картонената кутия под леглото ѝ беше съкровищницата за нещата, които харесваше.

— Много хубаво рисуваш — каза тя на Джеси. — Твои ли са всичките тези картини?

Джеси отиде до една от тях, която бе залепена на нивото на очите ѝ.

— Това е татко, това съм аз, а това е Скоч — обясни тя. Мич бе нарисуван като абстрактно понятие от геометрични форми. Значката

му бе огромна, Скоч бе с големината на шотландско пони и зъби като на мечка, дълъг розов език висеше от устата му.

— По-рано имах мама — изрече детето, когато се върна до масата. — Но тя отиде на небето.

Мегън се отпусна на стол и се облегна на масата, без да откъсва очи от тъмнооката красива дъщеря на Мич.

— Зная — тихо изрече тя. — Трудно е. Аз също загубих майка си, когато бях малка.

Очите на Джеси се разшириха:

— Тя на небето ли отиде?

— Не — прошепна жената. — Тя просто замина.

— Защото си била непослушна ли? — плахо попита детето.

— Така мислех — призна Мегън. — Но разбрах, че тя просто не е обичала татко и не е искала да бъде мама. Затова ни напусна.

Настъпи продължително мълчание. Хладилникът тихо бучеше. Дъщерята на Мич я наблюдаваше с тъжните си кафяви очи.

— Това е като развод — каза Джеси. — Майката и таткото на приятелката ми Джанет се разведоха, но той все още иска да ѝ бъде татко в събота. Трудно е да си малък.

— Понякога — каза Мегън, учудена от себе си. Никога не говореше за миналото си. А и вече нямаше значение. Въпреки това тя споделяше с петгодишно момиченце и се чувстваше добре. Уплаши се. Какво правеше? Какво си мислеше?

„Работиш твърде много, О’Мали.“

Мич стоеше като вцепенен в трапезарията. Нямаше намерение да подслушва, искаше само да надникне през вратата и да види как се справят Мегън и Джеси. Дъщеря му беше ревнива. Той искаше да види дали се държи добре. Нямаше намерение да чуе признанието на Мегън.

Спомни си какво му бе казала за баща си. Предизвикателно. С негодувание. Жената, която се доверяваше на дъщеря му, беше съвсем различна. Представи си я като малко момиче, уплашено, че е накарало майка му да ги напусне. Истината уцели уязвимо място в него.

По дяволите! Смяташе, че може да се справи със страстта, която бе пламнала между тях. Можеше да я разбере, да я контролира. Но не беше мислил за нищо повече. Не желаше да се задълбочава.

„Гледай спокойно на нещата, Холт. Това е само секс, не брак. Тя е омъжена за значката си. Още по-добре за теб.“

Той се облегна на рамката на вратата и се усмихна.

— Джой искаше да е сигурна, че гледаме четвърти канал, който показва специално предаване за нашите „неприятности“ по новините в десет часа. Ще ни дадат няколко полезни съвета. Явно си мисли, че би трябвало да науча нещо повече по въпроса.

Мегън прехапа устни, за да не се засмее.

— Да — възкликна той и взе купичка със сладолед. — Този Шелби сигурно знае нещо повече за закона, нещо, което съм пропуснал през петнадесетгодишната си практика.

— Тя се опитва да помогне — подхвърли младата жена.

Той преглътна.

— Ех, да беше така!

Изядоха сладоледа и играха на „Кенди Ленд“. Реши да обсъдят отново изявленията си, след като Джеси си легне. Тя храбро се опитваше да остане будна, докато стане време за новините, и започна да протестира, когато Мич заяви, че е време да си легне. Уморена и без настроение, тя поплака малко, докато той я носеше към стаята ѝ, но заспа веднага.

Когато Мич се върна в дневната, Мегън неспокойно крачеше напред-назад. Скоч лежеше по гръб сред стаята. Очакваше да го почеше и размахваше опашка всеки път, когато тя минеше покрай него.

— Имаш хубава къща — каза тя.

— Благодаря.

Той се огледа наоколо като странник. Стените бяха бели и отиваха на берберския килим в бежово. Приятно и безжизнено, с изключение на тухлената камина и библиотеката със стъклени врати. Сам бе избирал мебелите. Не бе запазил нищо от това, което бяха имали с Алисън. Тези неща само щяха да събуждат спомените. Бе заменил всичко с безлични мебели в неутрални цветове, които не събуждаха никакви чувства в него. Единственото му разточителство бе коженият стол с цвят на карамел.

— Предполагам, че би трябвало да окача картини — измърмори той сконфузено. — Не ме бива в тези неща.

Мегън се въздържа да му предложи помощта си. Щеше да бъде твърде нахално от нейна страна. Те щяха да изживеят страстта си и после всичко щеше да приключи. Те бяха първо колеги, а после любовници.

— Заспа ли Джеси?

— Да. Горкото дете, беше уморено!

Мич отиде до камината и хвърли дърва в огъня. Разрови го и застана подпрян на полицата, взирайки се в пламъците.

— Баба бе царица на паниката и има собствено мнение за отвличането на Джош. А и откакто започна разследването, не съм отделял много време на Джеси.

— Беше доста зает.

— Така е.

— Е, сега разполагаме с Оли...

— Но не сме открили Джош.

— Може би от лабораторните изследвания ще получим нещо, което да можем да използваме.

Мич не искаше да мисли за петната от кръв, открити в пикапа. Не желаше да каже на Хана и Пол, че синът им е мъртъв. Не искаше те да изпитат мъка, а и ако трябваше да е откровен, не смееше да събужда собствените си спомени. Не трябваше да се проваля пред Хана и Пол, както се бе провалил с Алисън и Кайл.

— Говори ли с Хана за взимането на кръвни проби от нея и Пол?

Мич се отдалечи от камината. Скок бе легнал на фотьойла и гледаше „Пощальона“.

— Ще го направя утре.

— Необходими са на лабораторията, за да направят сравнение.

— Казах, че ще го направя.

— Ако не искаш...

— Казах, че ще го направя. — Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре. — Мегън погледна към купчината вестници, разхвърляни по масичката. Изявления на хора, които посещаваха ледената пързалка, изявления на съседи, живеещи около нея, съседи на Оли. Имаше навити на рула факсове с информация от властите във Вашингтон. Между стандартните формуляри с техните стандартни въпроси бяха разпилени страници от тетрадката на Джош.

— Откри ли още справки за Оли? — попита тя. Знаеше отговора, тъй като също бе получила копие от тетрадката и я бе разгледала няколко пъти. Имаше доста рисунки на същества от други планети и само една на Оли, а до нея бе бележката му. Сърцето ѝ се свиваше, щом помислеше за Оли Суейн, който бе измамил момчето. „Децата дразнят Оли, това е долно. Той не е виновен, че изглежда така.“

— Не.

— Четох изявленията толкова пъти, че накрая щях да полудея, и все още не мога да открия нещо, което да дам на прокурора. Нищо, освен подозрения и предположения. Нищо, освен грозни гадости. Някои от съседите на Оли явно не са чували за милосърдие.

— Имам лошо предчувствие — каза Мич, докато крачеше из дневната. — Ако престъпникът е взел тетрадката на Джош преди два месеца и е планирал всичко... това просто не съвпада с характеристиката на Оли. Той е объркан, но не и коварен.

— Може би съучастникът му е такъв — предположи Мегън.

— Това е другото нещо, което не съвпада. Оли е самотник. Винаги е бил такъв. Как така си е намерил съучастник? — Той поклати глава.

— Той е педофил и има същия пикап с петна от кръв по килимчето — възрази тя. — Ако имаш по-подходящ заподозрян, бих искала да науча за него.

— Нямам — призна Мич. — Не казвам, че е невинен, просто нещата не пасват.

— Коя част от случая ти се струва нормална? Цялата тази работа смърди като кланица през лятото. Домът му бе пълен с компютърна техника...

— Но нямаше принтер...

— Накарах няколко от моите хора да проверят магазините за принтери. Оказа се, че просто трябва да отидеш там и да си занесеш дискетата, за да ти извършат услугата.

— Господи, смяташ, че той просто е влязъл в „Инсти Принт“ и е разпечатал няколко налудничави бележки?

Мегън сви рамене:

— Това е само предположение. Длъжна съм да проверя всички възможности.

Мич нищо не каза. Спря пред камината и се вгледа в пламъците.

Мегън го наблюдаваше. Неговите съмнения я ядосваха:

— Оли бил ли е обект на твоето подозрение, или аз го направих такъв?

Той я изгледа косо през рамо:

— Не се дръж така. Вече те поздравих, агент О'Мали. Просто ще се почувствам по-добре, ако можем да открием някакви сериозни доказателства — или още по-добре, ако той наистина реши да ни върне Джош.

— Добре — дълбоко въздъхна тя, — ставаме двама.

Телефонът иззвъня и секретарят се включи. Мич го изгледа свирепо.

— Май ставаме петнадесет хиляди — четиринадесет хиляди и деветстотин и деветдесет и осем, като всички са решили да ми се обадят тази вечер.

Уморено тръгна към канапето. Спря се, когато стигна до Мегън, която го наблюдаваше с поглед, с който вероятно отблъскваше по-агресивните мъже. Мич не се впечатли. Това бе част от играта, а той не се плашеше от подобни игри.

— Какво ще правим тази вечер? — запита я. — Не знам как си ти, но аз не съм в състояние да разсъждавам. Може ли да се държим като нормални хора поне за малко?

Мегън отклони погледа си и въздъхна. Бръкна в джобовете на джинсите си.

— Да, добре. — „Сега е времето да покажеш невероятните си умения как се държиш в обществото, О'Мали. Ти си самото съвършенство.“

Мич наблюдаваше как раменете ѝ се отпуснаха, а погледът ѝ се спря на вълнените ѝ чорапи. Беше уверена като ченге, но толкова несигурна в себе си като жена. Всичко мъжко в него искаше да потвърди женствеността ѝ.

— Ела тук. — Той я поведе покрай масичката към канапето. Отпусна се на възглавниците и я дръпна до себе си.

— Трябва да направим нещо, което няма връзка с мозъка.

Мегън се опита да се изправи, но не успя да се измъкне от прегръдката му.

— Сънят е безпаметен. По-добре да си вървя и да поспя малко.

Мич не обърна внимание на логиката ѝ, отметна плитката ѝ и целуна тила ѝ.

— Хайде да си поиграем. Като в гимназията. Нали знаеш, както когато се прибираш у дома с момче след баскетболен мач и родителите ти са заспали. Седите на канапето и се надявате никой да не ви хване.

Мегън се вцепени.

— Не съм излизала с много момчета в гимназията.

По-вероятно бе изобщо да не бе ходила по срещи. Беше болезнено срамежлива с момчетата, имаше ясна представа за себе си, нямаше гърди и много добре съзнаваше каква кръв тече във вените ѝ. Не желаше да прилича на майка си, не искаше да дава повод на баща си да не я харесва. Имаше едно момче с очила, сериозно и отдадено на учението като нея. Беше привлекателно. Бяха се целували няколко пъти. Сетне той си сложи контактни лещи и неочаквано започна да преследва красивите момичета, а Мегън бе забравена.

Мич отново я целуна по врата, по ухото.

— Добре тогава, нека те науча. Аз съм голям майстор.

Облегна се назад, без да я изпуска от прегръдката си, и изгаси лампата. Стаята се осветяваше само от пламъците на камината. Извърна лицето ѝ към себе си и леко я целуна по устните.

— Видя ли — прошепна той между целувките, — сега ти ще се преструваш, че няма да ми позволиш нищо повече, въпреки че това, което и двамата желаем, е да сме голи и да се любим до полуда.

Мегън тихо се изсмя, отдръпвайки се, когато той се опита да погали гърдите ѝ.

— Е, някога имал ли си късмет?

— Няма да ти кажа. Може би ще имам късмет тази вечер.

— Не мисля така. — Тя го изгледа закачливо изпод миглите си, докато се опитваше да се добере до другия край на дивана. — Това ще унищожи репутацията ми.

Не искаше да се замисля върху думите ѝ. И двамата се нуждаеха от времето, в което са заедно, далеч от служебните си задължения. Време, през което можеха да са обикновени хора, а не полицаи. Време, през което да изпитат нещо хубаво, нещо, което потвърждава факта, че са живи.

Мич я последва. На устните му се появи игрива усмивка.

— О, хайде, Мегън — прошепна той, прокарвайки пръст по носа и устните ѝ. — Само една целувка. Обещавам.

Тя се усмихна, изненадана от начина, по който тялото ѝ реагираше на играта. Сърцето ѝ се разтуптя. Физически между тях вече нямаше никакви тайни. Въпреки това беше развълнувана.

Устните им се срещнаха за миг, сякаш всичко това бе съвсем ново за тях. Нямаше причина да бързат. Устните им нежно се докосваха. Той плъзна ръце по раменете ѝ и я притегли към себе си. Целувката му стана малко по-настойчива. Тя разтвори устни и тихо изстена.

Мегън хвана ръката му, но не я отмести, когато той започна да гали гърдата ѝ. Мич тихо изстена и тя стисна ръката му силно. Погали зърното ѝ през дрехата.

— Господи, колко си красива — прошепна той, вглеждайки се в нея, докосвайки я с благоговение.

Мегън се отпусна и потъна в морето на чувствата... докато не усети ръката му на джинсите си. Отново започна играта на протестиране и убеждаване.

Той успя да дръпне ципа на джинсите ѝ. Тя повдигна бедра. Очакваше да види дантелените ѝ бикини. Онова, което откри, бе черно копринено бельо, което според него нямаше край. Мич сви вежди объркано и вдигна поглед към нея.

— Дълги гащи — засрамено прошепна Мегън. — Навън е минус тридесет градуса.

Той се засмя и започна да смъква черното копринено бельо.

— Да, по дяволите, тук е много по-топло. Особено тук долу — каза той, плъзгайки пръсти по черните къдрички. — Особено тук вътре — промърмори, плъзгайки два пръста между бедрата ѝ.

— О, Мич. — Мегън протегна ръце към него, за да го притегли към себе си.

Искаше да е близо до него, да го накара да загуби контрол, а не да я наблюдава, когато е най-уязвима.

— Довери ми се — прошепна той.

„Довери ми се.“ Това не беше лесно за нея. Имаше си причини да не се доверява на никого. Но не желаше сега да е разумна. Когато я докосваше, се чувстваше като жена, а не като ченге. Мисълта да се отпусне я плашеше, но Мич шепнеше в ухото ѝ, примамваше я...

Довери ми се... докосваше същината на нуждата й... галеше най-женствените й части... целуваше я... обичаше я... Довери ми се...

Мегън затвори очи. Дъхът й секна. Отпусна се назад и здравият й разум я напусна, победен от усещанията, страстта и желанието. Бедрата й се движеха в ритъм с ръката му. Задъхваше се. Възбудата се надигаше в нея — горещо, замайващо и опияняващо.

— Обичам да гледам лицето ти — промърмори Мич.

Мегън усети как се изчервява и се опита да отклони вниманието му, като се претърколи върху него.

— Твой ред е, шефе.

Усмивката й бе закачлива. Тя бавно разкопча дънковата му риза. Мич я наблюдаваше напрегнато, обзет от удоволствие и силно желание. Той едва си пое дъх, когато тя се наведе и ухапа зърното на гърдата му. Усети устните й, езика й, зъбите й.

— Мегън...

Тя притисна пръст до устните му.

— Шшт... остави ме да направя нещо за теб, Мич.

Тя плъзна устни към корема му. Целуваше го дълго и горещо чак до колана на дънките му.

— Мегън...

— Шшт, довери ми се.

Изстена, когато тя го пое в устните си. Мислите и контролът го напуснаха, остана само напрегнатото чувство, от което не можеше да диша. Чувството — от нейния галещ език, целувките, докосването на ръката й, лекия допир на зъбите й. Чувството като пламъци, които се разгарят и заплашват да избухнат всеки миг.

Той я издърпа нагоре, притисна я под себе си и проникна в нея с едно мощно движение. Бедрата й се стегнаха. Пръстите й се впиха в гърба му. Той се движеше все по-бързо и по-бързо. Тя шепнеше името му, докато и двамата едновременно стигнаха до кулминацията си.

Внезапно изпита чувства, каквито той не познаваше, не си бе позволявал от две години насам.

Не искаше да мисли или да говори за това. Обаче съмненията съществуваха, неизбежни като призраци. Той разбъркваше извиненията си като тесте карти. Това беше само секс. Не беше готов за повече. Тя също не искаше повече. Харесваше живота си такъв,

какъвто беше — обикновен, подреден и под контрол. Не искаше да се обвързва и да поема отговорност за друг човек.

Не че Мегън се нуждаеше някой да се грижи за нея. Нямаше да го позволи. Господи, тя беше най-независимата жена, която познаваше. От друга страна... дълбоко в себе си тя бе все още изоставеното малко момиче, неуверена в себе си, предпазлива.

Той погали нежно косата ѝ и докосна челото ѝ с устни.

Мегън се отмести и сложи ръка на гърдите му. Искаше ѝ се да може да проникне в онова, което се криеше там. Безсмислено желание — факт, който бе подсилен от лекия блясък на златната му халка.

Болката бе остра, неочаквана и глупава. Той не беше готов да обърне гръб на миналото. Това не беше нейна работа. Не го бе молила за бъдеще. Не би го сторила. Не беше го молила за тази връзка, просто така се бе случило. Тя го привличаше, не беше омагьосан от нея. Тя не очароваше никого. И какво от това. Голяма работа. Имаше по-интересни неща.

— Трябва да си тръгвам — прошепна. — Късно е.

— Още пет минути — промърмори Мич. — Просто искам да те прегръщам. Още пет минути.

Бе готова да му откаже. Обаче трябваше да помисли за това от самото начало.

Още пет минути...

Ден осми

3:00 часа, -28°C

Телефонът иззвъня и Мегън се събуди. В първия момент не можа да осъзнае къде се намира. Мич. Къщата на Мич. Кучето на Мич лежеше на килима.

Мич седна замаян и прокара ръка по лицето си. Телефонът отново иззвъня и секретарят се включи. След известно мълчание се чуха тихи думи:

— Сляпо и голо невежество. Сляпо...

Мич грабна слушалката:

— Кой, по дяволите, се обажда?

Мълчание. После линията прекъсна.

— Проклет маниак — промърмори той с гръб към Мегън.

Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше да закопчае блузата си:

— Да, наистина. Само един маниак.

— Той всъщност не каза нищо.

— А Оли Суейн е в затвора.

— Точно така.

Тогава защо и двамата бяха уплашени? Мич се чувстваше като в кошмар. Космите му настръхнаха.

Когато телефонът отново иззвъня, той подскочи, сякаш го удари ток. Мегън го хвана за рамото.

— Нека секретарят да запише съобщението.

— Да, наистина.

Чу се задъхан, уплашен глас:

— Шефе, говори Денис Хардинг — сержант Хардинг. Ела веднага в затвора. Нещо се случи — Господи, ужасно е...

Мич грабна слушалката.

— Хардинг, аз съм. Какво става?

— Оли Суейн... Мили Боже, той е мъртъв!

ГЛАВА 24

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

ДЕН ОСМИ

Сляпо и голо невежество. Издава скандални присъди. Полицаяте са глупаци. Стъпват върху гол охлюв и го наричат подлец, а отчаяният побягва слепешком, за да прегърне тяхното невежество. И лекарката не е по-добра. Само още една безпомощна жена. — Илюзията за власт изчезна. Ние сме кралете.“

Ден осми

3:17 часа, -28°C

Мъртвият Оли Суейн или Леели Сиуик лежеше свит на пода близо до задната стена на килията като люспа, лишена от живот. На сивия линолеум имаше локва кръв, тъмна и гъста като масло. Зловонието на насилствена смърт бе пресищащо и гъсто, неприятен парфюм, който нахлуваше в ноздрите и пропълъзяваше в гърлото. Кръв и изпражнения. Острата миризма на повръщано от свидетеля, непривикнал с насилието.

Мегън също едва се сдържаше да не повърне. Беше чувствителна към миризми. Лицето на Мич бе безизразно. Каза си, че той сигурно е виждал и по-страшни неща. Бил е детектив в град, прочут с войните между наркотрафикантите и престъпленията по улиците. Беше видял сина си и жена си мъртви. Нима имаше нещо по-страшно от това?

— Хей! Искам да се махна отгук! — извика Буг Нютън. — Не искам да стоя до този мъртвец. Това е жестоко и необичайно.

Мич му хвърли заплашителен поглед.

— Млъквай!

Буг се сви в ъгъла на койката си. Започна нервно да се полюлява. С едната си ръка бе хванал коляното си, а с другата бе закрил лицето си.

Мич изглежда тялото на Оли.

Сляпо и голо невежество... сляпо и голо невежество... Сляпо... сляпо... сляпо...

— Какво ще правим? — попита Хардинг. Той бе останал извън килията, вкопчил се в решетките, лицето му бе посивяло.

— Обади се на съдебния лекар — заповяда Мич и излезе от килията. — Повикай фотограф. Ще процедираме като при престъпление.

— Но, шефе, никой не би...

— Просто го направи! — изревава той.

Хардинг залитна, спъна се, сетне се обърна и бързо се отдалечи. Мич влезе в килията на Буг Нютън.

— Какво се случи, Буг? — попита полицаят.

— Откъде бих могъл да зная? — възкликна затворникът. — Беше тъмно. Не видях нищо.

Мич вдигна вежди:

— Мъжът в килията до теб току-що се е самоубил, а ти не знаеш нищо? Сигурно спиш много дълбоко.

Мъжът нервно почеса четината на брадичката си, очите му бяха вперени в изключения телевизор. Лицето му бе пребледняло и лъскаво от пот.

— Може би е издал някакви звуци — предположи той. — Не знаех какво върши. Перверзният му педофил. Не ме интересуваше какво прави. Помислих си, че се върти на койката.

— Умирал е, Айнщайн! — избухна Мич и неочаквано се надвеси над Нютън като отмъстителен бог или като самия дявол. — Той беше единственият, до когото се бяхме добрали, а сега е мъртъв!

— Господи, грешката не е моя — изхленчи Буг, покри главата си с ръце и се сви като бито куче.

— Не, никога нищо не е нечия грешка — изръмжа Мич. Писнало ми е от подобни извинения!

Гневът го заслепи. Не направи опит да се контролира. Ритна койката на Буг силно, отново и отново.

— По дяволите, по дяволите!

— Мич! — извика Мегън и се втурна в килията. — Хайде, Мич — изрече тя, — успокой се. Трябва да свършим много неща.

Погледна към Буг, свит на кълбо на койката си. „Загуби, Холт. Загуби.“

Погледът му се насочи към килията на Оли, където той лежеше в локва кръв. Единственият им заподозрян. Можеше да ги отведе при Джош, но Пейджи бе провалила всичко. Можеше да направи сделка и да вземе Джош, или да залови съучастника му, но сега нямаше да има вече сделки. Всичко, което знаеше, бе изчезнало като дим.

Мич си каза, че това не би се случило преди, когато инстинктите му бяха остри като бръснач. През последните две години беше решил, че те повече няма да му трябват. Шефът не се нуждаеше от инстинкти, нуждаеше се от дипломация. В Дийр Лейк нищо не се случваше. Нищо.

Ослепителната флуоресцентна светлина блестеше над Оли Суейн и огряваше рожденото му петно и празната очна ябълка. Част от изкуственото му око лежеше в локва кръв близо до лявата му ръка — остриите краища на кафявия ирис и черната зеница гледаха към тавана. Беше счупил стъкленото си око и беше използвал едно от парчетата, за да пререже вените на китките си. На стената бе написано с кръв: „Не съм аз.“

4:32 часа, -28°C

Съдебният лекар на окръг Парк бе оплешивяващ мъж с тяло с формата на круша и се казваше Стюарт Оглиторп. Беше и директор на погребално бюро „Оглиторп“. Беше около петдесетгодишен и носеше дебели очила с черни рогови рамки. Непрекъснато се мръщеше, сякаш не можеше да се отърве от миризмата на балсамирация разтвор. Той прегледа набързо Оли. Докосваше тялото му с ръкавици и мърмореше за празната очна ябълка и за кръвта наоколо.

Всички знаеха, че единствената причина, поради която Стюарт Оглиторп работи като областен съдебен лекар, е за да има пръв достъп до труповете. Ако тялото вече бе в стаята му за балсамиране, скърбящото семейство нямаше да си прави труда да го мести. Хората купуваха ковчег и поръчваха погребална церемония. Тогаваше Стюарт

поръчваше цветята от братовчед си Вилмър от оранжерията „Блуманг Бъд“.

Никой нямаше да поръча цветя за Оли Суейн, освен ако не се появеше някой далечен роднина от Вашингтон. В противен случай щеше да бъде погребан на държавни разноски. Никой нямаше да поръча кадилак или венци, нито церемония. Стюарт бе измъкнат от топлото легло, за да излезе на студа без никаква надежда за печалба. Това никак не го правеше щастлив.

— Е, самоубил се е. И глупакът може да го разбере.

— Да, но се нуждаем от твоя подпис за доклада, Стюарт — каза Мич. — И трябва да го транспортираме до Хенипин за аутопсия.

— Аутопсия! Защо? — замърмори Оглиторп. Ако откараха тялото в медицинския център в Хенипин, то щеше да попадне при братята Кувуейм от Татонка.

— Това е стандартна процедура, когато затворник се самоубие, господин Оглиторп — обади Мегън. — За да няма място за съмнение или размишления що се отнася за обстоятелствата около смъртта.

Оглиторп се намръщи.

— Коя е тази?

— Агент О’Мали от Бюрото за борба с престъпността.

В отговор той изсумтя.

— Сигурна съм, че сте очарован — измърмори тя. Обърна се към офицерите, които се канеха да преместят тялото на Оли в чувал и да го отнесат.

— Внимавайте с кръвта, момчета. Бил е в затвора пет години, може да е болен от СПИН.

— О, Боже — изпъшка Хардинг, — смятах, че нещата не могат да станат по-лоши.

Тя го изгледа иронично.

— Добре дошъл в клуба.

10:00 часа, -15°C

Стаята в старата пожарна, където се бяха настанили репортерите, бе претърпана.

Несъмнено темата бе изчезналите и отвлечените деца. Мегън обаче смяташе, че журналистите се опитват да внушават, че

престъпленията от този вид се увеличават и приемат епидемичен характер. Според статистиката от Националния център за изчезнали и малтретирани деца броят на отвлечените деца оставаше изненадващо постоянен всяка година и не беше достигнал размерите на епидемия. Много повече деца бяха убивани с пистолети всяка седмица.

Тя наблюдаваше хората с камерите и звукооператорите, които търсеха подходящо място, същото правеха и репортерите. Представителите на пресата от големите градове изтласкваха тези от местните вестници и таблоиди, те от своя страна изтласкваха назад хората от телевизията. Малкото празно пространство, което бе останало, бе заето от хората от доброволческия център. Забеляза госпожа Фавр. Почти скрити зад нея бяха професор Кристофър Прийт и Роб Филипс, директор на доброволческия център, който бе получил странично място заради инвалидната си количка.

В десет часа Мич пристъпи на подиума. Беше се изкъпал, избръснал и преоблякъл в тъмнокафяв костюм и консервативна бяла риза и вратовръзка.

— Приблизително към три часа сутринта Леели Олин Сиуик, така нареченият Оли Суейн, бе намерен в килията си в градския затвор мъртъв, след като си е нанесъл смъртоносни рани — заяви той като предисловие.

Чуха се възклицания. Камерите заработиха и репортерите започнаха да задават въпросите си така бързо, че скоростта им съперничеше със скоростта на вятъра отвън.

— Откъде знаете, че раните са нанесени от него?

— Не е ли бил наблюдаван?

— Какво оръжие е използвал?

— Оставил ли е някаква бележка, в която признава, че е отвлякъл детето?

— Казал ли е нещо за Джош?

— Вероятността за самоубийство не бе взета под внимание при господин Сиуик. Нямахше признаци, които биха ни подсказали, че е в опасност. Нямам право да разкривам подробности от самоубийството, но мога да кажа, че не е имал достъп до нещо, което може да се използва като оръжие. Тялото му бе пренесено в медицинския център на Хенипин за аутопсия. Убедени сме, че резултатите от аутопсията ще потвърдят нашите предположения и заключенията на съдебния лекар.

— Оставил ли е бележка, шефе? — провикна се репортер от 20/20.

Мич си помисли за двете думи, надраскани с кръв на стената.

— Не е оставил бележка, в която да обясни действията си. Не е оставял бележка за Джош.

— Установихте ли, че той го е отвлякъл?

— Все още чакаме резултатите от лабораторните изследвания.

— Кога ще бъдат готови?

Мич покани Мегън на подиума. Тя носеше черни панталони, поло и широко сако. Старинната игла с камей на ревера ѝ бе единственото украшение. Младата жена изрече пред насъбралите се:

— Очаквам някои от тестовете от пикапа на господин Сиуик още днес.

— Какви видове тестове?

— Какво са открили? Кръв?

— Парченца от някаква материя?

— Предварително не мога да разкрия естеството на тестовете.

Пейджи Прайс, която по някакъв начин бе успяла да седне зад хората от „48 часа“, се изправи с бележник и молив в ръка, сякаш наистина щеше да си води бележки.

— Агент О’Мали — изрече студено, — можете ли да ни кажете как реагирахте, когато получихте съобщението за смъртта на Леели Сиуик?

Мегън потръпна от страх и здраво се хвана за катедрата.

— Не разбирам смисъла на този въпрос — отвърна тя и насочи вниманието си към журналиста от НБС „Найтли Нюз“.

— Агент О’Мали... — започна той.

— Вярвам, че вашият отговор ще е интересен за хората от Дийр Лейк — прекъсна го Пейджи. Вътрешно тя се усмихваше доволно. Бе привлякла вниманието на другите репортери — на хората от телевизията и на онези от сдруженията на шоупрограмите — хора, които можеха да подушат история, както акулите подушваха кръв във водата. „Как е разбрала нещо, което ние не знаем?“ Предвкушването бе като фин шоколад на езика ѝ. Бог да благослови Ръс Стайгър.

— Истина ли е, че когато са се обадили за смъртта на Леели Сиуик, вие сте били в дома на господин Холт?

Хората зашумяха. Мегън ги възприемаше като кошер пчели. Пръстите ѝ побеляха, а краката ѝ се подкосиха. Не смееше да погледне към Мич или да помоли за подкрепа. Както винаги беше сама. Господи, ако Де Палма можеше да види всичко това...

Тя смело изгледа Пейджи. Пресметлива кучка! Госпожица Руса Амбиция неотклонно преследваше всяка информация, с която да се издигне над глутницата. Тази мисъл вбеси Мегън. Беше работила твърде усилено, за да остави Пейджи да разбие мечтите ѝ.

— Госпожице Прайс — спокойно изрече тя, — не смятате ли, че направихте достатъчно, за да провалите разследването, без сега да се опитвате да отклонявате фокуса на тази пресконференция от случая и съдбата на Джош Киркууд към себе си?

— Не привличам вниманието върху себе си, агент О’Мали, а върху вас.

— Аз не възприемам нещата по този начин — предизвикателно отговори Мегън. — Смятам, че искате да привлечете вниманието върху себе си, като загатвате за някакви несъществуващи неуместни неща, в които само вие сте посветена. Може би смятате, че така ще получите по-добра работа в „Хард Копи“, но това няма значение за мен. — Отново насочи вниманието си към другите репортери. — Някой има ли уместни въпроси относно случая?

— Защо не отговаряте на въпроса ми, агент О’Мали? — настоя Пейджи. — От какво се страхувате?

С блестящи от гняв очи Мегън се обърна към противничката си.

— Страхувам се, че ще изгубя търпение, госпожице Прайс, защото въпросът ви е неуместен, а отговорът не ви засяга.

Съжали за думите си в мига, в който ги произнесе. Те само потвърждаваха вината ѝ. Нямаше значение, че това наистина не бе тяхна работа. Беше дала достатъчно храна на пресата. Господи, какъв кошмар! Имаше чувството, че е стъпила върху плаващи пясъци и с всеки опит да се освободи, потъваше все повече. Сега нямаше начин да се измъкне. Не можеше да каже истината, а се съмняваше, че някой ще приеме измислената от нея история. „Говорехме за случая и просто заспахме. Наистина.“ Чувстваше се като ученичка, прибрала се у дома след определения час. Тази мисъл едва не я накара да се засмее, като си припомни думите на Мич от предишната нощ: „Хайде да го направим като в гимназията...“

Пейджи изписа на лицето си праведния израз на кръстоносец за правата по Първата поправка.

— В три часа сутринта, докато вашият главен заподозрян в отвличането на дете се самоубива, вие сте били в дома на шефа Холт на загасено осветление. Ако случаят не е от първостепенно значение за вас, обществото има право да научи това, агент О’Мали.

— Не, госпожице Прайс — възрази Мегън, гласът ѝ трепереше от ярост. — Обществото има право да научи, че аз и всички полицаи работим по двадесет и четири часа, опитвайки се да открием Джош и да намерим някаква следа от изрода, който го е отвлякъл. Хората имат право да научат какво е правил Оли Суейн, преди да дойде тук. Трябва да знаят, че това, което се е случило с Джош, е изолиран случай на безсмислено насилие, а не първият признак на анархия. Те имат право да научат, че вие се опитвате да правите сензации. Няма право да ме следят след осемнадесетчасов работен ден. Няма правото да научат какъв сладолед обичам или какъв вид тампони употребявам. Ясна ли съм, госпожице Прайс? Или трябва да обсъдим въпроса как разбрахте за наблюдението над къщата на Оли Суейн? Вероятно вие с вашия патриотичен дух можете да разберете, че обществото има право да научи как вие и вашият екип попречихте на разследването и ни отнехте възможността да открием Джош Киркууд онази вечер.

Моментът бе отминал, Пейджи изпусна своя шанс. Долови как ревнивото възхищение на колегите се охлажда като нажежено желязо върху сняг. Усети очите на доброволците да се втрещават в гърба ѝ, долови техния гняв и чувството им, че са измамани. Щеше да изгуби доверието им, което означаваше, че ще изгуби потенциални източници на информация. Дори още по-зле, можеше да изгуби при преговорите за нови договори. Тя седна, без да откъсва изпълнените си с омраза очи от Мегън О’Мали.

— Де Палма ще ме одере жива — промърмори Мегън. Крачеше покрай стара пожарна кола не заради ужасния студ в гаража, а поради шока, в който бе изпаднала.

Пресконференцията бе завършила, но неприятностите едва сега започваха. Кибритената клечка се бе доближила до фитила — а

фитилът бе прикрепен към динамит, който щеше да я изхвърли от Дийр Лейк.

— По дяволите, знаех, че нещо подобно ще се случи! Знаех си!

— Мегън, нищо лошо не си сторила — обади се Мич. Той седеше на платформата на стар камион и замръзваше, но бе твърде изтощен, за да се вълнува от това. — Ти сама го каза там вътре. Изказа се много ясно.

Мегън се вгледа в него невярващо.

— Смяташ ли, че това ще промени нещата? Смяташ ли, че тази глутница чакали ще кажат: „О, да, тя е права, не е наша работа с кого спи.“ От небето ли си паднал?

— Опитвам се да кажа, че има по-важни неща, върху които да насочат вниманието си. Това се отнася и за теб.

— Какво, по дяволите, означава това? Смяташ, че държа на кариерата си повече отколкото на това да открием Джош?

Мич се изправи.

— Не чувам нищо относно факта, че основният заподозрян е мъртъв. Справи се много лесно. Но ако някой те засегне, се държиш така, сякаш е настъпил краят на света.

Мегън беше изумена. Наведе глава и потърка челото си.

— Предполагам, че трябваше да очаквам подобно нещо. Мъжът винаги си е мъж.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не разбираш нищо — сопна му се тя. — Когато това стигне до радиото, ще пострада репутацията ми и това ще се отрази на работата. Ако изобщо вече имам работа. В Бюрото имат нетърпимост към такива случаи. — Представи си гневното лице на Де Палма. — Знаеш ли как съм стигнала до тази работа, Мич? — попита тя. — Като работих два пъти по-усилено и три пъти по-добре от всеки мъж в отдела. Борех се със зъби и нокти, защото вярвам в това, което вършим.

— За мен също няма по-важно нещо от това да открием Джош. Давам всичко от себе си, за да открием момчето и за да арестуваме престъпника. А сега има вероятност да бъда лишен от едно от най-добрите ми ченгета, защото наруших основното си правило да не спя с полицаи. Глупаци — тихо изрече той. — Това си мислиш за нас, нали?

— Какво за нас? — остро запита Мегън. Би й се искало връзката им да е специална, но не вярваше, че това може да е истина. Искаше да смята, че той ще й подаде ръка, макар да не бе сигурна, че би му се доверила. Любовта не се раждаше толкова бързо. Никой не изпитваше любов към нея. Животът я бе научил на този урок много отдавна.

— „Нас“ не съществува — горчиво изрече тя. — Между нас имаше само секс. Ти не си ми давал никакви обещания. Мили Боже, ти дори не си направи труда да махнеш венчалната си халка, докато спиш с мен!

Мич моментално сведе поглед към златната халка на лявата си ръка, която носеше по навик. Носеше я, за да се самонакаже. За да се предпази от жените, които искаха нещо повече от секс. Действаше като магия?

Мегън стоеше пред него с изправени рамене, готова да поеме удара. Изглеждаше толкова силна, а всъщност беше много самотна. Беше му дала ясно да разбере, че се интересува единствено от работата си. Но въпреки гордо вдигнатата брадичка, в очите й забеляза обида. Беше я принудил да изостави правилата си, спа с нея, не й предложи нищо, а сега трябваше да плати цената.

„И какво те прави това, Холт? Крал на страхливците?“

Той въздъхна дълбоко:

— Мегън, с...

— Спести си извиненията. — Можеше да го разбере и по лицето му. — И двамата трябваше да проявим разум. — Тя си каза, че Мич не се опитва да я нарани. Просто ще бъде наказана за това, че се опита да има личен живот.

— Ти естествено няма за какво да се притесняваш. — Тя горчиво се усмихна. — Всички знаят какви са мъжете. В професионалния си живот съм свикнала на подобни рискове. Така че това не е нещо ново.

— Мегън...

Той протегна ръка да докосне лицето й. Тя рязко я отблъсна.

— Да те вземат дяволите, Мич Холт, да не си посмял да ме съжаляваш! — изрече през зъби. Не можеше да се защити от нежността. Отстъпи назад, стиснала зъби. — Аз съм голямо момиче. Мога да се грижа за себе си. По дяволите, правя го цял живот. Защо да се променям сега?

Мина покрай него с вирната брадичка. Чудеше се дали има някакъв шанс да си вземе шубата от залата за пресконференции, без да я забележат.

— Къде отиваш?

Мегън спря до вратата, но не се обърна. Не се нуждаеше от мъж в живота си. Не се нуждаеше от никого. Да бъде добро ченге — към това се бе стремил истински.

— Отивам на работа — каза, — докато все още я имам.

ГЛАВА 25

Ден осми

13:42 часа, -18°C

Оли Суейн нямаше роднини. Нямаше приятели. Беше, както обичаха да се изразяват по телевизията, самотник. Вършеше работата си и не общуваше с никого. Според синия печат върху вътрешната страна на кориците той купуваше книгите си от „Рат Пак“, антикварна книжарница близо до колежа „Харис“.

Книжарницата бе празна. Продавачът беше висок и слаб като върлина, с ръждиво руса коса, разделена на път и вързана на опашка, и рядка брада. Носеше тениска и широка карирана риза, а широките му панталони всеки момент можеха да паднат. Казваше се Тод Чайлдс и учеше психология в „Харис“. През свободното си време работеше и в доброволческия център.

Докато разговаряха, Мегън огледа книжарницата. Тя се намираше в старо здание. Помещението бе пълно с рафтове с книги, дрехи и „декоративни“ предмети — нещо средно между кич, излишни боклуци и други помпозни неща от колежа „Харис“.

Тод намести очилата си.

— Наблюдението е ключът към проникателността — бавно изрече той. Облегна се на гишето и се вгледа в очите на Мегън. Зениците му бяха разширени, а от дрехите му се носеше миризма на изгорял хашиш. — Например за вас мога да кажа, че сте много напрегната.

— Заради случая е — отвърна Мегън.

— Да... — Той кимна. — Да се търси правосъдие в един несправедлив свят е все едно да се опитваш да запушиш бент с дъвка. Повечето ченгета са малко луди. Това не е обида, а наблюдение.

— И какво е вашето наблюдение за Оли?

— Той беше странен. Не говореше с никого. Идваше, купуваше си книга и си тръгваше. — Тод се изправи и запали цигара „Марлборо“. — Няколко пъти посещавахме един и същи курс —

изрече през облак дим. — Никога не разговаряше с останалите студенти. Никога.

— Какви курсове посещаваше в „Харис“?

— Беше само слушател. Не вярвам, че би се явил като частен ученик. Разбираше от компютри. Смятам, че се чувстваше по-добре сред машините, отколкото сред хората. Някои хора са такива. Сигурен съм, че не би могъл да се гаври с хората. Нали разбирате, става дума за онези бележки и за телефонното обаждане. — Той поклати глава и дръпна от цигарата. — Не ми се вярва, освен ако не е бил болен от раздвояване на личността, което е доста невероятно.

— Предполагам, че е имал таен живот — каза Мегън.

Тод я изгледа замечтано.

— Не го ли правим всички? Издигаме камуфлажни стени около истинското си „Аз“.

— Предполагам, че е така — съгласи се тя. — Но повечето от нас не са изнасилвачи на деца в душите си. — Тя остави визитната си картичка на гишето. — Ако се сетите за нещо, което би могло да ни помогне, моля, обадете ми се.

— Разбира се.

— Тод — започна тя, — не пуши хашиш, докато си на работа. Никога не знаеш кога може да дойде някое ченге.

От книжарницата се отпрати към малко кафене наблизо. Пред верандата бяха струпани велосипеди. Седна на малка маса с бяла покривка и си поръча мляко и бисквити. Сервитьорката беше облечена като Мортиша Адамс. Неколцината клиенти седяха на дървения бар и тихо разговаряха. Радиото зад тезгяха изпълваше помещението с предизвикателната лирика на Шон Колвин.

Стените бяха тебеширенобели, а по тях бяха закачени черно-бели фотографии в скромни рамки. На прозорците нямаше пердета, което позволяваше на ярката слънчева светлина безпрепятствено да нахлува вътре. Мегън не свали слънчевите си очила. Разсеяно отпиваше от млякото си и отхапваше от бисквитите, докато се взираше в бележника си.

Безуспешно се опитваше да открие нещо, което да свърже случайните късчета информация в едно. Разполагаше само с теории. Оли беше действал сам. Оли е имал съучастник. Кой? Той нямаше приятели. Оли имаше компютри, в които никой не можеше да

проникне, но принтерът му беше матричен, а бележката, открита в сака на Джош, беше отпечатана на лазерен принтер. Оли имаше снимки на голи момчета, но те бяха стари, от друг живот и от друго място. За някого, който знаеше толкова много, тя не можеше да каже почти нищо.

Невежеството не е невинност, а ГРЯХ.

Изпитвам лека тъга, родена от малък ГРЯХ.

Сляпо и голо невежество... сляпо и голо невежество...

Игра на ума. Мич беше казал, че Оли не е от този тип. Той лежеше в локва кръв, когато се обадиха в дома на Мич.

Сляпо и голо невежество...

Беше потърсила цитата в „Бартлет“. Беше написано от Тенисън в „Небрежността на краля“ — „Сляпо и голо невежество безсрамно произнася шумни съждения.“

По този начин някой се опитваше да им каже, че са заловили невинен човек? Или това беше партньорът на Оли, който нямаше представа, че в момента, когато се опитва да ги тормози, неговият съучастник е прерязал вените си със стъкленото си око?

В ума ѝ се въртяха различни догадки. Главата я заболя от напрежение. Страхуваше се какво ще стане с кариерата ѝ, ако някой реши да повдигне въпроса за връзката ѝ с Мич. В най-добрия случай щеше да изгуби уважението на колегите си. В най-лошия можеше да загуби работата си като агент и щеше да се наложи да започне работа като охрана на някой супермаркет. Не, най-лошото беше да не успеят да разрешат този случай. Загледа се в снимката на Джош. Той ѝ се усмихваше, изпълнен с живот и ентузиазъм, в очите му грейше невинност. Само за миг тя си позволи да се запита как е той, какво мисли, колко уплашен трябва да е... ако се приемеше, че е още жив. Трябваше да мисли така. Когато вярваш, е по-лесно да продължиш напред.

— Ще направим всичко възможно, Джош — прошепна тя. — Дръж се, скаут.

Прибра снимката в папката и отново се зае с бележките. „Оли — компютри. Оли — компютърни курсове — колежа «Харис». Инструктори?“

Кристофър Прийт бе ръководител на катедрата. Може би той имаше представа какво криеше Оли в компютрите си. Може би имаше

представа как да влезе в тях.

Тя плати сметката си и излезе на студа, притиснала папката към гърдите си, сякаш тя можеше да я предпази от ледения вятър. Лумината запали неохотно, а парното издаваше странни звуци.

Единствената добра страна на студа беше, че възпираше репортерите да се мотаят около полицията. Поради забраната да стоят в коридорите на управлението, те се струпваха в главното фоайе на кметството или седяха в колите си. Мегън паркира на мястото, определено за агент Л. Козловски зад сградата и влезе през вратата, преди някой от лешоядите да е долетял.

Лампичката на телефонния секретар светеше, когато влезе в кабинета си, но обаждането беше от Дейв Ларкин, а не от Де Палма. Надяваше се мълчанието да означава, че мръсотията от пресконференцията още не е достигнала до него. Запита се дали не е по-благоразумно тя да му се обади и да му предаде своята версия за случилото се — че двамата с Мич са обсъждали случая и са заспали докато са седели. Събудило ги обаждането от градския затвор.

Обаждания. В множествено число. *Сляпо и голо невежество.* Гласът прозвуча в ума ѝ, докато събличаше шубата си. Шепнеше, тихо, неземно. Отново си припомни бележката, написана с кръв върху бялата стена в килията на Оли — „Не бях аз“. Ами, ако наистина е бил невинен? Ако бяха преследвали мираж, докато истинският престъпник ги наблюдава и им се подиграва?

Трябваше внимателно да си припомни събитията. Те проследяваха уликите. Оли имаше досие, имаше и възможността. Пикапът му отговаряше на описанието на свидетеля. В пикапа му бяха открити следи от кръв.

— Ларкин — измърмори тя.

Вдигна слушалката, набра номера и започна да се моли той да е там. Той вдигна слушалката на шестото позвъняване.

— Ларкин.

— Дейв, Мегън е. Какво имаш за мен?

— Съболезнования за смъртта на заподозрения.

— Да, не може да се каже, че имаме късмет. Чул ли си още нещо?

— Какво например?

— Нищо. Няма значение. Получи ли докладите за кръвта?

— Да. Лично отидох да ги взема. Реших, че ще се свържа с теб по-бързо по телефона, отколкото хората от отдела.

— Благодаря, ти си истински приятел, Дейв. Какво са открили?

— Кръвта не е човешка.

Мегън въздъхна:

— Господи, всичко съвсем се обърка.

— Зная. Съжалявам. Бих искал да ти дам нещо, с което да продължите по-нататък, но тази кръв няма да ви помогне. Вероятно е от някоя сърничка и е от няколко години. Не открихте ли някакво оръжие в дома на вашия човек. Ще ти изпратя доклада по факса. Ако науча нещо, ще ти се обадя незабавно.

— Благодаря, Дейв. Оценявам жеста ти.

— Няма нищо. Горе главата, ирландке. Когато приключиш този случай, ще те заведе на вечеря.

Мегън не си направи труда да му отговори, че вечеря няма да има. Никакви ченгета. Никога повече.

Зачуди се какво ли щеше да стане с приятелството ѝ с Дейв, след като историята на Пейджи Прайс излезе на бял свят. Беше го отхвърляла, спазвайки правилото си да няма връзки с ченгета. Той обичаше да се шегува с това, но винаги бе уважавал желанията ѝ. Как ли щеше да се почувства, като разбере, че е спала с Мич? Щеше ли да се опита да я разбере, или егото му щеше да е наранено?

Наруга се за стотен път. Беше направила толкова компромиси — и за какво? Беше прекарала няколко часа близост с мъж, когото едва познава.

Каза си, че физическото привличане бе по-силно от нея. Той беше настоятелен, убедителен. С него беше изпитала копнеж за неща, които никога не беше притежавала — близост, приятелство... любов.

Затвори очи и поклати глава. Беше имала достатъчно сили, да потисне женското начало в себе си и да стане детектив в полицията на Минеаполис. Беше отстоявала правото си да стане агент в Бюрото за борба с престъпността. Беше се сблъсквала с лошата страна на живота както всяко ченге. И всичко това бе забравено в един миг заради малко нежност и шанса да се почувства истинска жена.

Факсът зад нея заработи. Мегън се извърна. Очакваше да види резултатите от лабораторните изследвания на кръвта. Вместо това видя емблемата на отдела по колите. Според доклада пикапът бе прехвърлен

през септември 1991 на името на Лони О. Суейн. Предишното прехвърляне на собственика бе извършено през април 1989. Щастливият притежател беше Пол Киркууд.

Мегън настръхна. Пол продал пикапа си на Оли Суейн.

14:14 часа

— Членовете на съвета са разстроени, Мич. Не разбират как е могло да се случи подобно нещо. Искам да кажа, как се е добрал до нож? Нали не им дават ножове, докато се хранят?

Мич се вгледа в майор Дон Гилен. Опитваше се да изглежда спокоен въпреки стреса, на който беше подложен.

— Не е имал нож, Дон. Не е имал никакво оръжие. Счупил е изкуственото си око и е прерязал китките си с остро парче. Ако намериш поне един член на градския съвет, който би предвидил подобно нещо, с удоволствие ще му дам значката си и ще се оттегля.

— Господи — ужасено измърмори Гилен. Сините му очи запримигнаха зад стъклата на очилата му. Независимо от факта, че беше майор, той също участваше в градския съвет и отговаряше за училищата. Наближаваше петдесетте, но все още се обличаше доста модно и елегантно. Носеше красиви вратовръзки, а тирантите бяха негова запазена марка.

— Господи, Мич, това е ужасно.

— Предпочитам да не казваш на никого, освен на членовете на съвета.

— Да, разбира се. — Гилен поклати глава и се изправи. — Значи смяташ, че почти сте приключили? — попита той с надежда. — Оли го е направил, а после се е самоубил, защото се е чувствал виновен и не е успял да понесе мисълта да се върне в затвора?

— Честно казано, не съм сигурен, Дон. — Мич се изправи. — Наистина не зная.

Гилен искаше да каже нещо, но се отказа, когато на вратата рязко се почука и Мегън надникна вътре.

— Извинявай, шефе — изрече тя, хвърляйки поглед към майора. — Съжалявам, че ви прекъснах, но получих нещо спешно. Трябва да говорим незабавно.

Носеше факс, лицето ѝ беше преbledняло, но очите ѝ блестяха. Мич се обнадееди. Тя имаше нещо конкретно.

— Да, влезте, агент о Мали — изрече той. — Срецали сте се с майор Дон Гилен, нали?

Мегън кимна, забеляза погледа, който той отправи към нея и Мич. Явно слухът за тях вече беше обиколил града, но това не я вълнуваше.

— Моля те, не забравяй да ме държиш в течение, Мич. Ще направя каквото е по силите ми пред съвета.

— Благодаря, Дон.

Гилен излезе и затвори вратата зад себе си. Мегън изчака десет секунди. Сърцето ѝ биеше силно, дишаше тежко, сякаш бе тичала по коридора. Мич застана пред бюрото си и се вгледа в нея.

— Миналия петък поисках доклад от отдела по колите за пикапа на Пол Киркууд — онзи, за който беше забравил — започна тя. — Техните компютри не работеха и не ми се обадиха, помислих, че са загубили молбата ми. Междувременно поискахме проверка за пикапа на Оли Суейн — резултатите от която нося. Можеш ли да познаеш от кого го е купил?

— Не от Пол — каза Мич и стомахът му се сви.

Мегън му подаде факса, сякаш му връчваше диплома.

Мич разгъна листа и се зачете:

— Не мога да повярвам, да не си спомня, че е продал пикапа на Оли.

— Има няколко неща, които наистина ми е трудно да повярвам за Киркууд. Той е в доброволческия център. Обадох се и го помолих да дойде за малко. Реших, че ще искаш да присъстваш.

Пол бе продал пикапа на Оли и се бе опитал да прикрие този факт още преди подозрението да падне върху Оли. Изводите не бяха добри. Мич дори не искаше да си помисля какво означава това, но държеше доказателството в ръката си.

— Смятам, че ще е по-добре аз да поговоря с него — измърмори той.

— Така каза и миналата седмица — възрази Мегън. — Но не си спомням това да се е случило.

Той вдигна глава и се взря в нея, очите му бяха напрегнати и ярки като кехлибар.

— Случиха се други неща. Да не искаш да кажеш, че нарочно съм пропуснал да говоря с него?

— Не казвам нищо. Просто това не се случи. Сега му се обадох и твърдо съм решила да му зададем този въпрос.

Двамата стояха изправени един срещу друг и се измерваха с погледи. Мич имаше чувството, че е теглила черта между тях двамата по килима. Испита смътно чувство на загуба.

Той пристъпи чертата. Знаеше, че Мегън никога не би го сторила. Нито би отстъпила. Беше вирнала брадичка и го наблюдаваше предизвикателно.

— Мегън — започна той и понечи да я погали.

Тя отвърна лице.

— Не усложнявай нещата, Мич — прошепна тя. — Моля те...

— Не бива да сме врагове.

— Не сме — отвърна Мегън. Направи крачка назад. Нежността му винаги я обезоръжаваше. Това трябваше да престане, ако искаше да се спаси от създалото се положение. — Виж — въздъхна тя. — Чувствам се притисната. Не те обвинявам за това, което се случи. Просто не съм в настроение.

— Ще говоря с Де Палма, ако искаш. Ще му кажа, че не се е случило нищо. Във всеки случай това не им влиза в работата.

Тя тъжно се усмихна.

— Благодаря, но това няма да промени нищо. Той не би се интересувал какво се е случило между нас, ако реши, че съм се превърнала в проблем с обществеността. Ще ме повикат в главната квартира и ще ме освободят от поста. Официално ще е защото не напредвам с разследването. Истинската причина обаче ще е, че съм проявила неблагоприятно поведение.

— Но ти си много добро ченге — възкликна Мич и й върна факса. — С благоприятно поведение няма да изпратиш престъпник в затвора.

Мегън сви рамене.

— Размяна — каза тя и му подаде втория лист.

— Какво е това?

— Анализът на кръвта от пикапа. Не е човешка.

— Слава Богу... предполагам.

— Да.

Натали съобщи по вътрешната линия, че Пол Киркууд е пристигнал.

Мегън вдигна вежди:

— Явно е разбрал погрешно молбата ми.

Мич отиде до бюрото си, натисна копчето и каза:

— Пусни го да влезе, Натали.

Пол връхлетя в кабинета, готов да хули „онази кучка от Бюрото“, но се закова на място, когато видя Мегън О’Мали. Тя стоеше до бюрото на Мич Холт със скръстени на гърдите ръце. В погледа ѝ се четеше предизвикателство и твърдост, познати му добре от детството, когато живееше в не много изискан квартал на Сейнт Пол. Ако бяха деца, тя може би щеше да му каже, че ще го ритне отзад до следващата пресечка.

Той се съвзе и погледна към Холт, който спокойно седеше зад бюрото си.

— Мислех, че си сам — каза Пол.

— Агент О’Мали може да чуе всичко що се отнася до случая. Съблечи си палтото и седни, Пол.

Киркууд обаче започна да крачи пред бюрото.

— Да, чух за вас двамата. — Вдигна два пръста. — Хубаво е да знаеш, че непрекъснато работите.

— Смятам, че има по-важни неща от клюките, господин Киркууд — рязко го прекъсна Мегън. — Вашата памет например.

— Моята какво?

— Седни, Пол — отново се обади Мич. — Трябва да изясним нещо за пикапа, който си продал.

— Отново ли? Не мога да повярвам. Убихте единствения заподозрян...

— Оли се самоуби — поправи го Мич.

— Иначе щяхме да му зададем тези въпроси — добави Мегън.

Пол рязко спря и се вгледа в нея. Беше отслабнал — носът му се беше изострил, очите му бяха хлътнали — но вместо да изглежда измъчен, той беше по-енергичен. Замисли се за Хана, която с всеки изминал ден все повече изглеждаше като осъдена на смърт.

— Какво означава това? — запита той.

— Пол, защо не ни каза, че си продал пикапа на Оли Суейн? — запита направо Мич.

Пол се обърна към него:

— Не съм! Казах, че не си спомням кой го купи, но не беше той. Господи, смяташ ли, че няма да помня, ако го бях продал на него!

— Странно — измърмори Мегън, — точно това му казах: „Смяташ ли, че ще си спомни, че го е продал на Оли...“

— Не съм!

Мич взе факса и го разтвори.

— Не това твърдят от отдела по колите, Пол.

— Не давам пет пари какво казват те! Не го продадох на Оли Суейн! — Той продължи да крачи. — И какво, ако съм го направил? Това е било преди четири-пет години...

— Септември 1991 — помогна му агентката.

— Разбира се, че няма значение — каза Мич. — Важното е, че ни излъга Пол. Това е от голямо значение.

Киркууд удари с юмруци по бюрото.

— Не съм те лъгал! Как смееш, да ме обвиняваш! Синът ми все още е в неизвестност...

— И ние разглеждаме всяка следа, всяка частица, от каквото и да е, за да открием доказателство, Пол — тихо изрече Мич. — Просто си вършим работата.

— И какво правехте онази нощ, когато единственият заподозрян си е прерязал вените? — подхвърли той с изкривено и зачервено от гняв лице.

Мич бавно се изправи, лицето му беше каменно. Заобиколи бюрото, хвана Пол за рамото и го поведе към стола за посетители.

— Седни, Пол. — Облегна се на бюрото. — Нека изясним някои неща. Първо, правим всичко възможно, за да върнем Джош. Никой не е извън подозрение. Разбираш ли какво ти казвам, Пол? Никой. Такъв е законът. Така се вършат разследванията. Нито един камък няма да остане непреобърнат. Ако това те обижда, съжалявам, но трябва да разбереш, че правим всичко заради Джош.

— Не казваме, че сте заподозрян, господин Киркууд — намеси се Мегън. — Просто проверихме пикапа на Оли Суейн. Не вярвах, че ще видя името ви като собственик.

— Ако можеш за миг да потиснеш чувствата си, ще разбереш как ни изглежда това. Ти твърдиш, че не си спомняш кой е купил пикапа, сетне се оказва, че същият човек е заподозрян в отвличането на сина

ти. По-добре бъди доволен, че те познавам, Пол, защото ако бях друго ченге, щяхме да водим този разговор в друга стая и в присъствието, на адвокат.

Пол се размърда на стола си, изразът на лицето му беше като на немирен ученик в кабинета на директора.

— Не съм продавал пикапа на Оли — гласът му трепереше — Човекът, на когото го продадох, трябва да го е препродал, без да смени името на собственика.

Мич седна, въздъхна и взе факса.

— Спомняш ли си по кое време на годината го продаде?

— Не зная. Може би пролетта — април или май.

— Името е сменено през септември — каза Холт и подаде листа на Мегън.

— Попитайте Хана — войнствено изрече Пол. — Хана помни всичко.

— Нямах ли някакъв писмен документ за продажбата в данъчните си архиви? — попита тя. — Ти си счетоводител и...

— Вероятно. Щях да проверя, но бях зает с издирването и честно казано, не можех... не зная какво общо има това.

— Потърси — предложи Мич. — Така нещата ще се избистрят.

— Добре.

Замислена върху думите му, Мегън заобиколи Пол и застана пред него.

— Господин Киркууд, въпреки това имам няколко въпроса за нощта, в която изчезна Джош.

— Работех — отегчено отвърна той, потривайки челото си.

— В залата за конференции — довърши Мегън — и не сте проверявали телефонния секретар, така ли?

— Не — прошепна той, чувайки гласа на Джош: „Татко, ще дойдеш ли да ме вземеш? Мама закъсня, а аз искам да се прибера у дома.“ Пол потръпна. — Чак след това...

— След какво?

„Татко, ще дойдеш ли да ме вземеш? Мама закъсня, а аз искам да се прибера у дома.“

Сведе глава, закривайки очите си с ръка.

— На следващия ден.

— Пазите ли още касетата?

„Татко, ще дойдеш ли да ме вземеш? Мама закъсня, а аз искам да се прибера у дома.“

— А... не — излъга той. — Не можех да я запазя. Не можех да слушам...

„Татко, ще дойдеш ли да ме вземеш? Мама закъсня, а аз искам да се прибера у дома.“

Той сви рамене.

— Искам той да се върне — прошепна през сълзи. Просто искам да се върне.

Мегън въздъхна, а Мич я изгледа предупредително.

— Съжалявам, че ви причинявам болка, господин Киркууд — тихо продължи тя. — На мен също не ми харесва.

Мич предложи кутия с хартиени кърпички на Пол и го потупа по рамото.

— Разбирам какво изпитваш, Пол. Не бихме те разпитвали, ако не се налагаше.

— Шефе? — чу се гласът на Натали по интеркома. — Ноджи е дошъл да разговаря с теб. Смятам, че ще искаш да чуеш онова, което има да ти казва.

Мич отново заобиколи бюрото, вдигна слушалката и натисна копчето.

— Ноджи, какво има?

— Намирам се в „Сейнт Елисиус“, шефе. Мисля, че ще е по-добре да дойдеш. Хванах по радиото съобщение за шерифа. Една жена от Райън Бей се е обадила, че кучето ѝ е намерило детско яке. Смятат, че може да е на Джош Киркууд.

ГЛАВА 26

Ден осми

15:07 часа, -19°C

Западно от Динкитаун има една блатиста местност, наричана „Райън Бей“^[1] — име, доста неподходящо за това сковано от зимата място. Този къс земя беше анексиран към общината на Дийр Лейк през седемдесетте, но тук нямаше водопровод и канализация и обитателите на „Залива“ се считаха за независими от града. Може би затова Рут Купър незабавно позвъни на шерифа, когато лабрадорът ѝ изскочи иззад тръстиката с детско яке между зъбите си.

Стайгър беше там, облечен в дебело яке, с вдигната яка и с голяма рунтава шапка на трапер. Той беше звездата на медийния цирк.

— Ето, дотук бяхме с пресъздаването на сцената — промърмори Мегън, когато Мич спря експлоръра до микробуса на новинарския екип KSTR.

Новинари, цивилни лица, хора на шерифа и отвързани кучета отгъпкваха снега и душеха наоколо. Мич понечи да се обърне към Пол на задната седалка, но той вече беше изскочил от колата и се насочваше към епицентъра на вихрушката. Репортерите го забелязаха и му направиха път. Камерите се завъртяха към него. Мич изскочи от колата и хукна след него, като се надяваше да предотврати събитията, в които Пол Киркууд се хвърляше.

Стайгър беше вдигнал яркото скиорско яке като трофей. Пол се хвърли към шерифа, сграбчи якето и падна на колене в утъпкания сняг. Стиснал якето, зариде и закри лицето си.

— Боже мой! Джош! Джош! О, Боже мой, не!

Побеснял Мич разбута струпалите се репортери. После се обърна към тях и извика:

— Махайте се!

Закри с ръка обектива на една фотокамера, следяща Пол.

— Исусе, нямате ли капка състрадание? Махайте се!

Зад себе си чуваше стенанията на Пол Киркууд. Нямаше пострашно нещо от мъката на родителя.

Маккой беше коленичил до Пол и му говореше нещо. Стайгър стоеше на два метра от тях, доста объркан и сърдит. Тези духовни неща не бяха за него.

Мич се обърна към шерифа с кисела усмивка:

— Ръс, благодаря, че ми се обади.

Стайгър подсмръкна и се изплю в снега.

— Моля ви, отстранете се! — извика Мегън и вдигна картата си, докато Ноджи и други двама служители на реда избутваха тълпата на Олд Сидър Роуд. — Вие се намирате на мястото на възможно престъпление! Умоляваме ви, дръпнете се назад!

— Я ме оставете — извика внезапно Пол и блъсна достопочтения Том, който падна в снега. — Не искам нищо от вас! Махнете се от мен!

— Спокойно, Пол — хвана го за ръката Мич и го поведе подалеч от жадните очи на репортерите. — Хайде. Трябва малко да размислим и да решим какво да правим.

— Той е мъртъв — изрече Пол с прегракнал глас. Вдигна якето и се втренчи в него, сякаш синът му се беше скрил там. — Той е мъртъв... той е мъртъв...

Мич дръпна якето.

— Все още не знаем. Това е якето. Синът ти не е тук. Това яке е във всяка обява, във всички новини за Джош. Хората, които са го отвлекли, са го подхвърлили, за да ни объркат.

Пол започна отново да ридае.

— Той е мъртъв. Няма го... няма го...

— Хюстън! — извика Мич на един от офицерите, образуващи кордона.

Едрият брадат полицаи веднага се отзова. Снегът скърцаше изпод тежките му зимни обувки. Дъхът му беше оформил скреж по брадата. Лицето му беше зачервено от студа и вятъра.

— Хайде, придружи Киркууд до тях — заповяда му Мич. — Обясни на доктор Гарисън какво се случи и стой с тях, докато не дойда.

— Дадено — каза Хюстън и обгърна Пол със силната си ръка. — Хайде, господин Киркууд, нека да си отидем у дома. Тук няма нищо,

освен проклетия студ.

Преди да тръгнат, Мич хвана якето на Джош и се опита да го изтръгне от ръцете на Пол.

— Пусни го, Пол — каза спокойно той, — трябва ни за доказателство, за лабораторен анализ.

Пол неохотно пусна дрехата. Закри лицето си с ръце и тръгна заедно с Хюстън.

— Много страда — каза отец Том, изтупвайки снега от расото си.

— А ти, отче? — попита Мегън. — Добре ли си?

Очилата му се бяха изкривили и той ги намести.

— Аз съм си добре. Трябваше да знам. Пол и без това не е сред големите ми почитатели. Но когато Ноджи дойде в църквата, за да ползва телефона, и разбрахме за случилото се, си помислих, че трябва да бъда тук.

— Вие? — изненада се Мич. Църквата се намиреше на петстотин метра на югоизток и кулите ѝ стърчаха над дърветата.

— С Албърт преглеждахме църковни сметки — каза отецът. — Ако мислите за дискретност, според мен е вече твърде късно.

Мич нищо не каза. Огледа внимателно околността. Заливът беше замръзнал и покрит със сняг. Полузатрупани бяха и търговските павилиончета, чиито скелети стърчаха над снега. Една бяла снежна пустиня, където вятърът свистеше. През лятото тук вероятно беше раят на комарите, въпреки това хората бяха предпочели да издигнат къщите си на това място. Някои от къщите, наредени край северозападната част на залива, бяха по-различни. Имаше и зимни хижи, имаше и луксозни дървени къщи от скъп кедър, с удобни кейове, които беше по-нормално да се видят в Нантъкет. Тези постройки се намираха сред добре поддържан терен от три до пет акра земя с борове и други дървета.

На запад, зад откритите земеделски площи и малките горички се виждаше само снежна вихрушка. На югоизточния бряг нямаше къщи — само гъсталак от сухи храсти и тънки, млади фиданки, напомнящи на огромни клечки за зъби. В тази посока най-близките постройки бяха на юг, зад „Сейнт Елисиус“. Оттук приличаха на малки подредени кутийки, изпускащи кълба дим от комините си.

Мич вдигна очи и погледна към Олд Сидър Роуд, задръстена от коли, микробуси и хора. Албърт Флетчър беше в края на тълпата.

Висок, с черно палто и черна качулка, дръпната над лицето му, той се забелязваше отдалеч.

— И двамата ли дойдохте тук с Ноджи? — попита Мич.

— Само аз. — Отец Том вдигна вежди и забеляза дякона. — Албърт трябва да е пристигнал сам. Не мислех, че се интересува от случая. Беше ми казал, че не се чувства добре, мислеше, че е настинал и...

— Вероятно сега е по-добре — прекъсна го Мегън.

— Да-а а-а... Май трябва да тръгвам — каза свещеникът. — Знаем, че на Пол не му е до мен, но на Хана ще ѝ трябва подкрепа.

Той се изкачи по насипа, където стоеше Албърт Флетчър. Двамата тръгнаха заедно.

Мич насочи вниманието си върху детското яке в ръцете си и върху надписа от вътрешната страна на яката с неизтриваемо мастило. Той го подаде на Мегън и тя го взе от него с тежка въздишка.

— Май това доказва нещата.

Стайгър се приближи, придружен от една жена, която водеше голям черен лабрадор на каишка.

— Мич, да ти представя Рут Купър. Нейното куче е открило якето.

Мич кимна.

— Госпожо Купър.

Мегън изгледа остро шерифа и се представи:

— Госпожо Купър, аз съм агент О'Мали от Бюрото за борба с престъпността.

— Приятно ми е. Как сте? Калев, седни — каза жената и дръпна каишката. Кучето въпросително погледна господарката си.

Шестдесетгодишната жена беше облечена в мораво скиорско яке. Беше дребна и закръглена. Зачервеният ѝ нос говореше, че е прекарвала доста време на студа. Докато разказваше, тя пристъпваше от крак на крак.

— Разхождах Калев — каза и когато кучето чу името си, весело размаха опашка. — Не му даваме да се скита сам. Така че или аз, или Стан го разхождаме в това време. Сега Стан не може да излиза. Нали знаете, че върлува грип? Още есента му казах да се ваксинира, но той е твърдоглав. Както и да е, разхождахме се около залива, а Калев доста обича да навлиза в тръстиките и да плаши пернатите. И така, отиде и

се върна с това. — Тя хвана якето на Джош за ръкава и го вдигна. — Познавам това яке. Веднага се досетих. Бедното хлапе.

— Госпожо Купър — попита Мич, — всеки ден ли разхождате Калев тук?

— Да, да. На него му е нужна разходка и двамата със Стан всеки ден го извеждаме. Живеем ето там — в онази спретнатата сива къщурка. Искате ли да се отбиете за едно кафе? Тук е доста студено.

— Може, но след няколко минути, госпожо Купър — отвърна той. — Съжалявам, че стоим тук на студа, но трябва да видим точно къде го е намерил Калев.

Жената и кучето тръгнаха напред. Стайгър ги следваше.

Ноджи и Мич вървяха заедно.

— Шефе, аз бях в претърсващия екип в петък — каза Рут. — Преровихме това място, ала никой не откри тази дреха. При това имахме обучено куче от Спасителните служби. Това яке просто го нямаше там.

Мич се намръщи.

— Кога за последен път забелязахте Калев да излиза насам, госпожо Купър?

— Вчера следобед бяхме на това място.

Тя спря на края на блатото и посочи с ръка.

— Оттогава до днес следобед видяхте ли се с някого? — попита Мегън и бавно разтвори един от джобовете на якето, за да провери съдържанието. Имаше салфетка и опаковка от дъвка.

— Има хора тук, които понякога срещам. Тук има една хубава пътека за моторни шейни или за скиори. Някои от тези спортуващи манияци са невероятни. Излизат по всяко време за джогинг — каза Купър. — Имаше един човек тук рано сутринта — продължи тя, — бях в кухнята, чаках водата да заври, за да направя чай на Стан, и тогава го видях да върви по пътеката.

— Успяхте ли да го огледате добре? — попита Мич.

— Той дойде до къщата, но така беше увит, че не можах да го разгледам. Бил си изгубил кучето. Искаше да знае дали съм го видяла. Някакво огромно, космато същество. Имам предвид кучето, не мъжа. Казах му, че не съм, а той ме помоли да се оглеждам за подобно куче. Обещах му. Аз, знаете ли, обичам кучета. В този студ и аз бих отишла да си го търся.

Калев сякаш разбра и поласкан помахна с опашка. След това прилегна в краката ѝ.

Стайгър се обърна към Мич.

— Хората ми вече претърсиха тази зона. — Беше пъхнал ръце в джобовете на якето си и от студа изглеждаше вдървен като индиански стълб. — Няма друго за гледане. Хайде да се отзовем на поканата на Рут.

— Трябва да поогледам малко — отвърна му Холт и тръгна по насипа.

Рут си спомни:

— Той каза... кучето на сина ми. Каза името. Нещо като... Гримсби? Гетсби? Гизмо! Да! Точно така. Гизмо.

Страхът сграбчи Мич. Представи си рисунката от блокчето на Джош — момче с куче. Едно рошаво куче и името му — Гизмо.

— Мич!

Тонът на Мегън го накара веднага да се обърне към нея. Очите ѝ бяха разширени, а лицето ѝ беше без цвят. Държеше в ръката си лист хартия.

Той се затича надолу по насипа и хвана хартиятката с пръсти. Едва след като прочете думите, разбра какво означаваше да се сковеш от страх. Кръвта потече като лед във вените му.

*... моят дух ме обгръща като наметало,
като звяр ме пази от света...*

*Отвътре някакви лъчи
ме гледат с много зли очи.*

4:55 часа, -27°C

Стайгър обикаляше около масата.

— Какво, по дяволите, означават тези думи?

Мегън беше седнала на масата. Това беше тяхната заседателна зала, стаята, където за пръв път беше видяла Мич да танцува с дълги долни червени гащи. Беше само преди седмица. Сега той се беше

облегнал на стената точно пред нея, със скръстени ръце, с напрегнато изморено лице, но въпреки това изглеждаше силен.

Стаята вече се бе превърнала в „бойната зала“. Карти на щата Минесота и на окръг Парк закриваха таблото за полицейски бюлетини, а териториите за обиск бяха маркирани с червени карфици. Имаше и схема, обозначаваща изгубеното време. Върху бялата дъска за послания Мич бе добавил и четиристишието от последната бележка със своя смел наклонен почерк.

Цитатът беше от стихотворението на Уилям Блейк „Моят Дух“.

— Да не би да ни казва, че страда от раздвоение на личността?
— обади се Мегън, а шерифът ѝ се присмя. — Може да намеква за съучастник?

— Оли Суейн — отсече шерифът. — Оня кучи син е самият грях. Нали видяхте снимките му...

— Те са стари — отвърна Мич. — Тук досието му е чисто.

Шерифът иронично изрече:

— Ама, че съм и аз. Веднъж обвинен за злоупотреба с малолетни, значи завинаги в списъка. Мислиш ли, че докато беше тук, не е посягал на някое дете?

— Не сме имали оплаквания...

— Ами. Такива неща се случват. Никой не научава нищо. Хлапетата са алчни. Оли дава на някое десет кинта за малко опипване, а хлапето нищо не разбира. Взема парите и си държи устата затворена. Оли го е сторил.

— След това се е заклел в живота си, че не е той — намеси се Мегън с намерението да уязви Стайгър. Тя не вярваше на теориите му.

— А ти би ли повярвала? — Той поклати глава и злобно се усмихна. — Е, ние знаем как се добра до детективското място.

— А това какво означава? — изръмжа Мич, изправяйки се от стената.

— Означава, че Стайгър е глупак — равнодушно изрече Мегън. Тя продължи, без да даде възможност на Стайгър да ѝ отвърне. — С цитата може да ни казва, че се чувства виновен за постъпката си, но не ми се вярва. Той не е направил нищо лошо, разбира се, само ни се подиграва. Сигурна съм, че си седи и ни се присмива, докато обикаляме като Кийстоун Копс.

— По дяволите, с тези умни игри — мърмореше Мич. — Умни игри от болен мозък. Толкова болен, че има смелостта да поднесе улика, след което спокойно да се вмъкне в някоя къща, да заговори стопанката, отново да подхвърли някоя улика по време на разговора, след което просто да си тръгне.

— Разбирам те. Знаем, че Оли няма нищо общо с обаждането от Сейнт Питър в събота. Не той е подхвърлил тетрадката. Не той е предоставил скиорското яке. Миналата вечер Оли изобщо не се е обаждал.

— За какво обаждане става въпрос? — попита Стайгър.

Мегън не му обърна внимание.

— Някой може да си е правил шега, въпреки това има връзка с нашия случай.

Шерифът пристъпи напред.

— Какво обаждане?

— Миналата вечер някой ми се обади — каза Мич и посочи дъската за бюлетини. Повтаряше едно и също — „сляпо, голо невежество“. Там записах „шега“.

Стайгър се ухили.

— Слепи и голи, а — каза той, — да не е гледал в прозореца ти?

— Слушай, Ръс, май ще е по-добре да мислиш върху случая и да се въздържаш от коментари.

Мегън се смъкна от масата, защото пейджърът ѝ започна да дава сигнали. Тя го свали от колана, натисна бутона за дисплей и се намръщи.

— Май се налага да говоря — измърмори и посрещна погледа на Мич като истински картоиграч, — та, шефе, нали си готов за оня разговор със семейство Киркууд?

Той кимна. Не му харесваше, че Мегън е напрегната. Обаждането сигурно беше от Де Палма. Казваше си, че тя прекалено драматизира нещата, но това не го успокояваше. Той не желаше тя да бъде отстранена от случая. Не искаше да бъде наказана по негова вина. Защото знаеше, че когато Мегън работеше, мотото ѝ беше „предпазливост“. Всъщност именно той я накара да забрави за това.

— Дай ми пет минути — каза ѝ. — Аз ще дойда в кабинета ти.

Загледа се след нея, докато се измъкваше през вратата, и за момент забрави присъствието на Стайгър. Но шерифът не допускаше

да бъде забравян.

— Е, тя как ти се струва? — попита той. — Нали не ти се струва много секси? Ама кой знае, тая уста може би прави и по-добри неща, вместо да издава команди.

Мич реагира светкавично. Той отправи бързо дясно кроше, което попадна в носа на Стайгър. Главата на шерифа сякаш се откачи и той приседна на колена. Кръвта струеше измежду ръцете му и обагреше килима в червено.

— Боже! Та ти счупи носа ми! — възкликна той.

Мич се наведе над него с див и искрящ поглед и изръмжа:

— Лесно се отърва, Ръс. Това е за петното, която лепна на Мегън, сякаш е една евтина курва, за това, че не можеш да пазиш тайни и, че си просто един кучи син. Само счупен нос? За всичко това? По дяволите, та ти и преди това не беше красив!

— Обаче те предупреждавам, Ръс — каза той. — Ако пусна новините в осем и чуя „чичкото“ да рецитира Уилям Блейк, ще дойда в тенекиената кутийка, в която живееш и ще ти пръсна мозъка. Наясно ли си какво ти казвам, Ръс?

— Да ти... — профъфли Стайгър, докато търсеше носна кърпичка.

— Добре казано, шерифе — доволно забеляза Мич, изправи се и излезе от вратата. — Както виждам, изговаряш съгласните добре. Де да беше така добър и като полицаи!

— Излъгала те е — изкрещя Мегън в слушалката. — Но какво говорях? За какво да те лъже, след като тя нищо не знае? Брус...

— Когато съм ядосан, не ме наричай Брус — отсече Де Палма.

— Слушам, сър — въздъхна Мегън. Струваше ѝ се, че невидими ръце забиваха нажежени игли в очите ѝ. — Но тя просто си е измислила историята...

— Нали не беше в дома на шефа Холт в три сутринта?

— За това има елементарно обяснение. Прайс не правеше опити да ме пипне преди пресконференцията.

— Значи всичко това е малко недоразумение, което изведнъж става голям балон.

— Да.

— Агент О’Мали, подобни обяснения се превръщат в част от вашата същност — изрече той с остър тон и тя се намръщи.

— Ние вече говорихме по тези въпроси. На Бюрото му липсва само сексскандал.

— Слушам, сър.

— Имате ли представа какво може да стане тук? Значи ние назначаваме най-сетне една жена на оперативна работа, а първото нещо, което тя прави, е да прелъсти шефа на полицията.

— Но кого съм съблазнявала...

— Може да не си, поне според моето мнение. Но пресата вероятно разсъждава по друг начин. Какво става там?

Мегън преглътна.

— Двамата с Холт обсъждахме случая на чаша кафе...

— На тъмно?

— Не, защото камината гореше и телевизорът беше пуснат. От тези два източника се излъчваше достатъчно светлина.

— Продължавай.

— Знаете, че отделяме много време за този случай. Бяхме преуморени. Просто заспахме.

Последва дълга пауза. Челото на Мегън се ороси с капчици пот. Не обичаше да лъже. Но пък защо някой трябваше да се интересува с какво се занимаваше тя след работно време? Ако беше мъж, едва ли някой щеше да се занимава с нея. Ако беше мъж, всяко прелъстяване щеше да бъде в нейна полза.

Тя да прелъстява? Мисълта за тази дума остави горчив привкус в устата ѝ. Беше толкова вулгарно. Никой нямаше право да окачествява по този начин отношенията им с Мич.

— Шестнадесетгодишният ми син съчинява по-убедителни истории — отбеляза Де Палма.

— Не, аз казвам истината. Поне по-голямата част от нея.

Де Палма въздъхна.

— Мегън, харесваш ми. Ти си добро ченге. Искрено желая да усвоиш тази професия, но поставяш Бюрото в невъзможни условия. Възгордахме се и те посочихме за пример, като първата жена в нашето Бюро, а сега ще ни обвинят в разпуснатост. Непрекъснато се намесваш в някаква история — или се караш с Киркууд, или спиш с Холт...

— Но аз ви казах...

— Не, че ме интересува дали си спала с него или не, обаче хората вярват на всичко.

— Най-вече вярват на вас.

— А сега какво? Единственият заподозрян пуква в затвора.

— Да не би да съм обвинена и в неговото убийство?

— Всичко това не ми харесва.

— Опазил ни Бог и от престъпления, които ни се харесват.

— Мегън, тъкмо острият ти език е причина за бедите ти. Ако не искаш да те уволнят, трябва да сдържаш ирландския си темперамент.

Слава Богу, това означаваше, че тя все още беше на работа. Обаче, ако направеше още една погрешна стъпка, всичко свършваше.

— Разбери ме, Мег, и без това сме затънали до ушите в кал. Не ми се иска и ти да се изцапаш.

— Слушам, сър.

— Докъде стигнахте със случая?

„До една лисича дупка в компанията на луд“, помисли си тя, след което обясни създамата се ситуация.

Де Палма попита:

— Тази жена, Купър, може ли да познае мъжа, който е отишъл в къщата ѝ?

— Мисля, че не. Главата му е била увита заради студа. Сега тя е при художника.

— На якето имаше ли кръв?

— Не се виждаше с просто око. Изпратихме го за експертиза.

— За бележката какво мислиш? Дали не намеква, че е убил момчето?

— Нямам представа.

— Не предположихте ли, че съучастникът на Суейн може да е някой негов стар познат от Вашингтон?

— Както разбираме от събрания материал — каза Мегън, — той и там е бил самотник. Най-близкият му човек е един негов братовчед. Той се е превъплъщавал в него. Най-доброто, което е казвал за Оли, е, че е боклук. Разбира се, аз също щях да откача, ако братовчед ми откраднеше шофьорската ми книжка, след което се представяше за мен в друг щат, после извършва отвратително престъпление и се прочува в целия свят.

— Може би трябва да ти изпратя помощ — каза Де Палма.

Мег настръхна.

— Как така „помощ“?

— Работите ти не вървят. Сигурно ти трябва човек със свеж ум.

— Брус, сама ще се справя — заяви тя.

— Да, да, знам. Но мисля си, че когато нещата не вървят, един нов човек може да пооправи нещата.

„Той ме харесвал“ — кисело си помисли Мегън. Можеше да разгадае плана му. Де Палма щеше да изпрати друг агент, който ще поеме работата, а нея тихомълком щяха да я върнат в щаба. Така щяха да я отстранят без много шум.

— Мисля, че ще направите грешка — опитваше се да сдържа гнева си тя. — Всеки нов човек трябва да се запознае с показанията, да вика пак свидетелите, да разговаря с родителите. Честно казано, те не се нуждаят от допълнителни емоции.

— Да, да, ще го имам предвид. Междувременно, Мегън, на теб са ти необходими и положителни прояви. Нали разбираш за какво намеквам?

— Да, отлично.

Щом приключиха разговора, тя се озъби срещу телефона:

— И не ме наричай Мегън, не виждаш ли, че ме е яд на теб!

— О, разбира се, мадам — чу се отговор и Мич се появи на вратата.

Мегън го погледна, но беше много изморена и загрижена, за да му се усмихва.

— Нямах предвид теб — каза тя.

Той влезе в кабинета ѝ.

— Какво е това на ръката ти?

Мич се намръщи и погледна ръката си.

— Забавлявах се. Трябваше да ударя нещо.

— Какво, тухлена стена ли?

— Не, лицето на Стайгър.

Тя изненадано вдигна вежди.

— Боже, шефе, бих си платила за подобна гледка.

— Май е по-добре без свидетели. Стайгър е давал информация на Пейдж Прайс. Просто изразих неудовлетворението си.

Слепоочията на Мегън започнаха да пулсират от гняв.

— Значи тя спи със Стайгър заради информацията и има наглостта да ме сочи с пръст. Ох, как искам и аз да ударя нещо.

— Ако я докоснеш, това ще ти струва не само работата, нали знаеш — каза Мич и прокара пръст по бронзовата ѝ значка. Той я свали от блузата и прочете надписа отзад: „Не се примирявай с боклуците, не се извинявай на никого.“

— Какво ти каза Де Палма?

— Какво ми каза или какво искаше да ми каже? Нали знаеш, в щаба не излизат с официален коментар. Най-хладнокръвно ти заявяват какво мислят за теб. Официалната част беше, че могат да изпратят друг агент за помощник. Но ако това стане, ще кажа сбогом на тази професия, след което вероятно ще заседна на някое от бюрата в щаба и ще прелиствам книжа и досиета на дребни престъпници.

Мич се намръщи и я последва към закачалката за дрехи.

— Защо не ми позволи аз да си поговоря с него?

Мегън поклати глава:

— Няма смисъл да водиш моите битки.

— Това, Мегън, се нарича да помогнеш на приятеля си.

Тя се обърна и се изправи пред него. Той беше много близко, сякаш се опитваше да я спласи с ръста и внушителния си вид. Или пък искаше да ѝ внуши увереност, да ѝ покаже, че има кой да се грижи за нея.

— Не желая да забърквам и теб в лъжи.

Мич нищо не отговори. Помисли си, че тя е твърде независима и упорита. А той искаше да му се довери. Сега това негово желание сякаш го изненада. Опитваше се да спаси честта ѝ. Какъв старомоден израз за толкова модерна жена! Тези мисли го тласкаха към опасния път на обвързването, а нали и двамата се пазеха от това?

— Ще уредим нещата — промърмори той, но не беше сигурен какво точно ще уреди.

Мегън на свой ред си помисли: „Какво да уреждаме? Професионалните отношения? Личните си отношения?“ Реши, че сигурно става въпрос за последното.

— Трябва да открием Джош — каза, — това трябва да направим.

[1] Заливът на Райън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Ден осми

17:39 часа, -19°C

Хана стоеше права до прозореца, загледана в езерото. Последните слънчеви лъчи пронизваха далечния хоризонт като капки кръв. Огненият цвят на небето беше твърде необичаен за такъв студен ден. Студът проникваше в тялото ѝ и я караше да трепери.

От другата страна на езерото проблясваха светлини. Хеликоптерите отново бяха тук. Един от тях висеше над Динкитаун като лешояд. Сети се за шума от роторите, който я държа будна през нощта. Беше зловец. Зад Динкитаун се намираше Райън Бей. Там едно куче беше открило якето на Джош.

Тя си го представи — яркосиньо с петна на жълто и зелено. Знаеше какъв размер е, знаеше коя е фирмата производител. Знаеше за джобовете, където Джош криеше малките си съкровища, носни салфетки и ръкавици. Помнеше как мирише якето, как шуми материята. Това беше втората улика от Джош за цяла седмица и не ѝ позволиха да го докосне. Бяха взели якето за лабораторен анализ в Сейнт Пол.

„Исках само да го поддържа“ — мислеше си тя. Опита се да си го представи как го докосва.

Мегън прекъсна унеса ѝ.

— Съжалявам, Хана — каза тя. — Трябваше да го занесем в лабораторията.

— Да, да, разбирам — отвърна, макар че не можеше да разбере.

— Отпечатъци ли ще взимате? — попита Пол. Беше седнал до огъня с избелял черен анцуг и дебела сива фланела с надпис „Минесота“. Косата му беше още влажна от душа. Изкъпа се по-скоро за да се стопли. Лили седеше на скута му и се опитваше да привлече вниманието му към пухеното си мече.

Мегън и Мич се спогледаха.

— Не — отговори той, — не мисля, че от найлон могат да се снемат отпечатъци.

— За какво ви е тогава?

— Мислиш ли, че искаш да чуеш? — остро се намеси Хана. — Какво да търсят, Пол. Кръв. Кръв, сперма или други гнусотии. Зависи какво е направило това животно на Джош. Не греша, нали, агент О'Мали?

Тя не отговори. Въпросът беше риторичен. Хана нямаше нужда от отговор. Беше застанала с гръб към прозореца и гневът беше само маска на ужаса, в който живееше.

— Жената с кучето, което намери якето, може да е видяла човека, който го е подхвърлил — каза Мич. — Дори може би са разговаряли.

Мич сподели какво им беше казала Рут Купър, и че мъжът дошъл до вратата ѝ. Когато стигна до името на кучето, което мъжът търсел, Хана пребледня и се подпря на люлеещия се стол.

Това сякаш стресна Пол. Той бавно се изправи и остави Лили на пода. Тя допълзя до Мич и му предложи един динозавър. Отец Том стана от канапето и я вдигна на ръце. След това я понесе нагоре по стълбите.

— Значи може да познае този човек — каза Пол.

— Сега работят заедно с полицейски художник. Опитват се да му направят портрет — обясни Мегън. — Но това няма да бъде толкова лесно. Човекът е бил увит в шалове, уж заради студа. Но тя смята, че ако го види пак, може да го познае.

— Смята... може — отбеляза Пол, хванал бронзовата маша за огъня. Разбута въглените, които започнаха да искрят.

— Все пак е по-добре от нищо.

— Не, това си е нищо. Нула!

Извърна се, слабото му лице беше изкривено от ярост.

— Вие нищо не правите! Синът ми лежи мъртъв някъде, а вие не правите нищо! Имахте един заподозрян, но не го опазихте жив!

Хана се стресна от тона му.

— Пол, престани!

Той не я удостои с внимание, защото беше обзет от силен гняв към Мич и Мегън.

— Вие двамата прекарвате прекалено много време в леглото. Кой ще търси сина ми?

— Пол, за Бога!

— Какво има, Хана? — попита той и се обърна към нея. — Може би ти се струвам груб.

— Държиш се зле.

— Не ме интересува! Тези тук за нищо не ги бива. Синът ми е жертвата.

— Той е и мой син.

— Така ли? Затова ли го остави на улицата да го отвлечат и сигурно да го убият? — изкрещя той и хвърли машата. Тя се удари в стената и падна на пода.

Хана трудно можеше да се овладее и да отговори нещо. Ако я беше ударил с тази маша, може би нямаше толкова да я боли.

— Копеле! — успя да прошепне тя.

— Пол — повиши тон Мич и здраво го стисна за рамото. — Да вървим в кабинета ти — изрече той през зъби.

Пол се изтръгна от него.

— Какво, сега да слушам наставления и за това как да се държа с жена си? — процеди презрително. — Няма да стане. Никак не ме интересува това, което имаш да ми казваш.

— О, правим се на голяма работа! — Холт го сграбчи и го побутна към кабинета.

Хана прекоси стаята, взе машата и я върна обратно на поставката. Ръцете ѝ толкова силно трепереха, че се чудеше как е държала с тях скалпел.

— Извинете — каза, изтривайки длани в джинсите. — Той се държа лошо.

Мегън се опита да я успокои.

— Хана...

— Най-лошото е, че всичко, което каза, е вярно. Аз допуснах грешка.

— Не. Просто си закъсняла. Заради това не се губи син.

— Да, но го загубих.

— Защото се е появил този злодей. Могла ли си по някакъв начин да контролираш събитията?

— Не, наистина — отвърна тихо тя. — Сега вече напълно загубих контрол. Само заради един миг всичко се разби на парчета. Ако бях излязла от болницата, преди да ме извика Катлийн, Джош

щеше да е при мен сега. Днес както винаги щях да си го прибера от тренировките. Както винаги Джош щеше да мърмори за часовете по религия.

— Миг, секунди, няколко сърдечни пулса.

Тя се загледа в огъня.

— Това може да се каже и за катастрофата. Можело е да я избегнат. Пак за един миг. Тогава нямаше да ме задържат в болницата, Джош нямаше да остане сам, ние нямаше да бъдем тук сега, да се чувстваме глупаци, мъжът ми да ме обвинява...

Тя замълча и се замисли. Никой не можеше да се върне назад. Имаше само неясно бъдеще. Отпусна се на фотьойла и сви крака под себе си. Откъм кабинета на Пол се чуваха приглушени сърдити гласове.

— Искан ми се да се върне времето, когато с Пол бяхме щастливи — сподели Хана, — преди той да се промени.

Мегън не знаеше какво да каже. Нямаше голям опит в сърдечните връзки. Нямаше уменията да говори на друга жена. Затова въпросът, който зададе, беше чисто професионален:

— Кога според теб започна да се променя Пол?

— Не зная — вдигна рамене Хана. — Стана неусетно. Година след това се преместихме да живеем тук.

След това разказа колко усилия е положила да се наложи в професията си. Колко държала да бъде пример за хората. Преместването им тук било идея на Пол и тя често се чудела какво е харесал на това място. Питала се дали той има нейните амбиции, да бъде харесван и уважаван. Отначало, когато още били приятели, той казал, че иска да бъде „някой“, по-различен от синовете на работниците. Надявал се тук да успее. Обаче му липсваха качествата за това. Плашела я мисълта, че той се нахвърля върху нея от завист, че нейните успехи разрушават семейството им, че това е причината за отровата, излята върху любовта им.

— След това започна ли да те избягва?

— Сякаш мрази болницата и времето, което ми отнема. Това е, откакто станах завеждащ спешното отделение.

— Ами неговата работа? Онази нощ на работа ли беше?

— Идва времето за плащане на данъците. Той ще бъде много зает.

— Той не проверява ли записите на телефонния секретар, когато му се обаждаш нощем?

Хана се стресна, седна изправена и присви очи.

— Защо ми задаваш тези въпроси?

— Преди всичко, аз съм ченге. Това върша най-добре.

— Да не намекваш, че Пол може да има нещо общо с всичко това?

— А, не, не. Тези са обичайните въпроси — излъга Мегън. — Ние сме длъжни да знаем къде са били членовете на семейството. Това трябва да се уточни, преди адвокатите да се заемат със случая. Те много държат на детайлите. Дори майка Тереза щеше да се нуждае от алиби, ако беше тук. Когато хванем кучия син, неговият адвокат ще се опита да прехвърли вината му на други хора. Първо ще направи опит да докаже, че клиентът му е бил на друго място в шест сутринта. Ако е хитър, ще се опита да те накара да му кажеш къде си била в шест сутринта. Къде е бил Пол.

Хана примигна и предпазливо изрече:

— Не зная къде е бил Пол. Когато се събудих, него вече го нямаше. Трябва да е излязъл сам, шофирал е и се е оглеждал. Да, сигурна съм, че точно това е правил.

— Да, права си — отговори Мегън, после добави: — Не искам да си правиш погрешни изводи. Просто трябва да знаеш, че в такива случаи се действа така. Затова задаваме тези въпроси. Всъщност най-много ме интересуваше дали си спомняш имена — имена на хора, които биха имали нещо срещу теб или Пол. Например някой недоволен пациент.

— Всъщност вие с Мич разпитахте всичките ни познати — каза Хана. — Не помня да съм имала пациенти, които биха се решили на такава постъпка. В малка болница като нашата, болните са или лесно излечими, или са с летален край. Повечето от тежко болните, жертви на катастрофи и други, се прехвърлят в медицинския център на Хенипин. Пациентите, на които откриваме по-сериозни заболявания, също се пренасочват към по-големи болници.

— Въпреки това тук сигурно имате смъртни случаи.

— Не много. — Тя присви устни. — Когато работех в големия град, наричахме болниците като тази в Дийр Лейк „заведения за

табелки и опаковки“. Тук ние полагаме всички усилия, но нямаме персонала и условията на големите болници. Хората разбират това.

— Дано — изрече Мегън и си напомни да се отбие в болницата на Дийр Лейк, за да поразпита персонала за това-онова.

— Колкото до клиентите на Пол, има някои, които всяка година протестират срещу данъците, но той няма нищо общо с това.

— Ревизии, изпратени хора в затвора, нали разбираш?

— Не. — Хана стана от фотьойла, все така нервна. — Ще направя чай. Да ти донеса ли? В този студ...

В този студ... А Джош беше някъде там, без палто.

Зад големия панорамен прозорец се спускаше нощта — студена и черна като изгасена пещ.

— Дали е жив? — прошепна тя, загледана в тъмнината, в която Джош беше изчезнал преди осем дълги дни.

Мегън стана и отиде при нея. Само преди седмица всеки в този град би казал, че Хана има всичко — професия, семейство, къща край езеро. За много хора беше пример на съвременна жена. Сега тя беше просто една жена, сломена и уязвима, сграбчила като удавник някакъв лъч на надежда.

— Да, той е жив. Ще твърдя, докато някой не ми докаже обратното — каза Мегън. — Дълбоко вярвам в това. Трябва да вярваш и ти, Хелън.

Вратата на кабинета на Пол се разтвори. Той излезе като вятър и напусна къщата през вратата, която водеше към гаража. Мич се появи с изморено и сериозно изражение на лицето.

— Не намерих път към душата му — промърмори той.

— Нито пък аз — призна Хана. — Защо не сформираме една психотерапевтична група?

Мич леко се усмихна и хвана ръцете ѝ. Пръстите ѝ бяха ледени.

— Съжалявам, Хана. Съжалявам за всичко това. Иска ми се да можем да направя нещо.

— Вие правите всичко необходимо. Нямам претенции към вас.

— Ти не си виновна, Хана — успокой я той и я прегърна. — Дръж се, скъпа.

Тя ги придружи до вратата и ги изпрати в ледената нощ. Когато се върна в гостната, спря за момент и се заслуша в тишината. Техният

„човек“ или ченгето, оставено от Мич да пази къщата, беше отишъл да вечеря. Къщата беше тиха. Напрежението беше изчезнало.

Чудеше се къде е Пол и докога ще продължи това отчуждение между тях. След това се запита, дали завръщането на Джош би им помогнало отново да се сблизят? Не бе сигурна, че е готова за това.

Тя изкачи стълбите и отиде до стаята на Лили. Малката щеше да ѝ помогне да позабрави терзанията и страховете си. Тя не ѝ задаваше въпроси.

Тих шепот, който долиташе от детската стая, я накара да се закове на място. Надникна през вратата и видя отец Том седнал в стария люлеещ стол. Лили беше в скута му и той ѝ четеше приказка.

Някой би ги взел за баща и дъщеря. Том беше по фланелка и кадифени панталони. Лили беше с розова пижамка, бузките ѝ бяха порозовели. Очите ѝ се затваряха, но тя правеше огромни усилия да изслуша приказката за Мечо Пух и неговите приятели.

Нещо в Хана трепна. Засрами се и в устата ѝ загорча.

Влезе в стаята. Том все пак беше приятел. Имаше нужда от приятел, защо се притесни? Той довърши приказката и затвори книгата. Двамата с Лили погледнаха към Хана.

— Здлавей мамо — каза детето мило и наклони главичката си.

— Здравей Лили мушморок. Всички си отидоха.

Наведе се и вдигна дъщеря си. Лили се сгуши в нея.

— Тук ли е Пол? — повдигна вежди Том.

— Беше, но хукна нанякъде. — Хана извърна глава. Не искаше да вижда състраданието в очите му. Омръзнало ѝ бе да я съжаляват.

— Чух за какво се карахте — каза отецът. — Но той беше ядосан. Разбира се, това не променя нещата, но...

Тя поклати глава:

— Няма значение.

— О, не — настоя Том. — Има значение. Той е длъжен да разбере, че ти не си виновна или поне да ти прости, ако е убеден в обратното.

— За какво да ми прощава той, след като аз не мога да си простя.

— Хана...

— Така е — продължи тя. — Непрекъснато мисля за случилото се. Защо не сторих това, защо не сторих онова... В крайна сметка

майката на Джош съм аз. Той разчиташе на мен, а аз го предадох. От такъв грях няма спасение.

— Бог ти прощава.

Тези думи й прозвучаха горчиво. За момент на Хана й се стори, че е забравила за вярата си.

— Тогава защо ме наказва той по този начин? С какво съм заслужила това? Какво е сторил Джош? За какво е виновен Пол? Не разбирам?

— Нито пък аз — дрезгаво отговори свещеникът.

Той се питаше дали се доверява достатъчно на своя господар, дали това не беше и негов грях. Защото нищо не разбираше. Как може да се струпят такива беди върху хората? Защо Хана, която дава толкова много от себе си, трябва да страда? Не можеше да разбере той този Бог, на когото бе посветил живота си. И той като Хана се чувстваше предаден. И той като нея се чувстваше виновен. Беше и сърдит заради вината си, беше войнствено настроен заради ограниченията, наложени от положението му, беше изплашен от мисълта докъде могат да го отведат чувствата.

— Много ме боли — прошепна Хана и притисна Лили към себе си.

Том решително я прегърна и я придърпа към себе си. Хана страдаше, той трябваше да я успокои.

— Зная, мила, че страдаш — зашепна. — Искях да намеря начин да спра това. Всичко бих сторил, за да ти спестя тази мъка.

Хана се усети, че плаче на рамото му. Тя приемаше утехата му. Чувстваше се добре в прегръдките му. Той беше силен и толкова нежен. Разбираше чувствата й. Искаше да премахне болката й. Беше всичко, което мъжът й не беше.

Тя плъзна ръката си около кръста му и остави сълзите да текат. В момента не плачеше за Джош, а за себе си и за объркания си живот. Беше мечтала за по-добър. Питаше се дали въобще е живяла.

Том й говореше нещо. Докосваше косата й, лицето й внимателно, сякаш бяха от топящ се сладолед. Устните му докоснаха слепоочията й. Тя почувства дъха му. Отвори очи и видя погледа му — огледало на собствените й чувства. Там имаше желание, болка и вина.

Лили развали магията. Притиснатата между възрастните, тя бутна ядосано рамото на майка си и извика:

— Мамо, искам долу!

Том се отдръпна. Хана сведе глава.

— Лили, време е за сън — каза тя и отиде да я сложи в креватчето.

Детето започна да капризничи:

— Не.

— О, да.

— А къде Джош? — попита тя, изправила се в креватчето си. — Аз искам Джош.

Хана приглади светлата коса на Лили и я целуна по челото.

— И аз го искам, и аз го искам, миличко.

Том се приближи и каза:

— Хрумна ми нещо. Защо да не направим интервюта?

Хана го изгледа учудено.

— Моля?

— Всички репортери искат да разговарят с тебе. Мисля, че ще бъде полезно. Сега трябва да помислим за някое предаване с висок рейтинг и да действаме. Защо Америка да не чуе всичко, което ми каза на мен? Нека тя разбере чувствата ти, терзанията ти, твоето разбиране на вината ти, какво би искала да промениш, ако може да се върне онзи момент.

Хана го изгледа:

— Мислех си, че изповедта е нещо лично.

— Можеш да го приемеш и като изповед. Обаче ако го направиш, някой може да размисли. Не можеш да върнеш миналото, но може да спасиш някого от това, което преживяваш сега.

Хана погледна към дъщеричката си, която заспиваше. Живота си би дала за това дете. Ако чрез разказа си успееше да помогне на друга майка, да спаси друго дете, дали щеше да изкупи и своята вина?

— Добре, ще си помисля за това.

Тя се обърна към отец Том, огледа мъжественото му лице и меките му сини очи. Сърцето ѝ заби по-силно.

— Отче, благодаря, аз, аз...

Не успя да намери думи. Може би беше по-добре. Той не трябваше да узнава чувствата ѝ. Това би усложнило всичко, а неговото приятелство беше ценно за нея.

— Благодаря, отче.

Той кимна, отстъпи от леглото и пъхна ръце в джобовете си.

— Време е да си вървя. А пък ти имаш нужда от почивка.

— Ще се опитам.

— Обещай ми — каза той, докато го изпращаше.

— Добре, обещавам.

— Аз ще видя какво мога да направя. А ти знаеш къде съм, потърси ме.

Тя кимна и той си тръгна, преди да е казал нещо, за което щяха да съжаляват и двамата. Хана не искаше да се замисля за чувствата си. Важното беше, че имаше един човек, който мислеше за нея. Останалото беше без значение.

Навън беше толкова студено, че всеки докоснат предмет се разпадаше на прах. Както едно сърце. Отец Том отхвърли това сравнение като досадно и се опита да помисли за нещо възвишено. Сети се за Молитва Господня: „Господи, не ни вкарвай в изкушения... освободи ни от злото...“

— Влюбен съм в Хана Гарисън — промърмори той. — А някакъв луд е отвлякъл детето й.

Той се взря пред себе си. Небето беше черно, посребрено от лунните лъчи. Някъде далече имаше море от звезди. Той се почувства безкрайно самотен.

— Там горе някой не си гледа работата.

18:24 часа, -28°C

От студа го заболяха гърдите. Измори се да газии из преспите. Единствената топлина в него беше надиганият се гняв. Пол прекрачи паднало дърво и се облегна на един кедър. Намираше се в края на гората, зад постройките на Лейксайд. На изток и запад се намираха красивите паркове на Куъри Хилс. Това беше едно от малкото неща, с които се гордееше — живееше до езеро сред паркове. Това доказваше, че е постигнал нещо в живота.

А Мич Холт и Мегън О'Мали се отнасяха с него като с престъпник.

Защо беше необходимо да се занимават с него, когато той не жалеше силите си, за да си върне Джош? Беше взел участие в

издирването, беше отправял молби от телевизионния екран... Още какво трябваше да направи?

Онази кучка от Бюрото за борба с престъпността, тя беше виновна. Тя се хвана за оня стар пикап. Тя не вярваше, че не е прослушал телефонния си секретар през онази нощ. Полицайте, разбира се, съчувстваха на Хана. Бедната Хана, която даваше толкова от себе си. Майка, изгубила сина си.

Пръстите му се сковаха от студа и Пол се върна към действителността. Беше минал през гората, защото пред къщата му беше пълно с коли на репортерите. Той имаше много да им казва, но не сега. Сега имаше по-важни неща. Сега изпитваше желание да прегръща истинска жена, една жена, която го разбираше, която би влязла в огъня за него.

Пресече двора на семейство Райт и мина през задната врата на гаража. Саабът на Гарет не беше там, само хондата на Карън. Гарет Райт беше женен за работата си. Домът за него беше място, където само сменяше костюмите си или се къпеше. Карън беше само декорация в живота му. Един човек, когото да води на официални вечери в университетските среди. Като жена тя отдавна не го привличаше. Карън казваше, че рядко я пожелавал. Когато спели заедно, това било нещо като ритуал от страна на Гарет.

Нямаха деца. Тя не можеше да зачене по обичайния начин, Гарет не искаше да се занимава с лабораторни тестове и процедури, свързани с процеса ин витро. Той не се интересуваше от децата. Карън искаше да си осиновят, но процедурата беше много сложна. Тя не беше сигурна, че ще успее да се справи. Така живееха те, само двамата, в черупката на един брак, в който Гарет се чувстваше добре, в който Карън се беше вкопчила, защото не можеше да се освободи от мъжа си.

Пол почти не си спомняше за Гарет Райт. Той представляваше абстрактно понятие. Макар да бяха съседи, почти не се познаваха. За Пол Гарет живееше в друга вселена. Някаква мъглява фигура, заровена в тестовите си по психология и в изследванията си в университета „Харис“, а малкото време, което имаше, посвещаваше на банда малолетни, наричани „каубои от компютърните мрежи“. Той и Гарет Райт съществуваха на две нива. Те се пресичаха само в една точка. Карън.

Използва резервния ключ, оставян на едно и също място, под стара метална кутия от кафе, пълна с пирони. Отключи си и влезе в пералното помещение. Свали тежките си обувки и изтупа снега от дрехите си.

— Гарет?

Карън отвори вратата на кухнята и когато го видя, очите ѝ се разшириха. Тя беше по чорапи, обува с розови пантофи, а в ръката си държеше кърпа за бърсане на чинии на зелено-бели квадрати. Безформен пуловер стигаше чак до коленете ѝ. Светлорусата ѝ коса струеше като коприна. Тя примигваше с дългите си мигли. Беше дребна, пухкава и женствена. Той веднага я пожела.

— Ще се прибира ли? — попита Пол.

— Не. Току-що пак отиде на работа. Мислех, че е забравил нещо. — Машинално прибра един кичур зад ухото си. — Мислех, че ти ще бъдеш с Хана тази вечер. Чух за якето. Извинявай, Пол.

Той я погледна.

— Не ми се говори за това.

— Добре.

Взе кърпата от ръката ѝ, обви я около шията ѝ и я притегли към себе си.

— Омръзна ми — каза той. — Омръзнаха ми обвиненията и въпросите, дългото чакане, съчувствието към Хана. Всички говорят: „Бедната, силна, волева Хана!“ Всичко това е заради нея. Сега тази малка кучка струпва вината върху мен!

— Хана да обвинява теб? — изненада се Карън.

— Агент О’Мали — процеди през зъби той. — Прекарва времето си с Холт. Инак не може да се съсредоточи!

— Как могат точно теб да обвиняват?

— Откъде да знам? — каза той със свито гърло. В очите му напиреха сълзи. — Нямам никаква вина!

— Че как ще имаш?

— Не, грешката не беше моя. — Притвори очи и отпусна глава. — Вината не беше моя!

Карън се притисна към него. Пъхна нежните си ръце под ризата му и поглади гърба му.

— Мили, нямаш никаква вина!

„Татко, ще дойдеш ли да ме вземеш? Мама закъсня, а аз искам да се прибера у дома“ — гласът на сина му го преследваше.

Кърпата се изплъзна от пръстите му и падна на пода.

— ... няммм-ммам вина — заекна той.

Карън притисна пръст към устните му.

— Тихо. Ела с мен.

Тя го поведе към гостната. Те никога не се любеха в съпругеското легло. Рядко се срещаха в нейната къща. Беше рисковано. Но той не я спря, докато го разсъбличаше като дете, не я спря, когато и тя се съблече. Беше дошъл тук за това. Нямаше вина. Заслужаваше утеха.

Когато легнаха, осветени от нощната лампа, той ѝ позволи да го докосва. Тя го гъделичкаше с устни, докосваше го с пръсти, притискаше малките си гърди в торса му. Движеше се бавно върху него, говореше му нещо и подклаждаше огъня на физическите страсти, които след това бързо отлитаха.

Той я сграбчи за раменете и легна върху нея. Имаше нужда от това. Щеше да освободи тялото му от гнева, който цял ден го задушаваше. Този гняв, предизвикан от Хана и О'Мали, от житейските несполуки, сега щеше да се излее върху жената на чужд мъж! Така, по-силно, по-силно — сякаш наказваш всички негодници.

След това всичко свърши. Той се отпусна до Карън и се загледа в тавана, без да забелязва ласките ѝ. Някаква подла слабост проникваше в него.

Карън прошепна:

— Исках да останеш!

— Не мога.

— Зная. Но исках да можеш. — Надигна се на лакти и се загледа в него. — Исках да ти дам цялата си любов и подкрепа. Исках да ти родя син.

— Карън.

— Наистина — изрече тя. Мисля си за това непрекъснато. Мисля си за това, когато съм у вас, когато държа Лили. Преструвам се, че е мое дете. Мисля си за това, когато сме заедно, всеки път, когато те чувствам в себе си. Искам твоето дете, Пол. Всичко ще направя за теб.

„Още една жестока шега на съдбата“ — си мислеше той. Той имаше съпруга, за каквато винаги бе мечтал — независимата,

издигната доктор Гарисън. Сега искаше друга жена — като тези, които преди презираше. Карън. Жена, която беше родена, за да служи за нещо, да задоволява нуждите му, жена, готова на всичко, за да му угоди.

Той погледна часовника на нощното шкафче и въздъхна:

— Трябва да тръгвам.

Изми се в банята за гости, докато тя сменяше чаршафите. Както винаги всички следи от любовта им щяха да бъдат заличени.

Облякоха се мълчаливо и се промъкнаха през тъмния коридор към кухнята.

— Разбрах, че организират ново издирване в гората утре — каза Карън. — Ще ходиш ли с тях?

Пол взе една чаша и я напълни.

— Предполагам — каза и се загледа в отражението си на прозореца.

Отпи от чашата и изля останалата вода. Изплакна чашата и я остави на мивката. Избърса устата си с кърпата на зелено-бели квадрати, сгъна я пак на дъбовия шкаф.

Откъм пералното помещение се чу как някой отваря вратата на гаража. След това я затвори. Нервите на Пол се опънаха. Почувства се виновен. Вратата на кухнята се отвори и Гарет Райт влезе.

— Пол? — изрече той. — Каква изненада!

Остави куфарчето си на масата и разкопча палтото си.

Карън зае мястото си до него като примерна съпруга. След това го дари с формална целувка. Двамата бяха симпатична двойка: руси, с тъмни очи и изваяни черти. Можеха да минат за брат и сестра.

— Отбих се да помоля Карън да остане малко в доброволния отряд утре — каза Пол. — Започваме пак да претърсваме.

— Да, разбрах за това. Не видях колата ти отпред.

— Дойдох пеш.

Гарет вдигна светлите си вежди:

— Вечерта е твърде студена за разходка.

— Исках да поизбистря главата си.

— Е, да. Напоследък доста неща се струпяха на главата ти. Как се справяш?

— Оправям се — отвърна Пол предпазливо. Не желаше да показва гнева си. Винаги когато разговаряха с Гарет Райт, се чувстваше

като буболечка под микроскоп. Сякаш беше някаква опитна мишка за психоанализа, сякаш Райт разговаряше с него нарочно, за да направи анализ на жестовете и тона му.

— Разбрах, че си проявил огромно старание в издирването — каза Гарет и съблече палтото си. Карън го взе от него и го окачи в гардероба на антрето.

— Това е волеви начин да понасяш нещата, макар да си наясно с печалния случай.

— Как е Хана?

— Държи се — сухо отвърна Пол.

— Не я видях по телевизията. Прочетох само статията във вестника миналата неделя. Съсипана е, сигурен съм.

Гарет поклати глава. Намръщен, той пхна ръце в джобовете на тъмните си панталони.

— Загубата на дете е ужасяваща за родителите.

— Да. Знам това — процеди Пол.

Другият мъж се стресна, разбра, че е навлязъл в непозволена територия, и тъмните му очи се разшириха:

— Извинявай. Искам да кажа, ако вие двамата имате нужда от съвет, мога да препоръчам мой познат в Едина. Той се занимава с фамилна терапия.

— Имам други неща за вършене — заяви Пол.

— Пол, не се сърди, моля ти се. — Райт протегна ръка. — Искан само да бъда полезен.

— Ако е така, тогава ела в Залива на Райън утре сутрин. Такава помощ ни е нужна, не някакъв напудрен психолог от Едина. — Пол се обърна към Карън: — Ще се видим утре в центъра.

Тя кимна, без да откъсва очи от пода.

— Ще дойда.

Когато Пол си отиде, тя леко укори съпруга си:

— Не беше много състрадателен, Гарет.

— Ами?! Смятам, че съм твърде любезен, като имам предвид останалото.

Отиде до мивката и разгледа стъклената чаша. Взе акуратно сгънатата кърпа на зелено-бели квадрати, избърса чашата и сгъна пак кърпата.

— Би трябвало да внимаваш повече, когато подреждаш нещата си — отбеляза той и вдигна от пода другата кърпа.

Същата, с която започна вечерната ѝ авантюра с Пол.

Която той беше изпуснал в пералното помещение.

Карън не каза нищо. Гарет остави кърпата и излезе.

ГЛАВА 28

Ден осми

21:30 часа –30°С

Мич гледаше втренчено дъската за полицейски бюлетини на стената, докато посланията на похитителя започнаха да блуждаят пред погледа му. Разтърка лицето си с ръце. Умората го правеше раздражителен, опасен за околните. Тя счупваше твърдата обвивка на самоконтрола и даваше път на вината и несигурността, които се сипеха като опияняващи питиета.

Тази вина. Пред очите му беше изражението на Хана, когато Пол хвърляше обвиненията си срещу нея. Това беше проява на болката му, прикриваща вината. И Хана също се обвиняваше. Мич познаваше това безкрайно самонаказване. Една позната болка, към която човек перверзно се привързваше.

— Защо не дезинфекцираш ръката си — каза Мегън. — Злобата на Стайгър направо е отровна. Аз тръгвам към болницата. Ще дойдеш ли с мен?

Мич свали ръцете си от лицето. Колко ли време го беше наблюдавала, докато той се бореше със своите демони.

— Нищо ми няма — каза той, загледан в ожулените си юмруци. — Вече ми биха инжекция против тетанус. Защо ще ходиш в болницата?

— Знам, че разпитахме всички. Все пак не е зле да проверя пак. Хана не вярва, че неин пациент или семейството на неин пациент могат да извършат подобно престъпление. Тя може да не знае за враждебно настроените пациенти, но съм сигурна, че някоя от сестрите ще подхвърли едно-две имена. Всеки е мразен от някого.

— Ти си циничка.

— Не. Аз съм реалистка — поправи го Мегън. — Знам, че хората са егоистични, злобни и отмъстителни. Има и доста хаховци.

— Има и такива като нашия човек. — Мич стана от стола. — Има и изроди!

Изроди. От такива се бояха най-много още от самото начало. Отвлечане за подкуп беше свързано с алчност. С нея човек можеше да се справи. Душевноболните бяха опасни и непредвидими, но обикновено се проваляха някъде по пътя. Изродите бяха студени и пресметливи. Те си правеха подли и непредсказуеми планове. Изродите без усилия подхвърляха доказателствен материал, след което спокойно прекрачваха прага на съседите и питаха за изчезнало куче.

Художественият портрет на ранния посетител на Рут Купър беше закачен на таблото за бюлетини. Човекът беше на неопределена възраст, с дълго лице и без отличителни белези. Очите бяха скрити зад спортни очила. Косата под тъмната шапка можеше да бъде с каквото и да е цвят. Ушите му не се виждаха. Черните шалове криеха лицето му и той приличаше на дух от отвъдното.

— Де да беше снимка, а? — отбеляза Мегън разочаровано.

— Не. Не е снимка, но поне госпожа Купър може да го познае, ако го срещне отново. Тя е сигурна, че помни гласа му.

Когато Мич си помисли за нахалството на този човек, за жестокостта му и за начина, по който разкриваше хитрия си, жесток ум, инстинктивно стисна юмруци.

— Арогантен кучи син — измърмори, — ще стъпиш накриво. Тогава ще се стоваря върху теб с всичка сила.

— Може приятелят му да го спъне, ако имаме късмет — каза младата жена. — В момента уреждам Кристофър Прийст да се заеме с компютрите на Оли, за да види дали ще може да влезе във файловете. Оли е ходил на курсове за компютри в „Харис“. Само Прийст може да заобиколи капаните му. Остава да се занимаем с Пол.

Преди Мич да ѝ отговори, тя продължи:

— Връзката му с пикапа е явна. Той се опитва да прикрие това от нас. Алибито му за нощта, през която изчезна Джош, не е убедително. Никой не знае къде е бил в шест сутринта онази сутрин, докато Рут Купър е имала среща с тайнствения мъж. Бил казал на дежурния агент, че ще шофира и ще се оглежда за Джош. Само че има твърде много съвпадения.

— Какъв ще бъде мотивът му? — попита Мич. — Защо ще върши такива неща със собствения си син?

— И това се случва — настоя тя. — Ти го знаеш много добре. Помниш случая от миналата година в Айрън Рейндж. Това, което онзи

мъж беше сторил със собствената си дъщеря, е немислимо, а всеки ден участваше в издирванията, отправяше молби по медиите, ипотекира къщата си за пари за награда.

Тъй като той не проявяваше интерес, тя нетърпеливо додаде:

— Шефе, ние не сме в Утопия. Този град е като всички останали. Хората тук са като хората навсякъде. Някои са добри, други — лоши. И в райската градина е имало змия. Ами нека я стъпчем.

Погледът, който той й отправи, беше твърд и студен.

— Ти какво, мислиш, че не се справям ли?

— Мисля, че отказваш да се справиш.

— Да, известно ми е как разсъждаваш — изрече той язвително. — Ти мислиш само как да извадиш задничето си сухо от водата и как да те отбележат със златна звездичка в досието ти. Дори ако ти се наложи да разкъсаш някого по пътя. Целта оправдава средствата.

— Защо не си спестиш тази шибана реч за Пейджи Прайс? — изкрещя Мегън. — Много добре знаеш, че искам да намеря Джош. Затова не ми се зъби, когато говоря истини. Мисля си, че много лесно се поставяш на мястото на Пол, а това ще ни струва доста!

Мич не беше в настроение да слуша лекции по професионално поведение. Изморен и объркан той се нахвърли върху нея:

— С други думи, агент О'Мали, длъжен съм да забравя, че този мъж е изгубил сина си, и да я карам рутинно. Нека изкажа това, което мисля, както ти го направи. Работа на първо място. Ето какво мисля! Работата, шибаната работа! — изкрещя той.

— Аз също гласувам „за“ работата — отвърна Мегън и очите й заблестяха. — Ако не ти допада как си я върша, майната ти!

— Ти само това си знаеш — изръмжа Мич. — Опазил те Бог, ако свалиш за малко значката и се превърнеш в жена! Няма да знаеш какво да правиш.

Мегън се сви, сякаш я беше ударил. Тя беше живяла и без значка. Тя беше жена. Поне за него. Но, изглежда, се беше провалила.

— О, знаех си, че не бих могла да очаквам нещо друго от теб, шефе! — отвърна тя на удара. — Да се потъркаляме на дивана ти? Да, и затова аз трябва да се откажа от кариерата си.

Той сви презрително устни.

— Не си спомням да си се оплаквала, когато увиваше краката си около мен.

— Да, не се оплаках — отвърна тя, без да трепне, затаила болката си. — Беше чудесно, докато го имаше. Но сега свърши. Успокой се, вече си свободен. Връзките, които продължават повече от три-четири дни, са като едра шарка за теб!

— Престани — викна Мич и вдигна предупредително ръка. Златната халка заблестя от светлината, сякаш уличаваше и двамата в грях.

Той извърна глава и пое дълбоко дъх. Боже мой, как стигнаха дотук? Какво го интересуваха принципите на Мегън? Спаха заедно. Голяма работа! Той не изискваше нищо от нея и не молеше за опрощение на минали грехове. Затова нямаше претенции към Мегън О'Мали. Тя беше упорита и изпълнена с предразсъдъци. Тя го предизвикваше и се държеше като равна с него. Когато той беше близо до нея, не можеше да се контролира. А нея, по дяволите, как да контролира?

Мегън вече се беше съвзела. Знаеше причината, заради която двамата не можеха да се разберат. Току-що той ѝ доказа, че не е трябвало да нарушава своето правило: никакъв секс с колега! Сега, когато явно всичко свърши между тях, той щеше да използва недостатъците ѝ срещу нея. Отношенията им ще се обтегнат.

„О'Мали, би трябвало да познаваш живота. Защо се излъга и се остави да те лъжат?“ Тя се освободи от тези мисли и се върна в настоящето.

— Трябва да снемем отпечатъците на Пол — каза тя. — Той е собственик на пикапа, може би ключовете са още у него. Ако открием негови отпечатъци там, ще му се наложи да обяснява. Доведи го, шефе, иначе ще го сторя аз!

Мич с интерес я наблюдаваше как отново надяна полицейската си кожа. Новоизградената стена между тях обаче го смрази. С нея тя смяташе да се пази от ноктите му. Смущаваше го този неин самоконтрол точно в моменти, когато му се искаше да я разтърси. Смути се от съжалението за думите, изречени, преди малко, от чувствата си към нея.

— О'Мали, не си играй с мен — каза той.

Тя сви вежди.

— О, да. И какво ще направиш? Ще свикаш пресконференция, за да заявиш, че си ме видял гола? — Тя си тръгна с гордо вдигната глава.

— Върши си работата, шефе, или ме остави аз да я свърша вместо теб.

Мич не отговори и тя напусна „бойното поле“. Той закрачи из стаята: опитваше се да се успокои и да се съсредоточи над работата.

Рязко се извъртя и се втренчи в съобщението на стената. Не можеше да си представи, че Пол печата тези изродени послания. Познаваше случаи, в които родители губеха контрол над себе си и извършваха грехове, на каквито сами не биха повярвали, че са способни. След това си помисли за своя син, за това как се почувства, когато го видя мъртъв, как живееше с мисълта на колко години щеше да бъде Кайл сега, с какво би се занимавал, ако беше останал жив. Сети се за острата болка, която изпитваше, щом видеше момчетата как тичат след топката, как се надпреварват с велосипедите си и кучетата по улицата. Не можеше да допусне, че един баща би могъл умишлено да причини болка на детето си.

„Много лесно се поставяш на мястото на Пол, а това ще ни струва доста!“

Лесно? Не, не. Това никак не беше лесно.

Той се върна на масата, където беше блокчето на Джош. На него му трябваше заподозрян. Някой, който познаваше семейството, някой, който беше местен и познаваше Джош.

Той разлисти блока, прегледа страниците с игрите, прочете записките за отношенията между родителите му. „Татко е полудял... мама е тъжна. Не ми е добре...“ Изключено беше семейните проблеми да превърнат Пол Киркууд в луд, който открадва сина си, оставяйки цитати за греха и падението си.

Грехове.

Мич разлисти друга страница и се взря в рисунката. Джош беше нарисувал Създателя и Дявола, беше показал отношението си към религията — лица на луди и палци, насочени надолу. Грях. Сега си спомни за Албърт Флетчър, дякона от „Сейнт Елисиус“, застанал на насипа при Олд Сидър Роуд, с качулка, закриваща дългото му лице.

21:57 часа, -30°C

„В един идеален свят Хана можеше да е светица.“ Това бяха думи на Катлин Кейзи. Тя седеше в стаята на сестрите. Машинално

дъвчеше ръба на пластмасова чаша, разсеяно поглеждаше към екрана на телевизора.

„Всички, които искаме да живеем в идеален свят, да кажем да“ — беше казала тя.

Мегън седеше в кожен фотьойл. Двете бяха сами в стаята. В болницата беше спокойно. Чуваше се обичайният звън на телефони. Обичайното писукане на пейджъри.

Далечни послания, навярно от различните болници с техните тревоги и спешни случаи. Мегън си помисли дали тук няма да се намери едно празно легло за нея. Инжекция демерол и осем-десет часа забрава. Потърка челото си и въздъхна.

— Как се отнасят към нея колегите й? — запита и подчерта думата „колеги“ в бележника си.

— Аз вече обясних на девет ченгета, че доктор Гарисън е мечтата на всяка сестра. С удоволствие работя с нея. Шестнадесет години в тази професия. Винаги се нервирам, когато помагам на нахални лекари или шефове на персонала, които нагло заявяват, че никога не биха страдали от комплексите на Създателя, защото те самите били Създателя. Ако те са в рая, когато аз отида там, ще искам да ми извадят друга виза.

— Какви са отношенията й с останалите лекари?

— Отлични. С изключение май на Чад Еверет или доктор Крейг Ломакс. Той получи криза, когато назначиха Хана за шеф на отделението. Сигурно в онзи момент е забравил, че не го бива като лекар.

— И какво му стана от кризата?

— Нищо, само че ние доста си изпатихме. Дълго време ходеше по петите на Хана като досаден стар плъх. — Сестрата отпи от пепси-колата, след което завинти капачката. — Ако питате дали е достатъчно луд, за да отвлече Джош, отговорът е категорично отрицателен. Отвратителен е, но не е луд. Освен това през онази нощ е бил на дежурство.

— Какво ще кажеш за пациентите? — попита агентката. — Спомняш ли си човек, който не се е примирил със завършека на някой от медицинските случаи? Някой, който би стоварил вината върху нея.

Катлин прокара ръка през гъстата си, червеникава коса и се замисли.

— Тук не сме като в градовете, нали знаете? Тук хората рядко завеждат дела срещу лекари. Обикновено им се доверяват и са достатъчно разумни да преценят, че те не са магьосници и понякога също допускат грешки.

Мегън не се предаваше.

— Да си спомнете за роднини на хора, които са починали? За някой родител, изгубил дете?

— Нека си помисля... Семейство Мюлер изгуби бебе миналата есен. Донесоха го тук. Хана се опита да го спаси, но не успя.

— Родителите как го понесоха?

— Не зная, но не се сърдиха на Хана. Защото те гледаха как тя прави и невъзможното да го спаси. — Сестрата пак се замисли. — Просто не се сецам за човек, който би сторил подобно нещо. Хана е отличен лекар. Тя е по-добър транквилант за хората от шепа валиум. Освен това тя е наясно с възможностите на болницата ни. Ако реши, веднага изпраца тежко болните пациенти в по-голяма болница.

Сестрата свали краката си от масичката за кафе и ги сви под себе си на дивана. Тя вдигна пръст и каза:

— Спомням си, че тя лично откара Дорис Флетчър в клиниката „Майо“ за изследвания, защото мъжът ѝ категорично отказа да я заведе.

Името привлече вниманието на Мегън.

— Флетчър? Да не е роднина на Албърт Флетчър.

Катлин възкликна:

— О, нашият велик Дякон на Мрака! За когото светът стремглаво се плъзга към ада. Който твърди, че жените са коренът на злото. Който се облича като монах от инквизицията? За този ли Албърт Флетчър става дума? Да. Дорис имаше лош късмет да се омъжи за него.

— И тогава той не я заведе в болницата за изследвания? — недоверчиво попита Мегън.

— Той казал, че било по-добре лечението ѝ да се остави в ръцете на Всевишния. А самият Бог сигурно сам е гледал към небето и е стенел: „Та нали ви дадох клиниката «Майо», о, хора! Какво още искате от мене!“ Да, да, Бедната Дорис.

— Когато д-р Гарисън е завела жена му за изследванията противно на желанията му, каква е била реакцията на Флетчър?

— Беше бесен. Албърт не обича жените да му заповядват. Той е убеден, че ние все още сме виновни, защото не сме го послушали.

— От какво почина жена му? — попита Мегън.

— Не се знае. Беше засегнат стомахът, след което отказаха и бъбреците ѝ — каза сестрата. — Тъжна история. Никой не можа да постави окончателна диагноза. Казах им, че Албърт сигурно ѝ е дал арсеник, но никой не изслушва сестрите.

Тъй като Мегън не се засмя, Катлин се стресна.

— Не. Аз само се шегувам. За арсеника говоря, де. Това беше шега.

— Възможно ли е да е била отровена? — попита агентката сериозно.

Очите на сестрата се разшириха.

— Какво говорите? Дяконът да наруши някоя от десетте божии заповеди? Та нали небесата ще потъмнеят и земята ще се разтресе.

— Правена ли е аутопсия?

Катлин сякаш изтрезня.

— Не — тихо каза тя. — От болницата „Майо“ настояха за това, защото се бояха, да не би да е някаква болест, която не могат да установят. Колкото до Албърт, той отказа по религиозни причини.

Мегън погледна бележките си. Нали похитителят беше изпращал послания за греховете? За лична вендета. Ако Флетчър е отровил жена си и се е измъкнал безнаказано, той навярно все още би желал да отмъсти на Хана. Разбира се, ако беше достатъчно луд. В нощта на изчезването на Джош той е имал часове по вероучение, но тъй като всичко това явно беше дело на болен ум, всякакво алиби нямаше никакво значение.

— Нима предполагате, че той е отвлякъл Джош? — попита Катлин смаяна. — Аз бях по-скоро склонна да вярвам, че Оли е сторил това, а сега той се пържи в ада!

Мегън стана от мястото си.

— Може и да е в ада, но най-вероятно пази място за още някого. И аз трябва да разбера за кого.

Единственият въпрос, който я занимаваше, докато шофираше през града, беше дали ще си запази службата. Тя проклинаше наум

бюрократичните позиции на официалните власти. Беше изпратена тук да си свърши работата — толкова просто. Но в ситуацията, в която се бяха озовали сега, нямаше нищо просто. Всички бяха затруднени — тя самата, Мич, Хана, Пол и останалите в Дийр Лейк, онези хора, които им бяха предложили помощта си. Това злодеяние беше променило техния живот. Отвлечането на Джош беше задействало една верижна реакция. Животът им беше дислоциран. Те зависеха от следващия ход на един луд.

Тя се чудеше, дали той разбира това. Взирайки се в сенките на тъмната нощ, тя се питаше дали сега той не обмисля следващото си злодеяние и кои ще бъдат героите в неговия злодейски сценарий.

Чувството за мощ. Желанието на един маниак да бъде Господ. Удоволствието да измъчваш хората, докато не започнат да молят за милост. И самоизтъкването, разбира се. Да се покаже колко е умен.

— Лесно е да се спечели играта, когато само ти си наясно с правилата — промърмори младата жена. — Ах, ти, гадино! Дай ни само знак и тогава да те видим.

Но трябваше да бърза. Времето ѝ изтичаше. Де Палма ѝ беше поставил ултиматум. „Да сториш нещо полезно най-накрая“ — беше казал той.

Тя зави по Симли Стрийт малко на запад от „Сейнт Елисиус“, изгаси фаровете и продължи така стотина метра преди да спре. В десет часа на Симли Стрийт нямаше живот. Обитателите на спретнатите къщурки наоколо бяха пред телевизорите. Но не и Албърт Флетчър. В хола му на номер 606 нямаше светлини. Нито един от прозорците на ниската сграда не светеше.

Къде можеше да бъде един шестдесетгодишен дякон в десет и петнайсет в сряда вечерта? Навън, при някоя разгонена вдовица?

Мегън пресече улицата и тръгна по алеята край номер 606. Шмугна се към гаража. Надяваше се никой от близките къщи да не я забележи. Снегът остро скърцаше под обувките ѝ. Макар че беше добре облечена, трепереше от студ. Съжали, че е дошла в този гаден град — хладилник.

Страничната врата на гаража беше затворена. Мегън надникна през прозореца. Забеляза някаква кола, покрита с платнище, която приличаше на старо канапе, завито с вестници. Помещението беше чисто. На пода нямаше дори едно мазно петно.

Тя се обърна и тръгна по една пътечка към задната веранда. Искеше да погледне вътре в къщата, но пердетата бяха спуснати. Дори прозорците на мазето бяха закрити. Основите на къщата бяха добре изолирани.

Мегън коленичи пред прозорчето на мазето и започна да разчиства снега с ръка. Свали едната ръкавица, извади от джоба си ножче и си помогна с него да разчопли изолацията, за да надникне в мазето. След това освети с фенерчето. Мазето беше лъснато като дансинг. Нямаше стари кутии от боя, нито стари вестници и списания. Нямаше кашони със стари дрехи. Не, това не беше подземие за инквизиции.

Разочарована, Мегън се подпря на колене, и изгаси фенерчето. В същия момент по алеята блеснаха фарове.

— Майната му!

Тя припряно пъхна фенерчето и ножчето в джоба си, като се поряза в бързината и едва не извика. Със здравата си ръка върна обратно снега на мястото му.

Вратата на гаража автоматично се плъзна нагоре. Флетчър подкара, без да я забележи. Ако той решише да влезе вкъщи през задната врата, тя със сигурност щеше да бъде уволнена.

Двигателят на колата изръмжа и угасна. Мегън се приведе и хукна към задното стълбище, скочи и побягна с всички сили към далечната страна на къщата. Изведнъж се блъсна в някакъв човек.

Писькът ѝ беше заглушен от голяма ръка с ръкавица. Една ръка я обгърна и тя се оказа притисната силно към някакъв мъж. Той се извърна и се прилепи към стената на къщата. Мегън го ритна в глезена. Той изръмжа глухо от болка, но само затегна хватката.

— Стой мирно! — заповяда ѝ с дрезгав шепот.

Познат шепот.

Мегън погледна към мъжа. Дори в мрака веднага позна Мич. Той махна ръката си от устата ѝ.

Мегън с облекчение си пое дъх. Флетчър блъсна вратата на колата си. Снегът заскърца под краката му към задната врата. Дано тръгнеше по стълбите към входната врата на къщата си и да не забележи стъпките в снега.

Той се поколеба. Мегън почти го видя как проверява прозорчето около мазето. „Хайде, Албърт, движение. Моля ти се, моля ти се...“

Той тръгна бавно по стълбите. Мегън затаи дъх. Дали бе усетил нещо? Дали гледаше към южната страна? Дали виждаше следите по снега?

Задрънчаха ключове... Накрая тежката врата най-сетне се затвори зад него.

Мегън въздъхна с облекчение и едва тогава осъзна, че трепери от студ. Погледна към Мич и зашепна:

— Откъде се взе, по дяволите?

— А ти откъде се взе, по дяволите?

— Не мислиш ли, че е по-добре да пренесем спора си в някоя сграда? — измърмори тя. — Задникът ми замръзва.

22:55 часа, -25°C

В бар „Синята гъска“ нямаше много посетители. Барманката — достолепна жена с къдрици с миши цвят, стоеше зад тезгяха, пушеше и с мръсна кърпа бършеше бирени халби. Гледаше повторението на „Бар Наздраве“, а очичките, върху месестото ѝ лице приличаха на стафиди в тесто. Имаше само един посетител — старец с лоши зъби, който пиеше шнапс и водеше оживен разговор със себе си относно жалкото положение на щата Минесота след свалянето на Хубърт Хъмфри.

Мич беше избрал последното сепаре, точно пред стаята за бiliarд, и седна удобно, за да наблюдава входа и прозореца, който гледаше към улицата. Стар навик. Поръча кафе и уиски „Джак Даниълс“, което обърна на един дъх. Отпиваше от кафето си, докато Мегън му разказваше за разговора си с Катлин Кейзи, за мистериозната смърт на Дорис Флетчър и за враждебното отношение на съпруга ѝ към Хана Гарисън заради нейната намеса.

Мегън изля уискито в кафето си и добави сметана. Питието беше горещо и силно и я затопли.

— Но защо ще изчаква цели три години, за да си отмъсти? — попита Мич.

— Откъде да знам.

— По времето, когато е изчезнало момчето, той е имал часове в „Сейнт Елисиус“.

— Май пак ще се появи съучастник.

— Шефе, ти също се беше запътил към Флетчър. Защо се опитваш да ми четеш нравоучения, сякаш си ми баща?

— Защото ролята ми допада.

— Като изключим перверзните ти навици, сигурно си имал причина да се появиш тук.

— Просто си душа наоколо. Флетчър е завладян от църквата. В бележника на Джош прочетох, че момчето не е харесвало часовете по вероучение.

— На негово място и аз не бих ги харесвала. Кой нормален човек ще се радва на преподавател като Флетчър? — Тя потрепери.

— Винсънт Прайс би се стреснал от Албърт Флетчър.

— Четох показанията, които той е дал на Нуги в нощта на изчезването на Джош — каза Мич. — В тях няма нищо подозрително.

На пръв поглед поведението на Албърт Флетчър не даваше основания за подозрения. Той се беше посветил на църквата. Почитан гражданин. Хората не наричаха такива хора психопати. Само че имаше много неща, които не бяха в ред. Задълженията на Флетчър към църквата го свързваха с много деца. Положението му в „Сейнт Елисиус“ караше и възрастни, и деца да му имат доверие. Той едва ли би рискувал да загуби това доверие.

— Дали се е познавал с Оли?

— Не вярвам, но все пак ще проверим.

Мич бе готов още тази вечер да вкара дякона зад решетките, но това беше невъзможно. Не можеше да го арестува заради недоказано подозрение. Заради някаква история от преди три години. Нищо не го свързваше с Джош. Никой не беше докладвал за нещо необичайно в къщата на Флетчър. Мич беше оставил човек да наблюдава жилището през нощта.

Той бръкна в портфейла си и извади няколко еднодоларови банкноти. Същото стори и Мегън. Барманката се приближи към масата да прибере плячката, докато те излизаха.

— Заповядайте пак, господа — каза тя с глас, напомнящ на този на Луис Армстронг.

Студът навън спря дъха на Мегън.

— Господи — мърмореше тя, докато търсеше ключовете на колата си. — Ако не беше Джош, сама бих помолила да ме преместят.

— Калявай се или ще умреш на поста си, О'Мали — язвително изрече Мич.

Тя нищо не отговори, докато се настаняваше зад волана на джипа си.

Мич се качи в своя експлорър и потегли, а тя се почувства така, сякаш беше останала сама на цялата планета.

Имаше по-лоши неща от самотата, но в този момент тя не можеше да се сети за тях.

ГЛАВА 29

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА

ДЕН ОСМИ

Днес намериха якето. Не знаят какво да мислят. Не знаят какво да правят. Можем да подушим паниката им. Това ни кара да се смеем. Те са толкова предсказуеми — като плъхове в лабиринт. Не знаят как да постъпят, така че се обръщат един към друг и се хващат за всичко с надеждата, че са попаднали на следа. Заслужават съдбата си.

Гнева на Бога, на колегите, на съседите, на непознатите. Гневът се стоварва върху главите на виновните и глупаците.

Дали да не им дадем нещо и да видим докъде ще ги отведе то? Всички сценарии вече са готови. Ако им дадем А, дали това ще ги отведе до Б? Ако това ги отведе до В, тогава какво? До Г или Д? Не бива да допуснем да бъдем изненадани. Планирали сме всички обстоятелства, всички възможности. Ние сме непобедими и най-накрая те ще го разберат. Играта е наша. Страданието е тяхно. Необходими жертви на перфектно престъпление.“

Ден девети

8:00 часа, -18°C

Тази сутрин претърсването на околността беше възобновено. Небето беше сиво. Губернаторът беше предложил екипировка за студеното време от резерва на Националната гвардия и на алеята зад

старата пожарна имаше два военни камиона с ръкавици и термични скиорски маски, които бяха на разположение на доброволците.

След откриването на якето на Джош паниката нарасна. В залата на доброволците се бяха събрали необичайно много хора — разтревожени и готови да помогнат с каквото могат. Бяха разгневени и ужасени, уморени от чакане. Искаха градът и животът им да бъдат като преди, искаха да вярват, че с решителност могат да постигнат всичко.

Мич седеше в експлоръра и наблюдаваше как тръгват екипите по издирването. Имаше толкова неизвестни около случая.

Може би престъпниците бяха двама. Може би Оли е бил единият. Може би Пол е замесен, но защо и как? Познавал ли е Оли, или съучастникът му е някой, за когото дори не са предполагали? Дали изобщо имаше съучастник?

Едър сержант поведе немската си овчарка. Кучето скочи на насипа, размаха опашка и започна да души снега. Униформени офицери избутаха доброволците от пътя на животното. Сърцето на Мич заби по-силно. Кучето, изглежда, беше подушило нещо. То тръгна на юг, далеч от къщите, нагоре към Мил Роуд, който на изток водеше към града, а на запад към фермите. То застана там, гледайки към града, сетне извърна очи към полето от другата страна на пътя, където все още стърчаха жълтите стъбла на царевица, неприбрани поради влажната есен и рано настъпилата зима.

Следата бе изчезнала. Като всичко друго, което бяха открили, и тази следа не доведе доникъде. Мич запали двигателя и потегли към дома на Албърт Флетчър.

През деня тя не беше кой знае колко привлекателна — сива постройка на етаж и половина. Нямахме коледни украси на вратата и стрехите. Албърт явно не се интересуваше от това. Мич си припомни, че беше дочул нещо за спора между него и женското дружество относно коледните украси, но не му беше обърнал внимание. Всяка съботна сутрин той прекарваше с дъщеря си и родителите на съпругата си в лютеранската църква „Кръстът на Христос“, правейки изчисления наум като проява на непокорство.

Натисна звънеца и зачака да чуе стъпки. Нямахме никого. През завесите не се процеждаше светлина. Натисна звънеца отново и започна да потропва с крака, за да се стопли.

Никой не му отвори. Разбира се, Албърт живееше сам в къщата. Госпожа Флетчър беше починала. Въпреки че дяконът имаше успешна кариера като контролор в „Бъкланд Чииз“ и вероятно беше с добро материално състояние, жените не го смятаха за добра партия.

Смъртта на Дорис може би имаше нещо общо с това, помисли си Мич, докато заобикаляше по изчистената от сняг алея до гаража. Явно, никой не беше заподозрял Албърт по времето на болестта и последвалата смърт.

Според това, което успя да види през прозореца, в гаража цареше идеален ред. Вратите бяха заключени. Единствената кола вътре бе покрита с платнище и изглеждаше така, сякаш не е местена или докосвана от години. Покрай стената бяха подредени градинарски инструменти.

Мич се отправи към задната страна на къщата, за да провери прозореца на мазето.

Ядоса се, като си спомни как Мегън обикаляше наоколо миналата вечер. Ами ако Флетчър беше луд? Какво щеше да се случи, ако я беше открил тук сама?

Мич погледна надолу към плътните пластмасови листове, които покриваха прозорците на мазето. Скобите бяха подменени.

В църквата Мич откри отец Том, който бе коленичил с няколко жени и четеше молитви от Библията. Въздухът бе изпълнен с уханието на ванилия и восък. На стената до редиците със свещи класът по катехизис бе залепил ръчно изработени постери, на които пишеше: „Господи, моля те пази Джош. Боже, моля те върни Джош у дома“. С цветни моливи бяха нарисувани ангели, деца и полицаи.

Всички погледнаха с надежда към Мич, когато той се поколеба до църковния стол на свещеника. Отец Том се изправи и се приближи до него. Жените продължиха да четат молитвите си.

— Света Богородице, изпълнена с милост. Господ да е с теб...

— Има ли някакви новини? — прошепна отец Том и въздъхна, когато Мич поклати глава.

— Трябва да ти задам няколко въпроса.

— Да отидем в кабинета ми.

Отец Том го поведе, прекръствайки се бързо пред олтара, преди да се отдалечи. В кабинета посочи стол на Мич и затвори вратата. Този път му изглеждаше като истински свещеник, с бяла якичка, показваща се под черния му пуловер. Папата ги наблюдаваше от портрета на стената, изглеждаше по-скоро скептичен, отколкото благосклонен, сякаш бялата якичка не можеше изобщо да го заблуди.

— Какъв е поводът? — Мич посочи към врата на свещеника. — Да не би епископът да идва в града?

Том Маккой го изгледа свенливо:

— Това е една от дребните сделки, които правим с Бог. Ще се опитам да съм по-добър свещеник, ако той ни върне Джош.

— За съжаление не смятам, че Бог го е отвлякъл — каза Мич. — Как беше Хана, когато си тръгна снощи?

Свещеникът се намръщи към електронната си игра, поставена на бюрото пред него.

— Чувства се безпомощна и това е нещо непознато за нея.

— Пол също не ѝ помага.

Отец Том стисна зъби.

— Не. Не ѝ помага — отвърна той. Пое си дъх и вдигна глава. — Предложих ѝ да даде интервю за някое списание. Смятам, че това може да ѝ помогне, ако представи историята така, че да е в помощ и на други майки, да помогне да се предотвратят подобни случаи с други семейства. Тя е свикнала да се грижи за другите и това ѝ е добре познато.

— Може би — измърмори Мич, мислейки за себе си и кризата, в която бе изпаднал след смъртта на жена си.

— Каза, че имаш някакви въпроси.

— Тук ли е Албърт Флетчър?

Отец Том смръщи вежди.

— В момента не. Мисля, че е в жилището на пастора. Защо?

Изразът на Мич бе непроницаем.

— Трябва да поговоря с него за някои неща.

— За Джош, нали?

— Кое те кара да мислиш така?

Отец Том се изсмя безрадостно.

— Мисля, че вече говорихме за това. Албърт и Джош се познават от класа по религия. Това не го прави автоматично заподозрян, нали?

— Флетчър е имал часове, когато Джош изчезна. Защо? Смяташ ли, че е могъл да го стори?

— Албърт е най-набожният човек, когото познавам — започна Том. — Според мен той вярва, че съм прокълнат, защото гледам кабелна телевизия. Не. — Поклати глава. — Албърт не би престъпил законите — светски или църковни.

— Откога го познаваш?

— От около три години.

— Беше ли тук, когато жена му беше жива?

— Не. Починала е, доколкото си спомням през януари деветдесет и първа година. Аз пристигнах през март. Смятах, че са били много привързани един към друг, щом след смъртта ѝ той се е обърнал за утеха към църквата.

„Или вече е бил влюбен в църквата и е искал да се отърве от Дорис, така че да се отдаде на манията си“ — помисли си Мич.

— Показвал е привързаността си към нея по много странен начин. Всички знаят, че не е искал тя да се лекува. Той твърди, че искал да я излекува с молитви и не бил много доволен, когато Хана се е намесила.

Отец Том сви устни.

— Мич, нали не искаш да кажеш...

— Нищо не се опитвам да кажа. — Той се изправи. — Просто разсъждавам, това е всичко. Ще трябва да пресея много неща, докато открия нещо интересно. Благодаря, че ми отдели от времето си, отче.

Стигна до вратата и се извърна:

— Флетчър би ли станал добър свещеник?

— Не — незабавно отвърна отец Том. — Тази професия изисква много повече от запаметяването на светото писание и църковните догми.

— Какво му липсва?

Той се замисли за миг и тихо изрече:

— Състрадание.

Мич не беше почитател на старите викториански къщи с тежките им дървени греди и стаи като пещери. Жилището на пастора не правеше изключение от правилото. Беше достатъчно голямо да побере

целия футболен отбор на университета „Нотр Дам“, чиито фотографии висяха на стената над дяволската кутия с кабелна антена.

Обиколи staите на първия етаж, като викаше Албърт, но отговор не последва. В кухнята все още миришеше на кафе. На масата имаше полупразна чаша с кафе. „Стар Трибюн“ бе оставен отворен на статията за земетресението в Лос Анжелис и преоценка на стар случай с фалшиви свещеници — бивши затворници, представящи се за духовници, които събирали помощи за бездомните.

— Господин Флетчър? — извика Мич.

Вратата към мазето се отвори и Албърт се появи от мрака. Мършав и бледен, изглеждаше така, сякаш го държах като пленник там долу. Черната му риза висеше на раменете като на закачалка. Черно поло се подаваше над яката. Тъмните му очи бяха като трескави, но непроницаеми. Лицето му бе сериозно, със сивобелезникава кожа, устните му бяха тънки и явно никога не се усмихваха. Мич се опита да нанесе това лице върху рисунката на посетителя на Рут Купър. Може би. С качулка... и слънчеви очила.

— Господин Флетчър? — Той му подаде ръка. — Мич Холт, шеф на полицията. Как сте?

Флетчър се извърна да затвори вратата на мазето зад себе си, пренебрегвайки подадената ръка.

— Трябва да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против — продължи Мич, пъхайки ръце в джобовете на панталоните си.

— Вече разговарях с няколко полицаи.

— Стандартна процедура — поясни Холт. — Възникнаха нови въпроси. Понякога хората се сещат за някои неща, след като си е тръгнал полицаят. Не искаме да пропуснем нищо.

Той се облегна на работната маса.

— Можете да седнете, ако ви е по-удобно.

Удобството също беше грях. Флетчър не помръдна.

Скръсти костеливите си ръце и се намръщи.

— Подреждам някои църковни предмети в склада. Те стоят там от дълго време.

Мич успя да се усмихне, докато се изправяше.

— Мазето трябва да си го бива под такъв голям стар дом. Ще имате ли нещо против да го разгледам. Винаги съм харесвал старите викториански къщи.

Флетчър се поколеба за миг, преди да отвори вратата. Сетне отново изчезна в мазето. Мич го последва, мръщейки се от миризмата на мухъл.

Помещението беше точно такава, каквото очакваше — приличаше на пещера от тухли и цимент. Мертеците бяха в паяжина. Голи крушки хвърляха слаба светлина. В помещението под кухнята имаше бойлер, пещ, електрическо табло и старовремски фризер. Малко по-нататък бяха струпани стари вещи — велосипеди, очукани сгъваеми столове и маси, боядисани в зелено рамки за прозорци и гора от бамбукови въдици.

Помещението, в което го заведе Флетчър, бе пълно със скулптури от времето, когато иконите на Светото семейство са имали учудващо англосаксонски вид. Разпадащите се реликви се вираха невидящо в мрака, лицата и крайниците им бяха ожулени и напукани. Стар олтар и купел за кръщение свидетелстваха за възхода и падението на популярността на светлия дървен фурнир. От водосточната тръба висеше решетка и излагаше на показ модата при църковните одежди през изминалите години, влажните, разпадащи се одежди висяха на закачалки. От пода до тавана на останалите три стени имаше рафтове. Те бяха пълни с кутии, в които се пазеше архивът на църквата заедно с различни фотографии. Влажните книги издаваха сладникава миризма на мухъл.

Албърт Флетчър изглеждаше съвсем на мястото си сред тези забравени вещи.

— Правя опис — обясни той — и ще преместя старите книги и регистри, за да ги съхраним!

Мич вдигна вежди.

— Освен ангажимента ви като дякон и учител? Вие водите часовете по религия, отговаряте и за послушниците. Отделяте много време на църквата.

— Животът ми принадлежи на нея. — Флетчър отново скръсти ръце, сякаш искаше да е готов всеки миг да падне на колене и да започне да се моли. — Всичко друго е второстепенно.

— Това е похвално — измърмори Мич. — Чудех се дали като учител на Джош не сте забелязали някаква промяна в поведението му през последните няколко седмици?

Дяконът примигна, блясъкът в очите му угасна.

— Не — отвърна.

— Да е бил необичайно мълчалив или да е споменал за някакъв проблем, някой да го е притеснявал?

— Децата идват при мен за инструкции, но отиват да се изповядват при отец Маккой.

Мич кимна.

— Смятате ли, че той е добро дете, или мислите, че е немирник?

— Обикновено се държи добре — неохотно отвърна Флетчър. — Въпреки че децата в наши дни не знаят какво означава ред и дисциплина.

— Той е син на доктор Гарисън, както знаете. Познавате доктор Гарисън, нали?

— Имам представа коя е.

— Тя не лекува ли съпругата ви? — попита Мич, наблюдавайки реакцията му.

— Дори я видях веднъж — присви очи Флетчър.

— Доколкото разбрах, доктор Гарисън е откарала съпругата ви в клиниката „Майо“, за да ѝ направят изследвания. Въпреки че не е била длъжна.

Флетчър не отвърна. Мич долавяше гнева му.

— Доктор Гарисън е забележителна жена — продължи той. — Посветила се е на болните. Спасява живота на пациентите си. Не е справедливо човек като нея да преживее нещо толкова ужасно.

— Не можем да съдим за Божиите дела.

— Търсим побъркан човек, Флетчър. Мисълта, че той изпълнява Божиите дела, ме ужасява.

Албърт Флетчър не отвърна нищо. Дори не си направи труда да се престори, че изпитва симпатия, нито изрече банална фраза на съчувствие. Стоеше неподвижен пред статуята на Богородица, тя бе вдигнала ръка над главата му, сякаш се чудеше дали да го благослови, или да му нанесе удар. Мич се надяваше на второто. За толкова набожен човек Албърт Флетчър, изглежда не познаваше повечето от християнските добродетели. Отец Том бе казал, че му липсва милосърдие. Мич се чудеше дали не му липсва и душа.

— Това, което се случи с Оли, е страшно, нали? — продължи той. — Може би щеше да успее да прекрати кошмара ни, ако не се бе самоубил. Познавахте ли Оли?

— Не.

— Е, надявам се душата му да намери мир.

— Самоубийството е смъртен грях — информира го набожно Флетчър. Кокалчетата на ръцете му бяха побелели от напрежение. — Така се е обрекъл на вечни мъки в ада.

— Тогава да се надяваме, че си ги заслужава. Благодаря, че ми разрешихте да поогледам наоколо. Беше много... поучително.

Той излезе от склада и стигна до стълбищата. Флетчър го следваше като сянка от отвъдното. Мич се извърна.

— Още нещо. Някой е обикалял наоколо миналата вечер. Да сте забелязали нещо подозрително.

— Не — безизразно отвърна Флетчър. — Бях навън до десет часа и когато се върнах у дома, веднага си легнах.

— След десет часа, така ли? — Мич се насили да се усмихне. — Не е ли доста късно за такова студено време. Да не сте били на среща?

— Света Богородице! — обиден възкликна Флетчър. — Молих се.

Докато отиваше към колата си, Мич се чудеше защо срещата с този човек предизвика неприятно чувство у него, а не го успокои.

11:00 часа, -15°C

*„Невежеството не е невинност, а ГРЯХ.
Изпитвам лека тъга, родена от малък ГРЯХ.
Произходът ми положително такъв е,
че плаче непрестанно за моя ГРЯХ.“*

Посланията се въртяха в ума на Мегън, докато крачеше покрай залепените на стената в залата съобщения.

Тя се взря в подредените по време събития, търсейки ключ към нещата, които може би бяха пропуснали. Опитваше се да намери каквото и да е. То беше някъде тук. Искаше да вярва, че са близо до откритието. Искаше да разбере смисъла на тези дразнещи съобщения, търсеше ключа към информацията, която би отворила всички врати и да ги заведе при Джош.

Невежеството е ГРЯХ. Думите внушаваха чувство на превъзходство и благочестие. Албърт Флетчър имаше зъб на Хана. Поне от три години насам. „Отмъщението е блюдо, което е най-добро сервирано студено.“ Това не бе сред посланията, но беше в този дух.

Съществувахе и Пол Киркууд с буйния си темперамент и тайните си. Не им бе казал за пикапа. Какво още би могъл да крие от тях? Играеше ролята на жертва пред телевизионните камери, а се нахвърляше върху съпругата си с ярост и презрение. Би ли се нахвърлил върху сина си? Защо? Какво би го накарало да извърши подобно нещо? Да е отвел някъде Джош, а сетне да се преструва на нещастен баща. Мегън знаеше, че и такива неща се случват. Беше чела в архивите за подобни случаи, за случаи, от които могат да ти настръхнат косите, случаи, в които родители нараняваха децата си по най-ужасни начини, а сетне прикриваха следите си, като се преструваха на опечалени.

Киркууд щеше да дойде днес, за да му вземат отпечатъци от пръстите, които да бъдат сравнени с тези от пикапа. Стомахът на Мегън се свиваше при мисълта какъв шум щеше да вдигне Пол. Ако избереше да играе ролята на оскърбен пред пресата, скандалът можеше да им струва полицейските значки и да провали кариерата ѝ.

„Невежество и грях“ — повтаряше си тя и бавно крачеше покрай стената с изписаните по време събития. Спря се на вчерашния ден и отново проследи часовете и най-важните подробности. Откриването на якето. Самоубийството на Оли. Арестът на Оли и разпитът. Телефонното обаждане за Хана. Откриването на сака. Първият доклад, че Джош е изчезнал.

Застана в далечния край на редицата. Ден първи.

17:30 — Джош напуска ледената пързалка след тренировката по хокей.

17:45 — От болницата се обаждат, за да съобщят, че Хана ще закъснее.

17:45 — Бет Хайет взима Брайън от пързалката, Брайън последен вижда Джош.

18:00–19:00 — По това време Хелън Блек вижда момче да се качва в светъл пикап пред ледената пързалка.

19:00 — Джош не пристига за часа по религия в „Сейнт Елисиус“, където преподава Албърт Флетчър.

19:00 — Хана се обаждат на Пол в офиса му и оставя съобщение.

19:45 — Хана съобщава за изчезването на Джош.

20:30 — Оли Суейн е разпитан на ледената пързалка. Той не знае за обаждането от болницата за това, че Хана ще закъсне.

20:45 — Сакът на Джош е открит до ледената пързалка с бележка, на която пишеше: „Дете изчезва. Невежеството не е невинност, а ГРЯХ“.

Бяха превърнали престъплението в разписание. Онова, с което не разполагаха, бе маршрутът на престъплението. По кое време, кой ден е било решено Джош Киркууд да бъде отвлечен? С кого се е срещал, с кого е говорил? Кой би могъл да го спре? Ако мъжът пред него в магазина е решил да купи петдесет лотарийни билета и е задържал опашката след себе си за десет минути, дали Джош нямаше сега да е у дома?

Определянето на точния момент е всичко.

И невежеството не е невинност, а ГРЯХ.

Напрежението стегна слепоочията на Мегън като с ледени клещи.

— Ще го видя — промърмори тя. — Ще го видя и ще го заловя.

На вратата рязко се почука и в стаята се втурна Натали. Носеше папки и димяща чаша кафе. Тъмните ѝ очи бяха зачервени. Мегън си каза, че не е единствената, която не може да спи заради случая.

— Момиче, имаш нужда от кафе — заяви Натали и остави чашата на масата.

Мегън я вдигна и вдъхна аромата.

— Щях да го поема венозно, ако можех. Благодаря ти, Нат.

— Съдейки по това как телефонът звъни непрестанно, смятам, че сега имаш нужда от всичките си приятели — каза Натали, сядайки на пластмасов стол. — Таблоидите ми предлагат големи пари, ако мога да им дам някакво доказателство, че двамата с шефа на полицията вършите разни неразумни неща в кабинета му.

Мегън затвори очи и изстена, отпусвайки се на съседния стол.

— Казах им да си взимат мръсните пари и да ги оставят в доброволческия център. Не ми влиза в работата какво правят хората зад затворените си врати.

— Амин.

— Лично аз бих се радвала, ако Мич си намери жена, която да го направи щастлив. Господ ми е свидетел, че всички сме му уреждали срещи с наши познати. Горкият човек!

Тя отново изсумтя, когато Мегън се усмихна уморено.

— Благодарна съм ти за подкрепата — каза Мегън, — но не смятам, че аз съм тази жена. През половината от времето двамата сме настръхнали един срещу друг.

— А през останалото време сте нещо съвсем различно. На мене ми прилича на любов — изрече делово Натали, сякаш обсъждаха служебен въпрос.

Мегън не мислеше, че това е толкова просто. Любовта беше твърде сложно нещо. Като обичаш някого, искаш той също да те обича.

— Добре — изрече тя, — както вървят нещата, няма да остана достатъчно дълго тук, за да разопаковам вещите си.

Натали поклати глава.

— Моля се на Бог и се кълна в Него и ще се моля още повече. Искам да направи чудо и го искам сега — тя удари с юмрук по масата.

— Бих се задоволила и с някаква улика — призна Мегън. — Мич пристигна ли?

— Не, но професор Прийст е тук и те търси. Да го повикам ли?

Мегън се огледа, мястото не беше подходящо за външни лица, но работата беше неотложна. Може би се нуждаеха от човек като Кристофър Прийст — който да анализира хладнокръвно цялата бъркотия. Някой хладнокръвен... като нов агент.

— Не — отвърна тя, отхвърляйки мисълта и изправяйки се на крака. — Ще разговарям с него в кабинета си. Благодаря ти, Натали.

— Бих направила всичко за каузата. И не задрасквай още Мич. Той е добър мъж... и ти си чудесна — каза тя, блясъкът в очите ѝ издаваше неохотното ѝ признание.

Професорът слушаше внимателно, с широко отворени очи, докато Мегън изложи ситуацията с капаните, които бе измислил Оли за достъпа до компютрите му.

Мегън се подразни при мисълта, че случаят може да бъде разрешен от някакъв компютърен специалист, а не от полицията, която хвърляше толкова усилия. Но Мегън искаше да върне Джош и ако беше необходимо, щеше да се обърне към екстрасенси.

— Научих, че Оли е посещавал курсове по компютър в „Харис“. Надяваме се, че ще успеете да преодолеете капаните му и да извлечете информацията, която пази в тези компютри, може би ще открием улика за отвличането на Джош.

— С удоволствие бих помогнал с каквото мога, агент О’Мали — отвърна професорът. — Трябва да кажа, че не мога да повярвам, че Оли е замесен. Определено не е показвал никакъв признак... Искам да кажа, че работеше усилено и не притесняваше никого... Никога не бих могъл да си представя...

— Да, наистина Джон Уейн Гайси, облечен като клоун, посещаваше болни деца в болниците.

— Кой знае какви дяволски мисли се крият в душата на човек? — каза професорът.

— Ако можехме да четем по лицата, затворите щяха да са претъпкани, а улиците щяха да са безопасни — отвърна Мегън. — Имате ли някаква представа какво е правил Оли с всичките тези машини?

— Обичаше да човърка в тях. Да ъпгрейдва и да засилва паметта, сетне да съставя собствени програми с различни функции. Имаше един стар модел „Танди“, когато за пръв път се обърна към мен, за да посещава лекциите. Казах му къде може да си намери по-добър компютър за малко пари или безплатно. Предполагам, че това се е превърнало в хоби за него.

— Ако имаме късмет, хобито му може да ни заведе при Джош. Може дори да открием дали е имал съучастник, но първо трябва да имаме достъп до компютрите.

— Както казах, ще направя всичко възможно, агент О’Мали — изрече Прийст, надигайки се от стола. — Обаче не мога да ви обещавам нищо.

— Благодаря ви, професоре. Ще ви настаним в тази стая. Компютърен експерт от Бюрото ще работи с вас. Така се процедурира, когато прибъгваме до услугите на външен човек.

— Разбирам. Няма проблеми.

— Добре.

В този момент вратата на кабинета се отвори и Мич надникна вътре и подхвърли:

— Пол идва. И води антураж.

ГЛАВА 30

Ден девети

11:57 часа, -15°C

Циркът се установи във фоайето на градския център. Арената беше заобиколена от прожектори и телевизионни камери. Публиката се състоеше от шокирани и разгневени хора от доброволческия център и репортери от конкуриращи се телевизионни станции. „Звероукротителката“ Пейджи Прайс беше облечена в блестящо червено сако и черни панталони.

Главната атракция в този цирк естествено беше Пол Киркууд. Той беше пребледнял от гняв. Все още беше смъртноблед. Всичко беше по вина на онази кучка О’Мали. Щеше да я накара да си плати. Двамата с Мич щяха да си платят за отношението си към Пол — за унижението и подозрението. Вместо да е обект на съжаление, загриженост и състрадание, щяха да му вземат отпечатьци от пръстите.

Той надяна маската на жертва. На лицето му бе изписана гордост и обида. Беше решил да отиде да вземе душ и да се преоблече, но Пейджи изтъкна, че ще е много по-добре, ако се появи по джинси и с грубия си пуловер. Косата му беше разрошена от шапката, а носът му все още беше зачервен от студа. Техник от ТВ7 направи проба на осветлението върху Пейджи. Друг неин почитател ѝ донесе огледалце, за да провери грима си. Тя кимна в знак, че е готова. Зад кръга от светлина нечий глас започна да брой.

— Три... две... едно, в ефир сте.

— Вие сте с Пейджи Прайс. Намираме се в градския център на Дийр Лейк. С нас е Пол Киркууд, чийто син Джош бе отвлечен от ледената пързалка тук в Дийр Лейк преди осем дни. Тъй като издирването на Джош и похитителя му се проточи, полицията неочаквано насочи вниманието си към бащата на Джош. Днес на Пол Киркууд му бе заповядано от шефа на полицията в Дийр Лейк, Мич Холт, да се яви в полицията, за да му бъдат взети отпечатьци от

пръстите. — Тя насочи микрофона към Пол. — Господин Киркууд, каква е вашата реакция?

— Това е оскърбление — отвърна Пол, гласът му трепереше от гняв. — Бюрото за борба с престъпността и полицията се отнесоха несериозно към случая още от самото начало. Единственият заподозрян се самоуби, докато беше в ареста. Те отчаяно се стараят да докажат, че има някакъв напредък и се ловят за всяка сламка. Но да обвиняват мен, това вече е прекалено. — Очите му се насълзиха. — Джош е мой син, никога не бих го наранил. Ние правехме всичко заедно. Ходехме на къмпинг, спортувахме. Понякога идваше в работата ми и му давах калкулатора и той претендираше, че е точно като мен.

Пейджи отново се обърна към камерата, за да даде възможност на Пол да се успокои, или да направи зрелище. Тя успя да пусне сълза от големите си сини очи.

— Това определено е доста неочаквано, ако мога да се изразя така, или по-скоро най-безчувственото действие в разследването по изчезването на Джош Киркууд, ръководено от Бюрото. От първите ужасни мигове на това разследване ние видяхме Пол Киркууд да се включва активно в издирването на детето си.

Тя отново се обърна към Пол, който се опитваше да изглежда едновременно благороден и страдащ:

— Господин Киркууд, имате ли някакво обяснение за техния интерес към вас като към заподозрян?

Той тъжно поклати глава:

— Пикапът, който принадлежеше на Оли Суейн, някога беше мой. Преди години. Агент О'Мали реши, че тези години не означават нищо.

— Агент Мегън О'Мали от Бюрото за борба с престъпността ли?

— Да.

— И шефът Холт, който е съгласен с нейната теория, че вие по някакъв начин сте замесен в отвличането на Джош?

— Не разбирам. Направих всичко възможно да помогна на разследването. Как може да се обърнат срещу мен — просто не разбирам. Познавам Мич Холт откакто се премести тук преди две години. Не мога да повярвам, че той смята, че съм замесен.

Мич, Мегън и сержант Нога стояха до коридора, който водеше към отдела на полицията. Отначало никой не ги забелязваше, защото

вниманието беше насочено към Пол и Пейджи. При споменаването на името на Мич един човек се обърна и сърдито го изгледа, сетне още един. Тогава камерата се насочи към него.

— Шефе Холт, ще коментирате ли положението с Пол Киркууд?

Всички репортери се извърнаха към него с въпроси, изпреварвайки Пейджи Прайс. Мич не направи опит да отговори. Намръщи се свирепо и си проправи път сред тях, погледът му беше прикован в Пол. Мегън го последва, а Ноджи ги пазеше отзад.

Лицето на Пейджи грейна. Не би могла да напише по-добър сценарий. Тя пристъпи към Пол, за да препречи пътя на Мич.

— Шефе Холт, какво можете да ни кажете за очевидната липса на състрадание към горкия баща?

Той искаше да удари „горкия баща“ заради глупавите му номера. Играта на състрадание нямаше нищо общо със скръбта на Пол, а с неговата отмъстителност. Мич се обърна към Пейджи, сетне към кмета и половината от градските съветници, застанали в коридора на градския център.

— Както вече обясних на господин Киркууд доста подробно тази сутрин — отговори той, — тази процедура е необходима, за да се идентифицират всички пръстови отпечатъци в пикапа. Той някога е бил негов собственик, следователно трябва да вземем отпечатъци за сравнение. Господин Киркууд нито е арестуван, нито е заподозрян.

Обърна се към Пол с почервеняло от ярост лице и процеди:

— Ако дойдеш с мен, Пол, ще свършим с това за минута без много шум.

Изразът на Пол би подхождал повече на десетгодишно дете. Ноджи се обърна и разчисти пътя към полицейския център. Въпросите на репортерите ехтяха зад тях.

Мегън не бе достатъчно бърза и Пейджи успя да я спре, явно ядосана, че е оставила главното действащо лице да се измъкне с полицейски ескорт.

— Агент О’Мали, какво можете да кажете за ролята на Бюрото в тази драма? — попита тя, а очите ѝ отмъстително блеснаха. — Смятате ли, че Пол Киркууд е заподозрян?

Мегън се намръщи.

— Без коментар.

— Вярно ли е, че вие сте насочили вниманието върху Пол Киркууд?

Стомахът на Мегън се сви, като си представи, че Де Палма може да гледа интервюто.

— Беше открита връзка между пикапа на Оли Суейн и господин Киркууд — отвърна, внимателно преценявайки думите си. — Това, което правим сега, е стандартна процедура. Просто си вършим работата.

Пейджи се доближи. Очите ѝ злобно се присвиха.

— Вашата работа е да измествате фокуса на разследването от истинските следи към бащата на Джош, така ли?

— Следваме всички следи, госпожице Прайс.

— Под „ние“ имате предвид себе си и Холт, с когото сте били свързана...

— Под „ние“ разбирам агентите, включени...

— И вниманието към Пол Киркууд няма връзка с неговата критика за работата ви по случая?

— Аз отговарям пред Бюрото — рязко отвърна Мегън, — не пред Гестапо.

— Господин Киркууд открито критикува вашето поведение...

— Моето поведение?

Пред очите на Мегън се спусна червена мъгла. Как се осмеляваше Пейджи Прайс да изнася вътрешна информация, а сетне да се извърне и да сочи с пръст някой ДРУГ?

— Правим всичко възможно да открием Джош. Вероятно вие можете да попитате шерифа Стайгър за подробностите следващия път, когато сте в леглото с него.

Пейджи отстъпи крачка назад, лицето ѝ почервения. Мегън ѝ отправи усмивка, която казваше: „Хванах ли те, кучко?“, сетне се извърна и си проправи път през тълпата.

Не обърна внимание на ръцете, които се протягаха към нея, нито на въпросите, които се сливаха в невъобразим шум. Нямахше какво да им каже. Тези паразити с нищо не допринасяха за откриването на Джош.

„Нека се самоизяждат един друг“ — помисли си тя, докато вървеше по коридора.

1:23 часа, -18°C

След представлението, което изнесе Пол, телефоните в полицията звъняха непрекъснато. Пол би се учудил, ако можеше да научи, че не всички, които се обаждаха, изразяваха недоволство от „позорния обрат на нещата“, както се бе изразил един от поддръжниците му. Имаше и хора, които смятаха, че наистина го е извършил той. И слухът за ареста му бързо се разпространи.

Поддръжниците на Пол се обаждаха на своите градски съветници, те от своя страна звъняха на кмета, а той — на Мич лично. Мич беше ядосан на Пол и не му се извини.

Плащаха му да си върши работата и той го правеше. Ако хората искаха да му диктуват кого да подозира, трябваше да си намерят някой друг да носи значката му.

В момента това не му се стори лоша идея.

Случаят беше ужасяващ, а най-отвратителното беше, че Пол наистина бе замесен по някакъв начин.

Логиката показваше, че той е виновен, че не можеше да спори, без това да остави впечатлението, че лъже. Логиката диктуваше да вземат отпечатъците на Пол, а той от своя страна протестираше твърде демонстративно.

Логиката също диктуваше, че Албърт Флетчър може би е замесен. Мъжът, който караше Мич да настръхва. Той не харесваше дякона, стомахът му се свиваше, когато разговаряше с него. Можеше да се обзаложи, че Флетчър е виновен в нещо. Бедата беше там, че не можеше да го докаже. Засега най-подозрителното нещо, което бе извършил, бе, че бе използвал услугите на химическо чистене в Татонка, въпреки че в Дийр Лейк имаше две.

Мич се загледа в черната дъска. Тебеширени кръгове заобикаляха имена и въпроси — разпръснати облаци от различни заседания. Подозрение и предположения. Теории за извратени мозъци и мотиви тук, в Дийр Лейк. Неговият рай. Неговото чистилище. Изпита чувството, че е живял в мъгла през последните две години, притъпявайки инстинкта си на ченге.

Възмущаваше се, че Мегън върви след него всеки път, когато извърне глава, побутвайки го да види нещо, които не искаше да забележи, да вземе под внимание нещо, които не желаше. Но тя беше

права. Може би бе дошъл тук, за да ближе раните си, обаче не можеше да продължава повече така. Не можеше да смята Дийр Лейк за рай. Трябваше да мисли като ченге.

Продължи да се взира в черната дъска, в плътния бял кръг около името на Албърт Флетчър.

Флетчър е имал час по религия по време на отвличането, трябва да е имал съучастник. Между него и Оли нямаше връзка.

Нямаше солидна връзка между престъплението и Оли Суейн. Пикапът на Оли отговаряше на описанието на Хелън Блек, но в лабораторията не откриха нищо съмнително...

Съобщението привлече погледа му:

*„Невежеството не е невинност, а ГРЯХ.
Изпитвам лека тъга, родена от малък ГРЯХ.
Произходът ми положително такъв е,
че плаче непрестанно за моя ГРЯХ.“*

— Дай ми нещо, за което да се захвана, кучи сине! — прошепна Мич. — Тогава ще видим кой е невеж.

— Продължавам да мисля, че той ни дава нещо, но ние просто не можем да го разберем.

Мегън беше застанала до вратата. Беше разрошена и раздърпана. Разбира се, денят ѝ не беше по-различен от неговия. Може би дори още по-лош. Изглеждаше така, сякаш трябваше да се облегне на някого, но едва ли би приела предложението му. Забеляза, че е ядосана и знаеше, че той е причината за това.

Мегън поклати глава:

— Бих искала да приема, че липсата на новини е добра новина, но не съм толкова наивна. Освен отпечатъците на Пол разкрих тайната на Пейджи като користолюбива мръсница на живо по телевизията. Мога само да ти кажа, че едно добро дело никога не е останало ненаказано.

Мич ѝ се усмихна накриво:

— С твоите способности от теб би излязло добро улично ченге.

— Благодаря — отвърна тя. — В града има немалко хора, които са готови да повярват, че Пол би могъл да го направи.

— Те искат да вярват, че някой го е направил — отбеляза Мич. — По-скоро щяха да повярват, че е Пол, защото така злото ще остане в едно семейство и те ще продължат да мислят, че са в безопасност, защото гнилата ябълка е в нечия друга кошница.

— Наистина ли могат да повярват, че го е направил той?

Мич въздъхна. Тя осъзнаваше, че върху него се оказва още по-голям натиск.

— Е, нека видим какво ще кажат от лабораторията за отпечатъците му — измърмори той, поглеждайки още веднъж към часовника на стената.

— Липсата на негови отпечатъци в пикапа ще го освободи от подозрение — напомни му тя. Той се намръщи. — Логиката ми диктува, че може да е носил ръкавици.

— Логиката диктува — повтори Мич. Тя диктува много неща. Изглежда, малцина ѝ обръщаха внимание, включително и той. Логиката диктуваше да стои далеч от Мегън, въпреки това той не го правеше. — Мисля, че времето на логиката привърши. Трябва да си починем. Какво ще кажеш за една пица?

Приятелският му тон я изненада. Мич направи физиономия, когато тя го изгледа предпазливо.

— Отдох, нали? Вече е късно. Измина още един скапан ден.

— Трябва ли да си сваля значката? — попита тя с хладен тон.

— Добре де, снощи се държах зле — призна той и се отпусна на стола. — Този случай ми лази по нервите. И двамата наговорихме разни неща, които не бихме казали, ако светът беше нормално място. — Той я изгледа въпросително. — Ще ти поръчам пица с повече кашкавал.

— Да се срещаме след работно време? — Мегън разтвори широко очи, преструвайки се на шокирана. — Какво ще каже обществото за това?

— Майната му — изръмжа Мич. — Ако не разрешим този случай, и двамата ще отидем на улицата.

— Не — каза тя. — Ти ще оцелееш, хората прощават такива неща. Но Господ да ти е на помощ, ако престъпникът се окаже някой, когото те наистина харесват. Подобна истина винаги ги ядосва.

— Хайде, Мегън — придума я той. — Само една пица.

Изкушението я обгърна в пипалата си. Това беше само покана за пица. А сетне ще бъде само докосване, само целувка или само секс.

— Благодаря — прошепна тя. — Смятам да се прибера у дома и да изпадна в безсъзнание.

Но не си тръгваше. Чакаше.

— Мегън...

Изрече името ѝ с тих глас, който докосна някаква струна в душата и. Усмивката в кехлибарените му очи я приковаваше на място, докато той ставаше от стола. Сетне я прегърна.

„Грешка. Слабост“ — мислеше си тя, но устните ѝ се разтвориха, за да посрещнат неговите. Затвори очи и я заля топлина, която обгърна и двамата. Целувката беше дълга, но въпреки това нетърпелива; нежна, но настойчива; агресивна и успокояваща. Искаше да го докосне, да си представи, че това не е само физическо желание. Но не беше така.

— Какво правиш? — запита тя и се отдръпна.

— Искам да промениш решението си — каза ѝ Мич. — Ако имам късмет.

Мегън се освободи от прегръдката му, събра ръце пред себе си и докосна с устни върховете на пръстите си, сякаш се молеше. Опита се да се концентрира върху сивия килим, но погледът ѝ се връщаше върху Мич, който сега не правеше опит да скрие възбудата си. Около него грееше аурата на опасен мъж — груб, леко раздърпан, нетърпелив и мускулест.

— Не — прошепна тя, макар че цялото ѝ същество протестираше срещу отказа. — Работата ми виси на косъм.

— И хората, които държат брадвата, ще го срежат, независимо от това, което правим.

— Благодаря ти, че ми гласуваш такова доверие.

— То няма нищо общо с това, което искам, мисля или правя. Това се отнася и до теб. — Ще направят онова, което е добро за тях. Знаеш го много добре.

— Така че, ако ме наказват, по-добре ще е да съм виновна за нещо, така ли? — горчиво запита тя.

Той сви рамене.

— Аз не мисля така — тихо изрече тя. Колкото и да желаше да бъде с него, не би го сторила като акт на непокорство.

Обърна се и тръгна към вратата. Мич не каза нищо. Тя се обърна и го изгледа, преди да излезе.

— Няма да легна с теб само защото съм ти под ръка. Имам много недостатъци, но липсата на достойнство не е сред тях.

Ден десети

1:02 часа, -18°C

Хана седеше на фотьойла в спалнята си. Беше будна. Отново. Девет дълги нощи бяха изминали, откакто Джош беше изчезнал, беше забравила какво е да спиш спокойно и дълбоко. Беше си написала рецепта за валиум, но не си го купи. Може би не желаше аптекарят да я съжالياва, може би беше проява на слабостта, която не искаше да показва пред другите. Може би не заслужаваше милостта да заспи. Или се страхуваше, че ще се подаде на напрежението и отчаянието и ще се изкуши да вземе всичките таблетки.

Помолиха Пол да даде отпечатагци от пръстите си.

Беше се върнал от полицията побеснял, загубил самообладание. Хана бе гледала репортажа на живо по ТВ7, отначало беше шокирана, после ядосана и накрая уплашена. Шокирана, защото не беше предупредена: Пол не й бе казал нищо. Ядосана, защото беше толкова безразсъден, и уплашена, защото не можеше да прогони съмненията.

Взираше се в празното им легло и отново си представяше случилото се. Виждаше се как стои в дневната със скръстени пред гърдите ръце, със стиснати зъби, гледаше настойчиво към Пол, когато той влетя вътре. Можеше да види дежурния агент в кухнята, който проследяваше телефонните обаждания, които започнаха след предаването по телевизията. Приятели и роднини изказваха загрижеността си, предлагаха подкрепа, настояваха за подробности. Можеше да види устните на Пол да се движат и осъзна, че не го чува. Ушите й бучаха.

— ... малка кучка — подхвърли той, докато сваляше палтото си. Хвърли го на фотьойла и изу тежките си ботуши, които би трябвало да остави до вратата.

— Единствената част от работата, с която може да се справи, е да спи с Мич Холт.

Хана не обърна внимание на забележката му.

— Искам да говоря с теб насаме — напрегнато изрече тя.

Пол я изгледа, разтревожен, че го беше прекъснала.

— Предполагам, че на теб ти харесва — обвини я той. — Вие, модерните жени трябва да се поддържате.

— Дори не зная за кого говориш — прекъсна го тя.

— Благодаря за вниманието, Хана. Хубаво е човек да бъде поддържан от жена си.

— Ако търсеше някаква подкрепа от мен, може би щеше да се постарая да ме информираш какво става. Помолили са те да дадеш пръстови отпечатащи и не си направи труда да ми го кажеш. Как смяташ, че се почувствах?

— Ти?! — възкликна Пол. — А ти как мислиш, че се почувствах аз?

— Сигурна съм, че не бих разбрала. Ти определено не споделяш нищо с мен. Съвсем случайно те видях по телевизията. Смяташ ли, че е по-важно Пейджи Прайс да бъде до теб?

— Не беше необходимо ти да си до мен в този момент. Ти трябва да си с мен! — извика той и привлече вниманието на агента.

— Ако искаш да продължим този разговор — каза Хана, — ще бъда в спалнята ни.

Тя прекоси стаята и се заизкачва по стъпалата. Имаше чувството, че живее в аквариум, не се нуждаеше от свидетели за разпадането на брака си.

Пол я хвана за ръката и я извъртя към себе си.

— Не си отивай! — изръмжа. — Писна ми от твоето държание.

— Моето държание! — ахна Хана. — Не аз съм давала отпечатащи от пръстите си днес!

— Да не мислиш, че съм го искал?

Тя се втренчи в него: красивото му лице беше почервеняло и изкривено от гняв. Хана не познаваше този мъж, не му вярваше.

— Не зная какво да мисля — прошепна тя.

Той примигна, цветът се оттегли от лицето му.

— Господи, Хана. Нали не вярваш, че имам нещо общо с това?

Вината я заля като вълна. Не защото му вярваше, а защото не беше сигурна дали не го е направил.

— Не — тихо изрече тя. — Вече не зная какво да мисля, Пол. Порано споделяхме всичко. Сега дори не можем да разговаряме спокойно.

Можеш ли да си представиш как се почувствах, когато те видях по телевизията, когато чух за пикапа и отпечатъците? Защо не ми каза?

Той отмести очи към празната стая на Лили. Карън Райт бе предложила да вземе бебето тази вечер. Хана беше твърде шокирана, след като видя Пол по телевизията, за да протестира.

— Нямаше време — обясни той. — Бях на издирването и Мич Холт дойде и...

Лъжеше. Хана се засрами, като си го помисли, но не можеше да се скрие от истината. Беше изписано по лицето ѝ.

— И се чудиш защо не ти се доверявам? — Той поклати глава. — Махам се оттук.

— Пол...

— Ще бъда в кабинета си — заяви и се извърна. — Може да сигнализираш в полицията, така че да организират проучване.

Не се върна. Не се обади. Тя не се опита да му се обади от страх, че той няма да отговори. Както не беше отговорил в нощта, когато изчезна Джош.

Започна да трепери и се сви на стола, обгръщайки коленете си с ръце. Не искаше съмненията и въпросите да гризат мозъка ѝ като мишки. Не искаше да мисли за интервюто, което щеше да даде пред Кати Коурик. Единственото ѝ желание в момента беше да затвори очи и всичко да изчезне.

Но когато затвори очи, видя Джош.

Той беше жив. Стоеше в сиво, безформено пространство. Не говореше. Не показва признак, че я познава или че я вижда. Просто стоеше там. На дясната му страна имаше синина. Носеше пижама на райета, която не беше виждала преди. Въпреки, че не можеше да види през ръкавите, знаеше, че на лявата ръка има превръзка. Точно както знаеше, че умът му е изпълнен със същата сива мъгла, която го заобикаляше, с изключение на една мисъл — мама.

Сърцето на Хана биеше бързо. Искеше да го докосне, но не можеше да се помръдне. Опита се да го извика, но никакъв звук не излезе от устата ѝ. Искеше да я погледне, но той гледаше през нея, сякаш не беше пред него. Разочарованието се надигаше в нея като пара от чайник, докато накрая изпищя и продължи да пищи.

Тя подскочи от стола, отвори очи, сърцето ѝ биеше лудо. Дългата тениска и клинът, които беше облякла, бяха мокри от пот. Помисли си,

че е заспала за няколко минути. Часовникът на нощното шкафче на Пол показваше, че е спала повече от час. Беше два и четиридесет и две минути.

Леглото все още беше празно.

Телефонът звънеше и тя вдигна слушалката.

— Пол? Пол?

Отговори ѝ злокобна тишина.

Тя се отпусна на пода и се облегна на леглото.

— Пол?

Дочу тих шепот:

„Лъжата е дръжка, която пасва на всички тях. Лъжата е дръжка, която пасва на всички тях.“

ГЛАВА 31

Ден десети

5:47 часа, –18°C

„Грехът има много оръдия, но лъжата е дръжката, която пасва на всички.“ Бяха открили, че е цитиран Оливър Уендъл Холмс.

Бяха открили фразата в стара книга с цитати в домашния кабинет на Пол, прекрасна стая, която спокойно можеше да бъде показана в мебелен магазин. Мегън внимателно оглеждаше. Всяка книга, всеки молив бяха на мястото си. Блестеше от чистота. Нито една картина не бе изкривена. Отблъскващо, фанатично подредено. Не беше дело на Хана, тя дори не знаеше, че той притежава книгата с цитатите. Който поддържа стаята толкова чиста, трябваше да знае заглавието на всяка книга по кориците.

Серийните убийци често бяха отблъскващо подредени. Мегън го знаеше от курса по психология в академията на ФБР. Макар че не смятаха Пол Киркууд за сериен убиец, тя отбеляза този факт в ума си. Както и факта, че е бил извън дома си, когато са му се обадили. Изпратиха хора до офиса му до „Омни Комплекс“. Офицерите бяха събудили Пол. Той твърдеше, че е заспал дълбоко на канапето, и го отведеха у дома.

Мегън забеляза напрегнатия поглед на Хана, когато Пол влезе в кухнята. Господи, загубата на Джош не им ли бе достатъчна? Трябваше ли да се разпадне и бракът им? От друга страна, не заслужаваше ли Хана нещо по-добро от Пол? Той беше слаб, раздразнителен и егоист. Мегън го съжаляваше.

Но ако той се бе обадил посред нощ на жена си и се бе подиграл с нея, то той беше изключителен актьор.

Изглеждаше потресен, когато му съобщи за телефонното обаждане. Дали от страх, или от вина обаче?

Телефонното обаждане бе от Дийр Лейк. Не успяха да го засекат. Можеше да дойде отвсякъде — от къщата от другата страна на улицата или от другата страна на езерото, където Албърт Флетчър живееше под

сянката на „Сейнт Елисиус“. Можеше да идва и от кабинета на Пол. Можеше да идва от всеки обществен телефон в Дийр Лейк.

Мегън напрегнато обмисляше възможностите. Беше изтощена от безсъние. Мисълта за съобщението на Де Палма, с което ѝ нареждаше да му се обади възможно най-бързо, я крепеше да не припадне. И сега, когато се бе върнала от дома на Киркууд, беше твърде късно да си легне и твърде рано, за да отиде в кабинета си.

Тя седна на масата. Трепереше от напрежение. Между кафетата и лекарствата, с които се опитваше да потисне главоболието, тя се чувстваше така, сякаш тялото ѝ се зареждаше с ракетно гориво. Сърцето ѝ силно биеше и тя беше като замаяна. Злоупотребяваше с тялото си, злоупотребяваше с лекарствата. Скоро щеше да заплати за греховете си. Трябваше да издържи още малко. Само ако можеха парченцата от мозайката да се подредят. Само да успееш да видят онова, което им убягваше.

„Грехът има много инструменти, но лъжата е дръжка, която пасва на всички.“ Чия лъжа? Чий грях? Какво не можеха да видят?

Болката притисна слепоочията ѝ. Изправи се на крака и отиде в банята, за да вземе пропанол. После застана неподвижно, взирайки се в огледалото.

— Още един удар и си вълн от играта О’Мали — прошепна тя.

Болката в слепоочията ѝ я пронизваше.

Един глас ѝ нашепваше, че вече е извън играта.

7:15 часа, -13°C

Тя отмина кабинета си, не гореше от желание да отговори на телефонното обаждане на Де Палма. Първо спря в командния център, за да разбере има ли нещо ново. Имаше много обаждания за и против Пол. Една жена твърдеше, че Джош бил отвлечен от извънземни. Мнозина искаха да накажат Мегън за това, че се заяжда с Пейджи Прайс. Тя напусна центъра с обещанието да се върне в осем, за да информира хората си за последното развитие и да постави задачите за деня.

В полицейското управление отиде първо в залата, където бяха подредени доказателствата. Мич вече бе идвал тук. Цитатът от Оливър

Уендъл Холм беше добавен към списъка. Обаждането за Хана също бе отбелязано.

Мегън тръгна в обратната посока, търсейки знак, че Пол е в сърцевината на мистерията. Той ги беше излъгал. Този човек криеше някаква тайна, в това беше убедена, но дали тя беше толкова зловеща, че да нарани собствения му син?

Името на Албърт Флетчър се появи само веднъж — когато е изчезнал Джош, когато е преподавал в класа по религия. Линията беше само за фактите, не за предположения и подозрения. Липсваха им сериозни улики. Техният човек можеше да е всеки от петнадесетте хиляди жители на Дийр Лейк — разбира се, ако беше от Дийр Лейк. Можеше да е някой, с когото се беше разминала на улицата. Можеше да седи в кафенето отсреща. Онова, което знаеха със сигурност, бе, че някой е бил близо до Джош, когато той е бил напълно уязвим. Тази следа сочеше към Оли Суейн, а той беше мъртъв.

Следващата ѝ задача беше да провери дали компютрите на Оли са подготвени за Кристофър Прийст. Оказа се, че той вече ги разглеждаше. Те бяха подредени на дълга маса в малка сива стая, в която нямаше нищо друго, освен пластмасови столове с хромирани крака. Дисковите устройства леко бучаха, мониторите светеха. Прийст бе седнал пред един от тях и се мръщеше на съобщението на екрана. Вдигна поглед, когато Мегън влезе в стаята, и побутна големите си очила.

— Подранили сте, професоре. Очаквах ви след осем и тридесет.

— Отбих се да проверя дали са донесени. Иска ми се да започна колкото е възможно по-рано.

— Ще проверя дали човекът от главната квартира е наоколо — каза Мегън. — Той трябва да е някъде тук, след като машините са включени. Не сте ги включили вие, нали?

— Не. — Професорът скръсти ръце като малко момче, на което са казали да не пипат нищо в магазина за играчки.

— Добре. Всъщност не бива да сте тук без него — изтъкна тя. — Процедура — обясни, за да не го обиди.

Прийст безизразно я изгледа.

— Защо не седнете в трапезарията, изпийте чаша кафе, докато потърся човека? — предложи Мегън, отваряйки вратата.

— Надявам се да е тук. — Той неохотно отстъпи от масата. — В един часа има събрание във факултета. Бих искал да приключа... — не се доизказа, отправяйки влюбен поглед към компютрите.

— Вероятно е в кабинета ми. — Мегън застана до вратата. Не можеха да си позволят провал с доказателствата. Ако компютрите на Оли разкриеха нещо за съучастник, средствата им трябваше да издържат на подробното разглеждане пред съдията. Ако тази следа бъдеше отхвърлена от съдията, защото е решил, че не са играли според правилата, всичко, което бяха открили, щеше да отиде по дяволите. Плод от отровено дърво, така го наричаха адвокатите. Ченгетата употребяваха други, по-груби изрази.

Прийст се измъкна покрай нея в коридора.

— Аз заслужавам доверие, агент О'Мали — погледна я той обидено. Работил съм за полицията и преди.

— Тогава знаете, че не влагам нищо лично. — Тя му се усмихна и затвори вратата. — Просто си пазя гърба.

Почувства се неловко. Кристофър Прийст можеше да е модел на добродетелността, преподавател, доброволец, но беше познавал Оли Суейн. Всеки прокурор би се захванал с това, ако откриеше, че Прийст е бил в стаята с компютрите сам.

Тя тръгна по лабиринта от коридори, без да обръща внимание на хората, с които се разминаваше.

Когато стигна до кабинета си, се оказа, че той е отключен.

От стола за посетители се надигна мъж, в едната си ръка държеше списанието „Закон и ред“, а в другата — полуизядена поничка. Беше към трийсетте, въпреки че лицето му беше момчешко. Очите му бяха големи, блестящи и кафяви, носът му бе твърде къс. Косата му беше кестенява и къдрава. Заприлича ѝ на кокер шпаньол. Тя се намръщи, че са нарушили нейната територия.

— Мегън О'Мали — изрече тя и хвърли чантата си на бюрото. Продължи да го гледа сърдито, докато закачваше палтото си. — В случай, че се чудите в чий кабинет сте попаднали.

Момчето шпаньол я изгледа с пресилена свенливост и остави на бюрото списанието и недоядената поничка. Обърса ръката си в тъмносиния си панталон, сетне я протегна към Мегън.

— Марти Вилхелм.

Мегън не му подаде ръка. На телефонния секретар светеше лампичка.

— Предполагам знаете, че мястото ви е в малката стаичка до отдел „Показания“. Професорът е готов да започне с компютрите.

— А... ъ?

— Професора. Компютрите — повтори тя. — От лявата страна. Бих казала, че ще ви трябва ключ, но явно на вас не ви е необходим.

На устните му се появи срамежлива усмивка.

— Мисля, че ме бъркате с някого.

— Зависи кой сте.

— Агент Марти Вилхелм. От главната квартира би трябвало да са ви информирали. Всъщност Брус де Палма каза, че ще говори с вас лично.

Мегън се втренчи в телефонния секретар. Потръпна. Насили се да погледне към ентузиазирания Марти.

— Съжалявам — изрече тя, удивена, че гласът ѝ прозвуча съвсем нормално, когато цялото ѝ тяло трепереше. — Страхувам се, че не разбирам нищо. Не съм говорила с Брус де Палма днес.

— О, Боже! Толкова ми е неудобно. — Той се прокашля.

— Аз съм вашият заместник. Вие временно сте отстранена от случая.

Едва сега си спомни Марти Вилхелм. Той бе кандидат за това място. Марти Вилхелм, който беше сгоден за дъщерята на Ханк Уелш. Марти Вилхелм, който очевидно бе стоял зад кулисите, очаквайки тя да се провали.

Първата ѝ реакция бе да извади деветмилиметровия си пистолет и да заличи самодоволната му усмивка. Малката хитра невестулка. Единственото, което би му доставило по-голямо удоволствие, беше да има свидетели, пред които да я унижи. Беше истинско чудо, че не я беше изчакал в приемната, така че да я изложи пред другите ченгета.

— Бихте ли си показали документите за самоличност — изрече тя.

Марти вдигна вежди. Но извади картата си и ѝ я подаде. Мегън я прочете, сетне я остави на бюрото си — по-точно на неговото бюро. Коленете ѝ трепереха и тя се отпусна на счупения стол на Лио Козловски.

— Трябва да се обадя на няколко места — заяви тя.

Той седна на стола за посетители и великодушно посочи към телефона.

— Би ли бил така любезен да се разкараш от кабинета, докато говоря по телефона.

— Виж, Мегън — започна той покровителствено. — Всъщност не можеш да ми заповядаш.

— Така е — съгласи се тя, — но съм способна да направя нещо, за което по вестниците да пишат „Недоволно ченге стреля напосоки“. Сигурно не би искал да споменават името ти в подобна статия, нали, Марти?

Той се усмихна пресилено. Изправи се и тръгна към вратата.

— Ще се опитам да оправя онова объркване с компютрите и професора.

— Да, направи го.

— Пак ще се отбия.

— Разбира се.

Той се измъкна през вратата и тихо я затвори.

„Провали се, О’Мали. Издъни се. Те чакаха като вълци да сбъркаш някъде и сега ще те сдъвчат и ще те изплюят.“

Самообвинението беше като удари от камшик. Какво й ставаше? Това беше работата, която толкова много желаше, а тя се провали, като се компрометира с Мич Холт. Колко пъти си беше повтаряла да внимава.

Тя се опита да запази самообладание. Нямахте да се предаде без борба.

Посегна към слушалката с трепереща ръка.

7:42 часа, -12°C

— Видях Джош.

Отец Том седна на скамейката до Хана. Беше му се обадила рано сутринта и го беше помолила да се срещнат преди утринната служба. Слънцето беше изгряло преди час, пращайки бледи лъчи през изрисуваните прозорци.

Хана беше бледа и уморена, очите й трескаво блестяха. Златистата й коса беше сплъстена и небрежно вързана на опашка. Голям черен пуловер скриваше нежните очертания на тялото й. Ръцете

й бяха деликатни и бледи, почти прозрачни. Той ѝ подаде ръка и тя мигновено я хвана с двете си ръце.

— Какво искаш да кажеш с това, че си го видяла? — внимателно запита той.

— Миналата нощ. Беше като сън, но по-различно. Като... видение. Зная, че звучи налудничаво — добави бързо, — но беше точно така. Беше съвсем реално, триизмерно. Носеше пижама, която никога не съм виждала, и имаше превръзка... — Замълча, разстроена и нетърпелива. — Сигурно ти се струвам като лунатик, но това е истина и беше съвсем реално. Не ми вярваш, нали?

— Разбира се, че ти вярвам, Хана — прошепна той. — Не зная какво да ти кажа, но вярвам, че си видяла нещо. Какво смяташ, че е било?

Видение. Паранормално явление. Без значение как го наричаше, звучеше като бълнувания на отчаяна жена.

— Не зная — отвърна тя и въздъхна.

Отец Том обмисли думите си внимателно. Знаеше, че навлиза в деликатна територия.

— Ти си подложена на невероятен стрес, Хана. Искаш да видиш Джош повече от всичко на света. Не е необичайно да го сънуваш, а сънят ти е бил твърде реален...

— Не беше сън — упорито отвърна тя.

— Какво мисли Пол?

— Не съм му казала.

Тя отдръпна ръце и се взря в пръстена, който съпругът ѝ и беше подарил — символ на тяхната любов и съюз. Дали го предаваше с нейните съмнения? Въпросите се гърчеха в нея като змии, отровни и страшни същества, върху които нямаше контрол. Вдигна поглед към тавана на църквата и към стъклописа, изобразяващ Исус с агне в ръце. Втренчи се в орнаментите на разпятието, Исус ги гледаше от мястото си на кръста. Празна, църквата изглеждаше като студена пещера и тя се почувства малка и безпомощна.

— От полицията го помолиха за пръстови отпечатащи — прошепна тя, сякаш се изповядваше.

— Зная.

— Не го казват, но смятат, че той е замесен.

— А ти какво мислиш? — внимателно запита отец Том.

Тя замълча, докато змиите вътре в нея се извиваха.

— Не зная.

Затвори очи и въздъхна.

— Не би трябвало да се съмнявам в него. Той е мой съпруг. Той е единственият човек, на когото мога да се доверя. Мислех, че сме най-щастливата двойка на земята — прошепна тя. — Обичахме се. Доверявахме се един на друг. Уважавахме се. Направихме семейство. Сега се чудя дали всичко това е било наистина. Имам чувството, че просто сме летели на един и същи самолет, а сега е време да слизаме и да тръгнем в различни посоки. Вече дори не можем да разговаряме. Чувствам се измамена и глупава. Не зная какво да сторя.

Беше толкова обърквана. Интелигентна и способна, каквато беше, Хана не беше подготвена за подобен вид катастрофи. Беше израснала в любящо семейство, беше се омъжила за красив мъж и имаше прекрасен брак. Не си беше изградила защита срещу болката и неприятели. Тя му се стори беззащитна и той се улови, че проклина Бог, че е толкова жесток.

— О, Хана — измърмори Том и отмести златна къдрица от лицето ѝ. Беше добре обучен в изкуството на състраданието, но не можеше да ѝ предложи нищо, освен празни думи... и може би самия себе си.

Тя се извърна и сложи глава на рамото му. Сълзите ѝ потекоха.

— Просто не разбирам! Опитвам се толкова усилено!

Да се справи с нещо, което никога не биваше да ѝ се случва.

Том я прегърна и я притисна предпазливо към себе си. Огледа се наоколо в празната църква — в свещите, малките пламъчета на надеждата. Страхът, който изпита, го накара да я притисне силно към себе си. Нейните ръце също се плъзнаха покрай кръста му. Той я погали по гърба. Пое чистия, сладък мирис на косата ѝ и изпита копнеж, който не познаваше. Копнеж, който бе свързан с любовта между мъжа и жената, откакто свят светува.

Не се запита защо. Защо точно Хана. Защо точно сега. Въпросите и обвиненията можеха да почакат. Желанието не. Той силно я притисна към себе си, затаи дъх и се помоли този миг да продължи. Целуна слепоочието ѝ и опита солените ѝ топли сълзи.

— Грешници!

Обвинението проехтя като гръмотевица от небето. Но викът не идваше от Бога, беше Албърт Флетчър. Дяконът се появи иззад завесата, която прикриваше вратата към дома на свещеника. Бързо слезе по стъпалата, целият в черно, очите му бяха широко разтворени, в ръцете си носеше тежка купа. В същото време вратата на църквата се отвори и богомолците влязоха.

Отец Том се изправи. Хана се извърна към Флетчър. Той се надвеси над нея и запищя като луд:

— Грешниците ги изгарят! — И изпразни съдържанието на купата.

Светената вода удари Хана като вълна и изпръска отец Том. Възрастна жена в дъното на църквата изпищя.

— Албърт! — извика Том.

— Грехът се наказва със смърт! Порочна дъщеря на Ева!

Флетчър хвърли купата към Хана. Тя изпищя, опитвайки се да я избегне и да се предпази от удара. Том бързо застана пред нея и изстена, когато купата го удари по бедрото, падна на скамейката до него и се разби на пода. Без да обръща внимание на болката, Том се спусна по пътеката сред скамейките и се опита да залови Флетчър. Дяконът отскочи назад.

— Наказанието за греха е смърт! — изпищя отново той, изкачвайки се по стълбите към олтара.

— Албърт, спри! — настоя Том, приближавайки се към него. — Изслушай ме! Не се владееш! Не знаеш какво правиш! Не разбираш какво си видял. А сега се успокой и ще обсъдим положението.

Флетчър продължаваше да отстъпва, стъпало след стъпало, докато не стигна до олтара. Присвитите му очи не се откъсваха от отец Том.

— Пази се от лъжепророци, които идват в стадото в агнешки кожи, но крият вълчи души — цитираше той с тих монотонен глас. Стигна до олтара, криеше ръцете си зад себе си, пръстите му търсеха нещо. Лицето му беше бяло като восък и потно.

Отец Том се изкачи на последното стъпало, бавно протягайки ръце към него. Не беше ли предвидил, че това някога ще се случи? Защо не направи нищо, за да го предотврати? Винаги бе смятал, че Албърт Флетчър е маниак. Имаше и по-лоши мании от тази да вярваш

в Бог. Но лудостта си е лудост. Протегна ръка с намерение да възпре
енориаша си да прекрачи границата.

— Не разбираш, Албърт — тихо изрече той. — Ела с мен и ми
дай възможност да ти обясня.

— Лъжепророк! Син на Сатаната! — Той замахна и удари Том в
слепоочието с тежък месингов свещник.

Замаян, свещеникът падна на колене на стълбите. Не можеше да
контролира ръцете и краката си. Опита се да проговори, но не успя.
Опита се да посочи към хората, когато те се втурнаха към него и го
заобиколиха, наблюдавайки го изумено. Флетчър избяга през
страничната врата.

ГЛАВА 32

Ден десети

8:14 часа, -10°C

— Лони и Пат проверете гаража. Ноджи, ти си с мен, отиваме в къщата.

Те стояха пред две от патрулните коли пред дома на Албърт Флетчър, студът проникваше през специалната им екипировка като през копринени дрехи. Никой от съседите не беше толкова любопитен, че да излезе на студа. Мич забеляза, че пердето на къщата срещу тях потрепна. Набръчкано лице надникна през прозореца.

— Изглежда не е у дома — обади се Дайтц.

— Току-що е нападнал свещеника — изрече Мич. — Не ми се вярва да ни посрещне тържествено.

Нападение с каква цел? С какъв мотив?

Отец Том бе обяснил, доколкото можеше в спешното отделение на болницата в Дийр Лейк, докато доктор Ломакс зашиваше раната на главата му. Флетчър го беше видял да прегръща Хана и е изтълкувал прегръдката погрешно.

Невинната прегръдка едва ли беше достатъчна, за да накара човек да загуби самообладание.

Мич погледна към Хана за потвърждение, когато тя влезе в малката бяла стая. Тя трепереше — от студ или от шок, или от двете.

— Не зная какво си е помислил — измърмори тя със сведени очи. — Целият свят е подлудял.

„Амин“ — помисли си Мич, когато тръгна към вратата на дома на Флетчър. Ноджи заобиколи и отиде при задната врата в случай, че Албърт си е у дома и се опита да избяга. Където и да беше отишъл, беше тръгнал пеша. Тойотата му беше паркирана пред „Сейнт Елисиус“.

Мич беше издал заповед районът да се претърси. Всяко ченге в града и окръга беше нащрек. Съмняваха се, че Флетчър ще се прибере у дома, но все пак не се знаеше в какво състояние се намира. Те

разполагаха със заповед за обиск. Ако не хванеха Албърт, то поне можеха да претърсят дома му.

Мич отвори мрежестата врата и почука по вътрешната врата.

— Господин Флетчър? — извика. — Полиция! Имаме заповед за обиск!

Изчака и бавно преброи до десет. Мегън щеше да го одере жив, че върши всичко това без нея, но тя не беше в кабинета си, когато ѝ се обади по телефона, а той не можеше да чака. Той се обади по радиостанцията на Нога.

— Свърши си работата, Ноджи.

— Десет-четири, шефе.

Мич реши, че е твърде стар да разбива врати. Имаха стенобитна машина в багажника на едната от колите, но Нога беше достатъчно едър да се справи и без нея. След прекъсване на кариерата му в колежанския футболен отбор заради нараняване на коляното Нога винаги беше доволен, ако се блъснеше в нещо или някого.

Острото пропукване на счупено дърво проехтя в тихата утрин. Секунда по-късно Нога отвори входната врата отвътре.

— Каквото и да продавате, не искам от него!

Мич пристъпи в малкото антре:

— Наистина ли?

Нога вдигна дебелиите си вежди и отстъпи назад в дневната.

— Какво си избираш? Горния или долния етаж?

— Горно. Да не забравите да проверите и мазето.

Мич бавно се заизкачва по стълбите. Разбираше, че е уязвим, ако Флетчър е горе и го очаква със свещ или с автомат. Не можеха да предположат, какво би сторил Флетчър. Не можеше да се каже какво вече бе извършил. Може би беше луд, но е успявал да се прикрива. Докато не е видял Хана в прегръдките на свещеника.

„Наградата за греха е смърт. Порочна дъщеря на Ева.“

Беше я намразил за това, че се беше намесила при лечението на съпругата му, за това, че се беше опитала да я спаси от болестта, която накрая уби Дорис Флетчър. Дали не беше я убил той?

Господин Флетчър? Полиция! Имаме заповед за претърсване!

Имаше заповед и за арест, въпреки че Мич се съмняваше, че отец Том би направил оплакване в полицията. Това им даваше правото да го

задържат. Фактът, че Албърт беше избягал с оръжието, беше достатъчен за съдия Уит да издаде заповед за претърсване.

Някаква дъска изскърца под Мич в тясното коридорче. През прозореца пред него нахлуваше жълта утринна светлина. От двете страни на коридора две еднакви бели врати водеха към спални.

Опита дръжката на първата врата, беше отворена и той влезе вътре. Стаята беше празна. Приличаше на монашеска килия. Леглото беше тясно и покрито с военно одеяло, което беше толкова изопнато, че върху него можеше да хвърлиш монета и тя да отскочи. На нощното шкафче имаше лампа и овехтяла черна Библия. Единствената друга мебел в стаята беше скрин. На снежнобелите стени имаше само разпятие и гравюра на Исус.

Стаята от другата страна на коридора беше заключена. Мич отвори вратата с ритник. На долния етаж Ноджи извика, но Мич беше твърде изумен, за да отвърне.

Прозорците бяха покрити с черни сенници и спираха светлината отвън, но стаята беше светла от пламъчетата на свещите, които изпълваха стаята с миризмата на изгоряло и восък. Имаше свещи в стъклени свещници, които бяха наредени върху масата. Това бе личният параклис на Флетчър.

Стените на стаята бяха боядисани в същия цвят като стените в „Сейнт Елисиус“ и някой се беше постарал много, за да направи същите сложни розетки, които украсяваха стените на църквата. Дори таванът беше боядисан така, че оставяше впечатлението за наличието на арки и фрески. Грубо нарисувани ангели и светци гледаха надолу от сивите облаци, лицата им бяха странно изкривени, бяха нелепи.

В единия ъгъл на стаята имаше олтар, който беше драпиран с бял атлаз и дантела. Там бяха подредени всички принадлежности, необходими за католическа меса — златен потир, два свещника с дебели бели свещи. На стената над олтара висеше огромен кръст с нарисувано изображение на мършав Исус Христос, който умираше в агония, кръв се стичаше от раните на ръцете и дълбоката рана от едната му страна.

Предметите. Думата го стресна, докато се оглеждаше. Това не бяха имитации, а истински църковни принадлежности. Можеше да си представи как Албърт Флетчър ги мъкне тук от мазето на дома на свещеника през някоя тъмна нощ, почиства ги с дългите си костеливи

пръсти, гали ги, докато ги гледа с фанатизъм в очите. Свещниците, разпятията, статуите.

Върху различни поставки в стаята имаше статуи на Богородица и различни други светци. Лицата им бяха ожулени и напукани. Те гледаха към четири също толкова овехтели църковни стола.

Мич настръхна, докато се оглеждаше. Глави и торсове, някои без ръце. Мъжките статуи бяха облечени с ризи, вратовръзки и стари сака. Женските бяха увити в черен плат. Те всички се взираха в олтара, светлината на свещите се отразяваше върху пластмасовите им лица.

До олтара стоеше още един техен безмълвен брат, облечен в черно расо и бял стихар. Послушник.

Тътен и тропот обяви, че Ноджи се качва на горния етаж. Мина по коридора и се закова на прага на стаята, пистолетът му бе насочен към тавана.

— Мили Боже! — Той гледаше с широко отворени очи. — Господи! Не бях виждал подобно нещо. От това могат да те полазят тръпки.

— Откри ли нещо долу? — попита Мич.

— Нищо. — Нога остана на прага, гледаше нервно към лицата на светците.

Мич се изправи.

— Това не е истинска църква, Ноджи. Не е необходимо да шепнеш.

Очите на едрия полицай се спряха върху статуята на Богородица, на която липсваше половината лице. Преглътна с усилие и потръпна.

— Много странно — продължи да шепне. — Долу сякаш не живее никой. Искам да кажа, че няма вестници, нито поща, нито дреболии, картини или огледала. — Очите му отново се разшириха. — Зная, че вампирите не слагат огледала.

— Не смятам, че е вампир, Ноджи — успокои го шефът му и отвори вратата на дрешника в дъното на олтара. — Кръстовете ги пропъждат.

— О, да.

В дрешника имаше църковни одежди, стари и изтъркани, но чисти и огладени. Някои все още бяха в опаковките си от ателието за химическо чистене „Мюлер“ в Татонка. Черни и червени раса, бели

стихари и мантии в царствено червено и кардиналско червено, някои от тях бяха с богати бродерии.

— Мич! — извика от долния етаж Лони. — Мич?

— Горе съм! — отвърна той.

Дайтц се втурна нагоре по стъпалата. Лицето му бе придобило пепеляв оттенък, а носът му беше зачервен. Шапката му беше паднала, а косата му беше разрошена и приличаше на малко уплашено животно, хванало се здраво за главата му. Той спря на площадката, а Мич мина покрай Ноджи и излезе от стаята.

— Мисля, че ще е по-добре да дойдеш и да видиш сам — каза Дайтц. — Май открихме госпожа Флетчър.

Пат Стивънс вдигна прашното платнище от мумифицираните остатъци на Дорис Флетчър, която седеше зад волана на автомобил „Шевролет Каприз“ от 1982. Беше облечена в домашна памучна роба, която на места се беше разпаднала. Мич нямаше представа как е изглеждала като жива, дали е била слаба или пълна, красива или грозна. Смъртта бе изсушила тялото ѝ и тя се беше свила, кожата бе прилепнала към костите. Гледката беше ужасяваща.

Това, че беше починала през зимата, беше спасило тялото от разлагане. Докато дойде топлото време, тя вече е била частично мумифицирана. Времето също бе попречило на съседите да узнаят съдбата ѝ. Ако Албърт Флетчър бе заключил тялото на съпругата си в шевролета през юли в Минесота, нямаше да може да укрие тайната си дори три дни, да не говорим за три години.

— Как я е вкарал тук — размишляваше Лони нервно, докато крачеше покрай колата. Ноджи беше застанал до стената на гаража с отворена уста.

— Защо религиозен фанатик като Флетчър не я е погребал по християнски? — запита Пат Стивънс.

— Явно е сметнал, че тя не го заслужава — отвърна Мич.

Той прочете бележката, забодена на роклята на Дорис.

„Порочна дъщеря на Ева, сигурна бъди, че твоят грях ще те открие.“

9:41 часа

Папараците бдително обикаляха града с бусовете си. Когато прихванаха полицейската радиовръзка, те се насочиха към дома на Албърт Флетчър и пристигнаха там преди съдебния лекар. Струпаха се на алеята пред къщата, но полицаите ги прогониха.

Мич изруга тихо и поведе хората от лабораторията и агентите от Бюрото към гаража. Фотографите и операторите с камери бяха най-голямото зло. Опитваха се да се вмъкнат заедно със служебните лица, за да правят снимки на тялото и олтара.

Положението беше лошо и без странични наблюдатели. Мумифицираният труп им създаваше проблеми. Хората от Бюрото спореха помежду си как да се справят със ситуацията. Отсъствието на Мегън също усложняваше нещата.

Мич не можеше да повярва, че тя не се отзова на съобщението. Трябваше да е тук и да си води бележки за всичко.

Той се извърна от спорещите агенти и се отправи към вратата на гаража. Отвори я и налетя на репортер с глуповата усмивка.

— Трябва да изчакате навън — изръмжа Мич. — Тук е разрешено само за хора от полицията.

— Шефе Холт! — Усмивката на момчето стана още по-широка и то му подаде ръка. — Опитах се да ви се обадя още в девет сутринта, но секретарката ви е истинско куче пазач.

— Натали е моя лична асистентка — хладно изрече Мич. — Тя ръководи кабинета ми и ако ви чуе как я наричате, ще ви откъсне главата. Сега, ако ме извините, имам работа.

Момчето очевидно не знаеше дали да се засмее, или да се разкае. Мич го изгледа сърдито и го изблъска към изхода. Какъвто и да беше този човек, той наистина притежаваше голям инат. Той тръгна с Мич към къщата.

— Трябва да изчакате пресконференцията като всички останали — подхвърли полицаят.

— Но, шефе, изглежда, не разбирате. Аз не съм от пресата, а от Бюрото. — Извади карта от джоба на палтото си и я вдигна. — Агент Марти Вилхелм.

Мич се закова на място и изпита необяснима тревога.

— Не съм ви виждал преди.

Момчето отново му се усмихна, сякаш много добре разбираше създамата се ситуация.

— Току-що ме назначиха.

Холт се постара лицето му да остане безизразно. Агент? Мегън му бе казала, че Де Палма възнамерява да изпрати друг агент да ѝ помага. Беше казала, че това ще е знак за отстраняването ѝ.

— Добре, агент Вилхелм — тихо изрече той. — Къде е агент О'Мали? Тя трябваше да е тук.

Марти прибра картата си отново.

— Не знам къде е. Тя е отстранена от случая.

14:20 часа, -10°C

„Ще те изхвърлят от работа. Ще те съдят за клевета. Мигрената ти ще те довърши. Дните ти тук привършиха, агент О'Мали.“

Мегън предположи, че все още е следобед, но времето бе загубило значение за нея, а завесите в дневната бяха спуснати. Стаята тънеше в мрак. Но недостатъчно. Смъртта нямаше да е достатъчно тъмна, за да облекчи болката в очите ѝ, или достатъчно тиха, за да не чува звуци, които пронизваха мозъка ѝ. Хладилникът виеше и бумтеше, докато тя плачеше и се свиваше на кълбо.

Все още беше облечена с палто, въпреки че бе събула ботушите си. Дългият сив шал се опитваше да я удуши, докато се въртеше в леглото. Дръпна го с треперещи ръце и го хвърли на пода. Косата ѝ все още беше вързана на опашка. Усещаше всеки косъм, който някаква невидима ръка дърпаше непрестанно, но дори не се сещаше да махне ластичето. Болката беше нетърпима, сякаш бормашина разбиваше главата ѝ, а секира удряше черепа ѝ. Господи, искаше някой да разцепи главата ѝ и да я отърве от мъките.

Трябваше да си направи инжекция с имитрекс, но не можеше да помръдне.

Ганън и Фрайдей бяха заели местата си върху стереоуредбата и я наблюдаваха напрегнато. Бяха свикнали с подобни бдения. В такива моменти не се доближаваха и не издаваха звук, сякаш съчувстваха на страданията ѝ. Лежаха в другия край на стаята и я наблюдаваха неотлъчно. Опашката на Фрайдей висеше от едната страна на кашон и бавно се поклащаше като махало.

Мегън я наблюдава известно време, сетне затвори очи, но продължи да я вижда. Ритъмът я замайваше, гадеше ѝ се, но не

можеше да изтрие гледката от ума си. Тогава започна да повтаря:

— Пейджи Прайс, Пейджи Прайс, Пейджи Прайс, Пейджи Прайс.

Чу се гласът на Де Палма, изпълнен с гняв: „Как може да си толкова глупава? Как можа да го кажеш пред двадесет проклети камери?“

— Пейджи Прайс...

„... пет милиона обезщетение за клевета...“

— Пейджи Прайс...

„... срещу теб и Бюрото.“

— Пейджи Прайс...

„... не ме интересува, дори да е блудницата от Вавилон.“

— Пейджи Прайс...

„... отстранена си от случая...“

— Отстранена...

О, Боже, не можеше да повярва. Не можеше да го понесе. Да я отстранят от случая. Думите я накараха да изпита срам, но по-страшна бе паниката, която стягаше гърдите ѝ. Не можеха да я отстранят. Толкова се стараеше да открият Джош. Да заловят чудовището, което го бе отвлякло и бе измъчило всички. Искаше да му сложи бележниците, да го погледне в очите и да каже: „Хванах те, кучи сине.“ Искаше го заради себе си, заради Хана, заради Джош. Но я бяха отстранили.

Болката избухна в главата ѝ като ярка бяла светлина. Притисна лице във възглавницата и заплака.

Някъде надалеч чуваше шума на хеликоптерите. Издирването вървеше и без нея. Случаят щеше да се разреши и без нея.

Телефонът иззвъня и секретарят се включи. Хенри Форстър искаше да говори с нея за Пейджи.

Телефонът отново иззвъня и тя простена. Телефонният секретар отново се включи:

— Мегън, обажда се Мич. Току-що научих, че са те изхвърлили. Помислих си, че може би си у дома. Ще се опитам да се свържа с теб по радиото. Ако получиш съобщението първа, обади ми се. Положението с Флетчър се промени. — Настъпи неловко мълчание. — Съжалявам. Зная какво означава работата за теб.

Извинението му прозвуча искрено. Той наистина съжаляваше. Утешаваше я като ченге друго ченге. „Лош късмет. Отстранена си. Беше ми приятно да се запознаем, О’Мали.“ Щеше да се превърне в спомен, някоя, която се бе появила в живота му за седмица и с която няколко нощи беше делил леглото си.

Не можеше да очаква той да изпита нещо по-дълбоко от физическо привличане. Не познаваше любовта и връзките, или какво е да си жена — както Мич беше изтъкнал. Беше се влюбвал достатъчно, за да се ожени, достатъчно, за да има семейство, достатъчно, за да тъгува след смъртта на жена си. Тя не беше изпитвала подобно нещо. Имаше само работата си, а сега беше загубила и нея.

Как можа да е толкова глупава?

Телефонът, изглежда, не преставаше да звъни. Пресата явно бе научила за разгрома. Пейджи, кучката, вероятно лично ги беше информирала от стъпалата пред кметството.

Мегън се зачуди за „ситуацията“ с Флетчър. Какво ли означаваше това? Изпитваше болка. Половин дузина полузапомнени разговори се въртяха в главата ѝ, всички гласове говореха едновременно и главата ѝ се завъртя.

„Моля, спрете.“

Телефонът отново иззвъня.

„Моля, спрете.“

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Беше замаяна, искаше ѝ се да припадне. Свлече се от канапето и запълзя към телефона. Стигна навреме до кашона и повърна, но не можеше да събере сили да се върне до канапето. Сви се на кълбо на пода, очаквайки болката да престане.

16:27 часа, –8°C

Никой не бе виждал Флетчър. Беше изчезнал. Като Джош. Като Мегън.

Тя не отговаряше на телефона. Не отговори по радиостанцията в колата ѝ. Изглежда беше излязла от полицията и беше изчезнала.

Мич кръстосваше по улиците на града, направлявайки по радиостанцията в експлоръра издирването на Флетчър. Радиото

пропука. Разположение на групите. Оплакваха се от студа. Раздразнени от още една сляпа улица. Над него прелетя хеликоптер.

„Порочна дъщеря на Ева. Бъди сигурна, че грехът ще те открие.“

Мегън бе ходила при Флетчър в църквата. Той не беше очарован от нея. Ако той знаеше къде живее Мегън...

Забеляза лумината, паркирана до тротоара пред къщата ѝ. Вратите бяха отключени. Представата, че са я измъкнали от колата, го накара да заобиколи старата викторианска къща. Затича нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. От апартамента не се чуваше шум. Под вратата не се процеждаше светлина.

— Мегън? — извика той и заудря по тежката стара врата. — Мегън, отвори!

Нищо.

„Ако колата ѝ е тук, а тя не, то тогава къде може да бъде?“

— Мегън? — отново заудря по вратата, опита бравата. Беше заключена. — По дяволите! — изруга той и отстъпи назад. — Много си стар за това, Холт.

Пое дълбоко дъх и разби вратата. Слава богу, не беше сложила резето.

— Мегън? — извика Мич, оглеждайки тъмния апартамент.

Завесите бяха спуснати. Стаята беше студена, сякаш парното не беше работило известно време. Сърцето му биеше силно. Той извади пистолета и го насочи към тавана. Движеше се бавно, безшумно, готов да отскочи.

Докосна нещо с върха на ботуша си.

— Мегън?

Мегън помисли, че халюцинира, когато чу ударите и виковете му. Изпаднаше в безсъзнание, губеше представата за реалност. Не беше сигурна дали ударите не бяха вътре в главата ѝ. Болката придоби огромни размери. Превърна се в звук и светлина, в нещо, което не можеше да се опише.

— Мегън? Мегън! Господи!

Мич разблъска кашоните и коленичи до нея. Ръцете му силно трепереха, когато я докосна.

— Скъпа, какво се е случило? Кой те нарани? Флетчър ли?

Мегън се опита да се отдръпне от него. Но той я хвана за раменете и я обърна по гръб. Включи лампата от едната страна на

канапето и тя изкрещя.

— Какво ти е? — настоя Мич. — Наранена ли си, скъпа?

— Мигрената — прошепна тя и стисна очи. — Изгаси проклетата светлина и се махай.

Лампата изгасна и тя си пое дъх. Отново се сви на кълбо.

Мич не беше виждал подобна агония в живота си. Не можеше да си представи толкова жестоко главоболие.

— Да те отведе ли в болницата?

— Не.

— Какво да сторя, скъпа? — прошепна той.

— Престани да ме наричаш скъпа и се махай. — Гордостта ѝ не ѝ позволяваше той да я види такава — слаба и уязвима.

— По дяволите, няма да си тръгна! — изръмжа той.

Вдигна я на ръце и се изправи. Мегън се сви до гърдите му, като се молеше да не повърне, докато я носи през дневната и коридора.

Той я остави на леглото, тя седна и се сви. Той съблече дрехите ѝ и я облече в голямата памучна риза, която беше праметната на таблата на леглото. Тя легна.

— Имаш ли някакви лекарства? — попита той.

— В аптечката — прошепна тя, опитвайки се да скрие лице във възглавницата. — Имитрекс. Не говори толкова високо.

Той я остави и се върна със спринцовката, сетне започна да я убеждава да я откара в болницата. Тя обаче му обясни как да бие инжекцията.

— Мегън. Не мога. Аз съм ченге, а не лекар.

— Престани да мърмориш и го направи.

— Ами ако объркам нещо?

— Мускулна е, не можеш да объркаш нищо — изрече тя. — Сама бих я направила, но ръцете ми треперят.

Той вкара иглата в ръката ѝ, отпусна буталото и преброи до десет. Мегън вдигна поглед към него. Той хвърли празната спринцовка в кошчето.

— Беше много мил с мен — измърмори тя.

— Да, наистина, но не свиквай — пошегува се той и нежно погали косата ѝ.

— Не се притеснявай — прошепна тя.

Мич не знаеше дали говори за работата си или за връзката им. Не беше сигурен дали можеха да го нарекат връзка, но сега не беше време да го разискват.

— Ужасно ме уплаши — прошепна той. — Помислих, че някой те е отвлякъл.

— Кой? — попита Мегън.

— Флетчър удари отец Том по главата със свещник. Но ти вече знаеш какво е изпитал.

— Много хубаво. Ти успя ли да го хванеш?

— Ще го сторим. — Реши да ѝ спести останалата част от историята. — Не се тревожи за това, О'Мали. Ще те заболи главата.

Мегън се опита да се усмихне.

— Нуждаеш се от почивка — каза ѝ Мич. — Какво още мога да направя за теб?

Странно, но се срамуваше. Онова, което искаше, не беше нищо лично. Просто услуга. Но се чувстваше толкова уязвима...

— Разпусни ми косата. — Тя извърна лицето си, за да избегне погледа му.

„Странно, това трябва да е нещо доста лично“ — помисли си Мич, докато сваляше кадифената панделка от тъмната ѝ коса и измъкваше ластика. Беше правил същото за Джеси. Може би това бе част от чувствата му — тя беше беззащитна като дете. Той беше поел ролята на неин защитник. Това никак нямаше да ѝ хареса. Беше толкова независима, горда, а болката я беше принудила да го моли за помощ за нещо толкова просто. Нейната безпомощност го караше да се чувства силен, но също и уязвим.

Прокара пръсти през копринените ѝ коси и ги разпиля по възглавницата. Допирът му беше лек като шепот, започна да масажират тила ѝ. Тя не можа да сдържи сълзите си и тихо заплака, но не му каза да спре.

— Знаеш ли, никога не съм го правил с Лио — пошегува се той и я целуна по бузата. — Опитай се да поспиш, скъпа. — Мога ли да те наричам скъпа?

— Не.

— Добре, ти си непоправима. Ще съм в дневната, ако ти потрябвам.

„Ако ти потрябвам...“ Мегън не каза нищо, когато той я зави и излезе. Остави я сама. Сама с болката, в стая, която никога нямаше да е неин дом, защото беше проиграла шанса си. Вече ѝ изглеждаше студена и празна, сякаш това място по някакъв начин знаеше, че тя скоро ще си тръгне.

„... ако ти трябвам...“

— Мич? — Мразеше се заради слабостта си, не искаше да е сама тази нощ.

Той седна на леглото и се загледа в нея. Тя затвори очи, за да не види той сълзите ѝ.

— Моля те, прегърни ме.

— Господи, О'Мали — подразни я той. — Помислих си, че никога няма да ме помолиш.

Събу ботушите си и седна зад нея, старото легло изскърца. Той я прегърна и хвана ръката ѝ. Целуна я нежно по косата и се заслуша в равномерно ѝ дишане, когато тя най-после заспа.

ГЛАВА 33

„ЗАПИСАНО В ДНЕВНИКА“

*„Както казва Шекспир:
Целият свят е една сцена,
и всички мъже и жени са само актьори.
Те влизат и излизат на сцената...
А ние сме режисьорите, кукловодите,
които дърпат конците.
И по този начин от час на час ние
узряваме
и от час на час изгниваме,
и така върви приказката.
Време за ново действие.“*

Ден десети

19:24 часа, -15°C

— Хана, освен страх какво друго изпитваш през всичките тези дни?

Хана дишаше дълбоко и внимателно обмисли отговора, както бе правила и с другите въпроси. Опита се да забрави за камерите и да се концентрира върху загриженото лице на жената, седнала срещу нея. Така мислеше за нея, Кати Коурик, като за жена, като за майка, не като за известна личност или репортер.

— Объркване. Разочарование — отвърна тя. — Не мога да разбера как се случи това.

— Имаш ли чувството, че това е един вид отмъщение?

Хана сведе поглед към ръцете в скута си и носната кърпа, която бе смачкала на топка.

— Не искам да мисля, че някой, когото познавам, е способен на такава жестокост.

Коурик леко се наведе напред. Операторът на Ен Би Си засне по-голямата част от горния етаж на „Фонтейн“. Елегантен хотел във викториански стил в центъра на Дийр Лейк. „Фонтейн“ бе обзаведен със старинни мебели и репродукции. Екипът бе избрал апартамента „Роуз“ за интервюто заради размера и красотата му.

— Хана, ти беше замесена в инцидента в църквата „Сейнт Елисиус“ — внимателно изрече Кати. — Отец Том беше нападнат от Албърт Флетчър, мъжът, който преподаваше катехизис на Джош и го наставляваше като послушник. По-късно тази сутрин полицията направи обиск в дома на Флетчър и откри тялото на съпругата му, починала преди няколко години. Властите сега организират издирване на Албърт Флетчър. Смяташ ли, че той може да е замесен в изчезването на Джош?

— Бях потресена, когато това се случи — имам предвид нападението — отвърна Хана. — Никога не бих допуснала, че той може да е замесен, иначе не бих му поверила нашия син. Това също е част от разочарованието ми. Смятах, че градът ни е безопасен. Смятах, че хората са добри. Илюзиите ми са разбити и съм разгневена, чувствам се толкова наивна.

— Този факт кара ли те да се ядосваш, че като лекар си направила толкова много за хората в Дийр Лейк?

Тя въздъхна дълбоко. Беше израснала с мисълта да служи на хората, без да очаква благодарност от тях. Отговорът ѝ я накара да изпита вина, но тя беше искрена.

— Да — прошепна напрегнато.

Пол гледаше интервюто на телевизора в кабинета си и кипеше от ревност, която никога не би признал. Местните канали не бяха достатъчно добри за Хана. Трябваше да даде интервю по Ен Би Си. Вероятно сега трогваше сърцата на всички американци с пълните си със сълзи сини очи и тих глас. Камерата я обичаше. Изглеждаше като актриса с чупливата си руса коса. Дарил Хана като Хана Гарисън — нещастната майка!

Сипа си уиски от бутилката, която бе взел от кабинета на съдружника си, и отпи. Казваха, че към вкуса на уискито трябва да се привикне. Пол възнамеряваше да привикне колкото е възможно по-скоро. През изминалите няколко дни животът му беше труден. Хана определено не му помагаше. Господи, тя не правеше нищо друго, освен да го обвинява, че е отвел Джош! След всичко, което беше направил, за да помогне при издирването. Дотук с доверието и с неумиращата любов.

Край на неувяхващата любов.

Беше се обадил на Карън да дойде и да го утеши, а тя му беше отказала. Пол бе останал с впечатлението, че Карън Райт си е у дома, но бе обиден от отказа ѝ. Отпи още една глътка уиски и се смръщи към телевизионния екран.

Кати Коурик беше успяла да придобие тъжно изражение.

— В подобни случаи хората се държат различно. Някои откриват сила, която не са подозирали, че притежават. Други откриват, че докато някой важен за тях човек е изчезнал от живота им, връзката с хората около тях се задълбочава. За други е трудно и болезнено да продължават тези връзки. Как отвличането на Джош се отрази на личните ви връзки, Хана? Как се отрази това на брака ви?

Хана замълча за миг. Устните ѝ се изкривиха.

— Отношенията ни се обтегнаха.

— Смятате ли, че съпругът ви ви обвинява за онази нощ?

Сините очи се изпълниха със сълзи.

— Да.

Очите на Кати също блеснаха. Гласът ѝ омекна.

— Вие се обвинявате сама, нали?

— Да. — Камерата показва Хана в близък план, която се опитваше да се овладее. — Направих грешка, която ми се струваше толкова дребна...

— Но направили ли сте грешка, Хана? Помолили сте някого да се обади на ледената площадка, че ще закъснеете. Какво друго бихте направили?

— Трябваше да помоля някого да отиде и да прибере Джош. Трябваше да отделя повече време, и да обясня на сина си как да се пази. Трябваше да помогна с нещо за програмата на малките хокеисти и да организираме нещата така, че винаги да има кой да прибира

децата след тренировки. Не направих нито едно от тези неща и сега синът ми го няма. Никога не се замислих да предприема някакви мерки. Бях наивна. Не съм допускала каква цена ще платя за това. Точно това искам хората да научат от нашето интервю: че само една грешка може да провали живота ни. Не искам нито един човек да преживее подобно нещо. Ако това, което казвам, може да предотврати подобно престъпление, ще съм доволна.

— Какво си помислихте вчера, когато съпругът ви бе помолен да даде отпечатъци в полицията на Дийр Лейк?

Хана сведе очи.

— Не мога да повярвам, че Пол би могъл да навреди на сина ни — изрече сковано тя, сякаш не бе убедена в думите си.

Кучка! Пол отново отпи от уискито.

— Хана, съпругът ви обвинява властите, че не се справят със случая. Споделяте ли мнението му?

— Не. Зная, че правят всичко възможно. Някои от въпросите, които трябваше да зададат, не бяха лесни, други бяха болезнени, но аз познавам Мич Холт от деня, в който се премести с дъщеря си тук, и зная, че всичко, което прави, има една цел: да открие Джош и да предаде престъпника на правосъдието.

— Благодаря, Хана — промърмори Мич.

Той седеше на канапето на Мегън. До него черно-бялата котка беше се излегнала като лъв и също гледаше телевизия. Малката сива котка се беше свила в скута му и спеше.

На всеки петнадесет минути се обаждаше на хората си. Все още не бяха открили Флетчър, и с изключение на патрулните коли останалите полицаи бяха започнали да се прибират заради невероятния студ. Ако дяконът се криеше някъде извън къщата, то нямаше смисъл да се тревожат за него, до сутринта щеше да е студен като старата Дорис, която бяха открили тази сутрин. На всеки час от патрулните коли информираха Мич, че няма напредък в издирването... Ако Флетчър беше успял някак да избяга от Дийр Лейк с кола, то никой не го бе забелязал по шосетата в Минесота.

Неприятно му беше, че не участва в издирването. Знаеше, че няма да може да стори нещо повече от това, което вече беше сторено. Но бездействието го дразнеше.

Мегън беше заспала дълбоко. Надяваше се тя да спи цяла нощ. Мислеше си за болката, която изпитваше тя, и как му се беше отразило това. Искаше да се грижи за нея, да я успокои, да я защити. Беше готов да се бори за нея, за работата ѝ, на която тя толкова държеше.

Той сведе поглед към халката на ръката си и си спомни горчивината в думите на Мегън: „Мили Боже, дори не си направи труда да махнеш халката си, когато ме отведе в леглото!“ Все още изпитваше вина и знаеше, че тя беше добре дошла за него.

Господи, това ли беше той наистина? Емоционално чистилище. И беше повлякъл Мегън със себе си. Тя не заслужаваше това.

Алисън си беше отишла. Някога можеше да предотврати смъртта ѝ, но сега не можеше да я възкреси. От колко време се самонаказваше? Колко време щеше да плаща? Животът не можеше да се промени толкова бързо. С едно щракване на пръстите. С едно примигване. С един удар на сърцето.

„... само една грешка може да промени живота ни завинаги.“ Думите на Хана потвърждаваха онова, което знаеше от онзи ден в Маями, когато беше твърде уморен, за да се отбие да купи мляко. Една секунда, едно неправилно решение и светът се променя.

По-добре ли беше да живее непълноценно и никога отново да не поеме риска да изпита същата болка, или беше по-добре да грабне онова, което му се предлага и да се остави на течението? Знаеше кое е по-безопасно и кое не причинява болка.

Погледна към Хана на екрана, която се опитваше да изглежда силна, да изкупи въображаемата си грешка, която ѝ бе струвала толкова много. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Страните ѝ бяха хлътнали. Случилото се беше разрушило брака ѝ. Дали би предпочела Джош никога да не се беше появявал в живота ѝ? Мич знаеше отговора. Знаеше, че никога не би се отказал от времето, прекарано с Кайл.

— Как се справя?

Все още бледа, Мегън стоеше на прага. Ризата стигаше до коленете ѝ.

— Сравнително добре — отвърна той. Пусна Ганън на пода и се изправи.

— Ами ти? Как се чувстваш?

Тя леко вдигна рамене.

— Малко съм замаяна. Ще се оправя, свикнала съм.

Мич вдигна лицето ѝ и се взря в неразгадаемите ѝ очи.

— Това е нещо ново за мен. Колко често се случва?

Мегън извърна лице. Сега, когато най-лошото беше отминало, искаше да забрави колко безпомощна се беше почувствала и колко се нуждаеше от състраданието му. Ако беше преживяла пристъпа на мигрената сама, щеше да е по-лесно да изчезне от живота му и от този град. Сега трябваше да се справи със състраданието и смущението.

— Зависи — отвърна тя. Отпусна се в ъгъла на старото канапе с очи, вперени в телевизора, където някакъв гений в рекламата беше успял да свърже пица с възрастна дама, която си слага червило в тоалетната на самолет. — Всеки път, когато се опитвам да си свърша работата, ме заплашват или ме съдят за пет милиона долара.

Той приседна на страничната облегалка на канапето и се взря в нея. Погледът му проникваше до дъното на душата ѝ. Тя сведе очи. Не можеше лесно да скрие чувствата си.

— Мегън, бих искал...

— Не си прави труда, това няма да ни доведе до нищо добро.

Той се наклони към нея.

— Защо не ме остави да ти помогна или поне да ти съчувствам?

— Защото не помага — уморено отвърна тя. — Не можеше да направиш нищо, за да промениш решението на Де Палма. Не можеше да промениш факта, че Пейджи Прайс е алчна кучка. Не може да се оправи и не искам състраданието ти.

Той се ядоса и стана.

— Не, ти едва ли се нуждаеш от състрадание. Нямах нужда от никого, нали?

Мегън упорито се взираше в екрана на телевизора. Той искаше да я раздруса. Искаше тя да има нужда от него и да му го признае. Беше го помолила да я прегърне, когато изпитваше нетърпима болка, но онази Мегън рядко се появяваше.

Ядоса се на себе си. Колко пъти си беше казвал, че е доволен от живота си — обикновен, предсказуем... безопасен и празен?

Интервюто с Хана вече привършваше. Мич седна на канапето от дясната страна на Мегън, изхвърляйки Фрайдей от мястото му. Котката го изгледа злобно и скочи върху кашон, на който пишеше: „Неща, които не използвам“.

Кати Коурик се наведе напред с блестящи очи, изпълнени със симпатия.

— Хана — изрече тя много тихо. — Смяташ ли, че Джош е жив?

Камерата се насочи към лицето на майката.

— Зная, че той е жив.

— Откъде можеш да бъдеш сигурна?

Тя замълча за миг. Когато проговори, гласът ѝ беше ясен и сигурен:

— Защото е мой син.

— Не беше толкова уверена миналата вечер — обади се Мегън. — Попита ме два пъти дали вярвам, че Джош е жив. Попита ме така, сякаш се нуждаеше от моето уверение. Какво се е променило?

— Това е механизмът за оцеляване — измърмори Мич. — Тя знае, че трябва да вярва.

Мегън почувства, че има нещо повече от това, но не можеше да каже какво точно. Не че нейното мнение беше от значение. Марти беше заел мястото ѝ. Това нямаше да промени нищо в случая. Хана можеше да вярва или не. И двете чувства не помагаха за откриването на Джош.

— Ако знаеше, че Джош те слуша сега, какво би му казала? — попита Кати Коурик.

На екрана се появи лицето на Хана. Америка виждаше всичко — гнева, объркването и болката ѝ. В сините очи проблеснаха сълзи. Устните ѝ трепереха.

— Обичам те. Искам да знаеш това, Джош. Обичам те толкова много...

Образът на Хана избледня, на екрана се появи снимката на Джош. Той беше в скаутската си униформа. Снимката изчезна и бе заменена от живия Джош благодарение на видеолента. Играеше ролята на овчар в коледна приказка, позиращ с Лили пред елхата. Звучеше ясното сопрано на Линда Ронстад, докато картините на екрана се сменяха. „Някой там горе“ звучеше с копнеж и надежда.

Мегън прехапа устни. Проклятие. Самата тя беше разпитвала Хана — но това по телевизията беше гадно. Със същия успех песента можеше да бъде изпълнена от Джош, обаждайки се от здрача, в който беше изчезнал преди десет дни. Видео го беше превърнало в живо момче, пълно с енергия и изпълнено с нежност към малката си сестра.

Невинното му лице и лиричната песен го превръщаха в нереален образ.

Случаят ѝ беше отнет.

„Никога, никога не се ангажирай лично, О’Мали.“

Твърде късно. Кутията на Пандора беше отворена. Можеше само да прикрива чувствата си. Тя примигна и стисна здраво ризата си, за да не заплаче.

Тогава ръката на Мич се отпусна върху нейната и леко я стисна.

„По дяволите, О’Мали. Как може да си толкова глупава? Как можа да отстъпиш? Досега трябваше да си станала по-твърда.“

Тя въздъхна, долната ѝ устна трепереше.

— Проклятие! — изрече през зъби. — Искам да заловя кучия син.

— Зная — измърмори той.

— Той е наблизно. Усещам го. Толкова силно желая да го заловя, че чак ме боли.

Но нямаше значение какво иска или колко дълбоко ѝ съчувства Мич. Тя беше отстранена от случая. Де Палма очакваше да се върне в главната квартира, така че да я съдвече лично, а след това можеше да седи с глутница адвокати, докато съставяха планове за битки с Пейджи Прайс и нейните адвокати. От нея се очакваше да се откаже от живота, който беше започнала в Дийр Лейк. Да забрави за хората; те бяха само имена в докладите. Да забрави за апартамента, в който не беше живяла достатъчно дълго, за да нарече дом. Да забрави за Мич Холт; той беше просто едно ченге, а тя не биваше да се свързва с ченге. Да забрави за Джош; за него сега отговаряше момчето с широката усмивка.

Джош я гледаше от екрана с широко отворени очи и лунички, някои от млечните му зъби бяха паднали. Тя скочи от канапето. Като ругаеше, тя замахна към купчината книги върху кашона и ги разпръсна из стаята. Котките скочиха и изчезнаха към коридора, за да се скрият. Мегън се извърна и се насочи в друга посока, отново размаха юмрук и удари Мич в гърдите.

— По дяволите! — изкрещя тя.

Той я хвана за ръцете и младата жена се облегна на него. Раменете ѝ се тресяха, опитваше се да не заплаче.

— Поплачи, по дяволите! — заповяда ѝ Мич. — Имаш правото да си поплачеш. Няма да кажа на никого.

Когато сълзите потекоха от очите ѝ, той притисна лице към косата ѝ и несдържано ѝ зашепна извинения.

Всичко беше извън контрол заради един луд. Само за миг животът на хората беше променен и никой не можеше да направи нищо. Тя щеше да загуби работата, дома си, възможността да принадлежи на някого... но сега разполагаше с този миг и не искаше той да свърши.

Вдигна поглед към Мич, към очите му, които бяха видели толкова много. Не можеше да бъде с него завинаги, но тази нощ можеше да бъде тяхна. Можеше да се скрие в прегръдката му и да забрави за ужасния свят, отдавайки се на страстта.

Той прокара пръсти през косата ѝ и прошепна:

— Трябва да се върнеш в леглото.

Мегън усети ударите на сърцето си, усети силата и нежността на ръцете му, видя копнежа и съжалението в очите му. Обичаше го. Това беше безсмислено. Трябваше да напусне града. Той не я беше помолил да остане. Не ѝ беше обещавал нищо, беше обичал друга толкова силно... а нея никой не я беше обичал. Но тя можеше да запази тези тайни в сърцето си, да запази чувствата си. Може би това беше тяхната последна нощ.

— Ще ме отнесеш ли? — прошепна тихо тя, очите ѝ бяха приковани в неговите.

— Мегън...

Тя притисна пръсти до устните му, принуждавайки го да замълчи. Мич сведе поглед към нея, беше толкова крехка, толкова бледа, невероятната ѝ сила се огъваше под тежестта на света. Осъзнаваше, че се влюбва в нея, въпреки че връзката им беше обречена. След ден-два тя щеше да замине, за да се опита да спаси кариерата си. Той щеше да продължи тук — подреден, празен и пуст живот.

Но разполагаха с тази нощ.

Той взе ръката ѝ и нежно я целуна. Тя се извърна и го поведе по коридора към стаята си, оставяйки телевизора да работи.

Нощната лампа я осветяваше откъм гърба, докато тя разкопчаваше ризата си. После я остави да падне на пода. Светлината образуваше ореол около тъмната ѝ коса и караше кожата ѝ да грее. Тя застана пред него готова да разголи себе си, но не и душата си,

желаеща горещо да вземе онова, което може от него. Заслужаваше нещо повече от тази нощ. Заслужаваше повече от онова, което животът можеше да ѝ предложи, повече от онова, което той ѝ бе дал.

Ръцете му трепереха, когато свали венчалната халка и я остави на тоалетката.

Сърцето на Мегън замря. Обзеха я глупави мисли и безнадеждни желаня. Тя се хвана за истината, с която можеше да се справи: тази нощ беше тяхна, без сенки от минала любов или минали грехове.

Взе ръката му, вдигна я до устните си и целуна лентата от бяла кожа, която халката беше скривала. Сетне се намери в прегръдките му и устните им се сляха.

Мич хвърли ризата си, нетърпелив да усети голото тяло на Мегън. Положи я на леглото, целуна я по врата и продължи надолу към гърдите ѝ. Тя се изви под него, подканвайки го да захапне зърното на гърдата ѝ. Той прокара ръка по бедрото ѝ и издаде дълбоко животинско стенание, когато тя погали члена му. Той хвана ръката ѝ и силно я стисна. Наведе глава и зашепна в ухото ѝ.

— Толкова си стегната, когато съм вътре в теб.

Мич наблюдаваше лицето ѝ, когато проникна в нея. Изпита паника, когато осъзна, че е влюбен и че всичко ще свърши след ден. Като миг.

Тогава нуждата надделя над страха. Той проникна дълбоко в нея. Движеха се синхрон, устремявайки се заедно към мига, който заличаваше границите между физическото, емоционалното и духовното. Достигнаха го, първо единият, сетне другият. Останали без дъх, те силно се прегръщаха.

„Обичам те...“ — едва се сдържа да не изрече тя.

„Обичам те...“ — Той задържа тази мисъл в сърцето си, уплашен да не се издаде.

Всичко свърши и те лежаха неподвижни и безмълвни, старите съмнения се промъкнаха от ъглите, където бяха изтласкани. Границите отново бяха издигнати, сърцата им отново надянаха броните си, биейки самотно в нощта.

20:55 часа, -18°C

Хана седеше в тъмната стая. Нейната стая. Колко бързо умът възприемаше тези малки промени. Пол не беше спал в леглото две нощи и вече беше започнала да мисли в единствено число. Не искаше да се замисля какво означава това за тяхното бъдеще. Не желаше да се бори с чувството за вина, загуба и провал, свързани с брака ѝ, който някога наричаше идеален. Всичко, което можеше да направи сега, бе да носи бремето на вина и загуба, свързани с Джош.

Щеше да е толкова хубаво да излезе от студиото и да види човека, за когото се беше омъжила, а той да я прегърне и да я отведе у дома. Да знае, че може да разчита на любовта и подкрепата му. Вместо това беше се върнала сама с колата си. Катлийн Кейси, която беше останала при Лили, седеше на канапето в дневната до Маккаскил, агента от Бюрото. Двата гледаха „Досиетата Х“ и ядяха пуканки. Пол не беше вкъщи.

Пол, когото обичаше и за когото се беше омъжила, си беше отишъл. Не познаваше мъжа, който я лъжеше, криеше неща от нея, обвиняваше я. Не познаваше мъжа, когото показваха по телевизията, мъжа, който беше помолен да даде отпечатъци от пръстите си. Не знаеше кой е той или на какво е способен.

Тя с усилие стана от стола и започна да се съблича. Концентрираше се върху всяка елементарна задача — разкопчаване на копчетата, сгъване, подреждане. Избра избелялата си памучна блуза и я облече. Телефонът на нощното шкафче иззвъня, когато търсеше клина си.

Хана се вгледа в него. Спомни си за последното обаждане и настръхна. Изпоти се. Не можеше да го остави да звъни. Не искаше да вдигне слушалката. Катлийн и Маккаскил щяха да се учудят защо.

С трепереща ръка тя вдигна слушалката.

— Ало.

— Хана? Говори Гарет Райт. Гледах интервюто. Просто исках да ти кажа, че си много смела жена.

— Ъ... да — запъна се тя. Не беше непознатият, който я измъчваше, или Албърт Флетчър с религиозните си глупости. Не беше Джош. Само съсед. Съпругът на Карън. Той преподаваше в Харис. — Просто трябваше да го направя.

— Разбирам, но въпреки това... Е, смятам, че постъпи правилно. Слушай, ако имаш нужда от помощ, имам приятел в Едина, който е

специализирал семейна терапия. Споменах за него пред Пол, когато беше тук онази нощ, но той не искаше да чуе за това. Реших да те информирам. Ти ще прецениш дали да му се обадиш или не, но реших, че трябва да го имаш предвид.

— Благодаря — прошепна Хана и се отпусна на леглото.

Тя механично записа името и телефонния номер в бележника си, докато си мислеше какво е правел Пол в къщата на Райт и защо не ѝ е казал. Но от друга страна, посещението при съсед не беше единственото, което криеше от нея. Не искаше да си помисли каква е най-лошата му тайна.

Мисълта се въртеше в главата ѝ, докато затваряше телефона. Ужасното чувство на самота и страх я прониза. Това беше най-трудното — чувството за самота. Единственият човек, който би трябвало да е близо до нея, беше бащата, който се отдалечаваше все повече.

Тя се загледа в празното пространство. Когато телефонът иззвъня отново, тя го вдигна без колебание и се обади с равен глас. Гласът от другата страна беше нисък и благ, като мехлем за изопнатите ѝ нерви.

— Хана? Том е — отец Том. Помислих си, че може би ще имаш нужда да поговориш с някого.

— Да — прошепна тя с неуверена усмивка. — Така е.

ГЛАВА 34

Ден единадесети

9:45 часа, -10°C

В събота температурата се повиши, а небето потъмня. Надвиснаха купести облаци с оловен цвят. Заваля сняг.

Мегън слушаше прогнозата с половин ухо. Снежна виелица? Може би, ако се развихреше достатъчно бързо, щеше да ѝ попречи да пътува с кола до Сейнт Пол. Ако шофираше по-дълго в града и потърси Албърт Флетчър... Ако тъпата кола се развалеше... Ако можеше да разполага с днешния ден. Но Де Палма искаше тя да напусне Дийр Лейк. Нямахте да ѝ се обади в събота, ако самият той не беше отчаян. Адвокатите явно бяха там, нали им плащаха извънредно. Това си беше чисто изгонване от града, за да не прави повече поразии.

Трябваше да замине, ако искаше да спаси това, което бе останало. Да целува задници и да се разкайва. Беше дяволски добро ченге, но това нямаше да бъде взето под внимание.

Главоболието ѝ се засилваше. Трябваше да остане в леглото, но не искаше да бъде сама. Шофираше от зазоряване и мислеше за объркания си живот. Да беше приела поста във ФБР, който ѝ предлагаша. Сега можеше да бъде в Мемфис, на хиляди километри от студа и снега, на хиляди километри от разбитото си сърце.

Все още се надяваше. Напълно осъзнаваше това. Обаче какво можеше да предложи на Мич? Не ставаше за добра съпруга и не можеше да се справи с петгодишни момиченца. Единственото, което можеше да върши добре, беше нейната работа. За съжаление, заради ужасния ѝ характер и това ѝ беше отнето. Започна да я обзема паника.

Като мислеше, че е заспала, Мич се измъкна рано. Трябваше да се погрижи за залавянето на един мъж. Според откъслечната информация, която Мегън получаваше от полицейската радиовръзка, все още нямаше следа от Албърт Флетчър. Проследяваха различни граждани, но от това не се получи нищо. Дийр Лейк гъмжеше от

полицаи, патрулни коли и хора на шерифа. Хеликоптери кръжаха наоколо като лешояди.

Мегън изумено поклати глава. Беше решила, че Флетчър е откачен, но не беше предвидила ходовете му. Благодарение на информацията, която получи снощи от Мич, парченцата от мозайката се подреждаха. Явно този фанатик беше отвлякъл Джош, за да го превърне в свой личен послушник. Да, но би трябвало да има помощник. Опита се да си го представи заедно с Оли като приятели, но не успя. Флетчър беше самотник. В противен случай не би могъл да запази отвратителните си тайни.

Премина бавно покрай общежитията на колежа „Харис“, като се оглеждаше. Чудеше се дали Мич не беше изпратил хора там. Тъй като студентите щяха да се върнат в понеделник, сградите бяха отворени, но все още бяха пусти. Флетчър можеше да си намери чудесно убежище.

Голяма част от залите и административните сгради на колежа бяха от естествен варовик и изглеждаха така, сякаш бяха построени при основаването на колежа в края на деветнадесети век. Красиви и солидни, те се намираха встрани от завоя на шосето, а около тях растяха стари дъбове, кленове и борове.

Пътят се извиваше покрай спалните помещения и паркинга, който беше почти изпълнен с коли, а наоколо сновяха студенти. Стърчащите в снега футболни врати маркираха игрището, някога общинско пасище. Мегън веднага си представи, че се намира на селски път и нивите наоколо се простират докъдето ѝ стига погледът.

Тя зави към Олд Седър Роуд и се насочи на юг. Ако не се лъжеше, този път преминаваше покрай Райън Бей и стигаше до Динкитаун. Тя отби и спря на паркинга. Загледа се напред. В далечината голите дървета приличаха на изгорели клечки кибрит, снегът омекотяваше контурите им, небето беше мрачно и навъсено. На полето встрани от пътя имаше два коня. Един фазан предпазливо се измъкна от клоните и започна да кълве. Гаражът от едната страна на пътя беше затворен, щорите бяха спуснати. Прочете името на пощенската кутия — „Лексволд“. Той ѝ напомняше нещо. Може би го беше прочела в някой доклад. Вероятно беше свързано със случая Киркууд. Бяха разпитвали десетки хора, имаха безброй показания на граждани, които искаха да помогнат. Престъплението беше засегнало всички тях.

Мегън потегли с колата и се върна на пътя. Трябваше да пие нещо горещо, но това щеше да я забави още повече. По-късно щеше да се наложи да посети тоалетна и по този начин да открадне още малко време, преди да тръгне за Сейнт Пол. Тъкмо си мислеше за чаша горещ шоколад в „Бобовото листо“, когато забеляза следи от поднесла кола. Натисна спирачките.

Следи от поднесла кола. Лексволд. Олд Седър Роуд. Пътно произшествие. Колежанинът. Заледеният участък, който според полицая е на странно място.

Бързо подкара към паркинга и спря. Излезе от колата. Тръгна към завоя. Сградите на колежа „Харис“ се простираха на север и изток. На юг просторните обработваеми земи преминаваха в мочурлива местност около залива Райън. Олд Седър Роуд се пресичаше с Мил Роуд. На изток се виждаха кулите на „Сейнт Елисиус“. Тя се обърна и се загледа към хълма и кафеникавата къща с долепен до нея гараж.

Спомни си думите на Дайтц, който бе седнал в тяхното сепаре в „Грандма Атик“: „Струва ми се, че някой нарочно е оставил маркуча, за да тече водата...“

— Къде ли е този маркуч? — промърмори тя.

Ако семейство Лексволд бяха прибрали маркуча за поливане, нямаше да има възможност за такъв номер. Ако те са го прибрали, това означаваше, че някой умишлено го е донесъл. Какъв ли беше мотивът?

Извърна се към пустия асфалтов път. Чуваше се единствено вятърът, пръхтенето на конете и потропването на фазана, който сега се криеше сред клоните на дърветата, притеснен от присъствието на Мегън. По пътя към „Харис“ с грохот премина един додж. Младата жена забеляза вътре двама младежи. Студенти, които излизаха от колежа. Също като онзи хлапак в деня на отвлечането.

Катастрофата, която е принудила Хана да остане в болницата. Мегън се замисли. Всичко започваше с изчезването на Джош. Ами ако са пропуснали нещо, което през цялото време е било пред очите им? Ами ако катастрофата не е била случайна?

Студентите използваха черния път, за да стигнат до колежа. Всички, които живееха наоколо, знаеха това. Къщата на Албърт Флетчър беше на не повече от два километра. Оли Суейн беше посещавал курсове в „Харис“. Кристофър Прийт беше изпратил някъде студента си през тази нощ. Мегън се замисли. Дребният

смешен професор. Би бил заподозрян не повече от Елвис. Липсваше мотив. Той открито се възхищаваше от Хана, беше нарушил стереотипа си, за да помогне на следствието... Научаваше всички новини около случая, вероятно имаше достъп и до поверителна полицейска информация. Беше познавал Оли Суейн. Вероятно точно в този момент се занимаваше с неговите компютри, търсейки ключ към загадката. Тя го беше помолила за това.

„Невежеството не е невинност, а грях.“

Грях. Религия. Проповедник. Кристофър Прийст.

— Господи! — промърмори тя.

В съзнанието си го виждаше надвесен над светещия екран на терминала в стаята, където бяха компютрите на Оли. Не си го беше представяла като заподозрян, който подправя улики. С него можеше да се издигне или да се провали. Беше готова да продаде душата си, за да хване копелето, което беше отвлякло Джош. Ако Кристофър Прийст не беше чист...

Шумът от приближаваща се кола я върна към действителността. Сиво-син сааб спря точно пред нея. Докато шофьорът се навеждаше, за да я види, кожената яка на тъмносиньото му вълнено яке се вдигна до ушите.

— Агент О'Мали! Проблеми ли имате? — попита Гарет Райт.

— О, не, добре съм.

— Не сте избрали подходящ ден, за да стоите навън. Сигурна ли сте, че нямате нужда от помощ? Имам клетъчен телефон...

— Не, благодаря. — Мегън се усмихна. — Просто проверявах нещо. Въпреки това, благодаря, че спряхте.

— Още ли търсите Албърт Флетчър? — Той поклати глава и се намръщи. — Кой би допуснал...

— Никой.

В тъмните му очи проблесна нещо като любопитство.

— Без коментар — отвърна Мегън с измъчена усмивка. — По-добре да тръгвате, доктор Райт. Не искам да катастрофирате.

— Да, наистина. Успех в търсенето на Флетчър.

Той й махна, докато стъклото се вдигаше със съскане и саабът потегли. Шумът от мотора заглъхна. Тя стоеше заслушана във вятъра, който виеше в боровете, и се взираше в единственото видимо

доказателство за катастрофата, която беше взела две жертви и променила живота на цял град.

„Невежеството не е невинност, а ГРЯХ.“

10:28 часа, -10°C

— Къде е Мич?

Мегън се втурна в кабинета на Натали, която седеше зад бюрото си и разговаряше по телефона. Кимна ѝ за поздрав, взе от бюрото един брой на „Стар Трибюн“ и ѝ го подаде, сочейки към заглавието:

„О’МАЛИ НАПУСКА. ПЪРВАТА ЖЕНА АГЕНТ Е УВОЛНЕНА.“

Статията беше написана от Хенри Форстър.

— Съжалявам, господин Де Палма — рязко изрече тя в слушалката, — сега ще ви свържа.

Натисна бутона за връзка и вдигна вежди.

— Не е ли това изключителният агент О’Мали? Големите шефове те търсят, момиче.

— Зарежи ги — отвърна тя. — Сега имам да върша по-важни неща.

Натали ѝ хвърли продължителен, преценяващ поглед и присви устни.

— Той е в залата.

— Благодаря.

Мегън посочи към мигащата червена лампичка на телефона.

— Няма ме.

— Нито съм те виждала, нито съм те чувала — каза Натали, като поклати глава.

Мегън въздъхна и се обърна към вратата.

— Натали, ти си страшна.

— Така си е.

— Все трябва да е някъде — изрече Марти Вилхелм, като крачеше неспокойно из стаята.

— Не може да стои навън през цялото време. Навярно сега е на същото място, където е скрил Джош. Трябва да проверим в съда дали

има друга собственост в района — някоя колиба или нещо друго.

Мич му хвърли нетърпелив поглед.

— Празни приказки.

Марти продължи да разсъждава на глас:

— В компютрите на Оли Суейн не са открили нищо полезно — няма нищо за Джош или Флетчър. Трябва да се прослушат телефонните разговори на Флетчър.

— Стивънс и Джедни ги прослушват в командния пост.

— Слушай, Марти, дразниш ме, като подскачаш насам-натам.

Агентът се смръщи по момчешки, това изражение беше започнало да дотяга на Мич.

— Правя каквото мога, шефе. Този случай беше мой по право още от самото начало. Съжалявам, че нищо не се получава. Може би трябваше да си сложа пола?

Любезното изражение се свлече от лицето на Мич като змийска кожа. Той се изправи и пристъпи към Марти Вилхелм. Застана толкова близо до него, сякаш се готвеше да го покани на танц. Светлите очи на Марти се разшириха.

— Агент О'Мали е дяволски добро ченге — тихо изрече Мич. — Слушай, Марти, доколкото разбирам, не можеш да си намериш оная работа в тъмна стая. Но бъди сигурен, че аз ще я намеря, ако направиш още една подобна забележка. Ясен ли съм?

Марти пребледня и вдигна ръце, сякаш се предаваше, и отстъпи назад. Неизменната му момчешка усмивка се стопи.

— Съжалявам, шефе. Не знаех, че нещата между вас са сериозни. Просто...

Той замлъкна, стреснат от погледа на Мич. Това, което ставаше между Мегън и него, си беше тяхна работа. Беше мислил за всичко това на зазоряване, докато лежеше до нея. През нощта нещата изглеждаха по-прости. Тогава тя не се страхуваше да го желае и той не мислеше за нищо друго, но когато настъпеше утрото, всеки заживяваше живота си.

Почукване по вратата прекъсна мислите му. Влезе Мегън, преметнала палтото си през рамо, тъмната ѝ коса се беше поизмъкнала от конската опашка. Страните ѝ бяха поруменели от студения вятър. Усещаше напрежението ѝ и знаеше причината за него — тя явно се беше добрала до някаква следа.

— Какво има? — попита той и тръгна към нея.

— Трябва да говоря с теб — отвърна тя.

— Агент О'Мали — обади се Марти Вилхелм с ироничен тон, — не трябваше ли да бъдете в Сейнт Пол?

Мегън му хвърли неприязнен поглед и отново се обърна към Мич.

— Имам идея относно катастрофата на Олд Седър Роуд в деня, когато изчезна Джош.

— Брус де Палма ми каза, че те търси — подхвърли Марти.

Мегън му обърна гръб.

— Ами ако изобщо не е било катастрофа? Ако е било с цел Хана да бъде задържана в болницата?

Мич се намръщи.

— Това не променя нищо, освен че прави престъплението още по-сатанинско. Вече знаем, че не е било случайно.

— Разбирам, но само си помисли за местоположението. На около два километра от къщата на Флетчър и от „Сейнт Елисиус“.

Марти трепна.

— Какво? С какво свързваш името на Флетчър?

— Вероятно се е измъкнал от църквата, заледил е пътя и е успял да се върне навреме за часовете по религия.

Мич размишляваше.

— Предизвиква катастрофа, която задържа Хана в болницата и едновременно с това си осигурява алиби. Възможно е, но със сигурност има съучастник.

— Това е само предположение — каза Мегън, — но трябва да се опитаме да намерим свидетел, който да е видял някого да се мотае около къщата на Лексволд през онзи ден. Тогава може би ще успеем да открием липсващото звено.

— Ние?! — Гласът на Вилхелм я накара да настръхне. — Агент О'Мали, трябва да ви напомня, че сте отстранена от случая.

— Не е необходимо — отвърна му тя.

Той се засмя.

— Позволете ми да не се съглася с вас.

Грабна броя на „Стар Трибюн“ от масата и го размаха.

— Временно сте отстранена от работа. Така че излезте от тази стая и тръгвайте към Сейнт Пол.

Тя се втренчи в него.

— Опитвам се да свържа фактите.

— Отстранена сте от случая — повтори той.

— Не приемам заповеди от теб, Вилхелм. Не се опитвай да ме разкараш. И по-добри от теб са се опитвали, но са съжалявали.

Чу се пронизителен звук от пейджър. И тримата веднага провериха пейджърите си, прикрепени към коланите им. Вилхелм отстъпи назад и свали своя.

— Ако е Де Палма, ще му кажа, че си на път, Мегън, защото си отстранена от случая.

Мегън замълча, докато той излезе и затвори вратата след себе си.

— По дяволите, така е.

— Мегън, ще ги принудиш да те уволнят — каза Мич.

— Вече съм уволнена.

— Само си загубила поста си, не става дума за кариерата ти. Ако разиграваш Де Палма, той ще ти отнеме значката.

Мегън се загледа във върховете на ботушите си. Беше мислила за това. Беше си повтаряла, че кариерата е единственото, което притежава, и че бе направила всичко, за да я запази — не би се забъркала, с каквито и да е случаи или ченгета. Но вече се беше забъркала и не можеше да изостави случая в името на кариерата си. Животът на едно момче беше заложен на карта.

— Няма да се откажа, докато не свърши всичко. Вече сме близо до отговора и за мен това е много важно. Сега трябва да отстраним Кристофър Прийст от компютрите на Оли.

— Защо?

— Защото всичко, което казахме дотук за Албърт Флетчър, би могло да се отнася и до него.

— Почакай, Мегън. Той помага на следствието още от първия ден.

Тя кимна.

— И много подпалвачи са се връщали на местопрестъплението да гледат пожарникарите. Слушай, Мич. Знам, че на пръв поглед изглежда налудничаво, но нещата нещо не се връзват. Хлапакът зад волана е бил негов студент — припомни му тя. — Прийст ми каза, че го бил изпратил с някаква поръчка. Сигурно е знаел, че момчето ще поеме по Олд Седър Роуд.

— Какъв мотив би имал Прийст да отвлече Джош?

— Не зная — призна тя, искаше ѝ се да разполага с нещо повече от неприятното чувство, което изпитваше. — Може би не става въпрос за мотив. Мисля, че през цялото време си е играел с нас. Първото му действие е било да отвлече Джош. Следват подигравките, съобщенията, тетрадката, разговорът му с Рут Купър. Може би просто е искал да ни победи и надхитри.

— А това вчера беше лично отмъщение срещу Хана и Пол. А в деня преди Пол да го направи...

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че блъскаш главата си в стената, докато не я отместиш.

— Върша си работата — настоя тя.

— А ние останалите, не — отвърна той, разпервайки ръце.

Мегън се намръщи.

— Не съм казала такова нещо.

— Отстранена си от случая, Мегън.

— И ти мислиш, че ще се оттегля и ще го зарежа, така ли?

— Смятам, че трябва да имаш малко доверие, че някой друг също може да свърши работата — изрече той. — Трябва да осъзнаеш, че Де Палма те държи изкъсо. Погледни се в огледалото и виж какво си причиняваш. Вчера дори не можеше да се изправиш!

Той посегна да я докосне, но тя отстъпи назад.

— Сега съм добре. Нямам нужда от теб...

— До това се свежда всичко, така ли? Ти не се нуждаеш от никого. Великата Мегън О'Мали се бори за равноправие в проклетия мъжки свят!

— Добре — присмя се тя, — работата е гадна, но все някой трябва да я свърши. — Направи опит да се усмихне. — Ти искаш да имам нужда от теб.

Мегън вдигна поглед към него предпазливо ѝ непокорно. Беше прекарала целия си живот, учейки се да не се доверява на чувствата, да не бъде уязвима, да не подарява сърцето си на някого, защото той можеше да открие, че не го желае.

— Мога да се грижа сама за себе си — заяви тя с блеснали очи. — Правя го цял живот.

И щеше да продължи така, помисли си Мич. Страхуваше се да има връзка с някого, също като него през последните две години. Докъде ги беше довело това? Да се карат? Съвсем навреме!

— Добре — каза той. — Тогава го направи. Нямам време за глупавите ти игри, за твоите настроения. Имам да върша по-важни неща. Трябва да открия заподозрян.

— Да, и след като той е твоят заподозрян, то той е единственият — подигра се Мегън. — Пожелавам ти късмет, да го откриеш, умнико. — Пренебрегна опасния блясък в очите му. — Ти си невероятен, когато се говори за игри — продължи тя. — Още в самото начало ти казах, че не искам да се свързвам с ченге, но ти настояваше. Сега получи онова, което търсеше, играта свърши. Колко хубаво за теб. Дори не трябва да си правиш труда да ме прехвърляш на някой друг. Просто ще си отида и ти отново ще се грижиш за своя град, ще си сложиш халката и ще се върнеш при...

— Недей — гласът му едва се чуваше, но въпреки това беше пострашен и от вик, по-остър от стомана. — Да не си посмяла. Обичах жена си. Ти дори не разбираш какво означава това.

Не, наистина не знаеше какво означава това. Нито щеше да разбере, помисли си Мегън, когато той бързо излезе от стаята. Остави я да стои неподвижна. Във внезапно настъпилата тишина тя стоеше разгневена, болезнените думи още ехтяха в главата ѝ — нейните думи, неговите, вкусът от една раздяла.

ГЛАВА 35

11:22 часа, -18°C

Кристофър Прийст не беше в полицията. Мегън надникна в малката стая, където бяха оставили компютрите на Оли Суейн, и откри човека от главната квартира, прилежно подстриган и с вратовръзка, на когото явно бяха заповядали да не издава нищо пред нея. Той не обясни къде е професорът и дали са успели да влязат в програмите на Оли.

Лешоядите я очакваха, когато се опита да се измъкне през черния вход. Наобиколиха я с микрофони и камери.

— Агент О’Мали, ще кажете ли нещо за уволнението си?

— Не и нещо, което бихте могли да отпечатате — изръмжа тя, пробивайки си път през тълпата.

— Имате ли коментар за съдебния процес?

— Имате ли доказателство, че Пейджи Прайс спи с шерифа Стайгър?

Зад огледалните си слънчеви очила тя изгледа Хенри Форстър. Беше свил вежди, докато я наблюдаваше през изкривените си очила.

— Вие сте най-добрият репортер — изръмжа тя. — Защо сам не си разкопаете мръсотията?

Те я последваха през паркинга, сетне се отказаха. Лешояди, намръщи се Мегън, докато караше лумината към Мейн Стрийт.

Никой от доброволческия център не беше виждал Кристофър Прийст. Лекциите в „Харис“ започваха в понеделник. Може би трябваше да го потърси в колежа, предположи един от студентите му, докато другите доброволци я наблюдаваха. Брой на „Стар Трибюн“ лежеше на края на масата, където слагаха листовките в пликове. Заглавието на статията на Хенри Форстър се набиваше на очи „О’Мали атакува“.

— Още не съм свършила, Хенри — измърмори тя. Отново се качи на колата си и за втори път за този ден се отправи към „Харис“.

Наперена жена в административната сграда ѝ обясни, че кабинетът на Прийст се намира на четвъртия етаж на Грей Хол. Мегън прекоси тревните площи на „Харис“.

— Нека издържа само днес, Господи! — прошепна тя, докато се изкачваше по стълбите на Грей Хол. — Само ме остави да намеря добра улика, а после ме довърши. Не ме оставяй да пропадна точно сега.

Улика, която можеше да ги заведе при мъж, когото не подозираха — или не искаха да заподозрат. Професор Прийст. Тих, скромнен, привързан към машините, а не към хората. Впечатлен и объркан от прищевките на съдбата и човешката природа. „Дали е съдба или случайност? Какво е довело Майк Чембърлейн на онзи път точно в този момент? Какво е накарало Джош да остане пред пързалката сам онази вечер?“

Дали си играеше с нея онзи ден в болницата? Опитваше се да ѝ внуши разни идеи, за които тя дори не беше подозирала? А може би тя се ловеше за сламки. Толкова отчаяно се стремеше да завърши случая, че непрекъснато виждаше заподозрени. Предчувствието ѝ подсказваше, че не е права, а то рядко грешеше. За разлика от устата ѝ, която постоянно изричаше погрешни неща. Или сърцето ѝ...

Четвъртият етаж на Грей Хол беше пълен с кабинети и тесни коридори, боядисани с цвят на горчица. Сградата беше стара, сигурно тук беше усойно през цялата година. Острото тракане на токчетата ѝ по стария под отекваше като изстрели от пистолет.

Вратата на кабинета беше отворена, но не Кристофър Прийст вдигна очи към нея, когато тя влезе вътре. Тод Чайлдс, продавачът в „Рат Пак“, изненадано я погледна с разширените си от наркотици зеници.

— Хей, мръсната Хариет! — възкликна той с усмивка. Зад него Гарет Райт вдигна поглед от архива, в който търсеше нещо.

— Изглежда, сме обречени пътищата ни непрекъснато да се пресичат, агент О’Мали — изрече той, поглаждайки копирената си вратовръзка, докато заобикаляше бюрото си. — Какво ви води насам?

— Търся професор Прийст — отвърна тя и се огледа наоколо. — Това е неговият кабинет, нали?

— Да. Мисля, че ви казах — двамата с Крис ръководим общ проект за обучението и възприемането. Той включва компютърна програма, създадена от нашите студенти. — Райт напъха ръце в джобовете си и започна да се поклаща на токовете си. — Много е впечатляващ. Сега провеждаме следващия етап в тестовете. Двамата с Тод преглеждаме информацията, която компилирахме миналия семестър.

— Беше много добра — отвърна Тод. — Как индивидите възприемат света около тях. Човешката психика е забележително нещо.

— Прийт наблизил ли е? — попита Мегън, интересът ѝ към изучаването и възприятието се ограничаваше само до случая.

— Съжалявам, не — отвърна Райт. — Каза ми, че ще отиде до Сейнт Питър. Нещо свързано със случая ли е?

— Просто исках да му задам няколко въпроса — обясни тя, като внимаваше лицето ѝ да остане безизразно. — Някои неща не са ми много ясни и си помислих, че той може да ми помогне.

— Ах... извинете — каза Райт, — но дали не прочетох нещо в „Стар Трибюн“ за това, че са ви отстранили от случая?

Мегън му се усмихна и излъга:

— Нима вярвате на всичко, което четете, доктор Райт?

Той не ѝ вярваше, но вдигна рамене, сякаш това не го засягаше.

— Добре... каза ми, че ще е у дома към два и половина. Сигурен съм, че ще ви помогне. Той е толкова погълнат от случая, че не говори за нищо друго.

„Колко погълнат“ — искаше да запита Мегън, но ако Прийт наистина беше човекът в основата на загадката, съмняваше се, че би споделил някаква информация с колегите си. „Какво ще правиш през зимната ваканция, Крис? О, ще отвлека малкото момче и ще държи цялата община като заложник на моята лудост. Какво ще кажеш за това?“

— Аз също исках да се включа активно — продължи Райт, поклащайки се на токовете си. — Толкова съжалявам за Хана и Пол. Такова идеално семейство — изрече той с лека усмивка. — Но се страхувам, че не успях да направя нищо. Репортерите се захванаха с мен, защото преподавам психология. Повтарях им, че нямам никаква

научна степен по криминология, но те, изглежда, не се интересуваха от това.

— Да, наистина, те са си такива — съгласи се Мегън, отстъпвайки към вратата.

— Изглежда не се замислят много — каза Тод, поклащайки тъжно глава.

Тя се насили да се усмихне любезно и се обърна към Райт:

— Благодаря за помощта, доктор Райт.

— Няма защо. Знаете ли къде живее Крис?

— Ще го намеря.

Той кимна и се усмихна.

— Добре. Вие сте детективът.

— За момента — измърмори Мегън, докато слизаше по стълбите.

Навън снегът отново беше започнал да вали. Красиво. Чисто. Общежитието на „Харис“ беше като за снимка. Зимната страна на чудесата. На паркинга, от другата страна на улицата, няколко млади жени падаха по гръб в снега и се смееха.

Мегън отиде до колата си и седна зад волана. Остана така известно време със затворени очи и чело притиснато към студеното стъкло. Изключи радиовръзката с полицията и пусна радиото. От него се разнесе рок музика.

Марая Кери ѝ казваше да погледне в себе си и да открие силата си. „Герой“. Добър съвет, но какво ставаше, когато се умориш, когато времето ти изтече или подлецът е твърде хитър? Какво ставаше тогава с героите? И какво се случваше с хората, които разчитаха на тях? Като Джош.

Песента свърши.

— Наистина трябва да си герой, за да се справиш с това време — каза дисководещият. — Съвет за шофьорите — не се опитвайте да сте герои. Снежната покривка е към десет сантиметра. Продължава да вали. Извън града положението е още по-лошо. Така че се облечете добре и останете с KS95, където винаги е топло и слънчево.

„Бийч Бойс“ запяха „Кокомо“, Мегън изключи радиото и потегли към болницата на Дийр Лейк.

Майк Чембърлейн не успя да добави нищо ново. Въпреки че нараняванията от катастрофата не бяха сериозни, той беше развил сериозна бактериална инфекция, която заплашваше живота му. Беше

прехвърлен в медицинския център на Хенипин, където беше подложен на операция и интензивни грижи. Не се позволяваха свиждания.

Мегън прие новините примирено. Той вероятно нямаше да помогне с нищо. Ако е играл някаква роля в драмата, то той беше само пионка. Ако инцидентът беше първият ход в играта на този луд...

Тя премина през центъра на Дийр Лейк с включени фарове и чистачки. Мейн Стрийт изглеждаше като ски писта за автомобили. Група работници се опитваха да свалят украсата от „Сноудейс“ безуспешно. Когато излезе от търговския център по посока на езерото, тя срещна повече снегомобили, отколкото коли. Дворовете, в които децата трябваше да си играят и да правят снежни човеци, бяха пусти. След като Албърт Флетчър бе на свобода, децата в Дийр Лейк бяха задържани по домовете им от страх да не бъдат отвлечени.

Носеха се слухове, че той е отровил горката Дорис, и че винаги се е интересувал ненормално много от послушниците в „Сейнт Елисиус“. Някои от постоянните посетители на кафенето „Скандия“ твърдяха, че той винаги е бил малко странен. Те бяха разгневени и уплашени. Замлъкнаха, щом осъзнаха, че на предната маса е седнала „онази жена от Бюрото“.

Мегън не можеше да ги вини. Отвличането на Джош беше разчупило спокойната повърхност на тихия им град и беше разкрило гнездо на оси. Предателства и тайни, извратени умове и черни сърца, всичките вплетени заедно, така че никой да не може да разплете възела. Оли Суейн се беше превърнал от тих човек във вълк сред агнета, Албърт Флетчър — от дякон в демон, Пол Киркууд — от жертва в заподозрян. Чудеше се как ще реагират, ако им каже, че се кани да разпита кроткия професор. Кристофър Прийст беше гордост за Дийр Лейк. Щяха ли да се извърнат срещу него или срещу нея?

Реши, че знае отговора. Една от причината да не остане тук, каза си тя. Това беше просто град, като милион други градове. Ако Бюрото я освободеше от длъжност, щеше да намери някой град с по-топъл климат. Баща ѝ също можеше да се премести при нея или да отиде при Мик в Лос Анжелис. Тогава тя щеше да е свободна да започне нов живот. Сама.

Домът на Кристофър Прийст беше на „Стоун Куари Трейл“ на километър и половина от дома на Киркууд, но дотам не се стигаше лесно, особено когато пътищата бяха затрупани със сняг. Мегън

шофираше внимателно и бавно по онова, което се надяваше да е главното шосе. Нямаше движение. Покрай пътя имаше голи дървета. Тук-там виждаше по някоя пощенска кутия. Смрачаваше се и къщите почти не се виждаха. Пътят внезапно свърши. Жълто-черен пътен знак беше поставен там, където работниците се бяха отказали да почистват и бяха оставили пътя в ръцете на природната стихия. Гъстата гора от дървета и храсти отбелязваше края на Куари Хилс Парк, същият парк, който се намирал зад къщата на Хана и Пол. Паркът, където Джош и приятелите му играеха, без да подозират, че ги грози опасност.

Обикновена черна пощенска кутия отбелязваше алеята към дома на Кристофър Прийт. Алеята беше тясна и затрупана със сняг. Явно Прийт не се беше върнал от Сейнт Питър. Ако Гарет Райт имаше представа за какво говори, Прийт щеше да закъснее поне с четиридесет и пет минути, което ѝ даваше възможност да поогледа наоколо.

Мегън заряза колата на пътя и тръгна пеша към къщата. Дърветата внушаваха фалшиво спокойствие, като спираха вятъра. Те пречеха на светлината и създаваха впечатлението за странен здрач, сива сянка с малка тъмна крепост посред гората.

Около къщата дърветата бяха изсечени. Тя беше покрита с плочи, а от едната страна имаше малка куличка. Прозорците бяха тъмни. От източната страна се намирал двоен гараж, а на юг — стара барака, и двете бяха боядисани в сиво. Тя почука на входната врата. Ако Прийт наистина не беше вкъщи, нямаше кой да ѝ отвори. Според тяхното проучване той не беше женен и нямаше деца или съквартирант — освен ако не държеше Джош заключен в куличката. Не светеше. Нямаше лица, които да надничат зад пердетата.

Тя обиколи докрай къщата, надничайки през прозорците, но видя само стари мебели, книги и компютър. Всичко беше чисто и подредено, сякаш никой не живееше тук. Вратите бяха заключени. Не че би посмяла да влезе без заповед за обиск или без някаква неотложна причина. Нямаше намерение да нарушава правилата.

Клекна от южната страна на къщата, където беше мазето и допря лице до стъклото на прозореца. Огледа с помощта на фенерчето си — нямаше нищо интересно. Нито следа от Джош.

Изчистените пътеки до гаража и бараката бяха затрупани отново с пресен сняг. Мегън нагази в него. Страничната врата на гаража беше

отключена и тя влезе вътре. Беше чисто и подредено.

Като в гаража на Флетчър, помисли си тя. Господ ѝ беше свидетел, че той не беше по-подозрителен от професора. Вероятно се ловеше за сламка, отчаяна да открие нещо. Отново се замисли за бележката, която Флетчър беше оставил до трупа на жена си — „Порочна дъщеря на Ева, бъди сигурна, че грехът ти ще те открие навсякъде.“ Вманиачен на тема религия, Флетчър наистина беше погълнат изцяло от мисълта за греха. Въпросът, който я измъчваше, беше дали дяконът не е прекрачил границата на лудостта. В такъв случай възможно ли беше той да е организирал тази игра като grosмайстор? Те бяха манипулирани и водени от една следа към друга. Бяха им втъпявани различни идеи, за да им се присмиват. Възможно ли беше Флетчър да е постигнал сам всичко това, а сетне да е побеснял само защото отец Том е прегърнал Хана?

Мегън излезе от гаража и затвори вратата след себе си. Бараката беше стара, дълга пет метра и широка около десет. Вероятно някога е била използвана за селскостопански инструменти. Какво имаше сега в нея, беше загадка за Мегън и тя се поколеба до вратата.

Застана от едната страна на вратата и извади пистолета си. Сигурност. Защита. Тя дръпна предпазителя. Албърт Флетчър трябваше да се крие някъде. Бараката на Кристофър Прийст беше подходящо място.

Сърцето ѝ спокойно биеше, докато се придвижваше покрай стената на бараката. Лявата ѝ ръка беше протегната напред към вратата, с дясната си ръка държеше пистолета насочен нагоре. Въпреки студата тя се изпоти.

В далечния край на бараката забеляза следи. Стъпки в снега, които идваха от Куари Хил Парк и водеха към задния двор на къщата на Прийст, до вратата на бараката. Пулсът ѝ се ускори. Застана до вратата и почука.

— Полиция! Излезте с вдигнати ръце!

Не последва отговор. Само вятърът виеше в голите клони на дърветата.

Отвори вратата и застана на прага.

— Полиция! Излезте с вдигнати нагоре ръце!

Тишина.

Мегън огледа двора. От електрическият стълб бяха прокарани жици до къщата и гаража. Нямаше такива към бараката, което означаваше, че тя беше без осветление. Само глупак би влязъл в тъмно помещение, за да преследва заподозрян. Най-доброто, което можеше да стори, бе да се върне в колата и да се свърже по радиото за подкрепление. Ако Флетчър беше в бараката и решише да избяга, нямаше да стигне далеч.

Тя хвана здраво дръжката на пистолета, пое дълбоко дъх и бързо премина покрай отворената врата. Искеше да огледа само десет метра и веднага щеше да се махне отгук.

Измина само пет.

Той я удари странично. Изскочи през вратата и я удари. Тя падна в снега. Пистолетът излетя от ръката ѝ.

Инстинктът ѝ подсказваше да се движи. Хвърли се напред в снега като плувец, размахваше ръце и крака, задъхано се опитваше да стигне до пистолета си.

Той беше зад нея. Усещаше присъствието му като зловещо бреме. Представи си, че може да усети сянката му върху себе си, черно видение, сянката на дявола, студена и тежка като стомана.

Още едно движение. Пръстите ѝ докоснаха дръжката на пистолета. Той се стовари върху нея, но тя се извърна и се претърколи.

Образът му проблесна в ума ѝ като моментална снимка. Черни дрехи, скиорска маска. Той се хвърли към нея и размаха къса черна палка. Удари я силно по лявото слепоочие. Тя се хвърли назад, като се опитваше да се изправи, да насочи пистолета си към него. Мъжът се хвърли върху нея, удряйки я с палката по рамото, по главата, по дясната ръка — толкова силно, че болката експлодира в главата ѝ.

Пистолетът падна в снега. Ръката ѝ не можеше да се движи. Тя залитна още крачка назад, опитвайки се да се извърне и да побегне. Една мисъл се въртеше в главата ѝ: „По дяволите! Мъртва съм!“

ГЛАВА 36

Ден единадесети
17:00 часа, –25°C

Отец Том вървеше по централната пътека на църквата и полите на черното му расо се развяваха. Главата все още го болеше.

Няколко души, сред които бяха доктор Ломакс, който се бе погрижил за главата му, и Хана, която се беше грижила за него в спешното отделение, го бяха посъветвали да пропусне вечерната служба. Можеше да се обади да му изпратят някой пенсиониран свещеник от големия град, но той упорито отказваше.

Ушите му все още звънтяха от удара с месинговия свещеник. Погледът му се раздвояваше, като камера, която не можеше да се фокусира добре. Главата му се въртеше. Но щеше да проведе службата. Не можеше да остане у дома и хората да решат, че се крие — не само от Албърт Флетчър, но и от членовете на епархията, които биха разпространили слухове за обстоятелствата около инцидента. Не беше сторил нищо лошо. Просто Хана се нуждаеше от подкрепата на приятел.

Вината забиваше малките си остри зъби в съзнанието му. Искаше да предложи на Хана повече от приятелство, искаше да ѝ предложи сърцето си. Това грешно ли беше, или просто беше против правилата?

Зае мястото си зад олтара.

— Бог да бъде с всички вас.

— И с теб.

„— Еретик!“

Викът проехтя над тълпата. Том вдигна поглед към балкона, където Албърт Флетчър стоеше на парапета с разпятие в ръка, готов да скочи.

17:07 часа, –12°C

Мич беше прекарал по-голямата част от деня, занимавайки се с Албърт Флетчър и Марти Вилхелм. Репортерите го преследваха с въпросите си.

— Шефе Холт, имате ли коментар за уволнението на агент О'Мали?

— Шефе Холт, колата ви беше паркирана цяла нощ пред сградата, в която живее агент О'Мали. Какво ще кажете за това?

— Това не ви влиза в работата.

Предположи, че тази забележка ще предизвика обажданията на градските съветници, но не го беше грижа. Личният му живот не трябваше да бъде главна задача. Важно беше да се открие Джош. Не можеше да повярва, че никой не си дава труда да се поинтересува от страничните детайли.

Странични. Добра дума за онова, което се бе случило между него и Мегън.

Животът беше много по-лесен с добрия стар Лио. Той беше в безопасност в емоционалната си какавида, изолиран от старата си болка.

Чудеше се колко време ще му отнеме тези рани да зараснат и да се върне към живота, в който можеше да работи, да се грижи за Джеси и да отблъсква опитите на приятелите си да го сватосват. Емоционално чистилице. Живот, който не нараняваше, но го наказваше.

Погледна се в огледалото за обратно виждане, очите му се присвиха от презрение към това, което видя. Добре, ще се прибере у дома при Джеси, която беше твърде малка, за да разбере какъв глупак е баща ѝ. Можеше да вечеря с нея, преди да я заведе обратно при семейство Щраус, така че да прекара вечерта в издирване на Флетчър.

Бяха поставили постове в по-голямата част на града. Издирваха го от къща на къща. Бяха ходили по мазета и градински бараки, но не откриха и следа от него. Хеликоптерите, които бяха надвиснали над града като птици, също не откриха нищо, а и времето ги принуди да кацнат. Най-вълнуващият доклад бе за нудистко парти с гореща баня в задния двор на къща в Динкитаун.

Мич откри, че обмисля теорията на Вилхелм за Албърт и неизвестния съучастник. Дяконът можеше да е на стотици километри оттук, а Джош можеше да е с него.

Радиото силно изгърмя и започна да пука от статичното напрежение, когато той запали двигателя.

— До всички секции: 415 тръгва към „Сейнт Елисиус“. Повтарям — безредици в църквата „Сейнт Елисиус“. Възможно е 10–56А. — Повтарям — възможен опит за самоубийство. Бъдете благоразумни — заподозреният е Албърт Флетчър. Шефе, ако слушаш, имат нужда от теб.

— Приготвили сме ти малко забавление, умницо.

Гласът беше тих, неузнаваем. Мегън отвори очи и не видя нищо. Мрак. Реши, че може би е мъртва. Не. Сърцето ѝ нямаше да тупти така, ако беше мъртва. Главата нямаше да я боли. Нямаше да изпитва болка. Превръзката на очите ѝ не беше много стегната. Погледна надолу. Видя скута си. Малка част от циментов под. Седеше на стол. Ръцете ѝ бяха завързани за облегалката на стола. Глезените ѝ също бяха завързани за краката му. Иначе не би могла да седи. Беше замаяна, сякаш душата и тялото ѝ бяха свързани с тънка връв. Наркотик. Бяха ѝ дали нещо. Те ѝ бяха дали нещо.

„Подготвили сме ти забавление“ — беше казал той. Странно, но имаше чувство, че при нея има само един човек. Този, който я беше пленил, стоеше зад нея, но тя не усещаше присъствието на други хора.

— Умно момиче — прошепна той отново, прокарайки пръст по врата ѝ. Тя преглътна и той се изсмя тихо, звук, който не беше по-силен от дъх. — Мислиш, че ще те убием, нали? Може би.

Пръстите му се вкопчиха в гърлото ѝ. Стискаше, докато тя не се закашля. Позволи ѝ да си поеме дъх, сетне я стисна още по-силно. Започна да се задушават и паниката я подтикна да се бори. Тя се дръпна и се задави. Когато той я пусна, тя едва си поемаше дъх. Мъжът се смееше със странния си глас.

— Можем да те убием — промърмори той, докосвайки устни до ухото ѝ. — Няма да си първата.

— Вие ли убихте Джош? — прошепна тя. Имаше чувството, че устата ѝ е пълна с гипс. Езикът ѝ беше надебелял.

— Ти как смяташ? — гласът плуваше около нея като облак. — Смяташ ли, че е мъртъв?

— Мисля... че сте... ненормални!

Той я удари по дясната ръка и от болката дъхът ѝ секна. Удари я отново, удряше пръстите ѝ с нещо като метална линия. Болката

изтръгна писъци от гърлото ѝ. Започна да плаче.

— Уважение. — Гласът изглежда идваше от челото ѝ. — Трябва да ни уважаваш. Ние те превъзхождаме. През цялото време ви заблуждавахме. Това е игра, разбираш ли? Пресметнахме всички ходове, всички възможности и вероятности. Не можем да загубим.

Игра. Шах с живи фигури. Мегън потръпна. Бяха свалили якето и пуловера и накрая осъзна, че е само с дългото си черно копринено бельо, на което Мич се беше присмивал. Пистолетът, който носеше в кобур на глезена, също беше взет. Не че би могла да го използва.

— Убихте ли Джош? — прошепна тя.

Нейният мъчител не отговори. Мегън нямаше представа дали са изминали две или двадесет минути. Наркотикът бе притъпил чувството ѝ за време. Сякаш бяха изминали дни, откакто бе отишла до къщата на Кристофър Прийст. Все още можеше да е там, но имаше смътни спомени, че се вози на някакъв вид превозно средство.

Главата ѝ отново се замая. Догади ѝ се.

— Играта още не е приключила — прошепна той. Започна да навива на ръката си косата ѝ и дръпна назад главата ѝ. Мегън се опита да види нещо повече от стаята, но не видя нищо друго, освен ивица сив цимент. Мазе. — Ние не можем да загубим. Разбра ли? Не можеш да ни победиш. Много сме добри в тази игра.

Мегън не беше в състояние да спори. Да я убият беше лесна работа. Нямаше да е първата, както беше казал той. Испита страх — за себе си и за Джош, където и да се намираше той. От самото начало знаеха, че нямат работа с обикновен престъпник, но никога не си беше представяла това — убиец, който си играеше с живота на хората като котка с мишка.

Той пусна косата ѝ и главата ѝ клюмна напред, отново ѝ се догади от рязкото движение. Чу стъпки. Успя да види черен ботуш, сетне той изчезна. Столът се наклони назад и се завъртя — а може би така ѝ се стори. Представи си как части от тялото ѝ се разпиляват наоколо, а сетне се връщат по местата си като в странен анимационен филм. Съзнанието ѝ плуваше в гъсто тъмно блато, нещо притисна ушите ѝ. Не можеше да каже дали е будна, или има кошмар.

Сетне всичко се успокои. Тя плуваше в черна бездна. Сетне се появи образ: лице, момче, кестенява коса, пижама на райета.

— Джош?

Още един образ. Лунички, синина на бузата, безизразни очи.

— Джош! — опита се да се раздвижи, но не успя, опита се да протегне ръка, но изглежда нямаше контрол върху тялото си.

Образът отново изплува. Стоеше като статуя, като манекен, ръцете му бяха протегнати към нея, лицето му беше безизразно.

— Джош! — изкрещя тя, но той изглежда не я чуваше.

Отново се спусна завесата на мрака. Тя потъна в него.

Беше толкова уморена, но сърцето ѝ биеше бързо, а болката идваше от всички посоки — бам! Бам! Бам! — удряше я отвсякъде като бичове, размахвани от разгневени мъже.

— Чудиш се кои сме, нали, умницо? — прошепна отново гласът.
— Чудиш се защо играем тази игра?

Сложи ръце на раменете ѝ и нежно ги погали. Тя потрепери от отвращение и това предизвика смеха му.

— Играем игри, защото можем — каза той, плъзгайки ръце по гърдите ѝ. — Защото никой не може да ни хване. Защото никой не ни подозира. Защото сме непобедими.

Стисна гърдите ѝ, докато тя не захленчи.

— Ти се доближи твърде много, умницо. Сега ще играеш нашата игра.

Мегън се опита да помисли до кого или до какво се е доближила.

— Какво ще правя аз? — попита тя и отново се наведе напред.

Той се доближи до нея, така че можеше да усети дъха му. Когато заговори, устните му докосваха страната ѝ.

— Ти ще си нашият следващ ход.

17:15 часа, -12°C

Албърт Флетчър стоеше на парапета на балкона, лявата му ръка обгръщаше колоната. В дясната държеше разпятие, бронзово разпятие с орнаменти, което той бе вдигнал високо над главата си, докато крещеше на хората долу:

— Пазете се от лъжепророците, които се крият сред вас! Те са свирепи вълци!

Богомолците бяха изведени от църквата, на тяхно място дойдоха полицаите и хората на шерифа. Отец Том остана до олтара. Молеше се

да успее. Вината се забиваше като нож в стомаха му. Той беше виновен. Беше дал воля на чувствата си към Хана.

— Албърт — каза той. — Албърт, трябва да ме послушаш. Правиш голяма грешка.

— Порочно изчадие адово!

— Не, Албърт. Аз съм свещеник — тихо изрече той, надявайки се да го накара да го изслуша. — Аз съм твоят свещеник. Ти трябва да ме слушаш. Нали така са те учили?

Флетчър размаха разпятието, парапетът под него се разклати.

— Зная къде е тронът на Сатаната!

— Той е в ада, Албърт — каза Том. — Това тук е Божият дом.

— Ще те прогоня, демоне — левият крак на Флетчър се подхлъзна от парапета. Всички в църквата затаиха дъх, докато той не възстанови равновесието си.

В тишината Мич можеше да чуе изнервящия звук на пукащо дърво. Приклеknал ниско до стълбището, той виждаше ясно Флетчър, а през орнаментите на балюстрадата можеше да види огромното пространство отвъд балкона. Бавно се изправи и пристъпи към светлината.

— Господин Флетчър? Тук е Холт — каза той.

Флетчър извърна глава към него. Парапетът се разклати.

Мич се напрегна, готов да скочи напред. В очите на дякона се четеше лудост.

— Прав сте — каза Мич. — Дошли сме за отец Том. Ще го арестуваме. Нуждаем се от вашата помощ.

Фанатикът го изгледа и свали разпятието до гърдите си.

— Пазете се от псевдо пророци! Затънали в грехове!

— Ти знаеш всичко за греховете, нали Албърт? — запита Холт, доближавайки се неусетно до парапета. — Разкажи ни за тях. Трябва да дойдеш с нас до полицията. Ще бъдеш наш свидетел.

— Свидетел — измърмори Албърт. Отново издигна разпятието високо и закрепя:

— Свидетел! Свидетел на гнева Божии!

Парапетът изтрещя. Мич продължи да се движи спокойно. Скочи към Флетчър, когато парапета не издържа повече на тежестта, и успя да хване дякона за лявата ръка. Той го повлече към края на балкона, но

Мич успя да се хване за колоната със свободната си ръка. Стискаше зъби. Миг по-късно съдбата на Флетчър бе решена.

— Не! — извика Том.

Той видя тялото на Албърт да пада. Затича се, но расото се заплете в краката му и той падна. Виждаше ченгетата да се втурват в църквата. Бяха закъснели.

Флетчър се приземи като парцалена кукла, хвърлена през прозореца. Тялото му се стовари върху столовете. Някой започна да се моли. Друг закрепя клетви. Отец Том падна на колене, ръцете му трепереха, когато протегна ръка да погали разбитата глава на Флетчър. В църквата се втурнаха хората от „Бърза помощ“. Твърде късно. Том прокара ръка по лицето на мъжа и затвори очите му. Зашепна молитва за душата на Албърт Флетчър... а сетне и за своята.

ГЛАВА 37

Въздействието на лекарството преминаваше. Мъглата в мозъка ѝ изтъняваше, позволявайки на болката да нахлуе като пустинно слънце, изгарящо я безмилостно. Мегън се опита да разсъждава. Беше казал, че се е доближила. До какво? Беше я хванал в къщата на Прийст. Съвпадение ли беше това? Дали просто не се беше появила на неподходящо място в неподходящо време и се беше натъкнала на скривалището на Албърт Флетчър.

„Не вярваме в съвпаденията, О’Мали.“ Тя също не вярваше, че този глас принадлежи на дякона. Нямахше цитати от Библията, нямахше проклетия. Гласът бе хладен, контролиран и плашещ. Глас без душа.

Дали не принадлежеше на професора? Беше заминал за Сейнт Питър. Не би трябвало да знае, че тя ще отиде в къщата му.

Освен ако някой не го беше предупредил.

Само двама души знаеха, че тя разпитва за него — Гарет Райт и Тод Чайлдс.

Тод Чайлдс, който учеше последна година психология и работеше в „Рат Пак“. Той познаваше Оли Суейн, беше посещавал часове по компютър заедно с него и Прийст. Беше помагал в доброволческия център — с Прийст. Разработваше някаква тема заедно с Прийст. Не се съмняваше, че той знае доста неща за химическите субстанции. Той знаеше какво да ѝ даде.

— Време е за представлението. — Думите бяха прошепнати до устните ѝ като неприлична целувка.

Мегън се отдръпна и някой тихо се изсмя. Беше безмълвен толкова дълго време, че тя бе решила, че си е тръгнал. Погледна надолу, накланяйки глава на една страна. Успя да види част от черни ботуши.

— Защо Джош? — прошепна тя, устата ѝ беше пресъхнала, сякаш бе пълна с пясък. — Защо точно неговото семейство?

— Защо не? — отвърна той, карайки я да потрепери. — Такова идеално семейство — презрително изрече мъжът.

Мегън гледаше надолу към ботушите, докато той се поклащаше на токовете, действие, което я накара да си припомни нещо. Беше го виждала да прави това много пъти. Просто навик, подробност, дребна подробност, който се бе запечатала в съзнанието ѝ. Думите също ѝ бяха познати. „Толкова ми е мъчно за Хана и Пол. Такова идеално семейство...“

Гарет Райт.

Беше я видял да стои на пътя там, където Майк Чембърлейн бе загубил контрол над колата си. Услужливият доктор Райт, който предлагаше помощта си с великодушна усмивка, предоставяйки им цялата информация, която имаше за колегите си.

Съседът на Хана и Пол. Мъжът, който обработваше впечатлителните умове на студентите в колежа „Харис“. Уважаван. Извън всяко подозрение. Човекът, когото репортерите бяха избрали за свой главен свидетел. По изключение този път бяха познали. Само че никога нямаше да го научат.

20:41 часа, -18°C

Мич потегли с колата си. Беше ударил на камък със смъртта на Албърт Флетчър. Ако той бе отвлякъл Джош, сега никога нямаше да разберат къде го е отвел. Флетчър не би им казал къде е момчето, дали е живо или не.

Искаше му се да удари нещо. Или да бъде докоснат от нещо нежно. Първата нощ, когато беше отишъл при Мегън, тя беше премахнала болката му. Тя не мислеше, че се нуждае от някого. Дали ѝ бе идвало наум, че някой може да има нужда от нея? Някой като него. Старо, загрубяло ченге като него.

Спря експлоръра пред голямата викторианска къща на Айвъри Стрийт и се заслуша в шума на чистачките. Снегът продължаваше да вали. След прогнозата, че снежната буря ще продължи и през нощта, градските власти не направиха опит за разчистване на улиците. Хората бяха паркирали колите си кой както може. Автомобилите бяха засипани със сняг. Колата на Мегън обаче не се виждаше наоколо.

Прозорците на третия етаж не светеха. Черната котка седеше на предния прозорец и явно чакаше господарката си. Мегън сигурно беше отишла до Сейнт Пол. Мич не бе сигурен дали изпитва облекчение или

разочарование. Не знаеше какво всъщност прави тук. Защо беше дошъл — да ѝ каже, че Флетчър се намира в погребалния дом на Оглиторп, и да я помоли да си легнат заедно, защото се чувства смазан и съвсем объркан? Как ли щеше да реагира тя?

Клетъчният му телефон, който беше пъхнал във вътрешния джоб на якето си, иззвъня. Мич го извади и тихо изруга.

— Какво има сега?

Тишината бе нарушена от леко, трептящо дишане. Космите на врата му настръхнаха.

— М-Мич?

Сърцето му се сви.

— Мегън, скъпа, какво става?

— Кучи си... — заглушен писък прекъсна думите ѝ.

— Мегън! — изкрещя Мич. — Мегън!

Гласът, който чу, не беше на Мегън. Тихият шепот изопна нервите му до крайност.

— Имаме подарък за теб, шефе. Ела до югозападния изход на парка „Куари Хилс“ след тридесет минути. Ела сам. Нито една минута по-рано, или агент О’Мали ще умре. Разбра ли?

— Да — изрече. — Какво искате?

Задъханият тих смях го накара да потръпне. Той стисна телефона и се опита да преглътне. Гърлото му беше пресъхнало.

— Да спечелим играта — измърмори някой. Връзката прекъсна.

Мегън се опита да събере всичките си сили, когато чу, че той оставя телефона. Щеше да я накаже. Знаеше го. Той беше луд, а тя беше нарушила деликатното му равновесие. Ако извадеше късмет, мъжът щеше само да креци и тогава щеше да успее да чуе ясно гласа му. Ако нямаше такъв късмет, той би могъл да я убие.

— Смятахме, че си умно момиче. — Макар че беше разгневен, той не повиши тон. — Мислехме, че си умно момиче, но ти си просто още една тъпа кучка!

Удари я странично по главата. Не с палка, а с опакото на дланта си. Ударът беше толкова силен, че столът се заклати. Зад клепачите ѝ избухнаха различни цветове, а в устата си усети вкус на кръв. Преди експлозията да премине, той я удари с юмрук по наранената ѝ ръка. Сълзи се появиха в очите ѝ. Колкото и да мразеше да плаче, колкото и да ѝ беше неприятно да плаче пред него, тя не можеше да стори нищо,

за да спре сълзите си. Въпреки това прехапа устни и сдържа дъха си, за да не заплаче на глас.

Точно това искаше той: да я унижи, да ѝ докаже собственото си превъзходство. Беше изчислил всяко движение, всяка възможност, но не бе сложил в сметките нейното непокорство. Можеше само да се надява да го принуди да направи грешка, която да даде възможността на Мич да го залови.

Тя също искаше да го победи в тази игра. Да ѝ се даде възможността да го победи физически. Искаше да вземе палката му и да смаже главата му, да го бие, докато не ѝ каже къде е Джош, а след това да продължи да го бие.

Използваше палката доста умело. Знаеше точно къде да я удари, за да ѝ причини болка, без тя да загуби съзнание: дясното коляно, лявото рамо, левия прасец, дясната ръка. Удряше ръката ѝ, докато накрая и най-лекото докосване я караше да крещи.

Когато гневът му премина, болката вече бе непоносима. Единственото нещо, което ѝ даваше сили сега, бе изгарящата омраза в гърдите и съзнанието, че той е ключът към намирането на Джош.

Въжетата, които стягаха ръцете и краката ѝ, неочаквано се разхлабиха и столът се наклони напред. Тя падна на студения под.

— Изправи се, кучко.

Мегън не направи опит да помръдне. Той започна да сипе удари по гърба, по бедрата ѝ и тя напрегна всички сили, за да се раздвижи. Не усещаше краката си, не можеше да каже къде е горе и къде долу. Той я сграбчи за косата и я задържа нагоре, блъскайки я в стената.

— Можем да те накараме да съжаляваш, малка кучко — прошепна.

Захапа я за така, че тя изкрещя.

— Само ако имахме повече време да си поиграем. Но трябва да се срещнем с твоя любим.

ГЛАВА 38

Мич се скри зад дърветата и зачака. От наблюдателния си пост виждаше добре югозападния вход. Беше дошъл от запад, от страната на Лейксайд, на не повече от шест пресечки от дома на Киркууд. Ноджи го бе оставил и бе продължил нататък с експлоръра, за да изчака определеното време, а Мич тръгна през гъстата гора, която граничеше с парка, нагазвайки в снега почти до коляно.

Прескочи голям и дебел дънер. Пътят, който извиваше като подкова между източния и западния вход на парка, беше на не повече от тридесет крачки от него, а паркингът беше на петдесет метра на юг. Той беше осветен.

Провери часовника си. Имаше още дванадесет минути. Дванадесет минути да чака, да се поти и да се чуди какво е сторил кучият син с Мегън. Дванадесет минути да се притеснява дали инструкциите му са били достатъчно ясни за Дайтц и Стивънс, да внимават, защото някой може да провали нещата и Мегън да бъде убита. Нямахме време да измисли подробен план и осъзнаваше добре, че офицерите не са подготвени да се справят със ситуации, в които са взети заложници. Не смееха да използват радиовръзка от страх, че могат да бъдат подслушвани — от престъпника, от някой гражданин или от репортер. Дванадесет минути, за да се чуди кой е кучият син. Дали не беше Прийст? Дали предположението на Мегън не беше правилно? Как е могла да тръгне без подкрепление. Но нямаше кой да отиде с нея. Тя не беше на служба. И когато му изложи последната си теория, той не я одобри и се скара с нея.

Не можеше да повярва, че е Прийст. Познаваше този човек от две години.

„Мислеше си, че Оли е безобиден, че нищо няма да се случи посред бял ден с жена ти и сина ти.“

Затвори очи. О, Боже, не отново, не с Мегън, не пред очите му! Не можеше да понесе мисълта още един човек да умре заради него. Особено Мегън, която му бе вадила душата и го беше ядосвала от

самото начало, за да му отвори очите и да го накара да види нещо повече от света, който бе създал за себе си. Не и Мегън, която бе изоставена, пренебрегвана и обвинявана постоянно. Тя заслужаваше нещо много повече.

На алеята се появи последен модел GMC с двойна предавка. Беше девет и пет, десет минути по-рано от разписанието. Камионетката бе с дебели гуми, а отстрани имаше надпис „Ройс Той“. Тя премина покрай паркинга и бавно спря в снега. Приклекнал ниско зад дърветата, Мич се измести на север. Бързаше да се приближи до камионетката, преди шофьорът да е излязъл. Надяваше се това да е техният човек, а не някои младежи, които си търсеха място да се целуват.

Продължи напред, вдишвайки и издишвайки през зъби, очите му не се откъсваха от камионетката, която ту се появяваше, ту изчезваше през дърветата. Стоповете угаснаха и той се прилепи към един орех. Пъхна ръка в якето си и измъкна пистолета, без да откъсва очи от камионетката.

Вратата на шофьора се отвори. Облечен в черно човек се измъкна зад волана. Скиорска маска закриваше лицето му. Тъмният мъж. Той се огледа внимателно. Мич плътно се прилепи към дървото и стана невидим, сдържайки дъха си, докато мъжът гледаше в неговата посока. Въздъхна, когато мъжът отиде до другата врата и пусна пътника да излезе.

Той я накара да извърви няколко стъпки по посока на паркинга. Мич се опитваше да различи фигурата, но това беше невъзможно. Можеше да бъде всеки, с приблизително нейната височина и тъмна коса. Можеше да е примамка. Някакъв номер. Мегън можеше да е в мазето на някоя къща и съдбата ѝ да зависеше от това какво ще направи той.

Бореше се с паниката. „Мисли като ченге. Гледай като ченге. Какво виждаш?“

Тя се беше облегла на тъмния мъж, сякаш беше неспособна да върви сама. Леко се накланяше напред, куцаше. Изпитваше болка. Разбра, че това е Мегън и е ранена. Господи, какво ѝ беше сторило това животно?

Мегън накуцваше, принудена да се обляга на своя похитител. Ръцете ѝ бяха завързани на гърба, превръзката все още беше на очите ѝ. Тя беше само по тънкото си копринено бельо и чаршафа, който бе увит около нея. Студът засилваше болката. Дясното ѝ коляно беше подуто и всяка стъпка ѝ причиняваше силна болка. Тя пресилваше куцането си, препъваше се в Райт и затрудняваше стъпките му. За отмъщение той стисна ръката ѝ, изтръгвайки писък от нея.

— Играй си ролята, кучко — опря дулото на пистолета в бузата ѝ, — или ще ти пръсна мозъка!

Нейната роля в играта му не беше на унижението. Беше ги надхитрил. Беше отвлякъл Джош, подхвърляше им малките си следи и ги беше заблудил. Тя щеше да е неговият величествен жест, крайното оскърбление. Беше я отвлякъл и бил и я бе загърнал в чаршафа — доказателство, което смяташе, че няма да им помогне, защото вярваше, че е непобедим.

Това беше грешка, помисли си Мегън. Един Господ знаеше с какво се бе измъквал през годините, но този път нямаше да успее. Не и докато тя беше жива.

Той я обърна с лице в посоката, от която бяха дошли, и намести чаршафа на раменете ѝ като голям шал, краищата му се развяваха на вятъра. Беше я завил с него още преди да излязат от камионетката. Бял чаршаф с червени петна. Знаеше какво е това: петна от кръв. Доказателство, беше ѝ казал той. Щеше да им предаде това доказателство, увито около ченге, и въпреки това никой нямаше да го залови.

„Помисли отново, кучи сине!“

Усещаше го близо до себе си, дъхът му бе топъл и миришеше на мента.

— Беше прекрасно — прошепна той и притисна устни към нейните.

Мегън го заплю и той я удари през лицето с пистолета. Тя залитна, а в устата ѝ потече кръв. Тя я изплю, концентрирайки се върху мисълта, че Мич ще дойде. Това означаваше, че това чудовище ще бъде заловено. Но също можеше да означава, че ще умре. Дали би поел подобен риск?

„Хайде, Мич. Бъди тук.“

Преброи стъпките, когато Райт се отдалечи от нея. Две, три. Дали беше прибрал пистолета? Тя леко се завъртя, погледна към земята, търсеше следи в снега, които да ѝ подсказват дали е с лице към камионетката. Накланяйки глава към рамото си, тя успя да види краката му.

Ако го нападнеше — ако успееше — това дали би го забавило достатъчно, за да пристигне Мич? Или тя щеше да умре? Не искаше да умре така позорно и да остави толкова неща недовършени и недоизказани.

Мич стоеше неподвижен. Искаше да прикове кучия син и да го бие, докато не загуби съзнание, защото бе отвлякъл Мегън. Но трябваше да почака. Трябваше да го остави да се качи на камионетката и да си тръгне. Разчиташе на Дайтц и Стивънсън да го спрат на източния вход. Двамата полицаи лесно се справяха с пияници и дребни търговци на наркотици, но това животно бе ключът към Джош. Ако го изпуснеха... Той беше на половината път до камионетката. Веднъж тръгнеше ли с нея, можеше да изчезне.

В този миг Мегън се хвърли срещу мъжа. Той се извърна и я удари по главата. Двамата паднаха в снега. Мич се спусна по хълма и изкрещя: — Стой! Полиция!

Мегън се задушаваше. Опитваше се да се освободи от Райт, бореше се да се изправи на крака. Превръзката падна от очите ѝ, но хватката на Райт не отслабна. Той успя да се изправи, повличайки я със себе си, и силно я удари с пистолета по слепоочието. Започна да я влачи към камионетката, като ръмжеше в ухото ѝ:

— Кажи му, че ще те убия! Кажи му, че ще те убия!

— Кажи си го сам, мръсноко — озъби се тя. — Ако ме убиеш, си мъртъв!

— Кучка!

Той я дръпна и започна да я души.

— Хвърли оръжието! — заповяда Мич.

Спря на десет стъпки от тях с насочен пистолет. Пръстът му бе на спусъка, изпитваше силно желание да пръсне главата на похитителя. Но не искаше да рискува, Мегън беше твърде близко и той можеше да я използва за щит. Дулото на деветмилиметровия пистолет бе притиснато към слепоочието ѝ. Мич знаеше, че ако направи погрешна стъпка, тя щеше да е мъртва. Потта се стичаше в очите му и

той примигна. Образите на мъртвата Алисън и мъртвата Мегън се редуваха в ума му, Алисън на сивия линолеум в локва кръв, Мегън свита в снега, а кръвта ѝ се стича като черешов сок.

— Хвърли го! — изрева той. — Арестуван си!

Райт дръпна младата жена към камионетката.

— Никога няма да успееш да се измъкнеш с тази камионетка — извика Мич. — Имам коли и на двата изхода.

— Кажи му, че не играе по правилата — прошепна Райт.

Мегън му хвърли свиреп поглед.

— Майната ти!

Неочаквано краката ѝ се подкосиха и тя повлече Райт със себе си, нарушавайки равновесието му, с което даде възможност на Мич да атакува. Райт блъсна Мегън към Мич и те паднаха в снега. Стреляйки слепешката в тяхната посока, той скочи в кабината.

Мич се претърколи, прикривайки Мегън с тялото си. Куршумите се забиваха на сантиметри от тях.

— Това е Гарет Райт! — извика тя.

Мич се изправи на ръце и колене над нея.

— Улучи ли те?

— Не! Върви да хванеш кучия син!

Той скочи на крака, когато камионетката потегли. Задницата поднесе към него и той се хвана за страничната преграда. Ръцете му се плъзгаха, а пистолетът му се удряше в платформата. Сетне камионетката се плъзна в обратна посока, повличайки го със себе си.

Когато отново потегли, Мич се надигна и прескочи страничната преграда, падна на платформата и изсумтя от болка. Изправи се на колене и се наклони към кабината, сетне се хвана за напречника.

— Спри, Райт! — изкрещя той, удряйки по задното стъкло с пистолета си. — Арестуван си!

Райт реагира, като завъртя волана. Мич беше отхвърлен настрани. Камионетката поднесе, заклати се силно, колелата от дясната страна се отделиха от земята. Мич бе отхвърлен в обратната посока. Той се хвана отново за напречника, вдигна пистолета и стреля през задното стъкло. Куршумът разби предното стъкло.

— Спри! — Удари по стъклото с дръжката на пистолета.

Райт се извърна и стреля през рамо, куршумът прелетя покрай Мич. Все още здраво стискайки напречника с лявата си ръка, той

пъхна дясната си ръка през дупката в стъклото и опря пистолета зад ухото на Райт.

— Спри проклетата камионетка! Арестуван си!

Райт завъртя рязко волана наляво и натисна педала на газта. Камионетката изръмжа по алеята, но се блъсна в насип. Проклинайки, Мич падна на колене. Прибра пистолета в якето си и се хвана за напречника с две ръце.

Камионетката спря, плъзгайки се настрани и се удари в някакво дърво. Мич излетя от платформата. Снежното небе подскочи и пред очите му избухнаха цветове, когато падна в снега.

Веднага скочи и измъкна пистолета си. Затича се към камионетката, опитвайки се да открие Гарет Райт. Три изстрела го принудиха да залегне зад едно дърво.

Стоя приведен зад него известно време, опитвайки се да зърне Райт между клоните, но беше твърде тъмно. Той се промъкна напред и се скри зад друго дърво, придвижвайки се незабелязано към камионетката. Тя бе спряла сред дърветата. На юг и на изток имаше само поле. На запад, на петдесетина метра от него започваше гора. Ако Райт бе в състояние да тича, това щеше да е единственият му шанс да се измъкне.

Мич хукна към друго дърво, очите му не се откъсваха от камионетката.

— Откажи се, Райт!

Тишина. Чуваше се единствено воят на вятъра.

Мич побягна ниско приведен към камионетката. Не последваха изстрели. Само пробитият радиатор на камионетката съскаше. Мич бавно се изправи. Кабината беше празна. През прозорците видя как Гарет Райт тича към гората.

— По дяволите, Холт, вече си стар за подобни неща — измърмори Мич. Сетне изскочи от прикритието си и се затича. Очакваше Райт да се обърне и да стреля срещу него, но изстрели не последваха. Той побягна по насипа, проправяйки си път през храстите и клоните на дърветата.

Някакво движение сред дърветата от северната страна накара Мич да се втурне в тази посока. Един куршум се заби в дървото до него. Той залегна на земята и започна да пълзи в снега. Ръката му

хвана нещо меко и топло. Моментално отстъпи назад, смятайки, че е нещо живо. Обаче беше само черна плетена скиорска шапка.

— Райт! — извика той. — Не можеш да избягаш!

Игра. Проклетата игра. Това ли наричаше той игра, да отнема човешки живот. Този път нямаше да му позволи да спечели.

Чу се още един изстрел. Мич отскочи надясно и също стреля. Отново забеляза Райт, тъмна сянка в мрака, сетне той отново изчезна. Мич започна да ругае. Леденият въздух пронизваше дробовете му. Спъна се в нещо и падна. Когато се изправи, куршум премина през левия ръкав на шубата му и одраска ръката му.

— По дяволите! — Той се скри зад дърветата. Раната го щипеше ужасно, но дясната му ръка беше здрава и можеше да стреля с нея.

Внимателно надникна зад дървото. Райт не се виждаше никъде. Над хълма блесна светлина. Отвъд гората беше районът на Лейксайд. Къщата на Хана и Пол. Къщата на Райт, който преподаваше психология и работеше с „Фантастичните каубои“ и караше сааб. Кой би си помислил, че под приличната му външност се крие луд?

В този момент Мич забеляза Райт, който пресичаше пътеката, утъпкана в снега от скиорите, и продължи да тича към подножието на хълма. Холт беше на утъпканата пътека само секунда след него.

— Райт! Спри! Арестуван си!

Той сви наляво и изчезна сред дърветата, натежали от сняг. Молейки се да не налети на куршум, Мич се втурна след него. От другата страна на горичката се виждаха къщите на Лейксайд, прозорците светеха с мека жълта светлина. Той присви очи, оглеждайки дворовете. Една сянка се промъкна до следващата къща на север. Просто сянка покрай задната стена на гаража. Влезе през отворената задна врата.

— Спри, по дяволите! — изкрещя Мич, тичайки през преспите, без да откъсва очи от вратата, когато тя се затвори две секунди преди да стигне до нея.

Той наведе рамо и я удари. Тя се отвори с трясък, дървената рамка се бе превърнала на трески. Мич налетя право на Райт. Паднаха едновременно на циментовия под. Райт изруга и се задъха.

— Арестуван си, кучи сине! — изръмжа задъхан Холт. Държеше пистолета си на сантиметър от бледото лице на Райт.

— Играта свърши, Гарет. Ти загуби.

ГЛАВА 39

Ден единадесети

21:51 часа, -13°C

— Какво става? — Карън Райт беше застанала на вратата, която водеше от гаража към кухнята. Беше бледа и ужасена.

— Това е грешка — каза съпругът ѝ.

Лежеше с лице към циментовия под, а на извитите му на гърба ръце бяха сложени белезници. Той вдигна глава към Мич, който все още стоеше над него с пистолет в ръка.

— Да — изръмжа полицаят. — Грешка е. И ти я направи.

Големите очи на Карън се изпълниха със сълзи. Нервно мачкаше края на големия си розов пуловер.

— Не разбирам! Гарет не е направил нищо! Той дори не кара с превишена скорост!

Мич я изглежда. Беше чел за много случаи, когато жената живее със съпруга си дълги години, без да знае нещо за тайния му живот като изнасилвач или убиец. Такъв несъмнено бе случаят с Карън Райт. Тя работеше като доброволка, изпращаше листовки, опитваше се да помогне да открият Джош, докато съпругът ѝ е играел отвратителната си игра. Въпреки това трябваше да бъде разпитана, за да разберат какво знае, за да разберат дали ще потвърди или ще обори версията на съпруга си. Мич не вярваше, че ще издържи дълго. Не изглеждаше много жилава.

— Гарет, за какво е всичко това? — извика тя. — Нищо не разбирам!

— Съжалявам, госпожо — каза Холт. — Моля, почакайте вътре...

— Гарет! — изплака тя.

Голямата врата на гаража бе вдигната като огромен прозорец към улицата, пропускайки вътре вятъра и снега. Виждаха се пристигащите патрулни коли, които завиваха по алеята зад колата на Мич. Нямаше светлини и сирени. Така беше наредил Мич. Когато се обади на

диспечера, не спомена кода на престъплението, само изричното изискване Ноги, Дайтц и Стивънс и още една патрулна кола да се явяват на Лейкшор Драйв 91.

Къщата на Райт. Мич предположи, че той е обмислил варианта да се качи на своя сааб и да избяга, но нямаше къде. Тази вечер правосъдието бе надделяло.

Мегън седеше в експлоръра и наблюдаваше как Ноги отвежда Гарет Райт в полицейската кола. Взираше се в лицето на мъжа, който я беше бил, измъчвал, беше измъчвал всички тях. На не повече от два метра от колата той се обърна и погледна право към нея. Лицето му беше безизразно. Той просто се взираше в нея. Сетне Ноги сложи голямата си ръка на рамото му и го набута в колата.

Мегън потрепери. Не можеше да спре да трепери и това не се дължеше на студа. Ноги я бе завил във вълнени одеяла и бе оставил двигателя включен, така че парното работеше с пълна сила. Беше отказала да повикат линейка. Нямаше намерение да я отведат в спешното отделение и да пропусне как Мич арестува Гарет Райт... Искаше да се увери, че престъпникът не е застрелял Мич.

Дайтц и Стивънс излязоха от гаража, придържайки Карън Райт, която плачеше. Мегън дочу шепота на Райън: „Ние... ние... ние...“ Никога „аз“, винаги използваше множествено число. Но не можеше да си представи Карън Райт като участник в неговия отбор. Имаше твърде много презрение към жените в този шепот. „Ти си само още една тъпа кучка!“

Тя потръпна при този спомен.

— По дяволите, Мегън, трябва да отидеш в болницата!

Мич бе отворил вратата на колата и я наблюдаваше смръщено. Но в очите му тя не забеляза гняв.

— Трябваше да разбере — прошепна тя. — Трябваше да видя, че си го заловил.

Нещо се сви в гърдите му, когато я погледна. Дясното ѝ око беше закрито. Долната ѝ устна бе разцепена и подута. Този кучи син я беше бил, въпреки това тя беше тук с вдигната брадичка, а в насълзените ѝ очи светеше предизвикателство.

— Хванах го — прошепна той. Погали я по косата, наведе се и сложи главата ѝ на рамото си.

— Ние го заловихме.

Потръпна при мисълта, че развързката можеше да е различна. Можеше да я убият. Можеше да я загуби. Но тя беше тук и беше жива. Испита огромно облекчение.

Когато се отдръпна, на устните му се появи усмивка.

— Ти си страшно ченге, Мегън О'Мали — прошепна. — Хайде да те заведем в болницата.

23:47 часа, -12°C

— Каза ли ти къде е Джош? — попита Хана.

Мич я бе помолил да седне, но тя не го послуша. Крачеше из стаята със скръстени ръце. Пулсът ѝ се ускоряваше. Може би трябваше да легне, но изпитваше нужда да се движи, докато Мич не отговори на въпроса ѝ. Тогава щеше да изскочи през вратата и да се втурне към Джош. Пол седеше на канапето, обхванал главата си с ръце. Изглеждаше неспособен да помръдне или говори.

Мич им беше телефонираше преди два часа. Беше казал на Хана, че Гарет Райт е арестуван и че ще дойде у тях да им обясни всичко. Беше го помолила да се обади на Пол в кабинета му, сетне зачака, зашеметена и вцепенена.

Холт се вгледа в ботушите си и въздъхна:

— Не. Засега не е проговорил.

Беше го помолил да прояви съчувствие и да им каже дали Джош е жив, но Гарет Райт не изпитваше подобни чувства. Той посрещна погледа на Мич. Очите му бяха безизразни и студени, нито едно мускулче не трепваше на лицето му.

— Гарет Райт — измърмори Хана. — Сигурен ли си...

— Няма никакво съмнение. През цялото време си е играл с нас, подхвърляйки ни доказателства. Искал е да използва Мегън — агент О'Мали — за да ни покаже превъзходството си, но този път се е приближил твърде много до огъня. Аз лично го преследвах, Хана. Все още не знаем дали Оли Суейн или някой друг е замесен.

Мич се въздържа да им каже, че Тод Чайлдс, студент от колежа „Харис“, е в стаята за разпити. Все още не бе казал нищо. Нито бе

споменал, че е изготвил бюлетин. Професорът не се е завърнал от Сейнт Питър, ако наистина бе заминал. Полицайте проверяваха мотелите, за да разберат дали е сред хората, задържани от бурята.

— Мили Боже, Гарет Райт! — поклати глава Хана. Изглеждаше й невероятно. Беше техен съсед. Съпруг на Карън. Преподавател в „Харис“. Беше й се обадил миналата вечер и й бе дал името на семеен консултант. Защо?

— Не мога да отговоря на това, скъпа — измърмори Мич.

— Защото е луд! — извика Пол, скачайки от канапето.

Беше попаднал в капана на кошмар. Не беше възможно всичко това да се случва. Гарет Райт е арестуван. Не. Не може да е той. Не можеше да понесе тази мисъл.

— Всеки, който може да извърши подобно нещо, е ненормален! — настоя той. Извърна се с гръб към камината, където на полицата стоеше снимка на Джош. До телевизора бяха натрупани видеоигрите на Джош. Накъдето и да се обърнеше, всичко му напомняше за него. В главата му ехтеше неговият глас.

„Татко, можеш ли да ме прибереш след тренировките? Татко, можеш ли да ме прибереш...“

— Не мога да повярвам — прошепна той, загледан в килима. Не смееше да спре погледа си на нещо друго из стаята, тъй като всичко му напомняше за Джош. Не можеше да погледне към Мич Холт. И в никакъв случай не можеше да погледне към Хана. Не можеше да мисли за Гарет Райт. Вина, паника и самосъжаление свиваха гърлото му.

— Не мога да повярвам, че това се случва с мен.

Никой не го чу.

Вниманието на Хана бе насочено към Мич. Той изглеждаше така, сякаш се бе върнал от ада. Косата му беше разрошена, якето му беше разкопчано. Единият му ръкав бе разпран и имаше петна от кръв. Напрежението бе изострило чертите му, под очите му имаше дълбоки сенки.

— Смяташ, че Джош е мъртъв, нали? — тихо изрече тя.

Мич се отпусна на фотьойла. Всички се бяха молили този случай да свърши, но никой не искаше да свърши по този начин, без Джош.

— Нещата не изглеждат добре, скъпа — отвърна той. Хана приклепна пред него и се взря в лицето му. — На чаршафа има петна

от кръв. Смятаме, че кръвта е на Джош. Ще трябва да си направите тестове.

— Той не е мъртъв — тихо изстена Хана. Изправи се бавно и докосна с пръсти вътрешната страна на лявата си сгъвка.

— Те са му взели кръв. Видях превръзка на ръката му.

— Хана...

Пол обикаляше наоколо:

— Мили Боже, Хана, откажи се! Той е мъртъв!

Тя посрещна думите му с желязна решителност. Учудваше я мисълта, че може да намери сили точно сега при тези лоши новини. Беше си представяла този момент в кошмарите си, беше си представяла, че ще се разпадне на милион парченца. Но не се пречупи. Нямахше да се откаже от Джош, не искаше да се предаде като Пол.

— Той не е мъртъв. Омръзна ми да повтаряте, че е мъртъв! — изрече тя, гледайки ядосано в мъжа, който някога бе неин съпруг и любовник, и приятел. — Ти си мъртъв — или поне онази част от теб, която обичах. Вече не те познавам, но ми е дотегнало от лъжите и обвиненията ти. Омръзна ми да ме обвиняваш, че Джош е изчезнал заради мен, след като всичко, което желаяш, е да го погребеш и да се надяваш, че камерите ще те снимат от добър ъгъл на погребението!

Пол се хвана за гърдите, сякаш бяха забили нож в сърцето му.

— Как можа да го изречеш!

— Така е!

— Не съм длъжен да слушам всичко това. — Той извърна поглед от презрението, което прочете в очите ѝ.

— Не — заяви Хана и взе палтото му от канаето. Устните ѝ трепереха от гняв и едва сдържаше сълзите си. — Не е необходимо да ме слушаш. А аз вече няма да се примирявам с настроенятията ти, с нараненото ти мъжко самочувствие и с глупавата ти ревност.

Тя се опита да си поеме дъх. Не можеше да плаче пред него. Щеше да го направи, когато остане сама. Той стоеше, вперил поглед в палтото си. Човекът, за когото се беше омъжила, щеше да се бори за нея. Щеше да ѝ каже, че я обича. Но този мъж за жалост, вече не съществуваше.

— Ти вече не живееш тук, Пол. Защо не си тръгнеш. Сигурна съм, че наоколо все още има репортери, нетърпеливи да научат нещо от опечаления баща.

Пол направи крачка назад, поразен от думите ѝ. „Загубих всичко. Не мога да повярвам, че това се случва с мен.“

Гласът на Джош отекваше в главата му: „Татко, ще дойдеш ли да ме вземеш?“ Вината едва не го задуши. Положи усилие да я сдържи, да я скрие. Усещаше погледите на Хана и на Мич. Можеха ли да я видят? Можеха ли да я помиришат? Губеше всичко — сина си, брака си, всичко. И през останалия си живот трябваше да крие тази тайна — че докато е мамел съпругата си, мъжът на любовницата му бе отвлякъл Джош.

Догади му се.

— Трябва да изляза оттук — прошепна той.

Хана го наблюдаваше, чу как вратата се затвори и колата отвън потегли. Тя погледна към Мич, който седеше на фотьойла с извърнато лице, сякаш не беше тук.

— Съжалявам, че трябваше да присъстваш на тази сцена — изрече тя.

Той се изправи, объркан и уморен.

— Ударът бе тежък и за двама ви. Имаш нужда от време...

— Не — тихо, но твърдо му възрази. Прибра кичур коса зад ухото си. — Не се нуждаем от това.

Мич не се опита да спори.

— Какво ще стане сега? — попита тя.

— Провеждаме усилено издирване на мястото, където Райт е отвел Мегън. Изчислихме, че е на не повече от сто километра. Проверяваме дали притежава още имоти и дали има пикап. Веднага щом адвокатът му пристигне, ще го разпитаме. Междувременно правим всичко възможно да представим случая така, че да остане зад решетките до края на живота си.

Хана кимна.

— А Джош?

— Ще направим всичко възможно да го открием. — Него или тялото му. Той не го каза, но Хана го прочете в очите му.

— Обещай ми, че няма да се откажете от него, Мич — помоли го тя. — Знаеш какво е да загубиш дете. Обещай ми, че няма да се откажеш.

Мич я прегърна. Знаеше какво е да загубиш дете и не искаше Хана да изпита тази болка.

— Обещавам — пресипнало прошепна той. — Той е жив, докато някой не докаже обратното.

— Жив е — решително отвърна тя. — И аз няма да се откажа, докато не го откроя.

Мич обеща да ѝ се обажда и да я информира за всичко. Тя го изпрати до вратата и го наблюдаваше, докато той се качи в колата си и потегли на юг.

Хана влезе в къщата, разтърквайки замръзналите си ръце. Студът беше обхванал душата ѝ. Докато стоеше в дневната, внезапно осъзна, че вече няма семейство. Къщата беше огромна и празна. Чувстваше се самотна. Потрепери при мисълта, че отсега нататък ще е сама. Само с Лили!

Детето лежеше в кошарата си, свито до старото плюшено мече на Джош, и смучеше палеца си. Хана се вгледа в дъщеря си. Луната леко осветяваше част от лицето ѝ, толкова мило, толкова невинно, толкова красиво, обградено от руси къдрици. Дългите мигли хвърляха сянка върху пълните ѝ бузки. Устата ѝ беше като розова пъпка.

— Бебчето ми — прошепна Хана и нежно я погали.

Все още си спомняше как бе носила този скъпоценен живот в утробата си. Помнеше какво изпитваше, докато беше бременна с Джош. Всеки миг на радост, страх и чувство на благоговение пред чудото, когато чакаше да се роди първото ѝ дете. Радостта им с Пол при новината, че ще стават родители. Нощите, през които лежах и тихо разговаряха за своите планове, а ръката на Пол лежеше върху корема ѝ.

Заболя я при мисълта, че повече няма да споделят едно легло. Вече никога нямаше да планира бъдещето, защото знаеше колко страшно може да се окаже то. Имаше чувството, че е ограбена. Бяха ѝ отнели сина, брака, вярата ѝ, че светът е чудесно място за живеене.

— Не ми остана нищо, освен теб, Лили — прошепна тя.

Момиченцето широко отвори очи. Седна и потърка очите си с малките си юмручета. Вдигна поглед към Хана, мръщейки се на сълзите ѝ.

— Не плачи, мама — измърмори и вдигна ръце към нея.

Хана я взе и силно я притисна към себе си, ридаейки за всичко, което бе загубила, и за несигурността, която я очакваше. Болката и страхът я пронизаха и всичко, което можеше да стори, бе да притиска детето до себе си и да се надява. Стори ѝ се, че това е много малко в сравнение със загубеното.

Уморено се отпусна на стария бял люлеещ се стол. Лили седеше в скута ѝ и се опитваше да изтрие сълзите ѝ.

— Не плачи, мама.

— Понякога мама има нужда да плаче, миличко. — Хана целуна пръстчетата на детето. — Понякога всички изпитваме нужда да плачем.

Лили се замисли. Тишина изпълни стаята, докато отвън вятърът злокобно виеше. Хана прегърна отново дъщеря си.

— Къде е Джош, мама? — измърмори Лили.

— Не зная, мила — тихо отвърна тя, погледът ѝ беше вперен в празната кошара и парцаливото мече, което беше любима играчка на сина ѝ. Беше го купила в деня, в който лекарят ѝ бе съобщил, че е бременна. Джош беше спал с мечето всяка вечер. Всяка вечер, с изключение на последните единадесет.

— Надявам се да не му е студено — прошепна тя, поемайки дълбоко миризмата на бебешка пудра, която се носеше от Лили. Леко залюля дъщеря си. — Да се надяваме, че не е уплашен, че ще го доведат у дома веднага щом го открият. Нека знае, че го обичаме. Ще го намерим... защото така ще стане... обещавам.

Затвори очи, пое въздух и силно прегърна бебето си. Молеше се за надежда и за сила, за да може да изпълни обещанието си. Надяваше се, че по някакъв начин някъде молбите ѝ ще бъдат чути.

ГЛАВА 40

Ден тринадесети

17:54 часа, 3,3°C

Можеше да види лицето на момчето — бледо и овално с лунички като индийско орехче, наръсено върху сметана. То гледаше през нея. Очите му бяха широко отворени, сини и пусти. Сетне изчезна, сякаш някой изгаси светлината и я остави в пълен мрак.

„Имаме нещо за теб, умно момиче, умна кучко...“ — обади се гласът без тяло, гладък и зловещ като змия. Тя потрепери и усети как пропада и се завърта в черното празно пространство. Безсилна. Уязвима. Очакваща. Сетне болката я удари от едната страна, после от друга, сетне от трета.

Мегън подскочи и се събуди. Започна да оглежда онова, което я заобикаляше, предмет по предмет, насилвайки се да се успокои, да си възвърне контрола, да се отърве от дезориентацията и страха. Тя беше в безопасност. Гарет Райт бе зад решетките.

Чудеше се дали бяха открили Джош.

Календарът на стената показваше, че е понеделник, двадесет и четвърти януари. Загледа се в телевизора, монтиран на стената. Говореше Том Брокоу.

Спомняше си, че Мич я доведе в болницата. Всичко след това се сливаше в някакъв калейдоскоп. Дребен мъж с индийски акцент и огромен нос хладнокръвно издаваше заповеди и задаваше въпроси. Сестри ѝ говореха тихо, докато се движеха около леглото с безшумните си обувки. Игли. Болка. Видение на Харисън Форд, който е свел поглед към нея.

Предположи, че е бил Мич, който е дошъл да я види.

Беше проспала неделята и по-голямата част от този ден, победена от умората и лекарствата. Сега се чувстваше замаяна и с олекнала глава. Болката я прерязваше. Между раните и мозъка ѝ явно имаше пряка връзка. Дясното ѝ коляно. Лявото слепоочие. Бъбреците. Дясната ѝ ръка — ръката, която бе изписала хиляди полицейски

доклади. Ръката, с която бе спечелила няколко награди за стрелба с пистолет. Ръката, която сега бе в гипс.

Доктор Баскир, този с носа и акцента, я посети по-рано същия ден, в редките моменти, когато тя беше в съзнание. Много контузии, бе казал той за гърба ѝ. Заяви, че трябва да назначи терапия за коляното ѝ. Когато прегледа ръката ѝ, промърмори: „Горките дребни кости.“

С тъжно изражение призна, че не може да ѝ обещае пълно раздвижване на ръката. Беше направил всичко, което е по силите му. Сега, когато времето най-после се оправи, щяха да я преместят в окръжния медицински център в Хенипин, където имаше хирург-ортопед, който щеше да се заеме с оправянето на деликатната структура на ръката ѝ.

Страхът я проряза като мачете, когато думите прозвучаха отново в ума ѝ. Ченгето се нуждае от две здрави ръце. А тя винаги бе искала да е ченге. Работата бе нейният живот. Сега имаше опасност завинаги да се прости с работата си.

Борейки се със сълзите, тя огледа стаята в частната клиника. Цветя и балони украсяваха шкафчетата. Катлийн ѝ прочете картичките. Те бяха от полицията в Дийр Лейк и от старите ѝ приятели от полицията в Минеаполис. С изключение на красивия розов храст от Хана всичките букети бяха от ченгета. Почти всички, които познаваше, бяха полицаи. Какво щеше да стане, ако загубеше работата си?

В опит да отхвърли страха тя засили звука на телевизора. Дясната ѝ ръка бе обездвижена с превръзка през рамото. На лявата бяха включили система. Може би щеше да се научи да работи с лявата ръка, каза си тя и натисна копчето за смяна на каналите. Търсеше местните новини в шест часа.

Прескочи ТВ7, където работеше Пейджи Прайс, и се спря на канал 11. Показваха как хората от Минесота разкопават след бурята през почивните дни, последва снимка на Джош в скаутска униформа.

— ... горещите новини тази вечер са от Дийр Лейк, Минесота, където този уикенд властите арестуваха заподозрян в отвличането на осемгодишния Джош Киркууд.

Показаха запис от пресконференцията. В залата в старата пожарна Мич бе застанал на подиума — уморен и мрачен. Марти Вилхелм, който бе застанал от дясната му страна, изглеждаше доста глупаво. Стайгър бе седнал на масата. На носа му имаше лепенка. Мич

прочете подготвеното си изявление, давайки единствено голи факти за събитията в събота. Отказа да отговаря на повечето въпроси, отнасящи се до доказателствата, не потвърди дори името на Райт, за да не навреди на следствието.

— Джош Киркууд все още е в неизвестност и всички подразделения на местната полиция и Бюрото за борба с престъпността все още активно го издирват — съобщи той.

— Истина ли е, че доказателствата включват открития в събота чаршаф с кръв по него?

— Без коментар.

— Истина ли е, че арестуваният е преподавател от колежа „Харис“?

— Без коментар.

— Толкова за защитата на разследването — измърмори Мегън. Невестулките от медията щяха да копаят и да дебнат, да подкупват и да си послужат с измама, за да се докопат до онова, което искаха за първите си страници, а последиците от това можеха да вървят по дяволите.

— Вярно ли е, че вие лично сте преследвали заподозрения близо километър в гората?

Мич изгледа продължително жената, която не се виждаше на екрана. Когато заговори, гласът му беше тих, премерен, което означаваше, че губи търпение.

— Опитвате се да ме изкарате един вид герой. Аз не съм герой. Само си върша работата, и ако я бяхме вършили по-добре, нямаше да има гонитба. Ако някой може да бъде наречен герой, то това е агент О’Мали. Тя рискува живота си в опит да залови похитителя на Джош Киркууд. Тя е вашият герой.

— О, Мич...

— Това е истина.

Той стоеше до вратата, връзката му се беше изкривила, косата му бе разрошена, изглеждаше уморен, раменете му бяха отпуснати. Джеси беше до него с плюшен тигър в ръка.

Натали ги побутна да влязат в стаята.

— Не ме дръжте в коридора, където всяка сестра може да ми забие игла в голямото седалище.

Мегън подсмръкна и успя да се усмихне.

— Хей, виж кой ми е донесъл котка. Здравей, Джеси. Благодаря, че дойде да ме видиш.

— Доведох Уискърс — каза Джеси, показвайки плюшената играчка, докато Мич я вдигна и сложи да седне в долния край на леглото. — Така че да не си самотна без твоите истински котки.

Играчката, изглежда бе любимата ѝ. Ушите бяха от розова коприна и малко изтъркани по краищата. Белите дълги мустаци бяха извити надолу. Очите на Мегън моментално се напълниха със сълзи при мисълта, че Джеси ѝ дава най-скъпата си играчка. Тя погали сивата козина.

— Благодаря ти, Джеси — прошепна.

— Двамата с татко ще се грижим добре за Ганън и Фрайдей — заяви момиченцето. — Те ме харесват.

— Обзалагам се, че е така.

— И обичат да си играят с въженце. — Тя вдигна поглед към Мегън. — Татко каза, че може би ще мога да ги посещавам и след като оздравееш.

— Разбира се, много ще ми е приятно. — Сърцето на Мегън подскочи при мисълта, че Джеси няма да може да посещава котките ѝ в къщата на Айви Стрийт, защото те нямаше да са там.

— Татко каза, че ти няма да отидеш на небето като мама — тържествено заяви Джеси. — Много съм доволна.

— Аз също — изрече Мегън. Никога не си позволяваше да се сближи с някого, защото знаеше, че после ще я боли. Причиняваше ѝ болка да изпитва празнота и копнеж по нещо, което не може да има. Болеше я, защото знаеше, че приятелството им щеше да свърши. Болеше я сега, копнееше да прегърне Джеси и да я притисне до себе си.

— Донесох ти сладки — обяви Натали. Тя извади огромна кутия от голяма чанта като фокусник, който вади зайче от шапката си. — С шоколадови парченца. Трябва да понапълнееш. — Тя хвърли на Мегън орлов поглед. — Побързай да излезеш отук, агент О'Мали. Момчето, което Бюрото изпрати да те замества, ми къса нервите.

— Вероятно ще трябва да свикнеш с него — каза младата жена с печална усмивка.

— Ще видим — измърмори Натали. Извади няколко сладки от кутията, подаде ги на Джеси и ѝ намигна. — Хайде, госпожичке, ела

да видим дали не можем да намерим малко мляко и да развалим вечерята ти.

— Ще се видим по-късно, Мегън — усмихна се момиченцето. Наклони се над преградите и ѝ подаде ръка, сетне слезе от леглото и тръгна заедно с Натали.

Мегън сведе поглед към Уискърс и поглади ухото му.

— Тя е невероятна.

— Наистина — отвърна Мич. — Но предполагам, че аз съм пристрастен.

Внимателно погали лицето ѝ.

— Как се чувстваш?

— Сякаш садист психопат ме е налагал от главата до петите с пръчка.

— Кучият син! Бих искал да изпробвам бухалката си върху него.

— Обади ми се, като го направиш — изрече Мегън. Тя спусна краката си на пода и обу чехлите си.

— Позволено ли ти е да ставаш? — попита я разтревожено. Заобиколи леглото и застана до нея, готов да я подхване, ако ѝ се завие свят.

Мегън го изгледа с раздразнение и закуцука към прозореца като се облягаше на патерицата.

— Ако не тичам по коридорите и не крещя неприлични думи. — Никога не бе предполагала, че толкова много части от тялото ѝ могат да я болят едновременно, но щеше да се справи, защото така трябваше. — Имах нужда да се раздвижа малко. — Опря се на прозореца.

Навън падаше мрак. Снегът се бе натрупал на преспи по поляната пред болницата. Усещаше присъствието на Мич зад себе си, неговата топлина, силата му, изкушаваше се да се облегне на него. В стъклото на прозореца виждаше отражението му редом със своето.

— Животът не е чак толкова лош — изрече тя. — Получих похвала от Бюрото. Загубих работата си, но получих похвала. А Пейджи Прайс се отказа от съдебния процес след снимките, които ѝ направи старият Хенри Форстър как влиза и се измъква от караваната на Стайгър. За мой късмет днес тя бе твърде алчна за подробностите относно ареста, за да не си върти опашката наоколо.

— Алчността е велик мотиватор.

— Това е факт — прошепна тя. — Ще ми се този случай да беше само за това — за алчността. Поне това е нещо, което всеки може да разбере. Мотивът на Гарет Райт... Как да разбереш игрите на един извратен ум?

Мич нищо не каза.

— Проговори ли вече? — тихо запита тя.

— Не.

— Не си открил мястото, където ме отведе.

— Още не. Може би ще е нужно още време.

— А Джош...

— Ще го намерим — заяви категорично той. — Ще го търсим, докато го намерим.

— Видях лицето му — бавно изрече Мегън. — Между побоищата видях лицето му, но не зная дали съм била в съзнание, или съм халюцинирала. Не зная дали това, което видях, е реално. Ще ми се да знаех, но не съм сигурна.

Главата я заболя, докато се опитваше да разграничи реалното от сюрреалистичното. Това, че Райт бе психолог, само правеше нещата още по-сложни. Дали по някакъв начин не й беше внушил образа на Джош? Възможно бе, но то не обясняваше разговора, който бе имала с Хана по-рано същия ден.

Хана й бе донесла розовия храст. Бледа и слаба, изглеждаше така, сякаш трябваше да я сложат на легло, а не да седи до него. Бе благодарила на Мегън за всичко, което бе направила.

— Хванаха ме и ме биха — призна Мегън. — Не смятам, че заслужавам благодарности за това.

— Благодарение на теб Гарет Райт е зад решетките — лаконично изрече другата жена.

Мегън не я запита какво изпитва от факта, че нейният съсед — човек, на когото вярваше, я бе въвлякъл в този ад. Твърде много хора щяха да я измъчват с този въпрос.

— Трябва да попитам — прошепна Хана, опитвайки се да скрие трепета в гласа си.

Погледът й се плъзна по завивките на Мегън. Започна да говори, спря, пое си дъх и опита отново.

— Той каза ли нещо... за Джош?

— Не — прошепна Мегън. Искаше ѝ се да ѝ даде някакво конкретно доказателство, че Джош е жив. Но всичко, с което разполагаше, бе образът на Джош, който можеше да е и резултат от лекарствата, които ѝ бяха дали. Тя вдигна поглед към Хана, към тъмните сенки под очите ѝ и чувствата, които не можеше да скрие, ѝ помогнаха да вземе решение. Малката надежда беше за предпочитане пред никаква.

— Аз... видях нещо... — започна тя, подбирайки думите внимателно, сякаш вървеше през минирано поле. — Той ме упои, нали разбираш, така че не мога да кажа дали това, което видях, е истинско. Но изглеждаше така. От друга страна... не мога да кажа.

— Какво видя? — внимателно запита Хана. Мегън усети как тя се напрегна. Пръстите ѝ вече не бяха върху завивката, беше се вкопчила в преградата на леглото.

— Мисля, че видях Джош. Може да е било един вид проекция. Може да е било нещо, което Райт е втъпил в ума ми. Не зная. Но си помислих, че го виждам да стои от другата страна на стаята и просто ме гледаше. Не каза нищо. Просто стоеше там. Спомням си очите му и луничките. Имаше синина на бузата и носеше...

— Пижама на райета — довърши Хана мисълта ѝ. Мегън вдигна поглед към нея, побиха я тръпки.

— Откъде знаеш?

Тя дишаше тежко и отстъпи от леглото.

— Защото аз също го видях.

— Как? — прошепна Мегън изумена. Това ли бе причината Хана да заяви така категорично по телевизията, че Джош е жив?

— Видях го в съзнанието си една нощ и изглеждаше толкова истински, че не е възможно да е било само сън. Това, което ми каза, потвърждава онова, което вече вярвам. Джош е жив. Ще си върна сина.

Мегън също искаше да вярва, че ще открият Джош жив и здрав и че ще го заведат у дома. Сега стоеше в стаята, вирайки се навън. Пожела си това да се случи, макар да знаеше, че желанията обикновено не се сбъдват.

— Попитах го — каза тя на Мич — дали е убил Джош. Той не ми отговори. Каза ми, че играта все още не е приключила. Каза ми, че са обмислили всяка възможност, така че да не загубят.

Мич присви очи:

— Той е в затвора, обвинен в отвличане на дете, за побой на офицер, в опит за убийство, за кражба на превозно средство и оказване на съпротива при арест. Рут Купър го разпозна като мъжа, когото е видяла в Райън Бей миналата сряда. Позна и гласа му. Ще го осъдим.

— Няма ли досие?

— Не.

Това означаваше, че ако Гарет Райт е извършил убийство, както й бе казал, никой никога не го е заподозрял. Мисълта само задълбочи болката в стомаха й. Пред очите й се появиха черни точки и тя примигна, за да вижда по-добре.

— Открихте ли съучастник?

— Оли изглежда подходящ. Той е посещавал часовете при Райт. Има пикап и подходящо досие. Възможно е Райт да е упражнявал психологическо въздействие върху него.

— Ами Прийт?

— Предложи да помогне. Тод Чайлдс твърди, че е бил с приятел през по-голямата част от съботния ден. Казва, че е бил на кино в нощта, когато е изчезнал Джош. — Мич въздъхна. — Разговарях с Карън Райт, опитах се да открия дали не знае нещо, но тя не успя да ми помогне. Толкова е нещастна, че едва осъзнава какво става.

— Да, добре, новината е доста потресаваща — да откриеш, че си омъжена за чудовище. Изглежда, напоследък изненадите са все неприятни. Смяташ ли, че това е знак?

Тя се опита да се усмихне, но я болеше твърде много. Сведе поглед към гипсираната си ръка.

— Смятам, че трябва да си легнеш — навъсено изрече Мич.

— Не ме командвай — отвърна му тя, възвръщайки част от предишния си дух.

— Какво ще направиш, О'Мали? Ще ме удариш с патерицата ли?

— Не ме предизвиквай. Не съм в настроение.

— Върни се в леглото или аз лично ще те отнеса там. Натали е права, трябва да се оправиш и да се върнеш на работа. Този Том Ханкс, когото ни изпратиха, ми играе по нервите.

Мегън го изгледа.

— Сякаш аз не го правех?

— Поне си добро ченге — изръмжа той. — И мога да те целуна, когато ме ядосваш.

— На Марти също може да му хареса. Не си ли го попитал?

— Много смешно. Хайде, Мегън, не се шегувам. Върни се в леглото.

Тя не обърна внимание на заповедта, а насочи погледа си отново към прозореца. Разговорите за работата само я караха да се разстройва. Страхът нарасна вътре в нея като балон. Заповяда си да се справи с него, както се бе справяла с повечето неща в живота си — сама. Мич не искаше нейното бреме.

Все пак при мисълта за несигурното бъдеще, което я очакваше, тя не можа да се сдържи и прошепна:

— Вероятно няма да се върна на работа. Тук или където и да било. Може би никога.

Наблюдаваше отражението му в стъклото, когато той се доближи. Погали косата ѝ и сложи ръка на рамото ѝ.

— Ей, смятах те за твърд човек — каза той. — Не всичко е свършено, О'Мали. — Тя предпазливо отмести очи. — Зная за ръката ти, скъпа.

— Не ме наричай скъпа.

Той я прегърна внимателно, затаил дъх.

Мегън потисна желанието си да се облекне на него. Не беше разумно да го желае. Беше спазвала това правило през целия си живот. „Стъпи здраво на краката си, О'Мали. Разчитай на себе си.“ Бедата беше там, че не се чувстваше толкова силна да се справя сама, а сърцето вече не ѝ се подчиняваше. Гордостта ѝ трябваше да отстъпи.

В очите ѝ се появиха сълзи. Нямаше сила да издига повече щитове; защитата, която толкова години пазеше нежната ѝ душа. Можеше да усети, че всичко, което бе желала и обичала, се изплъзва от ръцете ѝ. Беше толкова самотна, че я болеше от това.

— Толкова... съм... уплашена!

Тя се извърна и зарови лице в гърдите му. Мич я прегърна.

— Всичко е наред — прошепна той. — Аз съм тук с теб, Мегън. Няма да си сама.

Той повдигна лицето ѝ и се взря в недоверчивите ѝ очи, които бяха видели толкова много разочарования. Нежно погали лицето ѝ — толкова нежно, толкова красиво, че дъхът му секна. В този миг той не виждаше насиненото ѝ око и наранената ѝ уста. Чувството, което се надигна в гърдите му, го уплаши.

— Обичам те, Мегън. — Той преглътна с усилие и отново изрече:
— Обичам те.

— Не — изрече тя, отстъпвайки назад. — Не, не ме обичаш.

Мич се намръщи:

— Да, обичам те.

— Не. — Поклати глава и закуцука към леглото. — Не ме обичаш, ти ме съжаляваш.

— Не ми казвай какво изпитвам, О'Мали — изръмжа той. — Зная, когато обичам някого. Влюбен съм в теб. Не ме питай защо. Ти си най-упоритата и объркана жена, която познавам. Ето така разбрах, че те обичам. Ако не бях влюбен в теб, бих ти извил врата.

— Колко романтично — сухо отбеляза Мегън, прикривайки чувствата си. — Истинско чудо е, че жените не се хвърлят в краката ти.

— Не, ще се наложи да вдигна жена, която най-вероятно ще хвърли нещо по главата ми.

— Имаш късмет, че съм осакатена — измърмори тя, опитвайки се да седне на леглото.

Мич въздъхна и се приближи към нея.

— Нека ти помогна.

— Нямам нужда от помощ.

— Правиш се на силна, така ли? — Хвана я и я повдигна като кукла. — По дяволите, Мегън, няма да умреш, ако ми кажеш, че имаш нужда от мен, когато нещо те боли.

— Ти ме нараняваш — отвърна тя. — Не ми казвай, че ме обичаш, когато не е истина. Не съм тази, от която имаш нужда, и много добре го разбирам! Не зная нищо за любовта. Всичко, което мога, е да съм ченге и да бъда сама. Така че защо не си тръгнеш?

Той въздъхна.

— Ох, Мегън...

Тя присви очи.

— Да не си посмял да ме съжаляваш, Мич Холт. И недей да спориш. Просто си тръгни.

— Не те съжалявам — тихо каза той. — Аз те обичам. И Господ ми е свидетел, че те желая от мига, в който те видях.

— Е, притежавал си ме. Би трябвало да си щастлив.

— Значи всеки ден ще трябва да се боря с лошия ти нрав, така ли? — прошепна той. — Не мога да кажа, че съм искал точно това. Но

ти ме караш да полудявам. Караш ме да изпитвам чувства. — Той докосна страната ѝ с ръка. — Едва не те загубих, Мегън. Сега няма да те изоставя. Животът ни може да се промени толкова бързо. Глупаво е да изпуснем шанса си само защото си твърде горда или твърде уплашена. Този шанс може никога повече да не се появи.

Да бъде обичана! Това, за което Мегън бе мечтала през целия си живот. Сега се ужасяваше, че това може да е мираж, че всичко може да изчезне, когато протегне ръка към него. Но какво щеше да стане, ако не е мираж? Тогава какво щеше да ѝ остане?

— Хайде, О'Мали — подтикна я Мич. — Не си дете.

— Не се страхувам от теб, Холт — отвърна тя. Дъхът ѝ секна и тя се намръщи.

— Тогава докажи го — предизвика я той, приближавайки се още повече. — И ми кажи, че ме обичаш.

Мегън го погледна в очите, очи, които бяха видели толкова много. Вдигна ръка и докосна белега на брадичката му.

— Ако разбиеш сърцето ми, ще те изритам отзад, шефе.

Мич доволно се усмихна.

— Предполагам, че това е нещо като признание.

Наведе се и я целуна, поемайки уханието на косата ѝ.

— Зная, че имаш правило да не излизаш с ченгета, О'Мали — прошепна в ухото ѝ, — но смяташ ли, че ще можеш да се омъжиш за едно от тях?

Мегън положи глава на гърдите му и се вслуша в ударите на сърцето му.

— Може би — прошепна с усмивка. — Ако това ченге си ти...

ГЛАВА 41

Ден тринадесети

22:04 часа, 3,1°C

Буг Нютън седеше с крака на койката и бъркаше в носа си, докато очите му бяха приковани към екрана на малкия телевизор. Никога не изпускаше новините. Повечето от тях му се струваха глупави, но никога не ги пропускаше. Това бе традиция. Фактът, че Пейджи Прайс го бе изкарала ужасен, бе само в плюс за него.

Най-голямата новина тази вечер бе пресконференцията за отвличането на дете. Буг се чувстваше лично свързан с този случай след преживяното с Оли. Слушаше внимателно, докато шефът Холт на практика не каза нищо на репортерите.

— Да не копаеш за злато, Буг? — пазачът Браунинг се разхождаше покрай килиите.

— Разкарай се, свинска пържоло — подигра му се той и хвърли дебел плъх към биреното коремче на Браунинг.

— Господи! — пазачът отскочи. Лицето му се изкриви от отвращение. — Виж ти! Господи! — Мина покрай вратата. Буг се изкикоти и отново се загледа в новините. Мъжът от другата килия също гледаше. Не говореше и изразът на лицето му не се променяше. Буг го бе улавял няколко пъти да гледа към него, сякаш го изучаваше под микроскоп.

— Хей, за какво мислиш, а? Ти ли си онзи, който отвлече детето на Киркууд? Това е отвратително — заяви Буг. — Ти си болен.

Гарет Райт не каза нищо.

— Хей, знаеш ли какво стана с последния човек, когото доведоха тук? Оставиха го в същата килия, в която си ти. Знаеш ли какво направи? Извади стъкленото си око и се самоуби с него. Предполагам, че е бил ненормален. Всеки, който може да направи подобно нещо, е ненормален. — Той присви устни и се почеса по мръсната коса. — Ти също трябва да си луд — заключи накрая.

Райт сви устни.

— Аз преподавам психология в колежа „Харис“.

Буг издаде звук, красноречиво изразяващ мнението му за учителите.

Показваха полицаи и техници от лабораторията на Бюрото за борба с престъпността, които влизаха и излизаха от луксозна къща в Лейксайд — къщата на Райт. Красива жена с руса коса бе застанала до входа и плачеше.

— Хей. — Той отново хвърли поглед към Райт. — Какво направи с хлапето? Уби ли го или какво?

Гарет Райт се усмихна на себе си.

— Или какво.

Ден четирнадесети

Полунощ, 2,5°C

Хана се събуди рязко от неприятен сън. Откакто спеше сама, някаква вътрешна аларма се включваше в нея всеки път, когато ѝ се стореше, че чува нещо или че нещо се движи. Лежеше в голямото легло и се взираше през прозореца в черния правоъгълник на януарската нощ. Напрегнато се ослушваше и чакаше. Нищо. Нито звук, никакво движение. Къщата бе тиха. Нощта — безмълвна. Дори леденият вятър сега сдържаше дъха си. Един ден отминаваше и нов ден започваше с тиктакането на часовника: 12.01.

Нов ден. Трябваше да се изправи пред още един ден. Трябваше да издържи още двадесет и четири часа, да се държи съвсем нормално, да се преструва, че е същата. Нищо в живота ѝ или самата тя вече нямаше да бъде нормално. Щеше да преживее този ден и следващия, и този след него заради Лили, заради себе си и заради Джош.

„Той е на топло... не е уплашен... знае, че го обичам...“

Стана от леглото, преди дори да чуе звука. Босите ѝ крака докоснаха килима. Грабна стария халат, който Пол бе изхвърлил. Чу се звънец на вратата. В полунощ. Сърцето ѝ лудо биеше.

Тя включи лампата на предната веранда. Звънецът отново иззвъня. Тя погледна през шпионката и задавено прошепна:

— О, мили Боже!

Джош стоеше на първото стъпало.

В следващия миг Хана падна на колене на студения цимент. Прегърна сина си. Притисна го до гърдите си. Плачеше, благодареше на Бога, целуваше бузите на Джош и повтаряше името му. Не усещаше студа. Изпитваше облекчение и радост, докато притискаше сина си към себе си. Облекчението бе огромно, ужасяваше я мисълта, че това може би е сън. Но не беше сън, знаеше го. Щеше да остане на това стъпало и да го притиска, да чувства топлината му и да поема миризмата му.

— О, Джош! О, мили Боже! — прошепна тя.

— Обичам те. Толкова те обичам. Обичам те.

Тя погали с трепереща ръка кестенявите къдрици, сетне я плъзна надолу по пижамата на райета, в която бе облечен. Същата пижама, с която го бе видяла. Същата пижама, с която Мегън О'Мали го бе видяла, въпреки че тя не бе сигурна дали е реалност, или сън. Имаше толкова много въпроси, които чакаха отговор. Хана напрегнато мислеше. Ако Гарет Райт бе отвлякъл Джош, тогава кой го върна у дома?

Тя отвори очи и се вгледа в сребрилата нощ от първото стъпало на дома си. Нямаше коли. Нямаше сенки, освен тези на дърветата върху снега. Градът бе тих, потънал в сън.

Джош се извъртя в ръцете ѝ и Хана се отдръпна за миг. Какъв вълшебен миг! Синът ѝ се бе върнал. Трябваше да се обади на Мич, и на Пол... и на отец Том. Щеше да се обади в болницата и да остави съобщение за Мегън. Джош трябваше да бъде отведен в болницата на преглед. Пресата щеше отново да се появи...

— Скъпи, кой те доведе у дома? — попита тя. — Знаеш ли?

Леко се отдръпна, за да го погледне. Той само поклати глава, сетне силно я прегърна през врата и сложи глава на рамото ѝ.

Хана не настоя. В този миг искаше да не мисли за нищо друго, освен за Джош. Никакви въпроси как и защо или кой. Само Джош беше от значение. А той бе у дома.

— Хайде да влезем вътре — тихо изрече тя. Сълзите отново потекоха по страните ѝ, а Джош кимна.

Хана се изправи, едва усещаше тежестта, докато го носеше към дневната. Лекарските и майчинските ѝ инстинкти се пробудиха. Трябваше да разбере какво е физическото му състояние. Синината на бузата, която бе видяла в съня си, вече избледняваше. Беше слаб и блед, но жив и здрав и искаше тя да го прегърне. Хана с готовност се

подчини. Искаше той да е до нея, физически свързан с нея. Прегърна го и сложи главата му на коленете си, когато седна на канапето, за да се обади на Мич и на Пол. Мич обеща да дойде веднага. В кабинета на Пол се включи телефонният секретар. Не изпита ревност, нито се ядоса, че Пол не е там, просто остави съобщение.

— Няма значение, миличко. — Тя целуна Джош и изпита дълбоко облекчение. — Всичко, което има значение, е, че ти си у дома и че си жив.

Сведе поглед към него. Беше заспал. Гъстите му мигли хвърляха сенки на страните му. „Моят ангел. Моето бебче.“ Мислите бяха познати като лицето му. Мисли, които си повтаряше още преди да го роди и безброй нощи след това, когато се промъкваше в стаята му, за да го гледа, докато спи. „Моят ангел, моето бебче... толкова свършено.“

Болка я прониза отново. Джош беше щастливо дете, радост за нея. Какъв щеше да е сега? Какво ли е преживял? Тя прогони неприятните мисли. Внимателно издърпа ръце под сина си и го положи на канапето. Той бе цял и чист. Тя го целуна и го зави с одеяло, усети дъха на шампоан. Искаше той да поспи на спокойствие, преди да отговаря на въпросите и да бъде прегледан в болницата. Постави ръка върху неговата. Премери пулса му — беше нормален. Не броеше ударите, а се концентрира върху това, което представляваха — живот. Беше жив. Беше при нея.

— Каза ли нещо за Райт? — тихо запитва Мич.

Седеше на люлеещия се стол с ръце на коленете си. След като Хана му се обади, той се измъкна от леглото, облече старите си джинси и пуловер. Косата му стърчеше във всички посоки. Искаше му се Мегън да е тук.

— Не. — Хана седеше на пода до канапето, където Джош спеше завит с червено одеяло. Тя го докосваше постоянно, галеше косата му, галеше го по гърба, потупваше ръката му, сякаш ако нарушеше физическия контакт, магията ще се развали и той отново щеше да изчезне. — Той не каза нищо. Попитах го знае ли кой го е довел, но поклати глава отрицателно.

— Той е в шок. Вероятно ще е необходимо малко време... — не се доизказа. Не искаше да тревожи Хана в момента. Все пак трябваше да изпълни дълга си. Трябваше да следва процедурата и да задава

въпроси. Дори сега, по това време на нощта полицаите обикаляха къщите в другата част на улицата, търсейки човек, който да е забелязал нещо необичайно.

— Трябва да го отведем в болницата...

— Зная.

— И ще трябва да получа отговори на някои въпроси. Ако може да ни каже нещо за Райт...

Пръстите на Хана бяха неподвижни върху ръката на Джош, тя погледна към Мич.

— Какво означава това? Гарет Райт е в затвора, а Джош е у дома. Какво ще стане със съдебния процес?

— Не зная. Много неща зависят от Джош, от онова, което може да ни каже. Но дори да не ни каже нищо, което да можем да използваме, ние разполагаме с ДНК и идентификацията, и доказателства от чаршафа. Райт няма лесно да се отърве. Ние го хванахме, скъпа — каза той. — Хванахме Гарет Райт. Той е виновен, и ще продължим да търсим, докато не открием съучастника му. Тогава ще осъдим и него.

Той стана и подаде ръка на Хана да се изправи.

— Това е обещание. Гарет Райт ще застане пред съда. Мога да предскажа, че госпожа Справедливост ще го ритне отзад.

— Надявам се.

Мич стисна ръката ѝ.

— Сигурен съм. Но не искам да се тревожиш за това. Единственото, за което трябва да мислиш тази нощ, е, че Джош е у дома. Това е най-важното.

— Това единствено има значение — съгласи се тя, поглеждайки към спящото дете.

Можеше да изчезне завинаги, да изчезне в един сенчест свят, както много други деца, и никога да не се завърне. По причини, известни само на похитителя му, на Джош му бе позволено да се върне от сенките. Това беше от значение. Вярата в истината, правосъдието и отмъщението им беше отнета, техният живот бе безвъзвратно променен, но Джош бе у дома. Това бе най-важното.

Джош бе у дома. Животът им можеше да започне отново.

ЕПИЛОГ

„Записано в дневника
Ден тринадесети

Те смятат, че са ни победили в нашата собствена игра.

Горките глупаци!

Всеки гротмайстор знае, че в стремежа си към победа ще допусне известни поражения.

Може да са спечелили рунда, но играта още не е приключила.

Те си мислят, че са ни победили.

Ние се усмихваме и казваме:

Добре дошли на следващото ниво.“

Издание:

Тами Хоуг. Всеки страх, всеки грях

ИК „Бард“, София, 1999

Коректор: Лилия Атанасова

ISBN: 954-585-007-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.